

UNIUNEA DE CONFERINȚE
A BISERICII ADVENTISTE DE ZIUA A ȘAPTEA DIN ROMÂNIA

PREDICI
pentru
PREZBITERI

Această colecție a apărut sub coordonarea Departamentului Asociația Pastorală al Uniunii de Conferințe a Bisericii Adventiste de Ziua a Șaptea din România.

Lectura manuscrisului: Marius Andrei

Tehnoredactare: Irina Toncu

Responsabilitatea pentru conținutul fiecărei predici aparține în totalitate autorului ei, care garantează autenticitatea și corectitudinea informațiilor oferite.

ISBN 978-606-911-959-4

Descrierea CIP este disponibilă la Biblioteca Națională

Cuprins

1. Lecții din pământ – cartoful	5
2. „Transmisionistul”	11
3. Cu Dumnezeu prin toate necazurile vieții	16
4. Rugăciunea mereu ascultată	20
5. Dăruirea sistematică	26
6. Întinde-ți mâna!	30
7. Atinși neașteptat de Mântuitorul	33
8. Cele trei uși ale eliberării	39
9. Ninive sau Tars? Sus sau jos?	44
10. Dezleagă lanțurile robiei	53
11. Dumnezeu a dat totul!	59
12. Fii om sau vei fi lepădat	62
13. Loialitate și trădare	66
14. Harul minunat al lui Dumnezeu	68
15. În același timp și neprihănit și păcătos	71
16. Speranță pentru „trădători”!	78
17. Speranță pentru planeta îndoliată!	81
18. Prețul Invidiei	84
19. Terorism cosmic	89
20. Familia și Cuvântul	92
21. Cum rezolvăm conflictele dintre noi?	99
22. Stăpânirea de sine!	104
23. Vreau să fiu gata, dar nu știu ce înseamnă asta!	106
24. Misiune în zone albe	111
25. Pedagogia Marelui Învățător	119
26. „Mai aproape de El, mai aproape de veșnicie ...!”	123
27. Cine ești când nu te vede nimeni	127
28. Ipocrizia costă... viața	136
29. Atitudinea creează viitorul!	140
30. Nu-i lăsați să plece!	145
31. Cat de departe este... prea departe?	153
32. Ierarhia este ruptă din „Rai”?	156
33. Și a fost bîrfă în ceruri	161
34. Eu stau la ușă și bat...	165
35. Hristos stă la ușă	174

36.	Ultima lacrimă	175
37.	Crezi lucrul acesta?	180
38.	Măreția unei înfrângeri	186
39.	Unitatea credincioșilor, cheia succesului misionar.	189
40.	Etapele transformării	192
41.	Când, Doamne?	197
42.	Stigmatul crucii sau tatuajele păcatului?	201
43.	Farmecul omului spiritual	205
44.	Ești prea sensibil?	209
45.	Dojană dumnezeiască la prostia omenească.	212
46.	A doua venire	215
47.	Casa celor 1000 de oglinzi	218
48.	Cele 8 capacități ale iubirii	220
49.	Credința care mântuiește de păcate și de boală	224
50.	De ce tace Dumnezeu?	228
51.	Inima – izvorul vieții efemere și eterne	235
52.	Vremea conspirației.	239
53.	Iubește-i pe oameni	242
54.	Despre mânia lui Dumnezeu	244
55.	Zacheu.	249
56.	Trei tipuri de iubire	251

Lecții din pământ – cartoful

Romani 1:20 – „În adevăr, însușirile nevăzute ale Lui, puterea Lui veșnică și dumnezeirea Lui se văd lămurit, de la facerea lumii, când te uiți cu băgare de seamă la ele în lucrurile făcute de El. Așa că nu se pot dezvinovăți.”

Pentru început, să vedem ce este un cartof. Căutând în dicționar, descoperim:

Cartoful (*Solanum tuberosum*) este o plantă erbacee din familia solanaceelor, cu flori albe sau violete și tulpini subterane terminate cu tuberculi de formă rotundă, ovală sau alungită.

Cartofii sunt originari din America de Sud, din regiunea Munților Anzi. În perioada precolumbiană, în zonele aflate azi în Chile, Peru, Ecuador și Columbia, se cultivau circa 200 de specii de cartof. După orez, grâu și porumb, cartofii reprezintă a patra sursă de energie alimentară. Cartofii sunt cultivați în peste 120 de țări și sunt consumați zilnic de peste un miliard de oameni.

De asemenea mai observăm că această plantă atât de comună are și dăunători, dintre care cel mai cunoscut este gândacul de Colorado. Acesta provine din America de Nord, specie descoperită pentru prima dată în anul 1824, în podișurile înalte din Colorado.

Istorie. Cartoful a fost descoperit în Peru de către spanioli cam pe la 1530 și introdus, puțin după aceea, în Spania și în Italia.

Originar din Chiloë, arhipelag al Pacificului, la sud de Chile, *Patata* incașilor a fost importată în Spania și în țările din sudul Europei către 1540. Patruzeci de ani mai târziu, amiralul englez Raleigh o introduce în Insulele Britanice și în Țările de Jos. În vremea aceea, cartoful trecea drept toxic pentru om, riscând să-i dea lepra, și nu servea decât la hrănirea vitelor.

Un farmacist al armatelor franceze, prizonier în Germania, îl descoperă la fiecare masă în gamela lui. Întors în Franța, în 1763 „spițerul Armatelor”, Antoine-Augustin Parmentier, se încumetă să facă tot posibilul ca leguma să fie adoptată în Franța, încercând să găsească un leac al foametei. Însă o violentă opoziție se declanșează și, în anumite provincii, se interzice cultivarea „plantei dăunătoare”. Parmentier a izbutit totuși să-i convingă pe Franklin, pe Lavoisier și pe rege, care își împodobește butoniera cu flori de cartofi.

Planta nu era apreciată în Franța decât pentru calitățile ei ornamentale. În secolul al XVIII-lea, Parmentier s-a străduit s-o introducă în alimentație și nu fără greutate: primii cartofi aveau un gust acru. Parmentier a perfecționat metodele de semănat și a înmulțit speciile, ceea ce, în cele din urmă, i-a permis să obțină varietăți cunoscute în zilele noastre. Totuși, populația rămânea neîncrezătoare. În 1771, Academia de Medicină din Paris conchide că tuberculul e nedăunător și recomandă folosirea sa.

Pentru a trezi interesul, susținut de Ludovic al XVI-lea, Parmentier a recurs la numeroase subterfugii. El a intervenit pentru plantarea de terenuri cu cartofi la periferia Parisului (astăzi cartierele la Porte Maillot și Grenelle) și „a pus să fie păzite în mod ostentativ ziua, ca să îndemne populația să le fure noaptea.”

7 lecții spirituale de la cartof

Haideți să vedem ce lecții spirituale putem învăța de la această plantă.

1. Nu toți pornesc de la același start

Ca și în cazul cartofului, unde sămânța uneori este de calitate mai slabă, terenul nu este propice etc., și viețile noastre sunt marcate de diferite circumstanțe asupra cărora nu avem putere. Nu ne-am ales familia în care să ne naștem, nici situația socială, nici locul, nici sexul etc. De asemenea, aceste situații, uneori tragice, au condus la alte circumstanțe, sociale și educaționale, asupra cărora nu am avut control. Totuși, indiferent de condițiile în care ne-am început cursa pe acest pământ, fiecare am fost și suntem în grija Dumnezeului creator.

Marcu 4:20-29 – „Alții apoi sunt înfățișați prin sămânța căzută în pământ bun. Aceștia sunt cei ce aud Cuvântul, îl primesc și fac rod: unul treizeci, altul șaiszeci și altul o sută. El le-a mai zis: „Oare lumina este adusă ca să fie pusă sub baniță sau sub pat? Nu este adusă ca să fie pusă în sfeșnic? Căci nu este nimic ascuns care nu va fi descoperit și nimic tăinuit care nu va ieși la lumină. Dacă are cineva urechi de auzit, să audă. El le-a mai zis: „Luați seama la ce auziți. Cu ce măsură veți măsura, vi se va măsura: și vi se va da și mai mult. Căci celui ce are i se va da; dar de la cel ce n-are se va lua și ce are.” El a mai zis: „Cu Împărăția lui Dumnezeu este ca atunci când aruncă un om sămânța în pământ; fie că doarme noaptea, fie că stă treaz ziua, sămânța încolțește și crește fără să știe el cum. Pământul rodește singur: întâi un fir verde, apoi spic, după aceea grâu deplin în spic; și când este copt rodul, pune îndată secera în el, pentru că a venit secerișul.”

2. Cât timp încă există creștere, nu se vede adevărata eficiență

Valoarea fiecărei persoane nu este dată în primul rând de ceea ce se vede, ci de rezultatul final. Până la momentul recoltei, putem face orice fel de presupozitie, de evaluare umană, dar acestea pot fi, adesea, foarte subiective.

Matei 13:30 – „Lăsați-le să crească amândouă împreună până la seceriș; și, la vremea secerișului, voi spune secerătorilor: «Smulgeți întâi neghina și legați-o în snopi, ca s-o ardem, iar grâul strângeți-l în grânarul meu».”

„Când opoziția și bigotismul se vor ridica, când intoleranța va începe din nou să domine, când focul persecuției se va reaprinde, cei cu inima împărțită și cei ipocriți se vor clătina și renunța la credință; dar adevăratul creștin va sta ferm, neclintit ca o stâncă, credința sa mai puternică, speranța sa mai luminoasă decât în zilele prosperității.” – Ellen G. White, *Tragedia veacurilor*, 602

3. Ca să rodească, trebuie să moară

La fel ca și tuberculul sămânță, sacrificiul de sine este prima condiție a rezultatelor notabile. Dumnezeu ne-a oferit fiecăruia șansa multiplicării prin ucenicie. Aceasta însă cere de la cel ce este dispus să se lase în mâna lui Dumnezeu, să moară față de sine și față de lume.

1 Cor 15:33-39 – „Nu vă înșelați: „Tovărășiile rele strică obiceiurile bune”. Veniți-vă în fire, cum se cuvine, și nu păcătuiți! Căci sunt între voi unii care nu cunosc pe

Dumnezeu: spre rușinea voastră o spun. Dar va zice cineva: „Cum învie morții? Și cu ce trup se vor întoarce?” Nebun ce ești! Ce semeni tu nu învie, dacă nu moare mai întâi. Și când semeni, semeni nu trupul care va fi, ci doar un grăunte, cum se întâmplă: fie de grâu, fie de altă sămânță. Apoi Dumnezeu îi dă un trup, după cum voiește; și fiecărei semințe îi dă un trup al ei. Nu orice trup este la fel.”

4. Uneori, deși nu a venit încă timpul recoltei, gospodarul alege să culeagă tuberculi timpurii

Auzim adesea de oameni de ispravă a căror alergare s-a încheiat parcă înainte de vreme și poate ne întrebăm: De Ce? Când știm că toate lucrurile sunt în mâna Domnului, înțelegem că toate lucrurile se întâmplă cu un scop. Biserica trece prin momente de tulburare, dar acestea toate sunt în mâna Celui ce nu poate greși.

„Biserica va părea ca aproape să cadă, dar nu va cădea. Ea rămâne, în timp ce păcătoșii din Sion vor fi cernuți și înlăturați... pleava va fi separată de grâul prețios. Aceasta este o lucrare teribilă, dar cu toate acestea ea trebuie să aibă loc.” – Ellen G. White, *Mărturii selectate*, vol. 2, p. 380

5. Ceea ce este mai bun, este ascuns

Poate că astăzi admirăm poziția sau faima oamenilor, realizările lor materiale sau sociale, dar Domnul Iisus privește cu atenție ceea ce este dincolo de aparențe, omul interior. Adevărata valoare a unui om este înăuntrul său iar aceasta se va revărsa în viața zilnică.

1 Petru 3:3-4 – „Podoaba voastră să nu fie podoaba de afară, care stă în împletitura părului, în purtarea de scule de aur sau în îmbrăcarea hainelor, ci să fie omul ascuns al inimii, în curăția nepieritoare a unui duh blând și liniștit, care este de mare preț înaintea lui Dumnezeu.”

6. Ca orice este viu și cartoful este atacat de dăunători, boli... și cel mai cunoscut gândacul de colorado (se ascunde în pământ la 50 cm). (se pare că se răspândește teritorial și istoric mai repede decât adventismul).

Ce să faci atunci când te simți atacat? Ce să faci atunci când lumea ta este invadată de vrăjmașul? Soluția o găsim în cuvântul lui Dumnezeu:

Iacov 4:7 – „Supuneți-vă, dar, lui Dumnezeu. Împotriviți-vă diavolului, și el va fugi de la voi.”

Biruința nu se găsește în primul rând în împotrivire, ci în supunerea necondiționată față de Dumnezeu și față de cerințele sale exprimate în Cuvânt. Doar cei ce se supun Domnului pot avea îndrăzneala de a se împotrivi diavolului cu succes. Diavolul nu se teme de strădaniile noastre, dar se teme de Dumnezeul nostru care l-a biruit deja prin Iisus Hristos, Domnul nostru. Slăbiciunile mici tolerate, păcatele favorite, iubite și uneori ascunse sunt cele care ne aduc adesea înfrângerea în lupta cu diavolul.

Cântarea Cântărilor 2:15 – „Prindeți-ne vulpile, vulpile cele mici care strică viile; căci viile noastre sunt în floare.”

„La apropierea furtunii, un mare număr dintre aceia care au profesat credința în solia celui de al treilea înger, dar care n-au fost sfințiți prin ascultarea de adevăr, vor părăsi pozițiile lor și vor trece în rândurile împotrivorilor. Unindu-se cu lumea și luând parte la spiritul ei, ei au ajuns să vadă lucrurile aproape în aceeași lumină, și când vine încercarea ei sunt pregătiți să primească partea ușoară și populară. Oameni de talent și cu vorbire frumoasă, care s-au bucurat odată de adevăr, își vor întrebuița puterile lor spre a înșela și a pierde sufletele și vor deveni cei mai înverșunați vrăjmași ai fraților lor de mai înainte. Când păzitorii Sabatului vor fi târâți înaintea tribunalelor ca să dea socoteală de credința lor, acești rătăciți sunt cei mai activi agenți al lui Satana, ca să-i ponegrească și să-i învinuiască și vor căuta să ațâțe pe conducători împotriva lor.” – Ellen G. White, *Marea luptă*, p. 650-651

„Lucrarea pe care biserica a neglijat s-o facă într-un timp de pace și prosperitate, o va face într-o criză grozavă, în împrejurările cele mai descurajatoare și cele mai grele. Avertizările pe care acomodarea cu lumea le-a adus la tăcere sau le-a împiedicat, trebuie să fie date sub cea mai aprigă împotrivire din partea dușmanilor credinței. În vremea aceasta cei superficiali și egoiști, a căror influență a întârziat foarte mult progresele lucrării, se vor lepăda de credință și vor trece de partea dușmanilor ei vădiți, către care de multă vreme se îndreptau sentimentele lor. Acești decăzuți vor da atunci pe față cea mai aprigă dușmănie, făcând tot ce le stă în putere ca să apese și să asuprească pe frații lor de mai înainte, și să ațâțe nemulțumirea împotriva lor. Vremea aceasta este chiar în fața noastră.” – Ellen G. White, *Mărturii pentru comunitate*, vol. 5, p. 463.

7. Deși totii par la fel, se numesc generic la fel, sunt destul de diferiți ca timp de recoltare, ca gust și folosință.

Deși astăzi mulți creștini par la fel atunci când sunt priviți de departe, totuși, la o analiză mai atentă, vom observa diferențe notabile, diferențe care vor determina destinul nostru veșnic.

Matei 15:18-20 – „Dar, ce iese din gură vine din inimă, și aceea spurcă pe om. Căci din inimă ies gândurile rele, uciderile, preacurviile, curviile, furțișagurile, mărturiile mincinoase, hulele. Iată lucrurile care spurcă pe om; dar a mânca cu mâinile nespălate nu spurcă pe om.”

Ieremia 17:8 – „Căci el este ca un pom sădit lângă ape care-și întinde rădăcinile spre râu; nu se teme de căldură când vine, și frunzișul lui rămâne verde; în anul secetei nu se teme și nu încetează să aducă rod.”

În contextul conflictului final, Mesagerul Domnului avertizează biserica cu privire la atitudinea unora care parcă încearcă să provoace zguduirii inutile, care nu conduc la Hristos, ci la suferință.

„Există un timp de strâmtorare care vine asupra poporului lui Dumnezeu, dar noi nu trebuie să ținem aceasta în mod constant înaintea poporului și să le cauzăm lor a avea un timp de strâmtorare înainte de vreme. Va fi o zguduire în rândurile poporului lui Dumnezeu, dar acesta nu este adevărul prezent care să fie purtat bisericilor...” – Ellen G. White, *Mărturii selectate*, vol. 1, p.180; *Mărturii selectate*, vol. 2, p. 13.

Se pune o întrebare: Când majoritatea membrilor noștri se vor retrage, va cădea biserica adventiștilor de ziua a șaptea?

Dumnezeu ne spune prin Inspirație:

„Biserica este depozitara bogățiilor harului lui Hristos, și prin ea se va face manifestată în cele din urmă expunerea deplină a iubirii lui Dumnezeu pentru lumea care trebuie să fie luminată cu slava ei.” – Ellen G. White, *Mărturii pentru predicatori și slujitorii Evangheliei*, p. 50

„Bastioanele Satanei nu vor triumfa niciodată. Solia celui de-al treilea înger va fi însoțită de biruință. Așa după cum Căpitanul oștirii Domnului a dărâmat zidurile Ierihonului, tot astfel păzitorii poruncilor lui Dumnezeu vor triumfa și toate elementele împotrivoare vor fi înfrânte.” – Ellen G. White, *Mărturii pentru predicatori și slujitorii Evangheliei*, p. 410

„În mijlocul adâncirii întunecimii ultimei mari crize a pământului, lumina lui Dumnezeu va străluci mai puternic, și cântecul de speranță și încredere va fi auzit în acorduri mai clare și mai distinse.” – Ellen G. White, *Educație*, p. 166

În acest timp de confuzie, nesiguranță și atacuri parcă fără precedent la adresa adevărului, poporul lui Dumnezeu primește chemarea ca indiferent de startul pe care l-ai avut în această alergare, indiferent de ceea ce fac alții, să alegem să Îl căutăm pe Marele nostru Păstor. El este Domnul Iisus, Domnul și Mântuitorul nostru care la final va pune în lumină tot ceea ce era ascuns, va aduce la viață tot ceea ce părea pierdut, va așeza în hambarul cerului tot ce va fi răscumpărat, și va aduce judecata asupra dăunătorilor minunatei sale creații.

„Când furtuna de persecuție se dezlănțuie cu adevărat asupra noastră, oaia adevărată va auzi vocea adevăratului Păstor. Eforturi pline de lepădare de sine vor fi făcute pentru a salva pe cei pierduți, și mulți care s-au rătăcit de la staulul lui Dumnezeu se vor întoarce ca să urmeze pe Marele Păstor. Poporul lui Dumnezeu va strânge rândurile și va prezenta dușmanului un front unit. În vederea primejdiei comune, lupta pentru supremație va înceta; nu vor mai exista dispute cu privire la cine să fie socotit cel mai mare... Atunci solia celui de-al treilea înger va crește într-o mare strigare, și tot pământul va fi luminat de slava Domnului.” – Ellen G. White, *Mărturii pentru comunitate*, vol. 6, p. 401

Amin!

Anexa – Despre cartof

Etimologie

În limba română, „cartof” derivă din germanul Kartoffel, cuvânt care derivă prin intermediul limbii italiene din latinescul tuber („umflătură”).

Monumente și muzee

- În Belgia există un muzeu despre cartofi. Printre exponatele sale se numără mii de articole despre istoria cartofilor – de la timbrele poștale cu imaginea lui la faimoasele picturi pe aceeași temă (Mâncătorii de cartofi a lui Van Gogh).

- În orașul Mariinsk, regiunea Kemerovo, monumentul Cartof a fost deschis în 2008.

Răspândirea gândacului din Colorado

După ce se adaptează culturilor de cartof cultivate în anii 1845-1850, începe răspândirea speciei pe suprafețe din ce în ce mai mari, astfel că în anul 1876 este descoperit pentru prima dată în Europa, mai exact în Germania, în portul Bremen, ajuns aici prin importurile de cartofi din America.

Deși de fiecare dată focarele au fost lichidate, răspândirea gândacului din Colorado a cunoscut o perioadă de creștere după Primul Război Mondial și se instalează definitiv în Europa în anul 1920. În prezent, el este răspândit în America de Nord, câteva țări din America de Sud, Nordul Africii și în toată Europa.

În România, gândacul din Colorado a fost întâlnit pentru prima dată în anul 1952, în comuna Săpânța (Maramureș), apoi în 1955 în Banat, iar din anul 1956 a început să se extindă treptat către zonele de vest și apoi în toată țara, continuând să facă pagube mari la culturile de cartof și legume solanacee (roșii, cartofi, vinete).

Material realizat de pastor Dorin Albu, Conferința Muntenia

„Transmisionistul”

Introducere

Pe 14 iulie se serbează ziua transmisionistului militar. Cine sunt aceștia și ce rol au? Sunt militarii specializați în organizarea și realizarea comunicațiilor între toți participanții la acțiuni militare. Pentru ca o misiune să fie îndeplinită cu succes este foarte important să existe un sistem integrat de legături între eșaloanele de decizie și cele de execuție, prin care să fie transmise ordinele de acțiune și să fie primite rapoartele.

Primele mijloace care au fost utilizate pentru a transmite sau a primi semnale cu o anumită semnificație – pericol iminent al producerii unor dezastre naturale sau agresiuni ale dușmanilor – au fost acustice (voce, sunete de toate felurile), optice (focul, oglinzi) sau comunicările prin ștafetă (pe jos, călare sau prin porumbei).

Chiar dacă acești militari de foarte multe ori sunt nevăzuți, de fiecare dată de ei depinde funcționarea în parametri a tehnicii de calcul, a telefoanelor sau a legăturilor radio, care sunt de o importanță vitală în conducerea acțiunilor în aria de responsabilitate.

Rolul transmisioniștilor militari este deosebit de important și de apreciat pentru buna desfășurare logistică și pentru derularea cu succes a misiunii asumate de corpul de armată respectiv.

Pornind de la acest titlu, am descoperit că sunt persoane specializate în acest departament al „transmiterii” de informații nu doar în domeniul militar ci și în biserică. Oameni cărora le place să transmit altora ce se întâmplă în viața altora.

CE SPUNE BIBLIA?

Proverbele 18:8 – „Cuvintele *bârfitorului* sunt ca **PRĂJITURILE**: alunecă până în fundul măruntaielor.”

DAR acestea sunt prăjituri interzise! Adică, bârfa este gustoasă și alunecoasă. Este o ispită la care trebuie să fim atenți.

Rar sunt puși membrii sub disciplina bisericii pentru bârfă. Dvs. ati văzut? Vorbim și luăm măsuri împotriva păcatelor care se văd – desfrâului, hoției, violenței, etc, și pe asta o lăsăm nefăcută?

BÂRFA

– Zvonul e-o scânteie mică, ce aprinde-un foc de paie .

De exemplu, nea Costică se-ntâlnește cu nea Nae.

– Te cunosc de-o viață-ntreagă, și-am să-ți spun un **mic** secret. Știi... **am zahăr**, Nae dragă, dar te rog să fii **discret**.

– Nicio vorbă nu voi scoate. Dar ai zahăr mult, Costică?

– Pot să-ți spun ca unui frate, am cam mult și mi-e cam frică.

Nae se-ntâlni cu **Sică**:

– Dacă îmi promiți că **taci**, am să-ți spun că nea Costică are zahăr... **10 saci**.

Sică se-ntâlni cu **Gică**:

– Zahăr dacă vrei cocoane, du-te-n grabă la Costică, are **2-3 vagoane**.

Gică-l vede pe **Marin**:

– Nea Costică-i TARE, MARE!!! Nu știu unde, clandestin, are **fabrică** de zahăr.

Astfel **Nae**, **Sică**, **Gică**, nea **Marin** și toată **strada**, vin în grabă la **Costică**, ba cu **traista**, ba cu **lada**:

– Dă-ne zahăr măi Costică, zahăr vrem, măcar un kil.

Nea Costică stă o clipă, **buimăcit**, ca un copil.

Dar când îl zări pe **Nae**, înțelese la minut,

– Ce ți-am spus, eu, măi Nae, iară tu ce-ai priceput? Ți-am spus, după mare criză, că am zahăr berechet. Pentru că la analiză, mi-a ieșit un **DIABET!**

SIR LOWEL, astronom de faimă. Era convins că pe Marte existau canale. A întocmit o hartă cu canalele de pe planeta Marte. DUPĂ moarte au fost trimise sonde-ȘOC pentru toți – Nu erau canale pe Marte. S-au întrebat oamenii- „De ce acest om a văzut canale pe Marte, când în realitate NU erau?”

Concluzie #1:

a) Când vrei să vezi ceva, VEZI ȘI CE NU ESTE în realitate.

b) Omul suferea de o boală de ochi în care îți vezi vasele de sânge din globul ocular. Boală foarte rară. NU erau canale pe Marte, ci erau vasele de sânge din ochii lui.

Concluzie #2:

Și NOI vedem doar ce vrem să vedem. Uneori, judecăm pe alții doar prin prisma BÂRNEI din ochii noștri.

De aceea Dumnezeu spune: (Romani 2,1-3) – „Așadar, **omule**, oricine ai fi TU, care **JUDECI** pe altul, NU te poți **dezvinovăți**; căci prin faptul că judeci pe altul, te **osândești** singur, fiindcă tu, care judeci pe altul, **faci aceleași lucruri**.”

O formă de **judecată** este **BÂRFA**. Foarte răspândită. E în natura umană de când a intrat păcatul în om. Să vezi vina mai mare la altul.

Exemplu: Noi când eram mici – „La mama sau la tata. Stii ce a făcut Dani, ...?”. San-taj.

Leviticul 19:16 – poruncă pentru poporul Israel. „**Să NU umbli cu bârfeli în poporul tău.**” O fi valabilă și azi porunca aceasta? Da, poate, doar pentru unii!

1. CE ESTE BÂRFA?

– Să aduni adevăruri MULTE cu neadevăruri putine; să le îmbini într-un stil personal și să le răspândești în așa fel încât să discreditezi persoana cuiva.

Ex. – la o pernă cu pene, mergi la et 10, tai-o și răspândește penele și după ce ele s-au împrăștiat, adune-le!

„Bârfa este ca noroiul pe un perete proaspăt vopsit. Poate că nu se lipește, dar lasă urme”.

Ex. „S-au certat DOI. Cum – NU știi? Îți spun eu. Și istorisește tot. Și istoria NU e prea **interesantă** dacă nu pui ceva picant. Apoi altul, s.a.m.d.

– „Îl cunoști pe Popescu. Da, băiat BUN, dar cu lipsuri!”.

– Al doilea îl ascultă cu plăcere, zâmbindu-i cu satisfacție și punându-i întrebări ajutoare:

– „Da dragă, deci spui că așa s-a întâmplat?... Ce zici că a mai făcut?...”

– Hei, mai auzisem spunându-se despre el, dar acum sunt convins/ă că ai dreptate...”

– Bârfa este alimentată și inspirată din viața și comportamentul celui vorbit de alții.

Despre **Anania** ni se spune – „era un om temător de Dumnezeu și vorbit de bine de către cei din neamul lui, de iudei” (Faptele 22:12).

– Nu pot avea pretenția să fiu vorbit de bine, dacă nu fac bine!

2. EFECTELE BÂRFEI – ce spune Biblia?

DISTRUGE:

- Prieteni
- Relatii
- Biserici
- Natiuni

a. Distruge RELAȚII

Proverbele 11:13 – „Cine umblă cu BÂRFEI dă pe față lucruri ascunse, DAR sufletul credincios ține ce i s-a încredințat”.

Proverbele 20:19 – „Cine umblă cu BÂRFEI dă pe față lucruri ascunse, și cu cel ce NU-ȘI poate ține gura să NU te amesteci”.

b. Pătrunde în tine

Proverbele 18:8 – „Cuvintele *bârfitorului* sunt ca PRĂJITURILE: alunecă până în fundul măruntaielor”. Te transformă d.p.d.v. structural, comportamental. DĂ DEPENDENȚĂ.

– Fără să-ți dai seama, te faci una cu păcatul. Te **CONTOPEȘTI** cu bârfa, cu păcatul.

– Cuvintele pătrund în noi și ne modifică COMPORTAMENTUL, **ATITUDINEA** față de o anumită persoană.

– BÂRFA e **MOLIPSITOARE**, e ca prăjitura – o preferă mulți.

c. BÂRFA = CĂDERE de la CREDINȚĂ

– Galateni 5:22-23 – Bârfa NU e acolo.

2 Corinteni 12:20-21 – „Fiindcă mă tem ca nu cumva, la venirea mea, să vă găsesc așa cum n-aș vrea să vă găsesc, și eu însumi să fiu găsit de voi așa cum n-ați vrea. Mă tem să NU găsesc GÂLCEAVĂ, PIZMĂ, MÂNII, DEZBINĂRI, VORBIRI DE RĂU, BÂRFELI, ÎNGÂMFĂRI, TULBURĂRI”.

CÂND biserica si-a uitat menirea pentru care există, acolo există BÂRFĂ și TOT felul de lucruri rele. Un text greu: Proverbele 10:18 – „Cine ascunde ura, are buze mincinoase, și cine răspândește BÂRFELE este un NEBUN”.

Omul acela își pierde UZUL RAȚIUNII. NU mai gândește sănătos, normal.

„Nu vorbi de rău pe niciun om. NU asculta la vorbirea de rău a nici unui om... **Dacă cineva vorbește de rău, în prezenta ta, oprește-l.** Refuză să-l ascuți chiar dacă manierele lui sunt liniștite și vorbirea lui blândă.” – Ellen G. White, *Mărturii*, vol. II, p. 55.

„Am văzut că atunci când surorile au de vorbit și se adună împreună, în general, Satana este prezent, pentru că își găsește de lucru. El știe că toată **clevetirea** aceasta, **pălăvrăgeala și descoperirea secretelor și disecarea caracterului SEPARĂ** sufletul de Dumnezeu.” – Ellen G. White, *Mărturii*, vol. II, p.183.

„Bârfitorii și purtătorii de noutăți sunt un **blestem TERIBIL** pentru vecinătăți și **COMUNITĂȚI. Două treimi** din toate necazurile comunității apar din această cauză.” – Ellen G. White, *Mărturii*, vol. II, p. 450

CRITICA, BÂRFA sunt păcatele cele mai răspândite între creștini. E o PASIUNE pe care ne-o îngăduim fără a avea prea mult simțământul vinovăției.

De cele mai multe ori ia forma preocupării pentru „binele lucrării”. ALTEORI ia forma exprimării interesului pentru „binele personal” al celui bârfit. În aceeași rostire putem să ne rugăm pentru el și totodată să-l criticăm ca la carte.

Ce ziceți de o rugăciune de felul: „...Și te mai rugăm, DOAMNE, să ai grijă de PASTORUL nostru. Ajută-l TU să capete mai multă experiență și ÎNȚELEPCIUNE și dă-i pricepere ca să poată înțelege timpul pe care-l trăim. Nu-l lăsa pradă descurajărilor. Pune în el DORINȚA de **studiu** și ajută-l să primească darul **rugăciunii** și încurajării. Și mai presus de toate, fă-l să înțeleagă că noi îl iubim și îl vom sprijini **DACĂ** vreodată ne-o va cere! AMIN. AMIN”.

POȚI ACUZA DE REA INTENȚIE PE CINEVA CARE SE ROAGĂ PENTRU PASTORUL LUI? Și cu toate acestea i-a dat de înțeles CĂ AR CAM TREBUI SĂ SE MUTE pentru că NU studiază, nu se roagă, nu are înțelepciune și nu e priceput!

3. TRATAMENTUL BÂRFEI

Psalmii 1:1 – „Ferice de omul care NU se duce la sfatul celor răi, NU se oprește pe calea celor păcătoși și NU se așază pe scaunul celor batjocoritori”.

E fericit și va aduce fericire.

Iacov 4:11-12 – „NU vă vorbiți de rău unii pe alții, fraților! Cine vorbește de rău pe un frate, judecă pe fratele său, vorbește de rău Legea sau judecă Legea. Și dacă judeci Legea, NU ești împlinitor al Legii, ci judecător.” Unul singur este dătătorul și judecătorul Legii: Acela care are puterea să mântuiască și să piardă. DAR tu cine ești de judeci pe aproapele tău.”

1 Corinteni 4:13 – „Când suntem vorbiți de rău – NE RUGĂM”. Soluția ideală!

Tit 2:1,8,13 – „Noi trebuie să vorbim lucruri care se potrivesc cu învățătura sănătoasă... și fără cusur, ca potrivnicul să rămână de rușine și să nu poată spune nimic rău de noi...”

Coloseni 3:13 – „Îngăduiți-vă unii pe alții, și, dacă unul are pricină să se plângă de altul iertați-vă unul pe altul. Cum v-a iertat Hristos, așa iertați-vă și voi.”

Apel

– NU mai fi un TRANSMISIONIST.

– NU mai gusta din prăjiturile interzise.

Noi avem datoria de a transmite celor din jur Evanghelia Domnului Iisus – NU bârfa. Viața e prea scurtă pentru a fi ocupată cu așa ceva.

Fă-ne tari lisuse Doamne, în credință noi să fim,

Și-n călătoria noastră, despre Tine... să „bârfim”!

Vorba-ne cu har și sare, orișicând ea să ne fie,

Pentru vestea Ta cea bună și a Ta Împărăție.

Nu lăsa iubite Tată să urâm, să clevetim,

Ci cu imnuri și cu pace către cer să drumețim.

Căci a Ta Împărăție nu mai este așa departe,

Și nu-i timp de vorbe rele pentru cel ce este „aproape”.

Să lăsam acum deoparte vorba multă cât și somnul,

Căci sosește iute ziua, când veni-va iarăși Domnul!

Binecuvântarea Lui să fie și mereu să ne-nsoțească,

Până Domnul ne va duce, către Țara Lui cerească.

Material de pastor Adrian Andrei, Conferința Muntenia

Cu Dumnezeu prin toate necazurile vieții

Loialitatea (fidelitatea sau credincioșia) ar putea fi considerat subiectul central în cartea Rut. Naomi este fidelă transmiterii moștenirii și numelui lui Elimelec, soțul ei. Rut este inseparabilă de soacra sa. Boaz respectă angajamentul luat față de Rut și, mai presus de toate, Dumnezeu este credincios și creează rezolvări nesperate tragediilor din viețile copiilor Săi.

Există o loialitate în vremuri obișnuite, dar valoarea acestei trăsături de caracter, neprețuită, salvatoare și atât de necesară pentru a umbla cu Domnul, se vede în vremuri grele, atunci când planul lui Dumnezeu pare de neînțeles.

Să privim asupra pasajului revenirii lui Naomi în Betleemul natal (Rut 1:19-22). Cu mulți ani în urmă, această femeie emigrase în țara Moab împreună soțul ei, Elimelec și cei doi fii, Mahlon și Chilion. Se întorcea acum urmată doar de nora sa, văduvă la rândul ei.

Este foarte interesant cum autorul inspirat ne oferă acum un prim-plan exclusiv asupra lui Naomi, făcând parcă abstracție pentru această scenă de Rut.

Naomi este însăși chipul tragediei: și-a pierdut soțul și cei doi fii, este bătrână, nu mai poate face nimic pentru a continua moștenirea familiei sale, nu există resurse ca ea să se poată întreține și viața ei este jefuită de sens, de scop. O femeie care avusese odinioară o familie, un viitor, o menire, dar care acum, omenește vorbind, era condamnată să-și petreacă ultimii ani contemplând absurdul și dezolarea din viața proprie.

În contrast cu starea lui Naomi este reacția locuitorilor Betleemului. Orașul este plin de bucurie. Era din nou pâine în „Casa pâinii”, semn că oamenii se întorseseră la Dumnezeu și El își retrăsese pedeapsa foametei. Cei ce se autoexilasera din pricina lipsurilor se întorceau acasă. Locuitorii orașului fremătau la fiecare repatriere: mulți plecaseră, puțini reveneau, cu atât mai mare bucurie pentru fiecare revenire. Și, deși condiția lor prezentă nu era poate cea mai bună, aceștia erau întâmpinați de parcă fuseseră morți sau pierduți, dar acum erau vii sau regăsiți. Așadar sosirea lui Naomi (Rut este o necunoscută) trezește rumoare în întregul oraș. Se aud strigăte vesele, conversații animate, cetățenii fericiți transmit pe străzi în întreaga cetate vestea bună a întoarcerii lui Rut. Corul femeilor exultă: aceasta să fie chiar Naomi? O, ar fi prea frumos să fie adevărat! (Rut 1:19).

Naomi este copleșită de emoție: vede poarta cetății natale, străzile copilăriei și ale tinereții sale. Pe aceste străzi s-a plimbat cu Elimelec, aici și-a crescut copii. Și-a auzit numele strigat cu veselie și ironia o lovește brusc. Diferența dintre numele ei (oferit la naștere cu speranța unei vieți confortabile) și situației tragice declanșează replica contondentă, explozivă:

„Nu mă mai numiți plăcută, Naomi! Eu, plăcută? Nimic nu poate fi mai neadevărat!” și cere să fie numită amărăciune, Mara (Rut 1:20).

Care este explicația necazurilor din viața acestei femei? Scriptura nu amintește despre niciun păcat și faptul că Naomi a educat atât de bine pe cele două nurori străine demonstrează o viață trăită conform voinței lui Dumnezeu. Atunci, cum este posibilă atâta durere în viața lui Naomi? Nu știm, este un mister. Totuși, femeia declară public că Dumnezeu însuși i-a decis soarta. Ea repetă ce declarase în capitolul 1, versetul 13. Naomi

subliniază responsabilitatea directă a lui Dumnezeu pentru nenorocirea ei. Se alătură lui Iov și pune în discuție dreptatea lui Dumnezeu.

Are ea dreptate?

Naomi îl numește pe Dumnezeu El Shaddai, un nume divin pe care patriarhii evrei l-au adus din Mesopotamia. Iată o dublă paralelă: la suferința lui Iov și la condiția de exilat voluntar a lui Avraam. Numele El Shaddai vorbește despre suveranitatea lui Dumnezeu (natura Sa infinită și stăpânirea absolută). Cel ce poartă acest nume divin oferă binecuvântări, promite destine, împarte recompensele, supraveghează, execută pedepsele terifiante și glasul Său e înfricoșător. Oamenii ridică mâinile către Dumnezeu și-l apelează El Shaddai pentru răzbunare și salvare (Iov 8:5; Psalmii 91:1). Așadar, Naomi nu dă vina pe satana, oameni, împrejurări, pe întâmplare: ea știe că, în definitiv, Dumnezeu îngăduie sau nu nenorociri asupra celui credincios.

În contextul intrării în Betleem, Naomi se referă pe bună dreptate la Dumnezeu cu acest apelativ: istoria vieții ei fusese influențată de El Shaddai. El era responsabil pentru amărăciunea ei, pentru că Dumnezeu se pronunță împotriva ei, precum un martor cheie la un proces: „La plecare eram în belșug și acum Domnul mă aduce înapoi cu mâinile goale. De ce să-mi mai ziceți Naomi, când Domnul s-a rostit împotriva mea și Cel Atotputernic m-a întristat?” (Rut 1: 21). Cine poate contrazice un asemenea Martor?! Naomi nu poate face apel la o instanță superioară, pentru că nu există așa ceva. Situația ei este definitivă.

Amplificând amărăciunea, Naomi își amintește de timpul anterior autoexilului: atunci era în belșug. Cum poate afirma așa ceva, când sufereau de lipsa alimentelor? Atunci era împlinită ca soție, ca mamă. A înțeles mai târziu că lipsurile materiale reprezentau doar niște aspecte din viață, care nu trebuiau să scadă plenitudinea relațiilor de familie imposibile acum. Atunci era bogată, acum este săracă. Un contrast puternic: atunci avea brațele pline de îmbrățișări, acum Domnul o aduce înapoi cu mâinile goale.

Dumnezeu care oferă hrană poporului Israel o golește pe ea de ce avea mai scump. Vă rog să meditați asupra binecuvântării reprezentată de familie! Îi apreciem suficient pe oamenii din viața noastră? Îi iubim și ne bucurăm de ei? Investim în relația cu ei? Îi ajutăm suficient să se dezvolte la potențialul lor? Sunt pentru noi binecuvântări sau poveri?

Să ne întoarcem la Naomi. Gândul ei este acesta: Dumnezeu trebuia să-i ocrotească familia, dar El s-a pronunțat împotriva ei. Nu știe motivul și spre deosebire de Iov nici nu caută să-l afle. S-a decis să-și trăiască amărăciunea, doliul ei adânc. Suferința o domină total și faptul că alții presupun că ceva (precum repatrierea) o poate face fericită... nu face decât să-i adâncească amărăciunea.

Neconsolarea lui Naomi explică devotamentul lui Rut. Tânăra moabită, și ea îndoliată, poate înțelege această suferință, deși nu pe deplin. Dar, spre deosebire de prietenii lui Iov, Rut nu se pronunță, nu riscă explicații, nu formulează teologii greșite.

Lamentația lui Naomi amintește de alte pasaje biblice (Exodul 5:22; Numeri 11:11; 1 Regi 17:20), în care alți oameni acuză pe Dumnezeu că a adus răul în viețile lor sau ale altora pe nedrept. Totuși, în astfel de cazuri, vătămarea s-a dovedit aparentă, temporară și au fost ocazii pentru începutul unor binecuvântări mai mari și mai mari.

Naomi, ca Iov, Moise, psalmiștii, Ilie, Ieremia și mulți alți oameni ai credinței, este dreaptă (din nou, nu i se atribuie nici ei, nici familiei sale vreo vină). Mai degrabă cuvintele ei exprimă neputința omului de a înțelege deciziile lui Dumnezeu. Acestea sunt misterioase și în limitele noastre pot părea nedrepte.

Naomi se consideră o excepție. În mod firesc Dumnezeu se îngrijește de oameni, buni sau răi. Această poziționare este corectă.

Să ne gândim la viețile noastre. În majoritatea zilelor experimentăm harul lui Dumnezeu și avem parte de binecuvântări care depășesc vrednicia noastră. Dumnezeu este bun și milostiv. Uneori însă trecem prin situații excepționale, în care suferim fizic, trecem prin trădări, pierdem oameni dragi, suntem la marginea prăpastiei psihice sau morale. Poate pierdem totul, poate cea mai dragă persoană trece la odihnă, poate trupul nostru cedează incurabil. Și nu doar că suferința devine insuportabilă, dar faptul că nu înțelegem de ce trecem prin „valea umbrei morții” ne strivește definitiv. Ne considerăm părăsiți, condamnați, fără speranță și suntem ispitiți de satana să găsim noi soluții, să apelăm la perspectiva sa greșită, să acceptăm planul său: să ieșim din greu prin păcat.

Dar, tocmai în aceste circumstanțe este atât de necesară loialitatea față de Dumnezeu. Atunci când cerul e de plumb, credința în bunătatea și empatia lui Dumnezeu trebuie să biruiască în sufletele noastre și să ne dea noi puteri pentru a parcurge tot drumul. Păcatul nu este o rezolvare. Dimpotrivă, va agrava situația și va întârzia soluția lui Dumnezeu, pentru un timp sau chiar definitiv.

Dragii mei, vă implor ca în cele mai crâncene întâmplări să rămâneți fideli legământului nostru, iubirii noastre pentru Dumnezeu. El nu este un martor impasibil, El lucrează la salvarea noastră, El construiește binecuvântări la care nici nu am îndrăznit să visăm.

Și ce exemplu mai bun aș putea să vă aduc decât calvarul Domnului Iisus Hristos! A fost părăsit de unii oameni, urgisit de toți ceilalți, satana a vărsat asupra Lui oceanul său de fiere și, încărcat cu păcatele noastre, Dumnezeu Tatăl și-a întors privirea de la Robul Său. Singur în cea mai mare durere a istoriei! Singur înfruntând cea mai neagră moarte. Primul și singurul până acum care a experimentat atât de aproape neființa!

Ce l-a determinat să reziste? Ce i-a dat putere când nu mai era putere? Ce i-a oferit un scop când totul părea pierdut și absurd? De ce nu s-a schimbat iarăși la față și nu a ales să se smulgă de pe cruce? Cum a răbdat totul? Datorită fidelității.

În furtuna urii, acoperit de bezna păcatelor noastre, rănit atât de adânc cât de profundă este persoana sa divină, Iisus a rezistat pentru că ne-a fost loial nouă și Tatălui Său. Ce ne-ar mai fi putut salva dacă El ar fi ales să trădeze aceste loialități? Ce ar fi făcut Tatăl fără El? Iisus a trăit și ultimele clipe însângerate respirând doar pentru noi. O dăruire totală misiunii încredințate de Tatăl. De aceea Dumnezeu Tatăl a putut să-i ofere soluția pregătită: l-a înviat, l-a înălțat, l-a oferit stăpânire peste toți și toate și Numele Său este mai presus de orice nume (Faptele 2:24; Efeseni 1:20-23; Filipeni 2:9).

Și nu pot să nu mă gândesc la noi. Atât spun: dacă nu vom demonstra loialitatea lui Iisus, nu ne vom bucura de gloria Sa. Avem și noi înaintea noastră acest test. Poate l-am avut deja și am eșuat. Poate cădem zilnic pentru că nu știm să fim loiali.

Dragii mei, să cerem Domnului să lucreze în prin Duhul Sfânt în noi o credincioșie funcțională. Credincioșia este o roadă a Duhului (Galateni 5:22), așadar ne este la îndemână și absolut necesară pentru a avea un caracter ceresc.

Capitolul I al cărții Rut se încheie nu cu lamentația lui Naomi, ci cu un tablou încântător. Este vremea recoltei. Lanurile aurii își leagă spicele pline sub o adiere ușoară de vânt. Cerul e curat, albastru, împăcat. Natura întreagă dă slava lui Dumnezeu! Și pe acest fundal al binecuvântării și iertării reapare Rut. Ea este soluția lui Dumnezeu pentru amărăciunea lui Naomi și a fost lângă ea chiar atunci când trecea prin cele mai grele situații. Naomi urcă spirala foametei, a morții și a absurdului spre abundență, viață și sens sprijinită pe Rut. Prin Rut Dumnezeu va hrăni foamea văduvelor și va ridica descendenți lui Elimelec cel adormit.

La finalul cărții, cele două femei sunt vrednice de recompensă. Naomi poartă în brațe pe Obed, bunicul lui David și strămoșul lui Iisus Hristos și Rut strălucește asemenea femeii vrednice din cartea Proverbelor capitolul 33:10-31. Nu mai este o moabită, ci o israelită admirată și prețuită pentru loialitatea, dragostea și hărnicia ei (Rut 4:15).

Paradoxal, în această carte, Dumnezeu nu apare în plin plan. Ne-am fi așteptat să se disculpe, să explice, nu o face pentru că, probabil, nu am putea înțelege. În schimb, El lucrează în oameni, în situații și întoarce spectaculos răul în bine. Autorul punctează la final că Dumnezeu a făcut totul posibil: Domnul le-a dăruit acestor oameni pe pruncul Obed (Rut 4:13). Numele acesta este o prescurtare de la Obadia, care se traduce „cel ce slujește”. Numele lui Elimelec înseamnă „Dumnezeul meu este rege” și Obed are în sine sămânța regalității lui Israel. Un Rege care slujește! Cine altul decât Domnul nostru Iisus Hristos! Acesta este darul pe care Dumnezeu îl va oferi întregii umanități prin Naomi și Rut.

Chiar atunci când nu înțelegem Dumnezeu susține și călăuzește pe copiii Săi până la El (2 Timotei 4:17-18). Dumnezeu este credincios tuturor făgăduințelor Lui (Exodul 34: 6; Psalmii 33:4; Romani 15: 8), o loialitate care ne obligă în general, dar care devine absolut necesară echilibrului din toate punctele de vedere în vremuri grele. Să rămânem cu adevărat loiali lui Dumnezeu pentru a nu ne opune planului Său cu noi, pentru a nu bloca binecuvântările Lui, pentru a nu întrista pe Duhul Sfânt, pentru a nu dezonoara Numele lui Dumnezeu. Să ne asemănăm cu Domnul Iisus în încercările noastre temporare ca nimic să nu ne despartă de o veșnicie împreună cu El (2 Corinteni 4:17).

Material realizat de pastor Bogdan Andrei, Conferința Muntenia

Rugăciunea mereu ascultată

Introducere

Într-un sabbat am mers la o biserică unde nu cunoșteam pe nimeni și, cum se întâmplă în diferitele biserici, nimeni nu m-a abordat. Am mers la minutele de rugăciune, apoi a început școala de sabbat. S-a dezbătut despre jertfa lui Iisus care poate să salveze omenirea!

Subiectul acesta a fost și este foarte dezbătut dar în momentul acela mi-a venit în minte o idee. Jertfa lui Dumnezeu nu este destul pentru mântuirea mea. Dacă omul nu vrea, el nu va fi mântuit. Dumnezeu și-a făcut partea, dar mai trebuie ca și omul să facă partea sa și să accepte să fie mântuit.

În această lume, mereu au existat oameni care nu au vrut să fie mântuiți, dar în același timp au existat oameni care au vrut să scape de probleme și nu au știut cum. Dumnezeu vrea să ne ajute să trecem peste aceste probleme și să ne dea pacea. Sa, dar de multe ori, noi blocăm aceste binecuvântări pentru că iubim mai mult păcatul decât pe Dumnezeu.

De multe ori ne rugăm către Dumnezeu și dorim să primim răspunsuri la rugăciunile noastre, dar nu primim. De multe ori lucrăm pentru motive egoiste, dar în alte ocazii ne rugăm pentru cei care suferă. Dar în momentul acela nu știm care sunt oamenii care vor primi răspuns vizibil la rugăciunile noastre și care nu o să primească. Dar există o rugăciune care, dacă o facem, Domnul ne-a promis că ne va răspunde mereu. Pe parcursul predicii, vă voi oferi câteva indicii despre ce fel de rugăciune este aceea la care Domnul răspunde mereu.

Pentru a înțelege care este această rugăciune trebuie să înțelegem care este voia lui Dumnezeu. Aș dori să citim câteva versete care ne arată care este voia lui Dumnezeu cu noi:

1 Timotei 2:1-4 – „Vă îndemn, dar, înainte de toate, să faceți rugăciuni, cereri, mijlociri, mulțumiri pentru toți oamenii, pentru împărați și pentru toți cei ce sunt înălțați în dregătorii, ca să putem duce astfel o viață pașnică și liniștită, cu toată evlavie și cu toată cinstea. Lucrul acesta este bun și bine primit înaintea lui Dumnezeu, Mântuitorul nostru, care voiește ca toți oamenii să fie mântuiți și să vină la cunoștința adevărului.”

Ioan 3:16 – „Fiindcă atât de mult a iubit Dumnezeu lumea că a dat pe singurul Lui Fiu ca orice crede în El să nu piară ci să aibă viața veșnică.”

Ezechiel 33:11 – „Spune-le: „Pe viața Mea, zice Domnul Dumnezeu, că nu doresc moartea păcătosului, ci să se întoarcă de la calea lui, și să trăiască. Întoarceți-vă, întoarceți-vă de la calea voastră cea rea! Pentru ce vreți să muriți voi, casa lui Israel?”

Vedem aici, în aceste versete, că Dumnezeu dorește ca toți oamenii să fie mântuiți, să trăiască și să cunoască adevărul. Domnul nu numai că dorește, dar a și trecut la practică, și-a dat singurul Fiu ca jertfă pentru păcatele noastre. Domnul nu a rămas la teorie, ci a trecut la practică. Dar problema este că, de multe ori, unii oameni sunt așa de interesați de mântuirea altora încât uită să se mai intereseze de mântuirea lor personală. De multe ori acești oameni se roagă pentru greșelile altora, dar când vine vorba să se roage pentru

greșelile lor, acolo nu se mai vede niciun un motiv de rugăciune. Înșelându-se singuri, aproape că ajung să spună că nu au niciun păcat pentru care să se roage, deși în Biblie spune că toți oamenii au păcătuit (Romani 3:23). Dorința după mântuire este una foarte bună dar se poate să ne înșelăm singuri dacă nu suntem atenți.

Ce dorește omul

Martin Luther zicea: „atunci când privesc la mine nu văd cum pot să fiu mântuit, dar când privesc la Iisus, nu văd cum să fiu pierdut.” De aceea e important să ne cunoaștem și să știm în ce fel să cerem ajutor de la Dumnezeu pentru a putea face partea noastră.

Pilda Lazar și omul bogat prezintă foarte bine care este atitudinea omului.

Luca 16:20-31 – omul dorește să o ducă bine în această viața.

Lazar înseamnă „Dumnezeu ajută” iar dacă stăm să analizăm această pildă este interesant că Dumnezeu a avut milă de Sodoma dar nu a avut milă de acel bogat și de familia lui. De aceea trebuie să vedem ce fel de elemente culturale a folosit Iisus pentru a descrie natura omenească.

Această parabolă este doar o ocazie în care Iisus se folosește de miturile vremii pentru a transmite o idee. Pe vremea lui Iisus existau multe legende despre iad și rai. De exemplu, povestea din Talmudul din Ierusalim (care este un fel de comentariu Biblic din perioada inter-testamentară) al lui Bar Mayan, care era un păcătos colector de impozite și foarte bogat, și lui Torah, un sărac amărât. Amândoi mor, dar înmormântarea bogatului este foarte frumoasă, împodobită cu tot felul de lucruri, iar cea a săracului nu prea. Oamenii văd acest lucru și se supără pe nedreptatea lui Dumnezeu, iar Dumnezeu le arată că după moarte, lucrurile se schimbă. Bogatul răutăcios se duce în iad și se chinuie, iar săracul se duce în rai.

În Talmudul Babilonian, se spune că a fost un Abba care a primit niște bani de la niște orfani. El a ascuns bani respectivi dar a murit. Pentru a afla unde sunt banii, băiatul lui s-a dus în țara morților și a vorbit cu tatăl, iar când s-a întors în țara celor vii, a dat banii înapoi la orfani.

Al treilea exemplu este cel al lui Iane și Iambre despre care Pavel spune că s-au împotrivit lui Moise (2Timotei 3:8). De unde știe Pavel acest lucru? Din tradiția iudaică. Se spune că Iane a murit, dar Iambre îi cheamă spiritul din lumea morților. Acesta vine și îi spune să se pocăiască că lucrurile stau foarte rău în lumea morților (acest lucru se găsește în cartea apocrifă al lui Iane și al lui Iambre).

Iisus vorbește despre aceste lucruri pentru că oamenii sunt interesați de lumea de dincolo, de judecată, de iad și de rai. Dar vine cu o schimbare drastică în versiunea sa. Nu mai trimite pe nimeni înapoi la cei vii. Oamenii tot vor să mai aibă o șansă... și să mai aibă o șansă... până la nesfârșit. Dar totul are o limită. Să se bucure de păcat, să nu se pocăiască și să nu se smerească, dar tot vor să o ducă bine și să ajungă în rai. Iar unii spun: Dacă se va întâmpla un lucru oarecare, atunci mă voi pocăi! Atunci voi lăsa toate păcatele la o parte și mă voi preda cu totul lui Dumnezeu! Iar prin această atitudine amână predarea totală lui Dumnezeu.

Omul vrea să se bucure de o viață bună și de păcat. Omul nu vrea să se smerească, să își mărturisească păcatele. Doar cu ajutorul lui Dumnezeu o persoană se poate pocăi. Poate să învie chiar și morții și degeaba. Din această pildă putem vedea că omul dorește un lucru și anume amânarea cât se poate de mult a predării inimii lui Iisus.

Această tendință îl blochează și pe Dumnezeu să răspundă la rugăciunile noastre. Dacă noi amânăm schimbările pe care El ne spune că trebuie să le facem în viața noastră, atunci nici Domnul nu ne poate binecuvânta mai mult. Dacă Domnul ne-ar răspunde la rugăciunile pentru care noi nu suntem pregătiți, acele binecuvântări s-ar transforma în blesteme. Iar Domnul ne iubește prea mult pentru a ne blestema. De multe ori greșim și ajungem necăjiți din cauza greșelilor noastre, dar Domnul vrea să ne ajute să ne schimbăm viața ca să poată să ne binecuvânteze.

Scuze pentru lipsa de pocăință

Problema este că oamenii de multe ori nu vor să împlinească în viața lor tocmai lucrurile pe care Dumnezeu le-ar binecuvânta. Dumnezeu binecuvântează smerenia, încurajarea, aprecierea și toate roadele Duhului (Galateni 5:22,23). Practic, putem să ne facem o autoevaluare și să ne gândim când a fost ultima dată când am apreciat pe cineva sau ne-am cerut iertare.

Această autoevaluare este importantă pentru a vedea dacă avem probleme cu mândria sau nu. Cel mai mare păcat care există este mândria. Toate de la ea au pornit. A început în cer, când Lucifer s-a crezut mai important decât Iisus, iar pe pământ este păcatul cel înșelător. Acest păcat face ca cel mândru și orgolios să nu vadă cât de păcătos este în realitate. Toată lumea din jurul său vede, dar dacă îi spui că este mândru și că păcătuiește, ce credeți că va face? Se supără și mai mult! Dacă dorim veșnicia, ar trebui să facem această evaluare din când în când.

Marea problemă nu este atunci când greșim, ci atunci când rămânem în greșelile noastre. Atunci când Diavolul ne ispitește și vine să ne facă să păcătuim, de multe ori cădem. Marea problemă este că în loc să recunoaștem greșeala, găsim scuze. Pentru că omul lu-mesc întotdeauna are scuze pentru greșelile sale. Indiferent de ce se întâmplă, mereu are motive și face la fel ca Pilat. Se spală pe mâini și spune că el nu are nicio vină. Dar întrebarea este: cine l-a făcut să nu se pregătească pentru ispită? Dacă ne-am fi pregătit, ar fi fost mult mai ușor să trecem peste ispită fără să cădem în ea, cu ajutorul Domnului.

Pe cine dai vina atunci când Dumnezeu te cheamă la mărturisirea păcatelor și spui că nu este nevoie? Pe cine dai vina atunci când Dumnezeu vrea să petreacă timp cu tine și tu nu vrei?

- Scuze pentru a nu citi din cuvântul lui Dumnezeu;
- Scuze pentru a nu ne ruga;
- Scuze pentru a nu aprecia;
- Scuze pentru a nu încuraja;
- Scuze pentru a nu ajuta.

Dacă găsim toate aceste scuze atunci de martiri ce să mai spunem? Ei au murit pentru credință, iar noi, de multe ori, când este vorba să lăsăm de la noi nu putem? De multe ori ne rugăm și nu primim răspunsurile tocmai pentru că găsim tot felul de scuze pentru

a păcătui în continuare. Dar atunci când vine vorba să arătăm milă, iubire și har față de ceilalți, acolo nu prea ne convine să trăim practic creștinismul. Oamenilor le place atunci când primesc har din partea Domnului, dar în același timp avem și noi responsabilitatea să facem același lucru. Să nu uităm că „Căci cu ce judecată judecați, veți fi judecați; și cu ce măsură măsurați, vi se va măsura.” (Matei 7:2). Dar în loc să trăim aceste lucruri, găsim tot felul de scuze.

Scuză copilărească

Scuza cea mai simplă, pe care și adulții o folosesc fără să își dea seama, este scuza că și ceilalți fac la fel: Vine copilul acasă, s-a jucat toată ziua, s-a murdărit peste tot. Când îl vede mama că este murdar, începe să roage pentru îndelunga răbdare cu copilul care a murdărit hainele pe care tocmai le spălase, și-l întreabă: Cum te-ai murdărit așa? Copilul în inocența lui spune: „Păi toți copiii au luat noroi și au început să se bată cu noroi.” Atunci mama supărată, îl întreabă pe copilul ei de ce nu a putut să se joace fără să se murdărească: „Păi ai luat și tu noroi și ai aruncat?” Iar copilul spune: „da, dacă și ceilalți au făcut acest lucru, eu am făcut.” Mama, supărată că a murdărit hainele, îl întreabă: „dar dacă toți copiii s-ar fi aruncat în fântână și tu ai fi făcut la fel?” Atunci copilul își dădu seama că a greșit cu ceva.

De multe ori știm că anumite obiceiuri sunt greșite în biserică. Știm că anumite defecte de caracter nu vor intra în împărăția lui Dumnezeu. Această atitudine este foarte interesantă pentru că nu o folosim pentru a aprecia pe ceilalți, pentru a-i încuraja și pentru a-i sprijini atunci când trec prin momente grele, la fel cum a făcut Iisus, ci pentru a scuza păcatul. Se poate ca tocmai această scuză să fi pus un zid între oameni și Dumnezeu. În loc să răspundem la apelurile Duhului Sfânt care vorbește pentru a ne schimba inima, găsim tot felul de scuze. Iar în felul acesta aceste scuze pun un zid de despărțire în om și Dumnezeu.

Împiedicarea binecuvântărilor

Dorința lui Dumnezeu este de a ierta păcatele și de a oferi pacea în suflet, dar dacă noi nu iertăm greșiților noștri, nici Dumnezeu nu ne poate ierta. Pe altă parte, dacă există păcate în inima noastră care sunt mai importante decât Dumnezeu, atunci El nu ne poate binecuvânta!

Dacă dorim să fim mântuiți, dacă ne-am săturat de viața pe acest pământ, Dumnezeu ne asigură mântuirea, dacă ne dorim cu adevărat. Această rugăciune va singura la care se va răspunde, dacă suntem cu adevărat dornici să o primim.

Dacă ne rugăm cu mândrie și hrănind poftele firi pământești, degeaba ne rugăm pentru călăuzire divină. „Doamne îmi doresc să fiu mântuit și să petrec toată veșnicie cu tine dar sunt mândru, îmi place păcatul și nici nu vreau să mă schimb.” Asta spun oamenii lumesci. Oamenii lui Dumnezeu își cunosc defectele, slăbiciunile și cer ajutor din cer pentru a nu le mai avea.

Diferența între oamenii spirituali și cei care sunt lumesci este în promovarea păcatelor sau lupta împotriva lor. Dacă vreau să fiu mântuit, atunci voi întreba pe Dumnezeu ce

păcate am în viața mea care-L împiedică să-și reverse Duhul Sfânt în viața mea. Iar apoi voi recunoaște iubirea mea față de păcat și voi cere ajutor pentru a nu mai iubi păcatul și pentru a iubi lucrurile sfinte.

Dacă nu ajungem să conștientizăm păcatele pe care le îndrăgim, putem ajunge asemenea unei doamne care s-a rugat: „Doamne îți mulțumesc că ești cu mine, pentru grija ta față de mine și că toate îmi merg așa de bine!” O frumoasă rugăciune. A urmat apoi o predică despre pocăință și despre relația cu ceilalți, iar ea se lăuda că nu s-a certat cu nimeni. Este în pace cu toată lumea și că se înțelege cu toți, când tocmai în săptămâna respectivă a bătut o fată pentru că s-a certat sau bătut cu nepoata ei.

Dar avem speranță.

Dacă Duhul Domnului vorbește și ne spune: ai probleme cu mândria, atunci du-te în fiecare zi la cineva și apreciază pe cineva, obiectivul va fi să ajungi să apreciezi pe cel pe care nu-l suport. Va fi greu, dar să mergem la Dumnezeu și să spunem: „Doamne, sunt mândru, am impresia nu este nimeni mai bun decât nimeni. Toți oamenii greșesc, numai eu nu greșesc. Ajută-mă să pot să mă schimb, doar prin puterea Ta pot face acest lucru. Îmi doresc, Doamne, să ajung în împărăția Ta, dar cu mândria mea nu pot să fac acest lucru. Ajută-mă, Doamne.”

Iar apoi treci și la practică. Puțin câte puțin, Dumnezeu poate să transforme mândria în smerenie.

Dacă Duhul Domnului vorbește cuiva și îi spune: „Tu iubești banul mai mult decât pe Dumnezeu.” Atunci persoana aceea să se roage: „Doamne, recunosc că în viața mea banul este centrul. Tot ce fac este pentru a câștiga bani. Îmi doresc să am câți mai mulți bani, iar dacă mi-ai cere să vând tot ce am, aș prefera să renunț la credință.” Atunci, în fiecare lună să faci o donație de cel puțin încă 10% din venit. La început va fi greu pentru că inima iubește banul și nu este ușor să lăsăm iubirea păcătoasă la o parte. Dar cu rugăciune, Dumnezeu poate să ne transforme o inimă zgârcită în una care să ofere oricui are nevoie.

Dacă Duhul Domnului vorbește cuiva și îi spune: „Nu te mai uita la acele lucruri pe televizor, pe internet sau nu te mai juca acele jocuri.” Omul poate să spună: „Dar sunt inocente. Dacă însă în serial, în film sau în joc, se găsește violență, sexualitate, extraterestri, groază sau magie (orice lucru supranatural), atunci acolo este diavolul și ingerii lui. Omului firesc îi place suspansul, îi place să afle ceva interzis. Iar acest lucru a început cu Eva. Diavolul a folosit curiozitatea pentru a distruge omenirea de la bun început. Omul dorește să trăiască într-o altă lume, mai interesantă, faină captivantă, nu în această lume plictisitoare, în care nu se întâmplă nimic interesant. Acest lucru este normal. Dumnezeu a pus în noi dorința după cer și după veșnicie. Dar atunci când ne dorim să trăim într-o lume care a fost inspirată de Diavol, atunci blocăm binecuvântările lui Dumnezeu. Dacă cuiva, Dumnezeu îi vorbește și-l muștră, atunci să facă următoarea rugăciune: „Doamne iubesc păcatul, iubesc seriialele la care mă uit, iubesc jocurile, știu că atât timp cât stau acolo și privesc, Tu ești departe de mine. Dar mie îmi place. Îmi place să trăiesc acele momente de entuziasm în viața mea și îmi doresc să am o altă viață. Doamne, nu pot să fac acest lucru fără Tine. Îmi este imposibil să mă schimb. Dar cu ajutorul Tău, toate lucrurile sunt posibile, de aceea ajută-mă, Doamne, să pot să scap de aceste plăceri.” Iar

apoi, puțin câte puțin, încep să schimb plăcerile păcătoase cu cele nepăcătoase, iar când vine ispita, să strigam la Domnul în inima noastră: „Doamne, a venit ispita! Ajută-mă că fără Tine o să cad! Ajută-mă Doamne să nu cad în ispită!” Atunci El ne v-a ajuta.

Dumnezeu ne binecuvântează în măsura în care noi dovedim că dorim această binecuvântare. Adică, dacă eu încerc să trăiesc smerit și să mă lupt cu mândria. Încerc să îmi dezvolt caracterul pentru a nu avea păcate și a nu face pe alți să sufere din cauza mea. Dacă încerc să le vorbesc oamenilor despre puterea și iubirea lui Dumnezeu, atunci și Tatăl ceresc mă va binecuvânta. Altfel, mă înșel singur. Spun că sunt smerit și că îmi doresc să fiu în cer, dar practic îmi place păcatul și cea ce face diavolul la televizor, pe telefon, pe internet sau chiar și între vecini.

Rugăciunea mereu ascultată

Ați știut că este o rugăciune care este mereu ascultată?

Domnul Iisus spune: „ orice lucru veți cere când vă rugați, să credeți că l-ați și primit, și-l veți avea” (Marcu 11:24). Există o condiție pentru împlinirea acestei făgăduințe – să ne rugăm în conformitate cu voia lui Dumnezeu. Dar voia lui Dumnezeu este tocmai aceea de a ne elibera de păcat, de a ne face să fim copiii Săi și de a ne da putere să trăim o viață sfântă. Prin urmare, noi putem cere în rugăciune toate aceste binecuvântări și putem să credem că le-am primit.

Apel

Să ne ajute Domnul ca în rugăciunile noastre să cerem putere de la Dumnezeu pentru a părăsi păcatele pe care le iubim. Să ne dea putere să putem să ne smerim și să putem trăi după voia lui Dumnezeu, iar atunci când oameni ne vor vedea, să-l vadă pe Hristos prin viața noastră.

Material pregătit de pastor Flaviu Ardelean, Conferința Muntenia

Dăruirea sistematică

Acest material poate fi folosit în cadrul sabatului dedicat Administrării Creștine a Vieții (Isprăvnicie)

2 Corinteni 9:1,2,5-8,11

Ce este darul? Ceva pe care îl oferi sau pe care îl primești? Darul este fie ceva oferit, fie ceva ce primești.

În ce situații oferi un dar? În primul rând, pentru a exprima dragostea, aprecierea. În al 2-lea rând, ca un răspuns la un gest frumos pe care ni l-a făcut cineva. În al treilea rând, pentru a determina un răspuns frumos.

Am putea spune că Biblia descurajează această practică de a încerca să influențezi răspunsul cuiva. Doar atunci când încerci să influențezi pe cineva să facă bine, dar atunci când încerci să afectezi dreptatea, principiile, este rău.

La modul general vorbind, putem spune că dăruirea reprezintă un principiu biblic. Vechiul Testament începe cu principiul acesta al dăruirii și se încheie cu un discurs cu privire la dăruire (Maleahi), și tot la fel, Noul Testament începe darul lui Dumnezeu oferit în persoana Fiului Său și se încheie cu un discurs cu privire la mântuire, noul pământ și viața veșnică.

Istoria biblică este cumva jalonată de aceste coordonate, de experiența dăruirii.

Prima menționare biblică a dăruirii și în mod particular a zecimii, este în Geneza 14. Avraam se întoarce de la bătălia care a condus la eliberarea lui Lot. Noul Testament începe cu experiența dăruirii: magii aduc daruri lui Iisus.

Putem concluziona de aici, că închinarea, care reprezintă cea mai spirituală experiență pe care o poate trăi un om, este strâns legată de dăruire. Atât de strâns legată, încât Dumnezeu spune: Deuteronomul 16:16-17. Erau invitați să vină la închinare, dar să nu vină cu mâinile goale.

Închinarea este strâns legată de dăruire și am putea spune că însoțește închinarea.

Dăruirea este un răspuns la manifestarea iubirii lui Dumnezeu. Am făcut referire la Gen 14, când Melhisedec îl întâmpină pe Avraam, iar Melhisedec îi amintește lui Avraam 3 lucruri: că Dumnezeu este Creatorul, Susținătorul și Ocrotitorul, cel care l-a ajutat pe Avraam. Și ca răspuns la manifestarea iubirii lui Dumnezeu, ca răspuns la percepția bunătății Lui, Avraam oferă zeciuială.

Geneza 28 ni-l prezintă pe Iacov căruia, la Betel, Dumnezeu i se descoperă și îi spune că are planuri bune pentru el, că-l va ajuta. Cum răspunde Iacov? El nu poate rămâne insensibil la bunătatea lui Dumnezeu. El face un legământ că va da zecimea.

Principii legate de dăruire

- zeciuiala este un răspuns legat de manifestarea iubirii lui Dumnezeu.
- însoțește închinarea. Nu poți veni înaintea lui Dumnezeu cu mâna goală .

– 1 Împărați 17:13, Ilie îi spune văduvei din Sarepta: întâi mie și apoi Dumnezeu va purta de grijă. Pavel spune că în prima zi a săptămânii, fiecare să pună de o parte, nu la sfârșitul săptămânii, să vedem ce mai rămâne, ci la început.

(Ilustrație. O familie de fermieri trăiau din câștigul pământului. Soția s-a îmbolnăvit iar când a venit factura, au descoperit că suma era cât venitul lor anual. Dar ei au zis că în primul rând vor da zecimea și apoi vor achita datoria. La sfârșitul anului au văzut că au plătit toată datoria și când au făcut calculul, au descoperit că venitul lor se dublase în acel an. Dumnezeu i-a binecuvântat că ei au decis să-l pună pe Dumnezeu pe primul loc).

Legislația zecuielii

Sunt câteva principii pe care Biblia le precizează. În Gen.14, acolo se precizează cât anume trebuie dat, cui anume trebuie să dai, de ce și ce să dai.

Cât trebuie dat? A zecea parte din tot ce avea.

Cui? Slujitorului lui Dumnezeu.

De ce? Pentru că Dumnezeu este Creatorul, izvorul binecuvântărilor.

Ce anume trebuie dat? Ce este mai bun. Leviticul 27:30-33 – să nu fie nimic sub calificativul desăvârșit. Și tot aici se zice că zeciuiala este sfântă, aparține Domnului.

Biblia vorbește despre 3 tipuri de dăruire:

1. Deuteronomul 12:5-6. Aici sunt mai multe daruri prezentate, dar prima categorie de daruri pe care să punem accentul acum este **zeciuiala**. Partea aceasta se aducea la casa Domnului și era încredințată Marelui Preot. Iar din această parte erau întreținuți toți cei ce slujeau la casa Domnului. Primul tip de dăruire.

2. Deuteronomul 14:22. Aici e vorba de o **a doua zeciuială**. Vedeți, zecimea care se aducea și se oferea preotului, avea în vedere tot ce avea omul, fie că era vorba de lână, de ouă, de vite, de păsări, miere, grâu, must. Aici este vorba de o a doua zeciuială care se lua doar din must, grâu și fructe. Din acestea se aducea o a doua zeciuială, care era consumată de credincioși la casa Domnului. (v.23). Nu vi se pare ciudat? Dacă prima zeciuială se încredința preotului pentru cei care slujeau la altarul lui Dumnezeu, a doua zeciuială o consumau credincioșii. Veneau cu ea acolo și se bucurau ei de această zeciuială. Este a doua zeciuială și ea reprezintă ce consumă credincioșii în casa Domnului. Acesta a fost sistemul în vechime. Noi consumăm ceva în casa Domnului, prezența noastră la casa Domnului prezintă anumite cheltuieli? Desigur, iar acestea trebuie împlinite din a doua zeciuială. Nu este pentru Domnul, ci pentru noi. Dacă plătim energia electrică și termică, nu o plătim pentru Domnul, ci pentru ca noi să ne simțim confortabil.

3. **A treia zeciuială** se aduna din trei în trei ani. Deuteronomul 26:12. Zeciuiala aceasta din al treilea an era folosită acasă, nu trebuia adusă la templu, ci în cetatea în care locuia israelitul credincios. Folosea această zeciuiala la fiecare trei ani, v. 12-13. Această a treia zeciuială destinată întreținerii celor săraci, este descrisă aici ca fiind un lucru sfânt.

Nu vi se pare surprinzător acest mod biblic de a vedea sistemul dăruirii? Este vorba de trei zecimi. Eu am fost educat, ca adventist de ziua a șaptea că este o singură zecime. Biblia are un alt punct de vedere. Am fost învățat că dacă dau zecimea, mai pot să ofer

și câte un leu, doi... la daruri. Dar Biblia are un alt punct de vedere. Cheltuielile la casa Domnului ar trebui să fie din a doua zeciuială, iar nevoile celor lipsiți trebuie să fie din a treia zeciuială.

Dacă calculăm, aproximativ 23 % ar trebui pus la picioarele Domnului. Zece la sută reprezintă zecimea, aceasta este o problemă de **credincioșie**. Alți zece la sută pentru funcționarea casei Domnului este o problemă de **recunoștință**. Și încă zece la sută, eșalonată pe 3 ani, reprezintă o problemă de **generozitate**.

Dumnezeu ne consideră necredincioși. Sunt afirmații categorice pe care le face Cuvântul lui Dumnezeu cu privire la dăruire:

„Contribuțiile cerute de la evrei pentru scopuri religioase și de binefacere se ridicau aproape la un sfert din veniturile lor. S-ar fi putut aștepta ca o așa grea impunere să aducă poporul la sărăcie, dar sincera ascultare de aceste rânduieli era, din contră, o condiție a bunăstării lor.” (*Patriarhi și profeți*, p. 543)

Aceasta era în Vechiul Testament. Astăzi cum trebuie să fie?

„În zilele lui Israel era nevoie de zecime și daruri pentru a susține rânduielile serviciului divin. Ar trebui oare ca poporul lui Dumnezeu din zilele noastre să dea mai puțin? Principiul așezat de Domnul Hristos spune că trebuie să ne aducem darurile înaintea lui Dumnezeu, după măsura luminii și privilegiilor de care ne-am bucurat.” (*Patriarhi și profeți*, p. 547)

Trebuie. Facem noi lucrul acesta? E posibil?

Vă pot spune din propria experiență ca este destul de dificil să trăiești în lumina acestor principii, să pui deoparte un sfert din salariu pentru Domnul și pentru cei în nevoie. Sunt două cauze ale dificultății:

1. Împotrivirea Satanei. El se împotrivește și ori de câte ori va încerca un copil al lui Dumnezeu să trăiască în lumina acestor principii, va veni Satana cu argumente să-l convingă că, orice altceva este mai bine de făcut, decât să asculte.

2. Necredința noastră.

Când e mai ușor să dai zecime? Când ai puțin sau când ai mult?

Ilustrație: cineva spunea că i-ar plăcea să devină membru adventist, dar singura problemă e zecimea. Am 500 de lei pensia, dacă din ei dau 50, nu mă pot întreține. Și așa nu-mi ajung. Iar pastorul l-a întrebat: cum crezi că te descurci mai ușor? Folosind singur 500 de lei sau folosind cu Domnul 450 lei?

Să nu credeți că atunci când ai puțin, este ușor de dat zecimea.

Ilustrație. Intr-o zi de sabbat, o familie a dat toți bani pe care îi aveau la biserica iar când au ajuns în mașină au găsit alimente de câteva sute de dolari. Mașina era plină cu alimente. Omul a spus: am avut doar 50 de dolari pe care i-am pus la biserică, mașina a fost încuiată iar cheia a fost la mine. Cum îți explici? Pastorul a răspuns: înțeleg că dăruirea sistematică reprezintă singura cheie spre tezaurul lui Dumnezeu.

Nu este ușor să dai când ai puțin după cum nici când ai mult nu e ușor de dat.

Ilustrație. Un pastor povestește că un membru al bisericii se lupta cu supraviețuirea și a zis că vrea să dea și el zecimea, să-L pună pe Dumnezeu la încercare. Venitul lui era de

10.000 de dolari anual, iar zecimea a fost 1.000 de dolari. După câțiva ani, a câștigat un milion de dolari și a dat zecimea o sută de mii de dolari. După alți câțiva ani, a câștigat 6 milioane de dolari. Obișnuia să plătească la sfârșitul anului, iar când a văzut că trebuie să dea 600.000 de dolari la biserică, i s-a părut prea mult. A vorbit cu pastorul că i se pare prea mult și că ar vrea să-l dezlege de situația aceasta. Pastorul i-a spus: sigur, hai să ne plecăm pe genunchi și să ne rugăm. Și ai să-i ceri lui Dumnezeu să mă absolve de votul meu, a întrebat credinciosul? Da, a răspuns pastorul, am să-i cer Domnului să te întoarcă înapoi la 1 000 de dolari zecime pe an pentru că atunci îți era ușor să o plătești. Pentru că observ că acum îți e greu să dai 600 000 de dolari.

Ellen White, într-un articol din *Review and Herald*, din 15 martie, spune:

„Ar fi mai bine să nu dăm deloc decât să dăm cu zgârcenie. Când nu manifestăm spiritul generozității, ne batem joc de Dumnezeu.”

Vă amintiți? Zecimea este testul credințioșiei, a doua zecime este semnul recunoștinței, a treia este semnul generozității. Când nu manifestăm acest spirit, ne batem joc de Dumnezeu, iar Dumnezeu spune prin Maleahi 3:9 că suntem blestemați toți.

Dumnezeu ar putea să-și ia singur ce este al Lui. Tot ce avem este de la Dumnezeu. N-ar putea El să-și ia partea: 25% din putere, din sănătate, din timp, din bani? Desigur.

Ilustrație: Din cauza dificultăților financiare, casierul unei biserici și-a dat demisia. Au găsit pe cineva care lucra la siloz și l-au rugat să fie casierul bisericii. Era o zonă agricolă unde credincioșii își duceau recoltele pentru păstrare. El a acceptat cu o condiție: în primul an să nu dea niciun raport financiar și nimeni să nu-l întrebe în legătură cu finanțele. Neavând altă soluție, au fost de acord. La sfârșitul anului, el a venit și a prezentat raportul financiar: datoria pe care am avut-o de 225 000 de dolari a fost achitată. Salariul pastorului a fost mărit cu 8 la sută, toate taxele au fost plătite și avem în buget 11 250 de dolari. Oamenilor nu le venea să creadă. Glumești? Nu, a spus el, aceasta este realitatea. Să vă spun adevărul: voi vă aduceți recoltele la mine la siloz și eu am luat de la fiecare dintre voi 10%. Ați simțit vreo lipsă? Nu, a fost răspunsul. Acești 10% i-am pus în contul bisericii în numele vostru. Dacă suntem credincioși, toate merg bine. Voi sunteți binecuvântați, n-ați simțit nicio lipsă.

Ar putea face Domnul lucru acesta și cu noi? Cu siguranță, dar nu am mai avea bucuria, mulțumirea, satisfacția aceea că ești credincios lui Dumnezeu și poți și pe calea aceasta să-i spui lui Dumnezeu: mulțumesc.

2 Corinteni 9,7: Dumnezeu nu vrea să ne priveze de bucurie. Dumnezeu vrea, ca noi, să facem loc pentru darurile noi pe care El vrea să ni le ofere. Trebuie să facem loc mai mult în buzunar, ca Dumnezeu să aibă unde pune.

Dumnezeu spune să-L punem la încercare.

v. 11 – în felul acesta vom fi îmbogățiți.

Doresc din toată inima să fiți nespuse de bogați și să vă îmbogățiți în toate privințele.

Apostolul ne spune că doar în felul acesta vom ajunge îmbogățiți de Dumnezeu.

Material realizat de pastor Vali Badescu, Conferința Muntenia

ÎNTINDE-ȚI MÂNA!

Marcu 3:1-6

Lucrarea neobosită a Domnului Hristos a fost aceea de a-i ajuta pe oameni în orice împrejurare și oricare ar fi fost suferința lor. Găsim aici o situație interesantă. Observăm că întâmplarea are loc într-o sinagogă în care erau tot felul de oameni veniți la închinare. Spre deosebire de alte ocazii, de data aceasta era prezent acolo și Domnul Iisus. Prezența Lui înseamnă ajutor și vindecare pentru unii, dar în același timp înseamnă supărare mare pentru alții. Haideți să vedem cum au decurs lucrurile.

Întâmplarea are loc într-o zi de Sabat și într-o sinagogă. Este timpul de închinare iar locul este chiar Casa Domnului. Și noi ne aflăm acum în Casa Domnului într-o zi de Sabat. Am venit aici să ne întâlnim unii cu alții și cu Dumnezeu. Fiecare dintre noi avem o țintă: să ne închinăm. Dar este posibil ca aceasta să nu însemne exact același lucru pentru noi toți.

Să observăm că atunci când a apărut Domnul Iisus în sinagogă, acolo era un om cu mâna uscată. În evanghelia lui, Luca ne spune în capitolul 6:6 că mâna uscată era cea dreaptă. Ca și-n zilele de astăzi, este posibil ca ținta acelui om să nu fi fost în primul rând închinarea, ci mai degrabă să primească vreun ajutor de la ceilalți. Dar în același timp, este posibil ca acest om să fi fost neputincios din cauza celorlalți cărora le plăcea să-l vadă mai slab, handicapat, o sursă de batjocură și de distracție. Și astăzi există persoane neputincioase în bisericile noastre. Unii au handicapuri fizice, ca și omul cu mâna uscată din întâmplarea noastră. Alții au alt fel de handicap. Neputința nu se găsește în mădulele, ci în mintea lor. Neputința de a acționa se găsește mai degrabă în nesiguranța și neîncrederea în propriile capacități, iar uneori chiar în batjocura celor din jur care se bucură să vadă pe alții mai slabi.

În versetul 2 citim că „ei pândeau pe Iisus să vadă dacă-l va vindeca în ziua Sabatului”. Aceștia nu veniseră să se închine la sinagogă, ci scopul lor era acela de a-i urmări pe ceilalți frați: cum se îmbracă, ce-au mai făcut, ce abateri și păcate au, ce motive de bârfă sau acuzații pot să le mai aducă. Ei puneau o mare valoare pe venirea la sinagogă și de asemenea erau foarte atenți la respectarea Sabatului. În versetul 6 vedem că fariseii au ieșit afară. Aceștia erau falșii închinători care veniseră la sinagogă doar ca să spioneze și să acuze. Ce bine este că astăzi nu mai sunt farisei prin biserici!

Dar să-L privim pe Domnul Iisus. Ținta Lui este cel suferind, pe care-l invită să se ridice și să vină în mijloc. Înainte de a-l vindeca pe el, era nevoie să-i vindece pe ceilalți. Privindu-l pe infirm, Iisus le adresează celorlalți închinători câteva întrebări. El știa ce gândesc ei. De aceea vrea să-i facă conștienți de ceea ce urma să facă.

„Este îngăduit în ziua Sabatului să faci bine sau să faci rău? Să scapi viața cuiva sau s-o pierzi?” - Iisus prețuia Sabatul și niciodată nu l-a călcat, însă El înțelege diferit păzirea Sabatului. De aceea pune astfel de întrebări, pentru ca fariseii să înțeleagă că vindecarea în Sabat este îngăduită. În Luca 13:15, Iisus Hristos arată că pentru farisei era mai important să-ți îngrijești animalele în Sabat decât să salvezi viața unui om. De data aceasta, El pune față în față două principii: binele și răul, viața și moartea. Dacă Sabatul este făcut pentru om (Marcu 2:27,28), atunci este dat spre binele și în favoarea lui, pentru învățatu-

ră, închinare, părtășie cu Dumnezeu, dar și pentru a face bine. Sabatul a fost dat pentru odihna omului, iar aceasta înseamnă între altele și odihna căpătată prin îndepărtarea poverilor sufletești, a grijilor, a îndatoririlor obișnuite precum și îndepărtarea neputințelor și a bolilor. De aceea, salvarea unui om nu este o călcare a Sabatului, ci împlinirea lui.

Ascultătorii Lui, fariseii, tăceau. Întrebarea era pusă atât de direct și de clar încât și un orb sau surd și-ar fi dat seama de răspunsul corect. Dar inima lor împietrită îi împiedica să răspundă. Adevăratul motiv al tăcerii lor era că nu doreau deloc vindecarea aceluiași om iar venirea lor la sinagogă avea ca singur scop spionarea lui Iisus, căutarea unui motiv de acuzare că El calcă Sabatul.

Aceasta a produs o întristare teribilă pentru Iisus. Dorința Lui cea mai mare era să-i vadă pe toți oamenii pocăindu-se și îndreptându-se de păcatele lor pentru a fi mântuiți, indiferent dacă erau cărturari, farisei sau oameni de rând. Nu doar acel om avea mâna dreaptă uscată, dar și fariseii aceștia aveau un handicap major, rămânând în ideile lor vechi și greșite, ținând mai mult la datinile din bătrâni decât la legea adevărată a lui Dumnezeu, așa cum le-o prezenta Iisus.

Împietrirea inimii lor îi împiedica să primească mântuirea pe care o aducea Iisus. El și-a dat seama de atitudinea lor și s-a întristat nespus. Pentru ei nu mai era nicio cale de întoarcere, nicio dorință de a se întoarce la Dumnezeu. Hotărârea lor era deja luată și, așa cum vedem în versetul 6, hotărârea lor a mers chiar mai departe și anume: se vor uni cu irodienii pentru a-L ucide și pe Iisus.

„Întinde-ți mâna!” – Aceste cuvinte ale Domnului sunt adresate celui bolnav. Să observăm că Iisus nu-l ia pe om de mână, nici nu-l atinge, ci îi cere ca el singur să-și întindă mâna. În cazul de față, vindecarea nu se face fără ca omul să colaboreze. Nevoia de vindecare nu este suficientă, aceasta trebuie să fie însoțită de acțiune. De multe ori și noi simțim nevoia unei schimbări, dorim să fim vindecați de unele dintre slăbiciunile noastre, ba chiar ne rugăm mult pentru acest lucru, dar nu facem nimic. Iisus nu ne va vindeca dacă nu acționăm și noi.

Ne dăm seama că suntem păcătoși? Avem ispite care ne doboară? Avem anumite porniri pe care nu le putem stăpâni? Citim prea puțin Biblia? De când nu am mai făcut nimic pentru adunarea noastră? Gura noastră o ia înainte și vorbește lucruri nepotrivite? Nu ne-am mai rugat demult, în schimb nu ne este greu deloc să-i bârfim pe frații noștri? Venim prea rar la adunare? Am uitat de multe ori să-l dăm parte lui Dumnezeu din veniturile noastre? Am uitat și de binefacere? Dar cum ne purtăm în familie? Vedem bine cât de slabă este credința noastră? Oare în câte feluri descoperim că mâna noastră dreaptă este uscată?

„Întinde-ți mâna!”- Aceasta este porunca pe care Domnul Hristos ne-o dă astăzi! Dacă vrei să fii vindecat, întinde-ți mâna! Dacă nu te-ai mai rugat de mult, începe astăzi! Dacă nu ai citit de mult din Biblie, deschide-o astăzi! Dacă L-ai înșelat pe Dumnezeu cu zecimea, adu-o astăzi! Dacă te-ai certat cu fratele tău, du-te astăzi și te împacă! Dacă te-ai purtat rău în familie, du-te astăzi și cere-ți iertare! Sunt atât de multe domenii în care suntem niște neputincioși, dar Iisus ne spune: „Întinde-ți mâna!”

Avem aici două feluri de personaje: omul infirm care-și recunoaște neputința și fariseii. Primul își întinde mâna și aceasta s-a vindecat pe dată. El a putut să plece de la

sinagogă pe deplin vindecat. Oricine recunoștea în el rodul lucrării lui Dumnezeu. Toți cei care-l cunoșteau întrebau: – Ce s-a întâmplat cu el? Iar el putea să răspundă: „- Iisus este Cel care m-a vindecat!” Întreaga lui viață era de-acum o mărturie în favoarea lucrării lui Dumnezeu care ne vindecă și ne salvează din toate bolile noastre, oferindu-ne tuturor mântuirea. Așa este viața celui pocăit: așa ne vrea Dumnezeu pe noi, vindecarea noastră să fie pentru toți o mărturie despre cum ne-a salvat Domnul nostru.

Despre farisei însă Biblia ne spune că au plecat cu alte gânduri de la sinagogă. Erau mânioși că nu puteau să-L acuze de nimic pe Iisus Hristos. Erau supărați că L-au văzut făcând o vindecare în Sabat și totuși i-a învins prin argumentul iubirii desăvârșite care lucrează spre bine. Supărarea lor era atât de mare încât au hotărât să-și dea mâna cu Irodienii – marii lor dușmani – doar ca să reușească să-L piardă pe Iisus. Aceasta a pecetluit nu doar hotărârea lor spre rău, dar și destinația lor finală. Iisus dorea să-i mântuiască și pe ei, dar ei n-au vrut.

Iubiți frați... și noi ne găsim într-un loc sfânt și într-un timp sfânt. Este Sabat și suntem în Casa Domnului. Care este motivul pentru care am venit aici? Am venit să ne vindecăm de neputințele noastre? Avem slăbiciuni, păcate, abateri? În credință ne simțim la fel de slabi ca și omul cu mâna uscată? Iisus ne spune: „Întinde-ți mâna!” Începe astăzi cu Dumnezeu vindecarea ta! Nu amâna pe mâine! Mâine poate nu va mai fi! Să nu lăsăm ca doar alții să fie vindecați! Atunci vom fi nemulțumiți ca și fariseii și vom pierde ocazia!

Rugați-L astăzi pe Dumnezeu să vă vindece și El o va face bucuros!

Material realizat de pastor Bărbuță Dan, Conferința Muntenia

Atinși neașteptat de Mântuitorul

Omul a fost creat cu gândul veșniciei încorporat în mintea lui, conform cărții Eclesiastul. Adică noi am fost creați nu doar cu capacitatea de a ne conecta la divinitate, ci și cu dorința după Dumnezeu. Domnul are o plăcere deosebită atunci când răspundem zilnic la invitația de a-L urma. El crează contexte în care să-L descoperim, să-i descoperim atât puterea, cât și dragostea. Are modalități neașteptate de apariție în viața noastră, doar să avem ochii larg deschiși pentru a sesiza aceste intervenții divine. Biblia este plină de oameni care au primit în mod neașteptat vizita trimișilor cerești: Iacov când a vizitat Scara Cerului, părinții lui Samson înainte de nașterea acestuia, Ghedeon în teasc, Iosua lângă cetatea Ierihon, păstorii de pe câmpiile Betleemului și mulți alții.

Astăzi vom vedea cum trei oameni pe care îi găsim în partea finală a misiunii Domnului Hristos pe pământ au fost întâlniți de Dumnezeu și au fost puși în fața unei decizii de viață și de moarte. În timp ce ne vom aminti de ei, să-L lăsăm pe Dumnezeu să ne vorbească și să ne îndrepte atenția către realitățile veșnice:

Malhu

Luca 22:39-53

Gloata a devenit mai îndrăzneată atunci când a văzut că Iuda l-a atins pe Acela care, numai cu puțin timp înainte, fusese glorificat înaintea ochilor lor. Atunci au pus mâna pe Iisus și au început să lege acele mâini prețioase, care au fost totdeauna folosite pentru a face bine.

Ucenicii s-au gândit că Stăpânul lor nu va îngădui să fie luat. Căci aceeași putere care a făcut ca mulțimea să cadă ca niște oameni morți îi va face neputincioși până când Domnul Hristos și tovarășii Săi vor scăpa. Ei au fost însă dezamăgiți și chiar indignați când au văzut frânghiile aduse pentru a lega mâinile Aceluia pe care ei Îl iubeau. În mânia sa, Petru a scos repede sabia și a încercat să-L apere pe Domnul său, dar n-a făcut decât să taie urechea slujitorului marelui preot. Când Domnul Hristos a văzut ceea ce s-a întâmplat, și-a dezlegat mâinile, deși era ținut cu strășnicie de soldații romani, și, spunând: „Lăsați-l! Până aici!”, S-a atins de urechea rănită, și ea s-a vindecat imediat. Apoi i-a spus lui Petru: „Pune-ți sabia la locul ei; căci toți cei ce scot sabia de sabie vor pieri. Crezi că n-aș putea să rog pe Tatăl Meu, care Mi-ar pune îndată la îndemână mai mult de douăsprezece legiuni de îngeri?”, o legiune pentru fiecare ucenic. De ce oare, gândeau ucenicii, nu Se salvează pe Sine și nu ne salvează și pe noi? Răspunzând gândurilor lor nemărturisite, El a adăugat: „Dar cum se vor împlini Scripturile, care zic că așa trebuie să se întâmple? Nu voi bea paharul pe care Mi l-a dat Tatăl să-l beau?”

Robul Marelui Preot doar își făcea datoria ca să-i stârpească pe eretici. Acest raid de rutină poate că ar fi fost ultimul dacă nu se ferea prompt. Petru este muștrat, Malhu (Ioan 18) este vindecat și întâmplarea aproape că este uitată. Nu și pentru Malhu. Poate că pata mare de sânge de pe mantie l-a ajutat să înțeleagă faptul că nu a fost doar un coșmar, ci o realitate. Nu știm ce s-a mai întâmplat cu el, dar cu siguranță că de atunci a devenit un alt om.

Întrebare: ce căuta sabia în mâna lui Petru? De unde veneau ei? Din camera de sus. Ei încă mai erau obișnuiți cu acest fel de a rezolva problemele (Luca 22, 38.49). Seamănă foarte mult cu întrebarea: *Doamne, să poruncim să se pogoare foc din cer?* Nu doar Petru este cuprins de această râvnă pentru a scăpa viața lui Iisus și pe a lor, ci și alții (Cei care erau cu Iisus...).

Este posibil ca să venim cu sabia în teacă la Biserică și să nu știe nimeni. Dar vor exista momente de criză când vom fi tentați să facem dreptate. Așa că aruncă sabia departe, înainte ca să fii nevoit de situație să faci victime cu ea.

Baraba

Luca 23:13-25

În timp ce Pilat amâna luarea unei hotărâri, preoții și mai marii norodului ațâțau mai departe mințile oamenilor. Pilat a fost forțat să acționeze. El s-a gândit la un obicei de care se putea folosi pentru a asigura eliberarea Domnului Hristos. Era obiceiul ca la această sărbătoare să fie eliberat un arestat ales de popor. Acest obicei era o invenție păgână; în el nu se afla nici măcar o umbră de dreptate, dar era foarte mult apreciat de iudei. Autoritățile romane aveau la data aceea un deținut numit Baraba, care era condamnat la moarte. Acest om pretinsese că este Mesia. El își arogase autoritatea de a stabili o nouă ordine a lucrurilor pentru a îndrepta lumea. Amăgit fiind de Satana, el pretindea că tot ceea ce obținea prin furt și jaf era proprietatea lui. Prin mijloace satanice, el făcuse lucruri extraordinare, își câștigase simpatia poporului și stârnise revolta împotriva conducerii romane. Sub masca entuziasmului religios, era un tâlhar gata de orice și împietrit, dedat la răscoală și cruzime. Dându-le oamenilor ocazia de a alege între acest om și nevinovatul Mântuitor, Pilat a crezut că le trezește simțul dreptății. În opoziție cu preoții și mai marii norodului, el spera să le câștige simpatia pentru Hristos. Astfel, întorcându-se spre mulțime, el spuse cu mare seriozitate: „Pe care... voiți să vi-l slobozesc? Pe Baraba sau pe Iisus, care este numit Hristos?”

Răspunsul gloatei veni asemenea răcnetului fiarelor sălbatice: „Slobozește-ne pe Baraba!” Din ce în ce mai tare creștea strigătul: Baraba! Baraba! Gândind că mulțimea n-a înțeles întrebarea, Pilat a spus: „Vreți să vă slobozesc pe Împăratul iudeilor?” Dar ei au strigat din nou: „La moarte cu omul acesta și slobozește-ne pe Baraba!” „Dar ce să fac cu Iisus, care se numește Hristos?” a întrebat Pilat. Din nou mulțimea agitată începu să urle ca demonii.

Pilat era tulburat. Nu gândise că lucrurile vor ieși astfel. El ezita să predea un Om nevinovat celei mai rușinoase și mai crude morți din câte puteau fi aplicate. După ce urletul vocilor s-a domolit, el s-a întors spre mulțime spunând: „De ce, ce rău a făcut?” Dar lucrurile merseseră prea departe pentru a se mai putea argumenta. Ei nu doreau să vadă dovada nevinovăției Domnului Hristos, ci osândirea Lui.

Pilat încă se străduia să-L elibereze. „El le-a spus pentru a treia oară: «Dar ce rău a făcut? Eu n-am găsit nicio vină de moarte în El. Așa că, după ce voi pune să-L bată, Îi voi da drumul»”. Însă numai menționarea faptului că l se va da drumul îi ațâță pe oameni de zece ori mai mult. „Răstignește-L, răstignește-L!” au strigat cu toții. Mai tare și tot mai tare creștea furtuna pe care o dezlănțuise nehotărârea lui Pilat.

Sfârșit de oboseală și plin de răni, Domnul Hristos a fost luat și biciuit în fața mulțimii. „Ostașii dregătorului au dus pe Iisus în pretoriu și au adunat în jurul Lui toată ceata ostașilor. L-au dezbrăcat de hainele Lui și L-au îmbrăcat cu o haină stacojie. Au împletit o cunună de spini, pe care l-au pus-o pe cap. Apoi îngenuncheau înaintea Lui, își băteau joc de El și ziceau: «Plecăciune, Împăratul Iudeilor». Și scuipeau asupra Lui”. Din când în când, câte o mână nelegiuită smulgea trestia ce-l fusese așezată în mână și lovea cu ea coroana de spini de pe fruntea Sa, făcând ca spinii să se înfigă în tâmplele Sale, iar sângele să se prelingă pe fața și barba Sa.

Pilat a trimis după Baraba, să fie adus înaintea tribunalului. Apoi el i-a înfățișat mulțimii pe cei doi arestați, unul lângă altul, și, arătând spre Mântuitorul, spuse cu o voce solemnă, stăruind: „Iată omul”. „Iată că vi-l aduc afară, ca să știți că nu găsesc nicio vină în El.” (Ioan 19:4,5)

Fiul lui Dumnezeu Se găsea acolo purtând haina batjocurii și cununa de spini. Dezgolit până la brâu, pe spatele Său se vedeau dungile lungi și nemiloase ale loviturilor de bici, din care sângele curgea din belșug. Fața Sa era pătată de sânge și avea întipărite pe ea urmele istovirii și ale durerii; dar niciodată ea nu fusese mai frumoasă ca acum. Fața Mântuitorului n-a fost desfigurată pe când Se afla înaintea vrăjmașilor Săi. Fiecare trăsătură a feței exprima bunătate și resemnare, precum și mila cea mai gingașă pentru cruzii Săi vrăjmași. În comportarea Sa nu se vedea nicio slăbiciune pornită din lașitate, ci tăria și demnitatea îndelungatei suferințe. Într-un izbitor contrast, se înfățișa deținutul de lângă El. Fiecare trăsătură a feței lui Baraba îl arăta a fi un tâlhar împietrit, ceea ce, de fapt, și era. Contrastul acesta era grăitor pentru oricine privea la ei. Unii dintre cei ce priveau scena plângeau. Privind la Domnul Hristos, inimile lor erau pline de simpatie pentru El. Chiar preoții și conducătorii erau convinși de faptul că El era exact ceea ce spunea că este.

Nu toți soldații romani care Îl înconjurau pe Domnul Hristos erau cu inima împietrită; unii dintre ei căutau cu stăruință să găsească o dovadă că El nu este un criminal sau o persoană periculoasă. Din când în când, ei se întorceau să arunce o privire plină de dispreț asupra lui Baraba. Nu era nevoie de o minte pătrunzătoare pentru a-l cunoaște pe deplin. Apoi din nou se întorceau spre Cel judecat. Ei priveau la divinul Suferind cu simțăminte de profundă milă. Supunerea tăcută a Domnului Hristos a fixat în mintea lor scena, ca să nu se mai șteargă niciodată, până când, fie că Îl vor recunoaște ca fiind Hristos-ul, fie prin lepădarea Lui, își hotărăsc pentru totdeauna destinul.

Iudeii făcuseră alegerea. Arătând spre Domnul Hristos, ei spusese: „Nu pe Omul acesta, ci pe Baraba”. Baraba, un tâlhar și un ucigaș, era reprezentantul lui Satana. Domnul Hristos era reprezentantul lui Dumnezeu. Domnul Hristos a fost lepădat; Baraba a fost ales. Ei aveau să aibă parte numai de Baraba. Făcând această alegere, au acceptat pe acela care de la început a fost un mincinos și un ucigaș. Satana era conducătorul lor. Ca națiune, vor acționa la porunca sa. Vor face faptele lui. Vor trebui să îndure stăpânirea lui. Aceia care l-au ales pe Baraba în locul Domnului Hristos aveau să simtă cruzimea lui Baraba de-a lungul tuturor timpurilor.

Baraba era obișnuit cu penitenciarul. Era deja ca un al doilea domiciliu. Dar faptul că era în celula condamnaților la moarte face ca vestea eliberării venită inopinant să facă din el un om liber într-o singură clipă.

Baraba ne reprezintă pe noi.

Apare un gardian roman care mânuiește cu brutalitate ușile din fier. Singurul motiv pentru apariția lui era anunțarea execuției.

Dar, arătând spre ușa deschisă, spuse: *Ești liber să pleci!*

Baraba: *Poftim?*

Gardianul: *Da, ești liber. L-au luat pe Nazarinean în locul tău.*

Baraba acceptă harul fără niciun fel de întrebări. Cineva i-a aruncat colacul de salvare și el l-a prins imediat. Baraba a reacționat mai bine decât multe mii de creștini. Există ceva în noi care reacționează la darul fără plată al lui Dumnezeu. Singurul motiv care rămâne în picioare este MÂNDRIA. Mândria are rolul de a te face să te simți vrednic de darul primit.

Cert este că situația critică în care ne aflăm, chiar dacă ne este greu să recunoaștem, nu diferă prea mult de cea în care se afla Baraba. Dar faptul că unii preferă să rămână în închisoare, cu toate că ușa celulei le-a fost descuiată, este un mister la care merită să reflectăm.

Sutașul roman

Luca 23:44-47

Domnul slavei era pe moarte, o jertfă de răscumpărare pentru neamul omenesc. În jertfirea prețioasei Sale vieți, Domnul Hristos nu era susținut de o bucurie a biruinței. Totul era un întuneric apăsător. Nu frica de moarte apăsa greu asupra Lui. Nu durerea și ocară crucii l-au provocat chinul de nedescris. Domnul Hristos a fost prințul celor ce au suferit; dar suferința Sa provenea din faptul că era conștient de răutatea păcatului, de faptul că, prin familiarizarea cu răul, omul devine orb față de grozăvia lui. Domnul Hristos a văzut cât de înrădăcinată este puterea păcatului în inima omenească și cât de puțini vor fi binevoitori să se rupă de sub puterea lui. El știa că, fără ajutorul lui Dumnezeu, omenirea avea să piară și vedea mulțimile pierind, deși aveau la îndemână un ajutor îmbelșugat.

Asupra Domnului Hristos, ca înlocuitor și garant al nostru, a fost așezată nelegiuirea noastră, a tuturor. El a fost așezat în rândul celor fărădelege, ca să ne poată răscumpăra de sub condamnarea legii. Vinovăția fiecărui om apăsa asupra inimii Sale. Mânia lui Dumnezeu asupra păcatului, manifestarea teribilă a neplăcerii Sale față de neleguire umpleau inima Fiului Său de groază. În toată viața Sa, Domnul Hristos vestise unei lumi căzute vestea cea bună a îndurării și iubirii iertătoare a Tatălui. Tema Sa era mântuirea pentru păcătosul cel mai mare. Dar acum, sub povara teribilă a vinovăției ce apăsa asupra Sa, nu putea vedea fața dătătoare de pace a Tatălui. Retragerea privirii dumnezeiești de la Mântuitorul în această oră a supremei dureri a străpuns inima Sa cu o întristare ce nu va putea niciodată să fie înțeleasă de către om. Atât de mare a fost chinul acesta, încât durerea fizică de-abia mai era simțită.

Satana frământa inima Domnului Hristos cu ispitele lui îngrozitoare. Mântuitorul nu putea vedea prin porțile mormântului. Speranța nu-i înfățișa ieșirea din mormânt ca biruitor și nici nu-i spunea că Tatăl a primit sacrificiul Său. El se temea de faptul că păcatul

era atât de neplăcut înaintea lui Dumnezeu, încât despărțirea Lor avea să fie veșnică. Domnul Hristos simțea groaza pe care avea s-o simtă păcătosul atunci când harul nu va mai mijloci deloc în favoarea neamului omenesc vinovat. Sentimentul păcatului era acela care aducea mânia Tatălui asupra Sa, ca înlocuitor al omului, și care făcea ca paharul pe care El l-a băut să fie atât de amar; aceasta a frânt inima Fiului lui Dumnezeu.

Cu uimire, îngerii erau martori la agonia plină de disperare a Mântuitorului. Oștile cerului și-au acoperit fețele înaintea acestei scene îngrozitoare. Natura neînsuflețită și-a manifestat împreună ei simțire cu batjocoritul și muribundul ei Autor. Soarele a refuzat să privească la această teribilă scenă. Razele lui strălucitoare de la amiază luminau pământul, când, deodată, parcă cineva le-a luat. O întunecime adâncă, asemenea unui giulgiu de înmormântare, a îmbrăcat crucea. „Și s-a făcut întuneric peste toată țara, până la ceasul al nouălea”. N-a avut loc nicio eclipsă și întunericul acesta n-a fost determinat de nicio altă cauză naturală; a fost atât de adânc, ca întunericul de la miezul nopții, fără lună și stele pe cer. Aceasta a fost o mărturie miraculoasă, pe care a dat-o Dumnezeu, pentru ca astfel credința generațiilor următoare să poată fi întărită.

În întunericul acela dens era ascunsă prezența lui Dumnezeu. El face din întuneric acoperământul Său și Își ascunde slava de ochii oamenilor. Dumnezeu și îngerii Săi sfinți se aflau în jurul crucii. Tatăl era cu Fiul Său. Cu toate acestea, prezența Sa nu era descoperită. Dacă slava Sa ar fi străfulgerat din nor, orice ființă omenească ce ar fi privit scena ar fi fost nimicită. Și în clipa aceea îngrozitoare, Domnul Hristos nu putea fi mângâiat de prezența Tatălui. El a călcat singur în teasc și din cei ce se găseau acolo nimeni n-a fost cu El.

Cu întunericul acela dens, Dumnezeu a acoperit ultima agonie omenească a Fiului Său. Toți aceia care Îl văzuseră pe Hristos în suferința Sa au fost convinși de dumnezeirea Lui. Fața aceea, privită odată de oameni, avea să nu mai fie uitată.

Fiul nevinovat al lui Dumnezeu atârna pe cruce, trupul Său era sfârtecat în bății, mâinile acelea, atât de des întinse pentru binecuvântare, erau pironite pe cruce, picioarele acelea, neobosite în a sluji din iubire, erau ținute pe lemn, acel cap împărătesc era străpuns de coroana de spini, buzele acelea tremurânde erau gata să strige de durere. Și toate suferințele îndurate – picăturile de sânge care se prelingeau din cap, din mâinile și picioarele Sale, chinurile care au zguduit ființa Sa și durerea de nedescris care l-a umplut sufletul atunci când Tatăl și-a ascuns fața de El – vorbesc fiecărui copil al neamului omenesc, declarând: Pentru tine, Fiul lui Dumnezeu a consimțit să poarte această povară a vinovăției; pentru tine, El a nimicit împărăția morții și a deschis porțile Paradisului. El, care a liniștit valurile furioase și a umblat pe crestele înspumate ale valurilor, care a făcut pe demoni să tremure și boala să înceteze, El, care a deschis ochii orbilor și care a chemat pe morți la viață, S-a oferit pe Sine ca jertfă pe cruce și a făcut lucrul acesta din iubire pentru tine. El, Purtătorul de păcat, a îndurat mânia judecării divine și, pentru tine, S-a făcut păcat.

Tăcuți, privitorii urmăreau sfârșitul acestei scene îngrozitoare. Soarele strălucea, dar crucea era încă învăluită în întuneric. Soarele Neprihănirii, Lumina lumii, Își retrăgea razele de la Ierusalimul care fusese cândva un oraș favorit.

Deodată, întunericul s-a ridicat de deasupra crucii și, în tonuri clare, asemenea unei trâmbițe ce părea să răsună prin toată creațiunea, Domnul Iisus a strigat: „S-a sfârșit!”

„Tată, în mâinile Tale Îmi încredințez duhul!” O lumină a înconjurat crucea și fața Mântuitorului strălucea ca lumina soarelui. Apoi El și-a plecat capul pe piept și a murit.

În mijlocul întunericului înspăimântător, în aparență uitat de Dumnezeu, Domnul Hristos a băut ultimele picături din cupa durerii omenești. În ceasurile acelea îngrozitoare, El S-a sprijinit pe dovezile acceptării Sale de către Tatăl, care l-au fost date mai înainte. El cunoștea caracterul Tatălui Său, înțelegea dreptatea, mila și marea Sa iubire. Prin credință, El Se baza pe Acela pe care totdeauna L-a ascultat cu bucurie. Și, în supunere, El S-a încredințat pe Sine lui Dumnezeu, iar sentimentul pierderii aprobării Tatălui Său L-a părăsit.

Unul din cei care au reușit să pună cap la cap tot ce se întâmpla acolo și să-și dea seama Cine era în fața lui a fost centurionul roman. Probabil că acest om nu a avut ocazia să-L urmărească de aproape pe Iisus Hristos, nici în predici, nici în minuni. Dar l-a urmărit pe Iisus în suferință, în ultimele clipe. Felul în care Hristos s-a comportat în suferință a reușit foarte rapid să dezghețe inima ferecată a unui centurion roman, încât el să-L slăvească pe Dumnezeu și să spună: *Cu adevărat, Omul acesta era neprihănit! Cu adevărat, Omul acesta era Fiul lui Dumnezeu!*

Asta spune multe despre Iisus. Demnitatea umană poate fi observată cel mai bine la marginea unui pat al suferinței și în cimitire. Seninătatea în suferință este o mărturie de neegalat. Iată cum a fost atins de dragostea lui Dumnezeu acest om cu inima de fier.

Trei oameni care au fost atinși de Mântuitorul într-un mod neașteptat. S-ar putea ca Mântuitorul să te întâlnească într-un loc în care nu te aștepți sau într-o manieră în care să te surprindă. Oricum ar arăta ocazia aceea, prinde colacul de salvare chiar atunci.

Atunci când ieși din grădina Ghetsimani cu urechea vindecată, atunci când părăsești celula închisorii păcatului și când pleci de pe dealul Golgotei cu simțământul puternic că te-ai aflat chiar lângă Mântuitorul lumii, atunci ești un om fericit. Dumnezeu să fie lăudat. AMIN!

Material realizat de pastorul Gabriel Brașov, Conferința Muntenia

Cele trei uși ale eliberării

Bun venit la o nouă ocazie în care să ne apropiem de Dumnezeu prin Cuvântul Său pentru a fi încurajați și a găsi putere să înfruntăm provocările vieții.

De multe ori, în fața dificultăților vieții, putem avea două tipuri de atitudini:

– „Ah, nu mai pot...” sau:

– „Ei, necazuri – ca tot omul – , dar...” (mergem înainte, le îndurăm...)

Viața fiecăruia pe acest pământ este o viață de așteptare a finalului; conform Sfintei Scripturi: Iisus Se va întoarce așa cum a promis (Ioan 14:1-3)

În această perioadă de timp așteptăm împlinirea acestei făgăduințe.

În Biblie – multe sfaturi despre cum să așteptăm; cum să ne pregătim pentru o întâlnire așa de importantă!

În Vechiul Testament este un tablou din care dorim să învățăm ceva azi pentru viețile noastre. Înainte de a citi din Sfânta Scriptură, vreau să îți întreb inima chiar acum: „când sunt gata să plec spre Cer...???”

Poți spune că ești gata acum? AZI? Îți mai trebuie o săptămână ca să închei conturile cu acest pământ...??? sau o lună...???

.....

Când credeți că sunteți gata pentru Cer?

Când treceți printr-o durere, suferință, necaz... sau

când este ... acceptabil și viața merge înainte?

Azi, vom încerca să găsim răspuns la aceste întrebări, dar, în același timp, vom afla un răspuns și la întrebarea: „De ce trimite Dumnezeu necazul în viețile noastre?”

În așteptarea noastră de a fi eliberați de pe acest pământ, de a fi eliberați de păcat și de efectele lui, haideți să ne oprim atenția pentru câteva momente asupra istoriei poporului Israel în Egipt.

Cele trei uși ale eliberării

I. Prima ușă a eliberării – este necesar să o deschid. Până când nu voi deschide această ușă, Dumnezeu nu consideră că sunt serios atunci când spun: „Vie Împărăția Ta!”

Despre această ușă citim în Exodul 2:23-25 și ea se numește:

Strigătele

Despre israeliți Biblia spune:

Gemeau din pricina robiei

Scoteau strigăte deznădăjduite

Strigătele erau smulse

Strigăte care ajung până la Dumnezeu

Cum strigau ei? – din toata inima, doreau eliberarea cu orice preț.

„Dacă necazurile te conduc la rugăciune, rugăciunea ta te va scoate totdeauna din necazuri” spunea Melancton – partenerul lui Luther în timpul Reformei protestante.

Gândește-te puțin la experiența ta: „Ce spun strigătele tale despre tine?”

Să evidențiem doar câteva exemple unde găsim strigăte în Biblie:

1. Exodul 32:18 – Iosua a auzit glasul poporului care **scotea strigăte**, și a zis lui Moise: „În tabără este un strigăt de război!” Moise a răspuns: „Strigătul acesta nu-i nici strigăt de biruitori, nici strigăt de biruiți; ce aud eu, este glasul unor oameni care cântă!”
2. Psalmii 34:15 – Ochii Domnului sunt peste cei fără prihană, și urechile Lui iau aminte la **strigătele lor**.
3. 1 Samuel 4:5 – Când a intrat chivotul legământului Domnului în tabără, tot **Israelul a scos strigăte de bucurie**, de s-a cutremurat pământul.
4. Ezra – refacerea Templului: **strigăte care se auzeau până departe...**

Într-o zi spui destule; într-un an – și mai multe: strigătele tale mărturisesc despre anumite realități, lucruri, dorințe, sentimente.

Ce exprimi prin „strigătele” (prin vorbele, prin năzuințele tale...?)

Exprimi dorul după Împărăția lui Dumnezeu, sau prin strigătele tale te identifici și mai mult cu această lume?

Aceasta poate fi **Prima ușă a eliberării – contează ce strigi și cum strigi**.

II. A doua ușă a eliberării – Timpul

Nu vorbim despre timpul lui Dumnezeu – despre când va veni El. Ci, timpul meu: când cred eu că voi fi gata să fiu „eliberat” de pe acest pământ?

Spre exemplificare, să urmărim experiența lui Moise în Madian relatată în Exodul 3:1-10. Trecuseră 40 de ani, Moise pierduse orice speranță că s-ar mai putea întoarce în Egipt. Sperase în tinerețea lui că va fi eliberatorul, dar acum – avea 80 de ani.

40: (cifra ordinii în încercările umane)

- potop
- îmbălsămarea lui Iacov
- primirea Legii la Sinai
- Vițelul de aur
- iscodirea țării Canaan
- David și Goliat
- Ilie spre Horeb
- Ezechiel – nelegiuirea poporului
- Iona
- Postul Domnului Iisus
- Iisus cu ucenicii după înviere

Cifra 40 în Biblie îmi transmite că anunță un eveniment important. Este un timp al deciziilor, când ceva important urmează să se întâmple (nu 38 sau 41 – ci 40!!!)

(ex. După 40 de zile de stat cu Dumnezeu pe Muntele Sinai, Moise primește Legea, dar poporul construiește un vițel de aur; după 40 de zile de iscodit țara, 10 căpetenii spun altceva decât Iosua și Caleb; la finalul a 40 de zile David îl învinge pe Goliat, etc.)

40 poate reprezenta un timp definit, o încheiere a harului, o decizie radicală ce urmează. Moise era în pustie; parcă tot mai aștepta ceva... Poporul abia dacă își mai amintea de el, mari speranțe nu mai aveau la el...

În cei 40 de ani, Moise a avut lecții de dezvățat și lecții de învățat

40 de ani în pustie... Este mult, este puțin...???

Avem aici o învățătură pentru noi:

Fiecare ocazie va avea un punct terminus. Fiecare luptă se va decide într-o bună zi! Contează ce ai ales!

Fiecare dintre noi putem avea o vreme a pustiei – a retragerii, a timpului în care să învățăm lecții importante. Pot ieși din această pustie pregătit pentru a întâmpina viitorul – sau pot ieși uscat, stafidit, ars de soare și fără vlagă de a mai trăi.

Spunea psalmistul în Psalmii 84:6 despre cei cu o atitudine bună, transformată de Dumnezeu: „Când străbat aceștia valea plângerii, o prefac într-un loc plin de izvoare și ploaia timpurie o acoperă cu binecuvântări.”

Rabinul Zusiya spunea cu ani în urmă: „În lumea în care voi merge, nu voi fi întrebat „de ce nu ai fost Moise”, ci voi fi întrebat „de ce nu ai fost Zusiya”. Problema se pune cum să fii persoana care trebuie să fii.

Întrebarea cea mai importantă este: învăț azi lecțiile necesare din fiecare întâmplare (plăcută, sau mai puțin plăcută)?

Ce este important în experiența lui Moise este decizia lui de a „trece dincolo”. În Exodul 3:1 citim despre acest moment hotărâtor: „voi trece dincolo”

Putem să ne obișnuim cu pustia – Un nou an, o nouă săptămână, o nouă vacanță... promisiuni – și de multe ori, doar atât...

Horeb este dincolo; Dumnezeu așteaptă o decizie a noastră.

Te-ai hotărât să pășești dincolo? Chemarea lui Dumnezeu răsună peste veacuri – „vă ajunge de când tot ocoliți...” (Deuteronomul 2:3)

Încearcă și altceva; schimbă drumul acesta bătătorit care nu ți-a adus satisfacții până acum; caută CALEA pe care Dumnezeu ți-o descoperă în Cuvânt.

Deci, a doua ușă: să vezi timpul tău – și să acționezi ca atare pentru eliberarea din sclavia păcatului.

III. A treia ușă a eliberării: Rugul

Rugul aprins.... Moise văzuse poate sute în toți acești ani în pustie...

Ce este surprinzător la Moise în această ocazie (și acest lucru spune multe despre caracterul său) este **Atenția la detalii** – nu a lăsat să treacă momentul de aur...!!!

De multe ori auzim în jurul nostru, sau chiar rostim cuvinte de genul:

„Eu nu aud glasul lui Dumnezeu”

„citesc și eu Biblia, dar...”

Înainte să vorbești astfel, întreabă-te cât de doritor ești să vezi detaliile pe care Dumnezeu le trimite în viața ta?

De la momentul întâlnirii cu Dumnezeu în rugul aprins, viața lui Moise a rămas legată de rug – în fiecare jertfă, în fiecare ocazie în care Moise a rămas înaintea Domnului, până când s-a identificat cu slava Domnului și fața lui strălucea (Exodul 34:29).

Se povestește despre o fetiță care își terminase rugăciunea de seară, dar încă mai zăbovea în genunchi lângă pat. Mama ei, care stătea lângă ea, a întrebat-o de ce nu se bagă în pat.

– Aștept, a spus ea, să văd dacă Dumnezeu are ceva să îmi spună.

Cât de adesea Dumnezeu ar vrea să ne spună câte ceva, dacă noi am avea timp să-l ascultăm! V-ați gândit ce s-ar fi întâmplat dacă Moise nu se întorcea? ...

Nimic nu este întâmplător înaintea lui Dumnezeu, iar modul în care Dumnezeu acționează este surprinzător: un rug ca răspuns la strigătul deznădăjduit al poporului. Dar în acest rug se descoperă toată puterea Duhului Sfânt așezată la dispoziția poporului Israel pentru eliberarea lui din robia Egiptului!

Pentru că Duhul Sfânt este acel foc lăuntric ce nu îți dă pace până nu împlinești planul Lui pentru viața ta și pentru salvarea semenilor (Ieremia 20:9: Dacă zic: „Nu voi mai pomeni de El și nu voi mai vorbi în Numele Lui!”, iată că în inima mea este ca un foc mistuitor închis în oasele mele. Caut să-l opresc, dar nu pot.)

În urma întâlnirii cu Dumnezeu, Moise primește MISIUNEA (Exodul 3:10 – te voi trimite...)

Când înțelegi mesajul lui Dumnezeu și folosești cele 3 uși – devii purtător de speranță pentru frații tăi!!!

NU UITA – cele trei uși ale eliberării le poți deschide sau le poți lăsa închise. Totul depinde de cum te raportezi la aceste 3 realități:

1. Strigătele – ce spune glasul/vocea ta;

2. Timpul tău – să conștientizezi care este acesta – în lumina Cuvântului lui Dumnezeu;

3. Rugul aprins – prezența LUI în viața ta, prin Duhul Sfânt.

Nu mai este mult și Iisus Se va întoarce așa cum a promis. Aceste trei uși pot fi folosite pentru ca să arăți și alor înrobiți CALEA spre veșnicie, spre întâlnirea cu Salvatorul nostru – Iisus Hristos.

1. Lumea strigă – înalță-ți glasul, plin de speranță, și spune-le despre minunea eliberării;
2. Timpul este sosit – alege să treci dincolo de pustie, dincolo de rutină și de plictiseală, pentru a răspunde cu entuziasm și dedicare misiunii pe care Dumnezeu dorește să ți-o încredințeze;

3. Lasă rugul să ardă mereu în casa ta, în inima ta, în viața ta, pe strada ta...

În curând – se va auzi semnalul de eliberare.

Dumnezeu să te ajute să fii gata la timpul potrivit și să poți ajuta pe semeni să găsească ușile eliberării atunci când Iisus Se va întoarce!

AMIN!

Material realizat de pastor Teofil Brasov, Conferința Muntenia

Ninive sau Tars? Sus sau jos?

Astăzi nu vă invit la o predică clasică, ci și la un studiu al textului biblic. Special am ales o carte și o istorie despre care noi credem că știm totul, că e simplă și simplistă. Cuvântul Domnului e însă profund și bogat și azi sper ca să ai parte de hrană consistentă atât pentru minte cât și pentru suflet. Mă mai rog la începutul acestui mesaj ca toată informația și bucuria descoperii să fie una relațională. Cu alte cuvinte, ceea ce vei afla aici să-ți fundamenteze credința pe Scriptură și să te îndrăgostească de Hristos.

Poate că materialul de azi și se va părea dens și complicat. Nu am vrut să fie așa. Ba din contră. Eu am simțământul că am surprins doar 10% din tot ce putea fi spus. Și atât cât m-am priceput să-ți transmit informația, sper că îți deschid pofta de a cerceta personal și mai mult. Căci cel ce cercetează Cuvântul Domnului cu sârguință, va avea parte de satisfacții bogate și neașteptate. Fie ca Duhul Domnului să medieze atât scrierea cât și citirea, iar ulterior transmiterea acestui mesaj.

Aș vrea să începem mesajul de azi cu câteva cuvinte ale lui *Steve Jobs*, fondatorul companiei Apple. El spunea astfel: „Aducându-mi aminte că voi fi mort în curând, e cel mai important instrument pe care l-am întâlnit vreodată care să mă ajute să iau cele mai mari decizii în viață. Pentru că aproape orice altceva – toate așteptările externe, toată mândria, toată frica de a te face de râs sau de eșec – toate aceste lucruri pur și simplu pălesc în fața morții, lăsând doar ce este cu adevărat important.” Acest citat reprezintă o pătrundere fascinantă în mintea unei minți geniale a lumii noastre. El nu a avut deloc iluzia grandorii și invincibilității, ci din contră. Tocmai conștiența faptului că e muritor l-a împins de la spate să ia deciziile importante din viața lui și să-și trăiască viața după propriile lui priorități. Adevărul e că în viața aceasta, uneori, marile noastre alegeri chiar sunt mari alegeri având consecințe foarte mari. Dar deseori, deciziile noastre sunt cele mărunte iar suma tuturor deciziilor mici formează mari consecințe. Deseori alegerile mari sunt acele alegeri mici de fiecare zi, care nu par deloc a fi cele mai mari alegeri.

Astăzi vă invit să studiem împreună începutul cărții lui Iona dar ca să-l putem înțelege mai bine trebuie să vedem un pic de unde venim, unde suntem și spre ce ne îndreptăm. Cartea lui Iona, deși poartă numele profetului, nu este scrisă de personajul său principal. Cel mai probabil, autorul cărții scrie această istorie la aproximativ 150 ani după momentul derulării efective a evenimentelor.

Ca structură, cartea este împărțită în 4 capitole, care la rândul lor sunt împărțite în două mari secțiuni (1:1-2:10; 3:1-4:11), fiecare dintre aceste secțiuni conținând 3 scene. Cele două secțiuni sunt aproape egale iar scenele sunt extrem de asemănătoare: (1) fiecare scenă începe cu interacțiunea dintre Dumnezeu și Iona (1:1-3; 3:1-3). Această primă scenă pregătește cadrul pentru ce urmează să se întâmple. (2) a doua scenă conține interacțiunea dintre Iona și neamuri (1:4-16; 3:4-10). Această a doua scenă acumulează cumva, dezvoltă intriga istoriei. (3) în a treia scenă (2:1-13; 4:1-11). Dumnezeu interacționează din nou cu Iona și constituie un dialog între cei doi.

În această scenă se transmite mesajul, lecția a ceea ce am citit până acum. J.P. Fokkelman, în cartea *Reading Biblical Narrative: An Introductory Guide*, scrie astfel: „Scri-

itorilor evrei de proză, la fel ca poezilor, le place să folosească tehnica repetiției și ei o folosesc sistematic și în mod deliberat. În același timp, ei știu foarte bine că repetiția de dragul repetiției degenerază repede în monotonie. Din acest motiv ei au dezvoltat o tehnică sofisticată a repetiției variate, cu scopul principal de a extinde bogăția sensurilor și de a păstra pentru noi tot felul de surprize.”

Poate ați remarcat de asemenea că și Daniel își scrie cartea pe principiul repetă și mărește. El prezintă o profeție cadru după care o repetă, amplificând detaliile importante. Rețineți, vă rog, această idee că fix în miezul modului ebraic de a comunica se află repetiția, dar o repetiție cu variații în așa fel încât să mențină interesul activ.

Cartea se încheie cu o întrebare a lui Dumnezeu adresată lui Iona, întrebare la care Iona nu răspunde niciodată. Vreau să vă spun în momentul acesta că dintre toate cărțile Bibliei, deși mică, cartea Iona e poate cea mai organizată și e scrisă cu un rafinement egalat poate doar de cartea Apocalipsei. **Interesant la această carte este faptul că nu avem aproape niciun context istoric iar singurele două nume care apar în carte sunt numele lui Iona și a lui Dumnezeu.**

Haideți să ne uităm acum la Iona 1:1-3. Acestea sunt versetele asupra cărora vom petrece timp astăzi. Însă înainte de a face asta, haideți să mergem la Iona 3:1-3.

Observați asemănările? Cele două scene sunt aproape identice.

Episodul 1 al primei părți e aproape identic cu episodul 1 al celei de-a doua părți. Unul dintre lucrurile foarte interesante și unul dintre lucrurile noi pentru cei mai mulți dintre noi e că această carte urmează un remarcabil și consistent șablon biblic care l-am putea numi chemarea profetică sau chemarea însărcinării.

Ce descoperim atunci când studiem cu atenție Scriptura e că există ocazii când Dumnezeu cheamă un profet iar profetul răspunde chemării lui Dumnezeu urmând un foarte fascinant șablon. Gândiți-vă la chemarea lui Moise, a lui Ghedeon și aici la chemarea lui Iona.

De fiecare dată se parcurge acest șablon al chemării profetice: (1) Mai întâi apare mandatul divin. Dumnezeu prezintă misiunea. (2) Cel chemat răspunde cu o obiecție față de mandat. (3) La obiecție, Dumnezeu răspunde cu o muștrare divină și o reasigurare. (4) Acestea două sunt confirmate de un act simbolic / minune. (5) În final, mandatul e clarificat și înfăptuit.

În primă fază Dumnezeu cere ceva profetului. În cazul lui Moise: „Du-te la faraon și cere-i să lase poporul să plece.” În cazul lui Iona: „Du-te la Ninive și spune-le că răul lor a ajuns până la Mine.” Apoi Moise, Iona și alții spun: „Nu pot pentru că...” Ce e interesant e că dacă Moise și alții prezintă diferite motive în mod explicit, **în cazul lui Iona, el nu oferă niciun motiv.** Dumnezeu îi cere să se ridice, el se ridică dar în loc să se ridice să plece la Ninive, el se ridică să fugă. Dar în cap.1-3 nu se oferă niciun motiv pentru care Iona refuză misiunea. Cumva cititorul e lăsat să descopere singur motivul. Abia în capitoul 4 ni se spune motivul. **Iona nu obiectează verbal, ci faptic.** Apoi avem muștrarea lui Dumnezeu și reasigurarea. Dumnezeu răspunde perspectivei profetului și îl asigură că totul va fi bine.

Vedem asta la Moise, la Ghedeon, Ieremia, Iona. Apoi urmează un act simbolic sau o minune. La Moise a fost toiagul transformat în șarpe, mâna plină de lepră. La Ghedeon a

fost lâna și roua. În cazul lui Iona e că a fost înghițit de un pește și eliberat în viață. Avem apoi faptul că mandatul e clarificat și dus la îndeplinire.

Haideți acum să ne întoarcem cu atenție la primele trei versete ale cărții și să descoperim împreună dacă există vreo profunzime în aceste versete ale unei istorii aparent atât de simple, o istorie parcă pentru copii. Din start vreau să vă spun că veți fi uimiți de profunzimea lucrurilor care se află aici încât mie unul mi-e imposibil să nu uit niște lucruri pe care aș vrea să vi le transmit.

Iona 1:1 – Cuvântul Domnului a venit la Iona fiul lui Amitai spunând... Deja avem aici ceva unic între toate cărțile profetice și asta din câteva motive. Nici una dintre celelalte cărți profetice nu începe așa. De obicei cartea profetică oferă o orientare pe harta contextului ei istoric și geografic. Spune cine era împăratul din vremea aceea, fiul cărui alt împărat, care e fiul altui împărat și tot așa. Abia apoi urmează chemarea. Aici nu există niciun fel de orientare în context. Cei mai mulți cercetători biblici spun că e ceva intenționat. Scopul e să creeze o anume surpriză: „ooauu, unde suntem? Ce se întâmplă aici? În ce circumstanțe apare chemarea?”

„Scoală-te!” În ebraică e cuvântul „sus”. Asta e iarăși interesant. Chemarea lui Dumnezeu, adresată lui Iona, e o direcționată și urgentă chemare: „sus!” Nu doar chemarea lui Dumnezeu adresată lui Iona e direcționată și urgentă ci și chemarea pe care El ne-o adresează nouă. Folosirea acestui cuvânt „sus” e intenționată pentru că are de-a face cu direcția: sus!

Ce vom afla pe măsură ce istoria lui Iona se desfășoară e că el se va mișca direcțional dar nu în direcția pe care Dumnezeu i-a indicat să meargă. De asemenea, chemarea e urgentă. Dumnezeu în ebraică, adresează două cuvinte lui Iona: „sus” și „strigă.” „Du-te la Ninive” Chemarea asta trebuie să-i fi sunat extrem de ciudat lui Iona. **E o chemare unică în cărțile profetice. Nu există niciun alt profet căruia Dumnezeu în mod singular și exclusiv să-i ceară să meargă la o națiune străină și să profetizeze împotriva ei.** Toți profeții profetizează împotriva Ierusalimului sau Samariei și sunt unii care vorbesc și despre cetăți străine. Dar să fi chemat într-un mod unic, exclusivist, să mergi în mijlocul unei cetăți străine și să profetizezi împotriva ei e ceva ce nu s-a mai auzit.

„Așa că, cum Doamne să mă duc la Ninive? Poate la Ierusalim, poate în Iudeea, dar Ninive?” Astfel că profetul și cititorul se simt confrunțați cu această chemare: „Sus, Iona, du-te la Ninive.” Nu se știe exact dacă în vremea chemării sau imediat după, Ninive va fi capitala imperiului asirian. Imperiul Asirian în sec. VI-VIII BC. a fost super puterea vremii. De fapt, din cauza asirienilor, Israelul va fi șters de pe fața pământului și niciodată israeliții nu se vor mai întoarce acasă în urma cruzimii și captivității asiriene. Așa că invitația pe care Iona o primește cam cu 100 de ani mai devreme de finalul istoriei lui Israel, o chemare de a merge într-una dintre cele mai importante cetăți ale vremii sale, trebuie să-i fi sunat a nebunie și absurditate. Cu siguranță a sunat și foarte periculos. Această invitație e exact genul de mesaj pe care nu te aștepti vreodată să-l auzi.

Iona 1:3 – aici apare același cuvânt: „Iona s-a ridicat.” **El s-a ridicat, dar ca să fugă. În plus, el a coborât la Iope.** Iope e practic echivalentul orașului modern Tell Aviv din Israel. **Ninive se află pe direcția NE la 900 km distanță de Iona.** Nu e distanță mică.

În plus nu e o doar o distanță mare, dar e o distanță parcursă în teritoriul inamic. Și nu în orice teritoriu inamic, ci în Ninive, cetatea cea mare.

Acum unde credeți că se află Tars pe hartă? Nu suntem foarte siguri dar cei mai mulți cercetători biblici spun că se afla pe teritoriul Spaniei de astăzi, în punctul sudic al peninsulei iberice.

Știți câți km. sunt de la Iona până la Tars? 3 800 km. E o distanță foarte lungă. Nini-ve e pe direcția NE, pe când Tars se află pe direcția V față de Iona. **De două ori textul spune că Iona caută să fugă de prezența Domnului.**

De ce acest loc e important pentru Iona? De ce de două ori se spune că el a vrut să fugă de prezența Domnului în Tars? De ce Iona e dispus să plece într-o misiune atât de lungă și absurdă? Singura menționare a lui Iona din Vechiul Testament în afara acestei cărți se află în 2 Împărați 14. Iată ce se spune în 2 Împărați 14:25.

Cunoașteți istoria lui Israel, cum regatul s-a divizat în două împărății: Împărăția lui Israel în nord, formată din 10 seminții și Împărăția lui Iuda în sud, formată din 2 seminții. Asta se întâmplă undeva prin secolul VIII BC. Avem deci o masivă fragmentare a teritoriului, granițele sunt compromise.

Istoria Vechiului Testament e o istorie a invaziilor continue a tot felul de popoare asupra Israelului. Dar în vremea **celui de-al 14-lea împărat al lui Israel, Ieroboam II**, granițele din vremea domniei lui Solomon au fost refăcute. Asta a fost o veste extraordinară. Exista acum un simțământ al siguranței, un sentiment al recâștigării identității naționale. Ei bine, cine a dat această veste bună că teritoriul va fi refăcut? 2 Împărați 14:25.

Într-un mod foarte ironic, profetul care era răspunzător de vestea bună a refacerii granițelor în vremea lui Ieroboam II, a faptului că acum totul va fi bine pentru o vreme, e fix profetul care primește chemarea de a ieși din aceste granițe abia refăcute. Iona joacă aici rolul pe care l-a avut inițial Avraam în contextul chemării sale. Chemarea lui Iona e un ecou al acelei chemări făcute lui Avraam.

Dacă ne uităm în istoria Genezei, vom înțelege că planul lui Dumnezeu în contextul chemării lui Avraam a fost întotdeauna unul universal și niciodată parohial / limitat. O să petrec ceva timp asupra acestei idei.

Când Dumnezeu l-a chemat pe Avraam să fie părintele lui Israel, care a fost intenția lui Dumnezeu? A vrut Dumnezeu să păstreze ADN-ul lui Avraam curat? În primele 11 capitole din Geneza, Moise ne trece prin mai bine de 2 000 de ani de istorie, povestindu-ne cinci istorii: creația, căderea, crima, potopul, turnul. De la cap. 12 până la finalul cărții în cap. 50, toate aceste 38 capitole acoperă nu mai mult de 300-400 ani de istorie a omenirii și toată această istorie este despre Avraam și familia lui. Moise aleargă prin 2000 de ani de istorie și se oprește doar la cinci evenimente și apoi pune frână ca să se oprească la Avraam și familia lui și să ne ofere tot felul de detalii despre ei.

Cu alte cuvinte, scopul lui Moise când a scris Geneza nu a fost să ne ofere o primă ediție a Enciclopediei Britanice despre antropologia pământului. Nu! El a ales să treacă în viteză prin toată istoria timpurie, să ne spună ce are de spus, doar ca să ajungă la Avraam. Căci pentru Moise și pentru toți cititorii Scripturii, istoria lui Avraam e istoria centrală a Scripturii.

Ascultați-mă bine! Ce are loc în cartea lui Iona e în o inversare simbolică a chemării lui Avraam și tocmai de aceea Dumnezeu îl întâmpină pe Iona cu o așa de mare forță și cu o așa de mare pasiune. Iată deci ce spune Geneza 12:1-2.

Până la punctul în care Dumnezeu îi spune lui Avraam că va fi o binecuvântare tot pământul, mesajul sună un pic cam elitist. Sună un pic ca favoritism. Dumnezeu îl place pe Avraam mai mult decât pe oricine. Însă citind tot mesajul ne dăm seama că el nu vorbește despre ce face Dumnezeu pentru Avraam, ci ce face prin el. Miezul chemării lui Avraam nu e despre el, ci despre ce el a fost chemat să facă. Iar ce a fost el chemat să facă, nu e ceva parohial, provincial sau regional. Avraam a fost chemat să fie o binecuvântare pentru toate națiunile pământului inclusiv pe ninivieni.

Vedem acum de ce istoria turnului Babel e așa de importantă pentru că acolo toate familiile pământului au fost împrăștiate în ariile lor geografice și lingvistice. Acum ei au devenit „ei și noi”, „ceilalți și noi”. Imediat după această istorie a turnului Babel, în Geneza 12 avem chemarea lui Avraam în care Dumnezeu practic spune: „nu-mi place deloc această fragmentare. Te chem pe tine ca prin tine să pun totul la loc.”

Există o traducere a Scripturii care sună astfel: „Oricine de pe pământ va fi binecuvântat datorită ție.” Chemarea lui Avraam nu a fost un scop în sine, ci un mijloc a de a atinge un scop. Avraam a fost doar un vehicul, un canal prin care toată lumea să primească binecuvântarea lui YAHWEH. Toată această chemare inițială adresată lui Avraam, tot acest plan original ambițios al lui Dumnezeu a fost apoi transmis în mare parte lui Israel și Iuda iar în cazul lui Iona a fost transmis însăși lui.

Uitați-vă de ce spun asta. Iată chemarea lui Avraam în cinci puncte foarte simple:

- (1) a fost chemat să iasă din Ur (Mesopotamia);
- (2) departe de ce cunoscut și sigur;
- (3) dincolo de granițele sale către alte națiuni;
- (4) către locuri și situații periculoase;
- (5) să fie o binecuvântare pentru întreaga lume.

Dacă v-ați uita pe o hartă, veți vedea că Ur se află în Mesopotamia – Ținutul dintre cele două râuri: Tigru și Eufrat. Chemarea lui Iona a fost să meargă în Mesopotamia. Chemarea lui Avraam a fost să iasă din Mesopotamia. În afară de această diferență, chemarea celor doi e identică.

Tocmai de aceea găsim în Scriptură pasaje în Noul Testament ca cel din Gal. 3:28, 29 care dacă sunt citite contextual, îți sar imediat în ochi. „Nu există noi și voi, ei și ceilalți.”

Despre ce promisiune vorbește autorul aici? Promisiunea originală din Geneza 12 în care Dumnezeu spune lui Avraam că toți vor fi binecuvântați în Avraam. Ce face Dumnezeu e că El rezolvă păcatul nu doar vertical ci și orizontal între albi și negri, eu și voi, noi și ceilalți. Acum toți suntem doar noi. Suntem noi în Hristos.

Iona e chemat să meargă în Asiria să fie o binecuvântare pentru lumea lui mai largă. **Dacă Iona ar fi înțeles ce se întâmplă când a auzit: „sus! Du-te la Ninive!”, s-ar fi sculat plin de entuziasm, înțelegând că de slujirea lui profetică nu depindea doar chestiunea asigurării și mai solide a granițelor lui Israel. Dar chemarea lui era de**

fapt împlinirea misiunii pe care Israel a avut-o dintotdeauna și anume de a merge dincolo de granițele lui. Dar Iona, la fel ca contemporanii săi, a pierdut din vedere chemarea lui Avraam. Ei credeau că ce se întâmplă cu ei e ceva doar local, provincial și e despre evrei: „e vorba de noi”.

Dincolo de această strânsă legătură dintre chemarea lui Iona și cea a lui Avraam, trebuie spus aici că întreaga cartea a lui Iona reprezintă o inversare a istoriei din primele 12 capitole din Geneza, astfel că Iona nu îl prezintă doar pe Avraam ci și pe Noe.

Ce veți observa însă în cartea lui Iona e un fel de parodie, de inversare a sorții, căci în Geneza, la potop avem lumea păcătoasă sub ape și pe Noe și familia lui de-asupra lor, ocrotit de Dumnezeu. În cartea lui Iona, avem o inversare. Profetul rău și păcătos se află sub ape, iar neamurile păcătoase care se pocăiesc sunt în siguranță în barcă. Dacă citești cum trebuie cartea lui Iona, te vei trezi de multe ori chicotind întrebându-te „ceee?” Ca răspuns la chemarea de a ieși dincolo de granițe, însuși profetul care a profetizat refacearea și siguranța granițelor e acum cel care ar fi trebuit să fie avangarda împlinirii misiunii avraamice de a duce mesajul siguranței în toată lumea. Însă Iona se ridică și fuge!

Dragilor, sunt aici **câteva lecții** care pur și simplu ne uimesc.

Una dintre ele este că pericolul alături de Dumnezeu e mai sigur decât siguranța fără El! Când Iona crede că cea mai bună posibilă locație să fugă de prezența lui Dumnezeu e cât mai departe în vest, adică la Tars. Un alt fel de a spune asta e astfel: Ninive cu Dumnezeu e mai bun decât Tars fără El! Puteți spune „amin!”?

Dificultatea, pericolul, disconfortul cu Dumnezeu sunt întotdeauna mai bune decât toate celelalte posibile și imaginabile situații bune, dar fără El. Dacă ați fost în acea parte a Peninsulei iberice unde se crede că a fost localizat Tars, e un loc superb, cu o climă super. Cine nu ar vrea să locuiască acolo? Dar oameni buni, Tars fără Dumnezeu e un loc extrem de periculos. Ninive cu Dumnezeu e locul de o mie de ori mai bun unde să-ți petreci vacanța dacă ești înțelept.

Eu cred că Dumnezeu și astăzi cheamă biserica noastră în afara zonei de siguranță și spre un risc evlavios. Când spun „biserica noastră” nu mă refer la biserica universală, ci la biserica noastră locală. Ne place să fim noi cu noi înșine, cei mai mulți suntem și înrudiți. Ne place confortul nostru, dotările bisericii etc.

Dumnezeu ne invită să ne orientăm spre disconfort. Ninive nu era doar în afara zonei geografice a lui Israel, dar era și în afara zonei de confort a lui Iona. Dacă noi ca biserică facem lucrurile care ne sunt confortabile și neriscante, atunci noi nu împlinim voia lui Dumnezeu. Dumnezeu iubește toți oamenii, îi iubește și pe cei din Tars și pe cei din Ninive, dar chemarea lui Iona nu era să meargă în Tars. De fapt în Isaia 66:18-22 există această minunată promisiune a lui Dumnezeu care include și pe cei din Tars.

În cultura ebraică, Oceanul Atlantic nu poate fi navigat așa că pentru ei capătul lumii era Tars. Unii din Tars vor fi ca preoți în templul Domnului. Chiar aici, în Scriptură, există promisiunea că Dumnezeu va avea grijă de cei din Tars, dar „nu acolo te-am chemat pe tine, Iona. Te-am chemat la Ninive.”

Fuga lui Iona reprezintă tot ce a fost rău cu Israel. E o inversare a intenției originale a lui Dumnezeu rostită în chemarea lui Avraam și a urmașilor lui. Așa cum am spus deja, rețineți că într-un mod superb, rafinat și sofisticat, autorul cărții Iona prezintă în sens in-

vers istoria primelor 11-12 capitole din Geneza. Istoria pe care autorul cărții Iona e aceea că are loc o inversare a chemării inițiale a lui Dumnezeu.

Acest mesaj ar trebui să ne alarmeze. Ar trebui să ne facă să fim mândri că așa ceva se întâmplă. După cum ne va arăta istoria și Iona se va mândri, dar din motivele cele mai greșite. Chemarea lui Dumnezeu pentru Israel nu a fost despre granițe, ci despre binecuvântări. Chemarea lui Dumnezeu pentru biserica noastră nu e despre a ține oamenii afară, ci despre a-i aduce înăuntru.

Mergem acum la *Iona 1:3*. Am spus-o și o repet. Cartea aceasta a fost scrisă de cineva extrem de inteligent și sofisticat. Acest verset este extrem de tehnic. Priviți precizia versetului 3. Acest verset este un exemplu clasic de **hiasm** ebraic:

- A. Iona s-a sculat să fugă la Tars de prezența lui YHWH;
- B. El s-a coborât la Iope;
- C. A găsit o corabie ancorată pentru Tars și a plătit prețul;
- B. El a coborât în ea;
- A. să meargă cu ei la Tars departe de prezența lui YHWH.

În această structură, C. e punctul central. În ebraică, subiectul verbului – a rezerva, a plăti – sugerează că Iona a plătit pentru întreaga corabie. Ebraica spune că el a plătit corabia, nu pe marinari. Aici **e exprimată o mare disperare**. El merge în port, găsește corabia și începe să întrebe dacă cineva merge la Tars. Cum nu era nimeni, el plătește întreaga corabie numai să fugă din prezența lui Dumnezeu. Lecția aici e una extrem de clară. Neascultarea e mai costisitoare în mai multe moduri decât într-unul singur. **O vacanță la Tars fără Dumnezeu te va costa mai mult decât câțiva sicli. Te-ar putea costa cât turul pe fundul mării în pântecului unui pește.**

Iona a văzut fuga sa orizontal, dar Dumnezeu a văzut-o vertical! El a gândit că Ninive e în nord-est, deci el a zis că pleacă în vest. Numai că Dumnezeu i-a zis să se ridice, iar el a coborât la Iope, apoi a coborât în corabie și asta e doar începutul coborârii lui. De multe ori și nouă ni se pare că ne mișcăm și luăm decizii orizontale, dar în realitate, aproape că nu există decizii exclusiv orizontale. Chiar dacă pentru noi multe elemente rămân obscure sau necunoscute, fiecare decizie a noastră e văzută de Dumnezeu vertical. Fiecare decizie e încărcată de consecințe morale și spirituale. Noi fie urcăm, fie coborâm.

Kevin J. Youngblood, în cartea *Jonah: God's scandalous mercy* scrie astfel: „Singura alternativă la a trăi în prezența lui Dumnezeu și la a îmbrățișa provocarea chemării lui YHWH e aceea de a coborî în haos și moarte... El probabil a gândit că se îndreaptă spre locuri îndepărtate și exotice (Tars) unde el fuge de YHWH, dar în realitate el se îndreaptă doar spre mormânt ... Neascultarea e costisitoare și respingerea prezenței lui YHWH în mod necesar înseamnă pierderea beneficiilor Sale.”

C.S. Lewis spunea la rândul lui: „Dumnezeu nu ne poate da fericirea și pacea separat de Sine Însuși, pentru că ele nu sunt acolo. Nu există un asemenea lucru.” Pentru Dumnezeu nu există nicio alternativă la a-ți da pacea și fericirea fără El. Dacă tu te duci la Tars fără Dumnezeu nu contează cât de fine sunt nisipurile, cât de curată și caldă e apa mării, fericirea nu e acolo fiindcă ești fără Dumnezeu. Adevărata substanță a vieții e în Dumnezeu pentru că El e viața.

Vă aduceți aminte de întrebările psalmistului din Psalmii 139:7-12,17-18?

Iona a încercat să fugă de prezența lui Dumnezeu și poate noi acum gândim că nu am făcut niciodată asta. Noi nu am plătit o barcă să fugim la Tars. Da, nu am făcut asta, dar cu siguranță că într-o zi am văzut un film nepotrivit pentru că aveam nevoie să ne destindem sau am navigat pe net pe site-uri unde nu ar fi trebuit să o facem. Căci noi am văzut alegerea doar ca o mișcare orizontală. Dumnezeu însă a văzut-o ca fiind una verticală. De fapt, noi suntem o generație căsătorită cu evadarea. Pentru că viața e așa de plictisitoare sau atât de grea, avem impresia că trebuie să stăm blocați continuu într-o stare aproape hipnotică de holbare la aceste stupide obiecte rectangulare numite smart-phone. Noi nu trebuie să plecăm la Tars pentru că avem telefonul, avem netul, avem televizorul.

Ce e foarte important de reținut e că atunci când tu te uiți la un site pornografic sau la un film ridicol sau când vorbești rău și bârfitor despre cineva, ca și în cazul lui Iona, poziția lui Dumnezeu față de tine nu e una de condamnare și cu atât mai puțin una de ură, ci e o poziție de dragoste și purtare de grijă paternă. Asta e lecția pe care ne-o predă cartea lui Iona.

Psalmistul spune că a încercat să fugă de prezența lui Dumnezeu. Și-a întins chiar patul în locuința morților dar, când s-a gândit la Dumnezeu, a descoperit cât de prețioase erau gândurile Sale față de el. Iona când și-a adus aminte de Dumnezeu și a strigat spre El, și-a adus aminte tot de bunătatea și dragostea Sa. Prieteni, nu e nimic care să dizolve mai bine pata și vina păcatului, ca simțământul puternic al dragostei și pasiunii lui Dumnezeu, chiar și când ești în mijlocul păcatului.

De fapt, când ești în cea mai adâncă nevoie, dragostea Lui e total și perfect valabilă pentru tine.

Prieteni, e mai bine să locuiești în Ninive cu Dumnezeu decât în Tars fără El. Oricât de rău sună, e mai bine să ai cancer cu Dumnezeu decât sănătate fără El. E mai bine să ai provocări alături de Dumnezeu, decât pace fără El. E mai bine să guști singurătatea și disconfortul social când ești tânăr și vrei să rămâi la principiile Tale lângă Dumnezeu, decât să ai acceptarea prietenilor tăi dar fără El. E mai bine să nu ai smartphone cu YHWH decât unul fără El.

Prieteni, Dumnezeu nu e cineva de care să fugi, El e Cineva spre care să fugi! Dacă nu mă credeți, uitați-vă la Coloseni 3:1-4.

Asta e marea greșeală pe care Adam și Eva au făcut-o. Când ei au căzut, trebuiau să fugă spre El, nu de El. La fel și Iona. La fel și noi. Dumnezeu îți este așa de disponibil și gândurile Lui pozitive față de tine sunt așa de numeroase încât dacă le-ai număra, ar fi mai multe ca nisipul mării.

Iona a văzut fuga lui orizontal, Dumnezeu a văzut-o vertical.

Oameni buni, rețineți că puține decizii din viața noastră sunt orizontale. Și nu doar atunci când luați decizii mari. Steve Jobs, spunea că simțământul că e muritor îl provoacă să ia decizii mari. Ei bine, nu doar când luați decizii mari, dar și când le luați pe cele mici.

La fel ca Iona, noi tindem să vedem viața orizontal, dar Dumnezeu vede viața noastră și alegerile noastre vertical. Și pentru că știu că mulți nu mă credeți, vreau să repet că

poziția lui Dumnezeu față de tine chiar și atunci când iei decizii foarte proaste, nu e una de condamnare ci una plină de compasiune.

În Hristos poziția Lui pentru tine și pentru mine e una plină de compasiune și gândurile Lui pozitive sunt mai multe decât nisipul mării. Tot ce simțim noi, atunci când păcătuim, gândurile care ne cuprind și simțământul că Dumnezeu ne va trăsni, sunt doar gândurile noastre. E ceva ce se întâmplă în interiorul nostru.

La fel a fost și cu Adam și Eva. Dar Dumnezeu e dornic să te primească înapoi ca tatăl care tânjea să se întoarcă fiul risipitor. Tatăl din parabolă, care e Dumnezeu, a alergat spre fiu și l-a luat în brațe. În Grădina Edenului, Dumnezeu a venit să le transmită evanghelia lui Adam și Evei. Când ești în cele mai adânci locuri, Dumnezeu mereu și mereu tânjește să te aducă înapoi spre El. S-ar putea să te pună în pântecele unui pește, dar când îți vei aduce aminte de Dumnezeu, El te va primi cu dragoste, cu milă, cu grijă părintească.

Aș vrea să vă sugerez azi plecând de la ce spunea Steve Jobs să fiți atenți nu doar la deciziile importante dar și la cele mici, pentru că de cele mai multe ori, deciziile mari sunt cele mici. Sunt decizii mici precum – pe cine să urmăresc pe instagram sau pe cine am prieten pe Facebook. Pe orice rețea socială ai funcție de securitate și tu alegi pe cine vrei să urmărești sau nu.

De ce te-ai pune într-o anumite poziție periculoasă? Sunt decizii mici – precum a mânca mai multe fructe și legume și mai puțină carne. Nu cred o secundă că dacă nu mai mănânc carne mă duce în cer. Dar nu asta e chestiunea.

Chiar dacă nu e o alegere salvatoare, e una benefică. Sunt decizii precum a face mai multă mișcare, a nu vorbi rău de cineva. De ce să nu fii cineva bun și amabil, ci să fii o persoană acră? Prieteni, întrebarea e: sus sau jos? Ce va fi în cazul tău? Ninive sau Tars? Dumnezeu l-a chemat pe Iona la Ninive: sus!

Câți dintre dumneavoastră vreți să spuneți alături de mine, Doamne și în cele mici și în cele mari vreau să iau acele decizii care mă vor duce în sus și nu în jos? Prieteni, suntem doar în primele trei versete ale cărții și deja sunt o mulțime de lecții pe care le deprindem. Nu vă pot spune acum câte mai are această carte să ne ofere. Până atunci însă fă alegerile corecte căci orice alegere facem, mai târziu sau mai devreme te va forma.

Material realizat de pastor Dragos Brasoveanu, Conferința Muntenia

Dezleagă lanțurile robiei

Introducere

Fiecare om tânjește după libertate, dar în lupta dintre bine și rău foarte mulți se găsesc în robia păcatului, subjugăți de obiceiuri rele sau patimi în urma propriilor alegeri.

Dumnezeu ne oferă soluția salvatoare. În Romani 6:16, Sfânta Scriptură ne spune: „Nu știți că, dacă vă dați robi cuiva, ca să-l ascultați, sunteți robii aceluia de care ascultați, fie că este vorba de păcat, care duce la moarte, fie că este vorba de ascultare, care duce la neprihănire?”

Majoritatea oamenilor cred că sunt stăpâni pe propriile alegeri, că au control asupra vieții lor, dar nu își dau seama că păcătuiind, se fac robii lui Satana, iar această robie îi va conduce în cele din urmă la moarte. Doar acceptarea darului mântuitor prin credința în Domnul Hristos, alegerea de a ne pocăi de păcatele noastre renunțând la viața de păcat și călăuzirea Duhului Sfânt pentru a trăi în ascultare de voia lui Dumnezeu ne poate asigura eliberarea din robia celui rău.

1. Efectele robiei păcatului

Pentru a înțelege mai bine problema robiei păcatului aș dori să vedem, pe baza Scripturii, câteva din efectele ei. Acestea au de-a face atât cu latura moral-spirituală, cât și cu aspecte ce țin de emoții, relațiile dintre oameni și nu în ultimul rând, chiar propria sănătate.

1.1. Adam și Eva

În Geneza 3:8-10, Biblia ne relatează reacția primilor noștri părinți în momentul în care au fost confrunțați de Dumnezeu după ce păcătuiseră: „Atunci au auzit glasul Domnului Dumnezeu care umbla prin grădină în răcoarea zilei: și omul și nevasta lui s-au ascuns de fața Domnului Dumnezeu printre pomii din grădină. Dar Domnul Dumnezeu a chemat pe om și i-a zis: „Unde ești?” El a răspuns: „Ți-am auzit glasul în grădină; și mi-a fost frică, pentru că eram gol, și m-am ascuns.””

Acest pasaj scoate în evidență o primă consecință a păcatului: frica. Dacă până atunci Adam și Eva erau totdeauna bucuroși să fie în prezența lui Dumnezeu, să-l iasă în întâmpinare, păcatul a adus în viața lor frică, teamă. Și în viața noastră găsim atât de multe temeri, efecte ale unor alegeri greșite sau pur și simplu urmări ale situației de păcat în care ne aflăm.

1.2. Cain și Abel

În Geneza capitolul 4, Scriptura scoate în evidență alte efecte ale păcatului: mânie, ură și în final crimă. Versetele 5 la 8 consemnează: „dar spre Cain și spre jertfa lui n-a privit cu plăcere. Cain s-a mâniat foarte tare și i s-a posomorât fața. Și Domnul a zis lui Cain: ‘Pentru ce te-ai mâniat și pentru ce ți s-a posomorât fața? Nu-i așa? Dacă faci bine, vei fi bine primit; dar dacă faci rău, păcatul pândește la ușă; dorința lui se ține după tine,

dar tu să-l stăpânești.' Însă Cain a zis fratelui său Abel: 'Haidem să ieșim la câmp.' Dar pe când erau la câmp, Cain s-a ridicat împotriva fratelui său Abel și l-a omorât."

Observăm cum acest pasaj prezintă, nu numai consecințele unor alegeri greșite, ci și modul în care Dumnezeu caută să conducă viața cuiva spre bine și neprihănire, pentru ca acesta să fie ferit de a face alegeri greșite. La fel procedează Dumnezeu și cu noi astăzi:

Duhul Sfânt apelează la conștiința noastră, ne călăuzește prin mesaje transmise de pe paginile Scripturii sau prin intermediul altor oameni, pentru a alege în mod corect și a nu ajunge robii celui rău.

1.3. Generația din vremea potopului

Capitolul 6 din Geneza descrie o generație de oameni, care s-a afundat atât de mult în păcat, încât Dumnezeu a trebuit să intervină într-un mod atât de radical (prin potop) pentru a stopa efectele dezastruoase ale păcatului: „Domnul a văzut că răutatea omului era mare pe pământ și că toate întocmirile gândurilor din inima lui erau îndreptate în fiecare zi numai spre rău.” (Geneza 6:5).

Cuvântul inspirat descrie astfel efectele robiei păcatului pentru acea generație de oameni: „după cădere, oamenii au ales să-și satisfacă dorințele lor păcătoase; iar ca rezultat, crima și ticăloșia au crescut cu o mare rapiditate. Nu erau respectate nici legăturile de căsătorie și nici drepturile de proprietate. Oricine poftea nevasta sau averea aproape-lui său le lua prin forță și oamenii se făleau cu faptele lor de violență. Se complăceau în nimicirea vieții animalelor, și folosirea ca hrană a cărnii îi făcea mai cruzi și mai setoși de sânge, până când au ajuns să privească viața omului cu o înspăimântătoare indiferență.” (Ellen G. White, Patriarhi și profeți, pag. 91).

Mântuitorul, Domnul Iisus Hristos, avertizează că o situație asemănătoare de înrobire prin păcat va caracteriza și generația din timpul sfârșitului. Deși nu ne imaginăm făcând astfel de fărădelegi, totuși influența treptată a celui rău și neglijența în a stopa pe deplin ne poate conduce în final la o înrobire totală, dacă nu ne lăsăm conduși și modelați de Duhul Sfânt.

1.4. Alte exemple:

- (a) Nimrod și generația de după potop (Geneza cap. 11) – răzvrătire față de Dumnezeu;
- (b) Avraam – frică, neîncredere în Dumnezeu și minciună;
- (c) Iacov – înșelăciune și urmările negative asupra lui personal și a vieții sale de familie;
- (d) Core, Datan și Abiram (Numeri cap. 16) – răzvrătire, împotrivire;
- (e) perioada judecătorilor – idolatrie;...

1.5. În Noul Testament

Apostolul Pavel descrie urmările robiei păcatului în Galateni 5:19-21 „Și faptele firii pământești sunt cunoscute și sunt acestea: preacurvia, curvia, necurăția, desfrânarea, închinarea la idoli, vrăjitoria, vrăjbele, certurile, zavistiile, mâniile, neînțelegerile, dezbină-

riile, certurile de partide, pizmele, uciderile, bețiile, îmbuibările și alte lucruri asemănătoare cu acestea.”

2. Două tipuri de robie

Pentru a-l aduce pe om în robia păcatului, Satana se folosește de două procedee diametral opuse, dar care au condus foarte multe persoane la păcat și nelegiuire. Cele două tipuri de robie sunt:

(a) robia opresivă, persecutoare, în care omul este constrâns prin forță. Unii cedează și renunță la principii atunci când pierd anumite drepturi în societate sau când viața le este pusă în pericol. Totuși, mulți oameni ai lui Dumnezeu au rezistat cu bine și nu s-au supus robiei celui rău în urma unei astfel de metode: să ne amintim de martirii care au suportat chinuri de nedescris și / sau chiar au murit pentru cauza lui Dumnezeu.

(b) așa zisa libertate, care cere compromisuri morale – aceasta este cea mai periculoasă întrucât oamenii se consideră liberi, iar călcarea legii lui Dumnezeu se furișează în viața oamenilor fără ca aceștia să conștientizeze pericolul în care se află.

Pentru a înțelege mai bine aceste tipuri de robie, aș dori să ilustrez prin două exemple: poporul Israel în robie și experiența bisericii creștine:

2.1. Poporul Israel în robie

Poporul Israel a trecut prin două feluri de robie: o robie persecutoare, dură, cea egipteană și o robie mai relaxată, cea babiloniană. Ambele au avut consecințe grave asupra evreilor precum și asupra relației lor cu Dumnezeu și cu semenii. În acest caz vorbim de o dublă robie: atât robia în sensul propriu al cuvântului, israeliții fiind sclavi, cât și în ceea ce privește subiectul pe care îl analizăm: robia păcatului.

2.1.1. Robia egipteană

Robia egipteană a fost persecutoare, dură, care nu lăsa loc alegerii personale. Sfânta Scriptură descrie această robie astfel în Exodul 1:13-14: „Atunci egiptenii au adus pe copiii lui Israel la o aspră robie. Le-au făcut viața amară prin lucrări grele de lut și cărămizi și prin tot felul de lucrări de pe câmp, și în toate muncile acestea, pe care-i sileau să le facă, erau fără niciun pic de milă.”

Din punct de vedere moral, evreii ajunseseră să nu mai știe să deosebească stânga de dreapta și chiar să uite de Sabat. Robia fizică, persecutoare, i-a condus la o robie a păcatului, iar după eliberarea din Egipt a fost nevoie de mult timp să învețe să-L cunoască pe Dumnezeu și să trăiască conform vocii Sale.

2.1.2. Robia babiloniană

Robia babiloniană a fost mult mai ușoară. Deși au fost deportați, strămutați din țara lor, ajunși în Babilon au putut să își găsească un loc de muncă și chiar să-și construiască propriile case. Cu toate că se poate vedea un avantaj și o situație mult mai favorabilă în ceea ce privește pe robii din Babilon față de cei din Egipt, din punct de vedere spiritual situația nu a fost astfel. Robia babiloniană a adus în viața evreilor aspecte mult mai subtile:

Capitolul 1 din cartea lui Daniel precizează două probleme:

- (a) Mai întâi, babilonienii au schimbat numele evreilor. Acest fapt are o deosebită importanță: numele care le oferea identitatea și legătura lor cu Dumnezeu au fost schimbate cu nume care să îi lege de zeii babilonieni și prin aceasta în mod subtil să îi îndepărteze de Dumnezeu. De exemplu, Daniel, care înseamnă „Dumnezeu este Judecătorul meu” a primit numele Beltșatar, care înseamnă „Bel să apere pe ostaticul împăratului” sau Azaria, care înseamnă „Iehova ajută” a fost numit Abed-Nego, un nume care, conform Comentariului Biblic AZȘ ar putea însemna „Slujitorul zeului Nabu”;
- (b) A doua problemă: Daniel și cei trei prieteni ai săi trebuia să mănânce și să bea din bucatele și băuturile de la masa împăratului. Aceasta putea fi văzută, în primă instanță, ca o favoare, dar reprezenta în realitate un compromis din punct de vedere moral.

În capitolele 3, respectiv 6 ale cărții lui Daniel observăm cum, mai întâi cei trei tineri, Hanania, Mișael și Azaria și mai apoi Daniel au avut de-a face cu problema închinării, confruntându-se cu posibilitatea de a-și pierde viața. Un alt pericol al robiei babiloniene l-a constituit acomodarea evreilor cu noua lor viață, majoritatea dintre ei alegând să rămână în Babilon, chiar și atunci când li s-a oferit posibilitatea de a se întoarce în țara lor. Cartea Estera ne relatează experiența acestora în timpul dominației medo-persane, când aceștia s-au confruntat cu pericolul exterminării. Observăm cum anumite libertăți oferite în cazul acestei robii ascundeau de fapt o robie mult mai subtilă, cea morală.

2.2. Biserica creștină

Al doilea exemplu pe care vreau să îl analizăm este cel al bisericii creștine:

- (a) Atât timp cât era în afara legii, sub persecuție și martiraj, creștinismul era autentic. Foarte puține probleme morale apăreau în biserică ce era strâns legată de Domnul Hristos. Experiențele prezentate în cartea Faptele Apostolilor, precum și descrierea primelor două scrisori din cartea Apocalipsei, către bisericile din Efes și Smirna, demonstrează starea bisericii din acele timpuri.
- (b) După ce biserică a intrat în legalitate și persecuțiile s-au mai domolit, Satana a adoptat o altă tactică: compromisul moral prin amestecarea adevărului cu minciuna. Astfel au apărut atacuri împotriva Sabatului prin schimbarea zilei de odihnă și a mai multor puncte principale de doctrină: închinarea la idoli, sfinți și moaște; nemurirea sufletului; iadul; plata pentru obținerea mântuirii, mântuirea prin fapte,...

Observăm că și în cazul bisericii creștine, precum în situația poporului Israel, cum o aparentă situație favorabilă a ascuns de fapt grave probleme spirituale. De aceea trebuie să fim foarte atenți să nu repetăm greșelile acestora.

3. Noi și robia păcatului

Fiecare dintre noi trebuie să ne analizăm bine viața, să ne cercetăm, rugându-ne și studiind cu atenție Sfânta Scriptură pentru a nu ne afla în robia celui rău. Mare parte a lumii în care trăim este confruntată cu păcate și vicii, așa cum reiese și din următorul citat:

„Satana ia lumea în robie prin folosirea băuturilor alcoolice, a tutunului, ceaiului și cafelei. Minteă dată de Dumnezeu, care ar trebui să fie păstrată limpede, este pervertită prin folosirea narcoticelor.” (Ellen G. White, *Evanghelizare*, p. 529). Ca oameni ai lui Dumnezeu, însă, nu ar trebui să ne socotim scutiți de această robie.

Să nu considerăm că a fi în robia celui rău înseamnă doar starea aceloră despre care Scriptura spune că erau demonizați. Aceștia erau oamenii aflați cel mai strâns în robia păcatului, dar deși majoritatea oamenilor nu se află în acest grad extrem de posedare a celui rău, există alte forme ale robiei, care reprezintă tot un fel de demonizare sau înrobire. De aceea trebuie să ne cercetăm viața în lumina Cuvântului lui Dumnezeu și să conștientizăm nevoia eliberării din robia păcatului.

4. Eliberarea din robia păcatului

Pentru rezolvarea acestei probleme avem nevoie de Cineva mai puternic, singuri nu ne putem elibera, așa cum evreii de pe vremuri nu au putut ieși din Egipt decât după intervenția miraculoasă a lui Dumnezeu. Mântuitorul declara: „căci despărțiți de Mine nu puteți face nimic” (Ioan 15:5u.p.) Pavel însuși recunoștea că între dorință și putință este o mare distanță: „Știu, în adevăr, că nimic bun nu locuiește în mine, adică în firea mea pământească, pentru că, ce-i drept, am voința să fac binele, dar n-am puterea să-l fac.” (Romani 7:18)

De unde avem puterea pentru a fi eliberați din robia păcatului? Cine ne poate oferi salvarea? Domnul Iisus Hristos este soluția. El a murit în locul nostru, plătind pentru păcatele noastre. El mijlocește pentru noi în Sanctuarul ceresc. El a trimis Duhul Sfânt pentru a ne ajuta să fim eliberați din robia păcatului. Textele biblice următoare scot în evidență acest adevăr:

- „căci El îi învăța ca unul care avea putere, nu cum îi învățau cărturarii lor.” (Matei 7:29). De unde avea Domnul Iisus această putere? Datorită relației personale cu Tatăl ceresc.
- „Iisus, plin de Duhul Sfânt, S-a întors de la Iordan și a fost dus de Duhul în pustiu,” (Luca 4:1). Cât timp a fost pe pământ, Domnul Hristos a fost condus continuu de Duhul Sfânt.
- „Lucrul acesta nu se va face nici prin putere, nici prin tărie, ci prin Duhul Meu – zice Domnul oștirilor!” (Zaharia 4:6) – Avem nevoie de călăuzirea Duhului Sfânt.

Într-o mărturie adresată unui frate din timpul său, Ellen White scria: „Însă faptele tale sunt condamnate de Dumnezeu și tu nu ai avut Duhul Sfânt, tu nu ești un om liber.” (Ellen G. White, *MCS*, p. 182). Ce mare adevăr: un om care nu este condus de Duhul Sfânt, deși poate se crede liber, în realitate nu este un om liber, el este sub robia celui rău, care îl conduce la păcat.

Cum putem fi eliberați din robia lui Satana? Doar dacă ne predăm viața Domnului Hristos. Predarea inimii lui Hristos prin lucrarea Duhului Sfânt aduce eliberare, așa cum ne precizează următoarele versete biblice:

- „veți cunoaște adevărul, și adevărul vă va face slobozi.” (Ioan 8:32)

- „Deci dacă Fiul vă face slobozi, veți fi cu adevărat slobozi.” (Ioan 8:36)
- „Hristos ne-a izbăvit ca să fim slobozi.” (Galateni 4:31 u.p.)
- „Purtați-vă ca niște oameni slobozi, fără să faceți din slobozenia aceasta o haină a răutății, ci ca niște robi ai lui Dumnezeu.” (1 Petru 2:16)

În cartea *Divina vindecare*, p. 169, cuvântul inspirat prin Ellen White ne spune: „Robul păcatului va fi eliberat. Viciul va dispărea, iar neștiința va fi depășită. Prin credința care lucrează prin iubire, inima va fi curățită și mintea luminată”. Ce consecințe minunate sunt pentru cel care își predă inima față de Domnul Hristos, lăsând ca Duhul Sfânt să-i conducă viața!

Trebuie totuși să fim conștienți că Satana va folosi orice mijloace pentru a-i ține pe oameni în robia păcatului. Îndeosebi în aceste vremuri din urmă este nevoie să ne lăsăm transformați prin lucrarea Duhului Sfânt pentru a nu fi înșelați. Avertizarea următoare ar trebui tratată cu foarte mare responsabilitate: „Tocmai semnele mincinoase ale diavolului vor constitui modalitatea prin care lumea va fi luată în robie și el va face să cadă foc din cer sub privirile oamenilor. Satana va săvârși minuni și această putere uimitoare, făcătoare de minuni, va atrage spre el întreaga lume.” (Ellen White, *Mărturii selectate*, vol. 2, p. 50)

Având în vedere timpul pe care îl trăim și luând în considerare starea personală, este nevoie mai mult ca oricând de o cercetare serioasă, de un timp pus deoparte pentru studiu și rugăciune, chiar post și rugăciune pentru a ne debarasa de orice este rău în viața noastră, pentru a ne elibera în mod deplin de robia păcatului și pentru a trăi eliberați prin Hristos și prin puterea Duhului Sfânt.

Să luăm aminte la apelul lui Dumnezeu pentru fiecare dintre noi, pe care El ni-l adresează de pe paginile Sfințelor Scripturi din Isaia 58:6 – „Iată postul plăcut Mie: dezleagă lanțurile răutății, deznoadă legăturile robiei, dă drumul celor asupriți și rupe orice fel de jug”. Dumnezeu să ne ofere bucuria eliberării din păcat, călăuzirea Duhului Sfânt și nădejdea întâlnirii cu Domnul Iisus Hristos cât mai curând! Amin.

Material realizat de pastor Daniel Bugean, Conferința Muntenia

Dumnezeu a dat totul!

„Fiindcă atât de mult **a iubit** Dumnezeu lumea, că **a dat** pe **singurul** Lui Fiu, pentru ca oricine crede în El să nu piară, ci să aibă viața veșnică.” Ioan 3:16

1. Este Dumnezeu Dragoste?

2. Ce spune Biblia despre dragostea lui Dumnezeu?

„Domnul mi Se arată de departe: „Te iubesc cu o iubire veșnică; de aceea îți păstrează bunătatea Mea!” Ieremia 31:3;

„Cine nu iubește, n-a cunoscut pe Dumnezeu; pentru că Dumnezeu este dragoste.” 1 Ioan 4:8;

„Și noi am cunoscut și am crezut dragostea pe care o are Dumnezeu față de noi. Dumnezeu este dragoste; și cine rămâne în dragoste rămâne în Dumnezeu, și Dumnezeu rămâne în el.” 1 Ioan 4:16

„Fiindcă atât de mult a iubit Dumnezeu lumea, că a dat pe singurul Lui Fiu, pentru ca oricine crede în El să nu piară, ci să aibă viața veșnică.” Ioan 3:16

3. Ce dovezi avem?

Dovezi, nu demonstrații...

„Dumnezeu niciodată nu ne cere să credem fără să ne dea suficiente dovezi pe care să întemeiem credința noastră. Existența Sa, caracterul Său, adevărul Cuvântului Său: toate acestea sunt întemeiate pe dovezi care apelează la rațiunea noastră, iar dovezile acestea sunt din abundență. Cu toate acestea, Dumnezeu n-a exclus posibilitatea îndoielii. Credința noastră trebuie să se întemeieze pe dovezi și nu pe demonstrații. Aceia care voiesc să se îndoiască vor avea prilej, în timp ce aceia care în mod sincer doresc să cunoască adevărul vor găsi o mulțime de dovezi pe care să-și întemeieze credința.” CH 105.2

4. Experiențele personale sunt suficiente?

Uneori sunt neclare, mai greu de explicat.

5. Dragostea lui Dumnezeu în acțiune:

Dumnezeu limitează acțiunile Diavolului, îi pune o limită

„Domnul a zis Satanei: „Iată, îți dau pe mână tot ce are, numai asupra lui să nu întinzi mâna.” Și Satana a plecat dinaintea Domnului.” Iov 1:12;

„Domnul a zis Satanei: „Iată, ți-l dau pe mână: numai cruță-i viața.” Iov 2:6;

Dumnezeu limitează ispita, îi pune o limită

„Nu v-a ajuns nicio ispită care să nu fi fost potrivită cu puterea omenească. Și Dumnezeu, care este credincios, nu va îngădui să fiți ispitiți peste puterile voastre;

ci, împreună cu ispita, a pregătit și mijlocul să ieșiți din ea, ca s-o puteți răbda.”
1 Corinteni 10:13

Dumnezeu limitează consecințele naturale

„Patruzeci de ani ai avut grijă să-i hrănești în pustiu, și n-au dus lipsă de nimic, hainele nu li s-au învechit, și picioarele nu li s-au umflat.” Neemia 9:21

6. Diferența dintre a da și a împrumuta

„Cine are milă de sărac, împrumută pe Domnul, și El îi va răsplăti binefacerea.”
Proverbele 19:17

„Ci tu, când faci milostenie, să nu știe stânga ta ce face dreapta, pentru ca milostenia ta să fie făcută în ascuns; și Tatăl tău, care vede în ascuns, îți va răsplăti.”
Matei 6:3,4

Iisus rămâne al nostru pentru veșnicie

„Dar vreau să-ți fac cunoscut ce este scris în cartea adevărului. Nimeni nu mă ajută împotriva acestora, afară de voievodul vostru Mihail.” Daniel 10:21

Iisus va purta natura umană pentru veșnicie

„Iată că te-am săpat pe mâinile Mele, și zidurile tale sunt totdeauna înaintea ochilor Mei!” Isaia 49:16

„Strălucirea Lui este ca lumina soarelui, din mâna Lui pornesc raze, și acolo este ascunsă tăria Lui.” Habacuc 3:4

7. Dumnezeu a dat totul

Iisus este egal cu Tatăl, este din veșnicie, este Dumnezeu – nu poate fi înlocuit.

„Fiindcă atât de mult a iubit Dumnezeu lumea, că a dat pe singurul Lui Fiu, pentru ca oricine crede în El să nu piară, ci să aibă viața veșnică.” Ioan 3:16

8. Omul poate să dea totul?

Văduva din Sarepta

„Ilie s-a sculat și s-a dus la Sarepta. Când a ajuns la poarta cetății, acolo era o femeie văduvă care strângea lemne. El a chemat-o și a zis: „Du-te și adu-mi, te rog, puțină apă într-un vas, ca să beau.” Pe când se ducea ea să-i aducă, a chemat-o din nou și a zis: „Adu-mi, te rog, și o bucată de pâine în mâna ta.” Și ea a răspuns: „Viu este Domnul Dumnezeul tău, că n-am nimic copt, n-am decât un pumn de făină într-o oală și puțin untdelemn într-un ulcior. Și iată, strâng două bucăți de lemne, apoi mă voi întoarce și voi pregăti ce am pentru mine și pentru fiul meu: vom mîncă și apoi vom muri.” Ilie i-a zis: „Nu te teme, întoarce-te și fă cum ai zis. Numai, pregătește-mi întâi mie, cu untdelemnul și făina aceea, o mică turtă și adu-mi-o; pe urmă să faci și pentru tine și pentru fiul tău.” 1 Împărați 17:10-13

Văduva de la Templu

„Atunci Iisus a chemat pe ucenicii Săi și le-a zis: „Adevărat vă spun că această văduvă săracă a dat mai mult decât toți cei ce au aruncat în vistierie; căci toți ceilalți

au aruncat din prisosul lor, dar ea, din sărăcia ei, a aruncat tot ce avea, tot ce-i mai rămăsese ca să trăiască." Marcu 12:43-44

„Fiule, dă-mi inima ta și să găsească plăcere ochii tăi în căile mele.” Proverbele 23:26

Material realizat de pastor Eduard Călugăru, Conferința Muntenia

Fii om sau vei fi lepădat

„Cu ceva secole în urmă, într-un sat de munte din Europa, un nobil bogat se întreba ce moștenire să lase oamenilor din cetate sa. Și nobilul nostru a făcut o alegere bună, anume să le clădească o biserică. Nimeni nu a avut permisiunea să vadă planurile sau construcția până când lucrarea nu a fost terminată. Cu ocazia inaugurării, oamenii s-au strâns și s-au minunat de frumusețea noii bisericii. Nimic nu scăpase din atenția proiectantului, toate erau la locul lor. Toată lumea considera că era o desăvârșită capodoperă...

Până când cineva a remarcat: „Stai puțin! Dar unde sunt lămpile? E beznă înăuntru! Cum va fi luminată biserica?” Atunci nobilul le-a dat fiecăruia câte o lampă pe care de fiecare dată când veneau să se închine, trebuiau să o ia cu ei. „Ori de câte ori veți fi aici, locul unde veți sta, va fi luminat. De fiecare dată când veți lipsi, locul vostru va fi întunecat. Aceasta ca să țineți minte că dacă nu veniți la biserică, o parte din casa Domnului rămâne în întuneric.”

Îmi doresc din inimă ca fiecare din noi să fi venit aici pentru a ne întâlni cu Dumnezeu și pentru a asculta ce are să ne spună.

Introducere: Isaia 59:13-16 pp.

Ezechiel spunea din partea Domnului – caut un om! (Ezechiel 22:30)

Oamenii, atunci când se apropie de sfârșitul vieții, dau cele mai bune sfaturi. David este unul care a dat fiului său Solomon unul dintre cele mai bune sfaturi. Deși ne așteptăm la un sfat detaliat, iată ce spune David: 1 Împărați 2:2-3

Întărește-te și fii om!

Gândurile lui David nu sunt cu privire la sine, ci la fiul său, nu cu privire la trecut, ci la viitor. El vorbește ca un tată iubitor, ca un ostaș, ca un patriot și mai presus de toate ca un om care s-a dovedit a fi, în toate amănuntele, un împărat. El îl îndeamnă pe Solomon să fie tare atunci când va lua asupra-și răspunderea conducerii, întocmai cum L-a îndemnat Moise pe Iosua (Deuteronomul 31:7) și cum Domnul Însuși îl îndemnase pe Iosua (Iosua 1:7).

Și fii om! În ciuda tinereții lui, Solomon era acum împărat și, ca atare, el trebuia să se dovedească a fi om. El trebuie să fie om deplin stăpân pe sine și pe poporul său, fără teamă și mai presus de corupție. El trebuia să caute mai întâi nu propriile lui interese, ci pe acelea ale poporului pe care fusese chemat să-l slujească și pe Dumnezeu, al cărui reprezentant era.

Ce însemna pentru David să fi om?

Îndemnul lui David către Solomon a fost, înainte de toate, de natură religioasă. În primul rând, Solomon trebuia să fie credincios lui Dumnezeu. Israelii erau poporul lui Dumnezeu, iar Solomon urma să domnească peste ei ca un slujitor al Lui.

V3 – Păzește poruncile Domnului Dumnezeului tău umblând în căile Lui și păzind legile Lui, poruncile Lui, hotărârile Lui și învățăturile Lui, după cum este scris în Legea lui Moise, ca să izbutești în tot ce vei face și ori încotro te vei întoarce 1 Împărați 2:3

Ce l-a determinat pe David să dea acest sfat? – viața sa și experiența lui Saul!

Dumnezeu căuta un om care să ducă la bun sfârșit misiunea Sa pe acest pământ. Ezechiel vorbește de un timp când Dumnezeu căuta un om în mijlocul apostaziei naționale.

Ezechiel 22:30 – Caut printre ei un om care să înalțe un zid și să stea în mijlocul spărturii înaintea Mea pentru țară, ca să n-o nimicesc; dar nu găsesc niciunul!

1 Petru 2:9 – Voi însă sunteți o seminție aleasă, o preoție împărătească, un neam sfânt, un popor pe care Dumnezeu Și l-a câștigat ca să fie al Lui, ca să vestiți puterile minunate ale Celui ce v-a chemat din întuneric la lumina Sa minunată.

1 Samuel 13:13-14

I. Saul , omul respins de Dumnezeu

A. Saul a fost o dezamagire, un eșec.

1. El avea multe atuuri, multe calități înnăscute pentru a fii un lider. 1 Samuel 9:1-2
 - a. Venea dintr-o familie bună
 - b. Era umil
 - c. Era înalt și chipeș... arăta bine.
2. Dar nu s-a descurcat cu puterea, cu autoritatea, atunci când a deținut-o
 - a. Sunt mulți oameni așa... drăgălași și blânzi, până sunt puși la conducere... până când au puterea. (puterea de influență, autoritate asupra unuia sau mai mulți indivizi...)
 - b. Autoritatea/poziția pare că se urcă la capul unora și îi transformă – devin niște tirani.
 - c. Pune o insignă pe unii oameni și vei crea monștri.

B. De ce a fost Saul respins?

1. Nu a păzit porunca lui Dumnezeu – 1 Samuel 13:5
 - a. Nici un om nu poate conduce corect dacă el nu este condus la rândul său.
 - b. Centurionul spunea Domnului Iisus – Sunt și eu sub autoritate dar am și eu oameni sub autoritatea mea. Matei 8:9.
 - c. Dacă omul din vârful lanțului de comandă nu recunoaște responsabilitatea sa față de autoritatea lui Dumnezeu, corupția, tirania și sclavia vor apărea imediat
2. Saul a eșuat ca și conducător pentru că el a eșuat în a se supune lui Dumnezeu.

II. Omul pe care îl caută Dumnezeu, este un om după inima Lui. Cum arată acest om?

A. Un om care este supus autorității lui Dumnezeu în viața sa. De ce avea nevoie Dumnezeu de un astfel de om?!

1. Israel era o națiune teocratică
2. Era o ciudățenie printre celelalte națiuni, pentru că nu aveau un rege vizibil
3. Poporul a cerut un împărat
4. Dumnezeu a căutat printre ei un om care să fie supus Lui în așa fel încât tot Dumnezeu să continue să conducă poporul. Aici este punctul unde Saul a căzut complet – 1 Samuel 15:22-23

B. Dumnezeu nu căuta omul perfect

De multe ori ne descalificăm pe noi înșine din cauza imperfecțiunilor noastre: Dumnezeu nu mă poate folosi pe mine

1. Sunt prea scurt – prea înalt
2. Sunt prea tânăr – prea bătrân
3. Pe cine a găsit Dumnezeu? Pe David – era departe de a fii omul perfect

C. Dumnezeu caută oameni care să fie dispuși să își mărturisească păcatul/ greșeala

Priviți cum reacționa Saul – era mereu gata pregătit cu o scuză 1 Samuel 13:11-12; 15:20-21

- a. Un om care este bun în a crea și a aduce mereu scuze, rareori mai este bun și pentru altceva!
- b. Gata să își justifice acțiunile/faptele
- c. Proverbele 28:13 – „Cine își ascunde fărădelegile nu propășește, dar cine le mărturisește și se lasă de ele capătă îndurare.”

O grămadă de lucruri au fost forțate și perpetuate asupra oamenilor, din cauza unui conducător impetuos/încăpățânat, care nu recunoaște o greșeală. Dar Dumnezeu când găsește omul care își supune viața față de El, Dumnezeu îl ridică de la pășune, de la oi și îl pune pe tron.

Cum suntem noi? Dumnezeu vrea să facem ceva... ascultăm? După ce săvârșim ne-ascultarea... ne mărturisim păcatul? Sau e de vină altcineva? – Femeia, șarpele... copilul, mașina... etc.

Saul a fost lepădat. Oare eu voi avea alt tratament?

***Este vultur, nu pui de găină!**

Cineva a mers în pădure unde spera să găsească o pasăre de interes pentru el. A prins un pui de vultur și l-a dus acasă, unde l-a băgat în cotețul cu găini, rațe și curcani, hrănindu-l cu hrană de păsări de curte, deși era vorba de un vultur, regele păsărilor.

La cinci ani după aceea, a venit la el un naturalist care, trecând prin grădină, a exclamat: „Acesta este un vultur, nu găină!”.

„Da”, recunosc proprietarul, „dar eu l-am deprins să fie pasăre de curte, așa că nu mai este vultur, cu toată anvergura aripilor lui de nu mai puțin de 5 metri!”

„Nu”, a replicat naturalistul, „tot vultur a rămas: are inimă de vultur și eu îl voi ajuta să zboare sus, în înaltul cerului!”

„Nu”, a replicat proprietarul, „e pasăre de curte și n-o să zboare niciodată!”

Cei doi au căzut de acord să pună vulturul la încercare. Naturalistul l-a luat, l-a ținut sus și i-a spus cu glas tare: „Vulturule, tu ești vultur, tu aparții înaltului cerului, iar nu acestui pământ: întinde-ți aripile și zboară!”

Vulturul a întors capul într-o parte și alta, apoi, coborându-și ochii, a văzut celelalte găini ciugulind grăunțe și – țop! – a sărit din mâna naturalistului pentru a li se alătura.

„Ți-am spus eu că este pasăre de curte!”, i-a spus proprietarul.

„Nu”, afirmă naturalistul, „este vultur și are inimă de vultur, mai dă-i o șansă și mâine îl voi face să zboare!”

În ziua următoare, naturalistul s-a trezit dis de dimineață, a luat vulturul și l-a dus în afara localității, departe de casele de oameni, la piciorul unui munte înalt. Soarele tocmai răsărea, aurind vârful muntelui și fiecare stei de piatră strălucea de feeria dimineții.

A ridicat vulturul și i-a spus: „Vulture, tu ești vultur, tu aparții cerului, iar nu pământului. Întinde-ți aripile și zboară!”

Vulturul a privit de jur împrejur și s-a înfiorat ca și cum o viață nouă i s-ar fi arătat. Dar tot nu a zburat. Apoi naturalistul l-a făcut să privească drept în soare și deodată pasărea și-a întins aripile, și-a luat zborul și s-a înălțat sus, mai sus, tot mai sus și nu s-a mai întors niciodată. Chiar dacă fusese îmblânzit și crescut ca o pasăre de curte, tot vultur rămăsese.

Societatea are un mod de a ne dezumaniza, iar când îngăduim ca acest lucru să se petreacă, nu mai reușim să ne vedem valoarea pe care o avem înaintea lui Dumnezeu.

Dumnezeu caută un om. Tu poți alege astăzi să fii acel om.

Și dacă nu găsiți cu cale să slujiți Domnului, alegeți astăzi cui vreți să slujiți: sau dumnezeilor cărora le slujeau părinții voștri dincolo de Râu, sau dumnezeilor amoriților în a căror țară locuiți. **Cât despre mine, eu și casa mea vom sluji Domnului.**” Iosua 24:15

Material realizat de pastor Bobi Ciocarlan, Conferința Muntenia

Loialitate și trădare

Apele cele mari nu pot să stingă dragostea, și râurile n-ar putea s-o înece; de ar da omul toate averile din casa lui pentru dragoste, tot n-ar avea decât dispreț. (Cântarea cântărilor 8:7)

Dragostea este darul minunat al lui Dumnezeu pus în inima oamenilor. Fără dragoste, nimic nu ar avea valoare pe pământ. Oamenii ar trăi în neîncredere și suspiciune. Ceea ce este cel mai frumos este faptul că Dumnezeu dorește să dezvolte o relație personală cu fiecare dintre noi, bazată pe dragoste.

Caius Iulius Caesar spunea: „Iubesc trădarea, dar urăsc pe trădător.”

Istoria ne-a lăsat un exemplu despre dragoste, loialitate și trădare. Acesta este chiar din viața lui Caesar, cel care ne-a lăsat cuvintele de mai sus: Caesar și Brutus. Să vorbim puțin despre fiecare dintre ei.

Brutus este fiul unui politician, a cărui mamă va avea mai târziu o relație cu Caesar. Acuzat de complot, este scăpat de la moarte de către Caesar. Cu toate acestea, îl susține pe dușmanul acestuia, pe Pompei, dar este iertat. În cele din urmă devine prietenul și omul de încredere al lui Caesar.

Caesar este cel care atunci când ajunge la putere, se proclamă dictator pe viață. Lui Brutus nu-i convine lucrul acesta, cu toate că primise multe onoruri, deoarece susținea Republica. Crezând că nimeni nu ar îndrăzni să-l atace, Caesar renunță la garda personală. În anul 44 înainte de Hristos este trădat și ucis de către cel pe care îl considera prieten, Brutus. Chiar înainte de a muri, a rostit cuvintele care au rămas celebre: „Și tu, Brutus?”

Întorcându-ne la Scriptură, vedem că atunci când Domnul Iisus își alege ucenicii, se alătură grupului și Iuda Iscarioteanul. Ce știm despre Iuda?

Iuda este cel mai inteligent și capabil dintre ucenici. Defectul său cel mai mare era, probabil, iubirea de bani. Era foarte preocupat ca Domnul Iisus să ajungă împărat la Ierusalim. (a avansat ideea aceasta cu ocazia înmulțirii pâinilor celor 5000 de oameni – vezi Viața lui Iisus, E. White). Declarația Domnului Iisus, „Împărăția Mea nu este din lumea aceasta”, îl irita.

Dar, Ellen White ne spune în cartea *Hristos, Lumina lumii*:

„Iuda a avut aceleași ocazii pe care le-au avut și ceilalți ucenici. A ascultat aceleași învățături prețioase. Dar trăirea adevărului pe care o cerea Hristos nu se potrivea cu dorințele și scopurile lui Iuda și el nu voia să-și sacrifice ideile pentru a primi înțelepciune dumnezeiască.”

Vom analiza în continuare trei întâmplări în care este implicat Iuda.

1. Matei 26:21-25 – **CHEMAREA**

Cina cea de taină reprezintă ultima chemare la pocăință pentru Iuda. „Iisus le-a spus ucenicilor: voi nu sunteți toți curați. El spălase picioarele lui Iuda, dar inima nu l se predase. Ea nu era curățită. Iuda nu se supusese lui Hristos.” (Hristos lumina lumii, pag 294)

2. Matei 26:38-42; 48-50 – TRĂDAREA

Oare pentru ce venise Iuda în camera de sus, la cină? Ce oare aștepta să se întâmple în ocazia aceea și care erau planurile lui? Din păcate, părăsește încăperea aceea cu gândul de a-L trăda pe Domnul.

La aceeași întrebare aș vrea să ne răspundem fiecare în acest moment. De ce oare suntem aici? Am venit din obișnuință, pentru că nu aveam altceva de făcut sau un alt motiv? Ai venit cumva să te întâlnești cu Domnul Iisus, pentru că El să-ți spele inima?

„(Lui Iisus) Nu-i scapă niciun gând de întristare. Așteaptă pe cei pocăiți și cu inima zdrobită. Totul este pregătit pentru primirea unui astfel de suflet. Acela care a spălat picioarele lui Iuda dorește să spele și orice inimă de întinarea păcatului.”
(*Hristos, Lumina lumii*, p. 656)

Spune și tu: **Doamne, vreau să fiu spălat!**

3. Matei 27:3-5 – SFÂRȘITUL

Planul lui Iuda de a-L vedea pe Iisus urcat pe tronul lui Israel eșuează. Atunci când realizează cât de gravă este fapta sa, este cuprins de părere de rău, însă nu de pocăință. El nu caută iertarea și împăcarea cu Dumnezeu, ci alege să-și pună capăt vieții prin spânzurare. Iuda plânge atunci când înțelege consecințele faptei sale (judecată, condamnare), dar nu plânge din cauza păcatului săvârșit.

Pentru Iuda a fi lângă Iisus nu a însemnat asigurarea mântuirii. La fel ne putem înșela și noi astăzi. A fi în biserică nu ne asigură mântuirea și nici nu ne scutește de păcate poate la fel de grave ca cele ale lui Iuda. Singurul lucru care ne asigură mântuirea și o viață curată, este relația personală, bazată pe dragoste, cu Dumnezeu.

După ce am analizat viața lui Iuda și actul său de trădare, să privim acum la cuvintele lui Dumnezeu transmise prin Ellen White:

„În timp ce Domnul aduce în biserică pe cei ce sunt cu adevărat convertiți, în același timp Satana aduce persoane care nu sunt convertite. Iisus știa că Iuda are defecte de caracter, dar cu toate acestea l-a acceptat ca pe unul din ucenici și i-a dat aceleași ocazii și privilegii pe care le-a dat și celorlalți pe care i-a ales. Iuda a fost lăsat fără scuze în calea rea pe care a apucat mai târziu. El ar fi putut deveni un împlinitor al Cuvântului la fel ca Petru, Iacov, Ioan și ceilalți apostoli. Iisus le-a dat învățături prețioase celor asociați cu El ca ei să fie convertiți și să nu se agațe de defectele care ar fi putut strica caracterele lor.” (*Biserica rămășiței*, p. 33).

În încheiere să citim cuvintele Psalmului 32:1-2:

„Ferice de cel cu fărădelegea iertată și de cel cu păcatul acoperit! Ferice de omul căruia nu-i ține în seamă Domnul nelegiuirea și în duhul căruia nu este viclenie!”

Material realizat de pastor Alexandru Ciurea, Conferința Muntenia

Harul minunat al lui Dumnezeu

Am citit despre niște copii din Cateura, o periferie a orașului Asuuncion, Paraguay, care cântau la instrumente confecționate din resturi aruncate la gunoi. Alte orchestre folosesc pentru cântat instrumente care valorează o mulțime de bani. Nu și copiii din această formație. Ei cântă piese clasice la găleți din plastic sau trompete din țevi de scurgere.

În cartierul acesta, gunoiul este singura valoare. Și datorită a doi oameni, copiii au învățat să îl convertească în artă.

Favio Chavez, tehnician de mediu, a avut ideea înființării unei școli de muzică pentru a colora frumos viața cenușie a acestor copii. Don Cola Gomez este gunoier și tâmplar. Niciodată nu a avut șansa de a ține în mână sa o vioară. Dar atunci când cineva i-a descris instrumentul, acest artizan, cu o cutie de vopsea și o tavă de copt, a făcut o vioară. În felul acesta au apărut tot felul de instrumente muzicale și odată cu ele a apărut muzica. datorită acestui meșter, gunoaiele au căpătat sens, la fel și copiii care trăiesc printre ele.

Intr-o zi, povestea aceasta a ajuns pe prima pagină a ziarelor, fiind cunoscută ca „Groapa de gunoi armonioasă” sau „Orchestra reciclată din Cateura”.

În termenii Sfintei Scripturi, am spune că este o imagine a harului lui Dumnezeu. Da, Dumnezeu face muzică din rebuturi, folosind muzicieni atipici. Petru, de la trompetă, s-a lepădat de Învățătorul lui. Pavel, de la vioară, a fost la origine un bătăuș al creștinilor. Iar instrumentistul de la harpă? Acela este adulterul David. Conspiratorul, sângerosul, ...pocăitul.

Și o femeie, Rahav. Povestea ei apare în capitolul doi din Iosua (2.1), la vremea când evreii doreau să intre în Țara Făgăduinței. Orașul care stătea în fața lor, Ierihonul, se profila ca o provocare imensă pentru poporul de robi pricepuți la a face cărămizi. Iar locuitorii cetății erau recunoscuți pentru barbarismul lor și pentru lipsa de considerație pentru ființa umană sau respect față de Dumnezeu.

Intr-un asemenea loc au întâlnit-o spionii evrei pe Rahav. S-ar putea spune multe despre ea, fără să pomenim nimic despre ocupația ei de bază. A protejat cele două iscoade, era o canaanită, a fost cruțată în timpul distrugerii cetății, a fost asimilată de poporul evreu, s-a căsătorit cu un contemporan al lui Iosua, a avut un fiu pe nume Boaz, un strănepot Isai, un stră-strănepot David, și un urmaș pe nume Iisus. Da, numele Rahav apare în spița de neam a Fiului lui Dumnezeu.

Pentru a-i scrie biografia nu este nevoie să căutam prea mult profesia ei. Este pomenită de opt ori în Biblie, de cinci ori este numită 'curvă'. De cinci ori! Nu era suficient o dată? Și nu se putea masca puțin profilul acesta umbros, pătat, urât mirositor?

Biblia nu face așa ceva. Din contră, ea scoate la lumină și părțile întunecate ale existenței ei, adăugând-o însă la lista marilor oameni ai credinței din Evrei. Vă rog să recitiți din memorie: Abel, Noe, Avraam, Isac, Iacov, Iosif, Moise... prostituata Rahav (11:31). În dreptul ei nu apare niciun asterisc, nicio notă de subsol, nicio scuză. Povestea ei ca prostituată este parte a mărturiei ei.

Citiți Iosua 2:2 și veți întâlni începutul poveștii ei. Ne imaginăm cum locuitorii cetății au tremurau de frică în fața invaziei evreiești. Când regele a auzit că iscoadele s-au ascuns în casa lui Rahav, a trimis soldați ca să îi prindă.

Să încercăm să folosim imaginația noastră pentru a înțelege ce s-a întâmplat, cum soldații au ajuns la ușa casei ei, cum apare Rahav, cum soldații nu văd altceva decât ce era, o desfrânată.

– Ați venit ca să vă distrați?

– Nu, căutăm iscoadele evreiești.

– Tocmai le-ați pierdut. Au ieșit pe furiș înainte să se închidă porțile. Dacă vă grăbiți, s-ar putea să îi prindeți.

Versetele 8-11 descriu frumos înțelegerea, chiar convingerea ei în legătură cu misiunea poporului evreu de cucerire a Canaanului și mai ales, rolul lui Iehova în acțiunea aceasta. Și, arată că Rahav L-a găsit pe Dumnezeu sau, mai bine spus, Dumnezeu a găsit-o pe Rahav. A găsit o inimă sensibilă în acest oraș idolatru și a vrut să o salveze. El ar fi salvat întreg Ierihonul, dar nimeni nu a mai căutat salvarea. Avantajul ei era că nu mai avea nimic de pierdut. Era la cel mai jos nivel moral posibil. Pierduse poziția socială, reputația și în mod sigur, stima de sine.

Te găsești în același loc? Ți-ai vândut cumva credința, darurile, inima? Încerci uneori să spui că șansa ta a trecut? Răspunsul lui Dumnezeu pentru astfel de trăiri este acesta: Rahav.

Pentru a nu se întâmpla să credem că Dumnezeu Și-a propus să ducă în Canaan doar câțiva aleși, a pus povestea acestei femei chiar la începutul cărții și îi rezervă un capitol întreg. I se oferă mai mult spațiu decât preoților, spionilor sau altor oameni virtuoși. Dacă acest lucru are importanță, atunci poziția în care o întâlnim pentru Rahav spune următorul lucru: Dumnezeu are un loc special pentru toate persoanele ca Rahav.

Și pentru a ne ajuta să nu greșim, a așezat în Noul Testament, tot la început, o altă femeie, copie fidelă a lui Rahav. În momentul întâlnirii cu Iisus, aceasta ajunsese atât de jos cât nu se putea mai mult (Ioan 4). Trăise cu cinci bărbați, avusese o viață imorală, avea o viață plină de cicatrici. Prezența ei la fântână în miezul zilei spune suficient despre starea ei sufletească, dar mai ales, despre relația ei cu lumea în care trăia. Timpul în care merge la fântână ca să ia apă, arată că prefera mai bine arșița soarelui decât batjocurile oamenilor.

Dacă nu ar fi întâlnit acest Străin, povestea ei ar fi rămas ascunsă între poveștile banale ale Samariei. Întâlnirea de la fântâna lui Iacov a pus reflectorul pe ea, prin felul în care a tratat-o Mântuitorul. El nu a evitat-o din cauza trecutului ei. S-a overt să transforme gunoii din viața acestei femei în simfonie, iar ea a acceptat oferta Lui. Cunoaștem acest lucru datorită celor care s-au întâmplat mai târziu (Ioan 4:39-42).

Femeia marginalizată a devenit purtătorul Lui de cuvânt. El a venit ca să conducă în Canaan asemenea oameni. Am fost... dar acum sunt... Acesta este refrenul harului lui Dumnezeu. Aceasta este lucrarea lui minunată.

Trimite niște oameni să iscodească Canaanul, dar în realitate ei sfârșesc ca misionari. Ei cred că sunt trimiși într-o misiune de cercetare, dar de fapt, Dumnezeu nu avea nevoie de așa ceva. Zidurile Ierihonului urmau să cadă, după planul Lui, fără luptă, ca într-un joc de domino. El i-a trims să o salveze pe Rahav. I-au spus să lege frânghia cărmizii (Ioșua 2:18) la fereastra prin care i-a coborât, iar ea a făcut acest lucru fără să ezite.

și a făcut aceasta pentru a-și salva întreaga familie. Urmărea cu atenție sosirea armatei evreiești în timp ce verifica constant dacă frânghia este legată strâns și atârână la fereastră. 'Prin credință n-a pierit prostituata Rahav(Evrei 11:31). Credința ei a valorat mai mult decât meseria ei.

Poate că trecutul tău este demn de rușinea ta.

Poate că cei din jurul tău nu îți împărtășesc convingerile religioase. Poate provii dintr-un mediu obscur, demn de rușinea ta.

Dacă este așa, ia-o pe Rahav drept exemplu.

Nu este nevoie astăzi să atârnăm funii cărămizii la ferestre, dar putem să ne încredem în firul purpuriu al sângelui curățitor al lui Hristos. Noi nu ne pregătim pentru invazia evreilor, dar putem să așteptăm revenirea în slavă a lui Iosua al nostru – Iisus Hristos. La sfârșitul tuturor lucrurilor, vom vedea ceea ce au văzut și cei din Asuncion. Mizeria din viața noastră se va transforma în muzică de calitate, iar Dumnezeu va avea un cer plin de oameni salvați ca și Rahav în orchestra Lui.

Ești pregătit pentru marea simfonie? La ce instrument ți-ai propus să cânti?

Un lucru este sigur, cu toți vom ști să cântăm Mărețul har fără să avem nevoie de partitură.

Material realizat de pastor Benjamin Ciurea, Conferința Muntenia

În același timp și neprihănit și păcătos

Recomandare imn deschidere: 200 – Am venit la Tine, Doamne!

Recomandare imn închidere: 134 – Hristos Mare preot

Pasaj biblic principal: **Romani 7:14-25**

Introducere

Această pericopă biblică este una dintre cele mai studiate și controversate porțiuni ale Scripturii. Până astăzi, studiile teologice nu s-au putut pronunța în favoarea unei singure interpretări. În această ocazie nu ne propunem să găsim răspuns la toate întrebările pe care aceste versete biblice le pot ridica.

Mai degrabă, aș vrea să descoperim împreună un concept teologic construit de către Martin Luther pe baza acestor versete biblice. Probabil, dacă mi-ar cere cineva să rezum întreaga teologie a lui Martin Luther într-o singură propoziție, nu aș putea găsi una mai potrivită decât aceasta: „Creștinul este în același timp și neprihănit și păcătos pe durata întregii sale vieți.” Această propoziție nu este deloc străină de scrierile lui Martin Luther și a fost formulată chiar de el, în diferite circumstanțe.

Cu timpul, această propoziție a devenit un concept de sine stătător și a reprezentat o teză de studiu și dezbateri de-a lungul secolelor până astăzi. În prezent, această teză este dezbătută în cercurile ecumenice, deoarece încă reprezintă o provocare pentru o teologie comună. Ca terminologie specifică acest concept este formulat în limba latină prin expresia: *simul iustus et peccator*, iar în limba germană prin expresia: *gerecht und sündler zugleich*.

Ca adventiști de ziua a șaptea, suntem mândri și chiar vocali uneori, în ceea ce privește moștenirea noastră protestantă. Chiar dacă de multe ori, la nivelul cunoștințelor populare, ea nu mai este atât de evidentă, ne place să spunem despre noi că ducem mai departe flacăra reformei. În această ocazie vă propun să despachetăm un concept profund protestant cu ajutorul unei doctrine profund adventiste. M-aș aventura chiar să afirm, că îmi este greu să îmi imaginez un discurs mai protestant și mai adventist în același timp ca cel pe care vi-l propun acum. În esență, vom încerca să înțelegem acest concept construit de Luther: neprihănit și păcătos în același timp, cu ajutorul doctrinei sanctuarului. Mai întâi să începem cu partea protestantă.

1. Neprihănit și păcătos la Luther

Pentru pasajul din Romani 7:14-25, interpretarea tradițională în vremea lui Luther era următoarea: Apostolul Pavel vorbește aici despre perioada omului aflat înainte de convertire. Înainte de regenerarea nașterii din nou, omul este descris ca fiind robul poftelor și plăcerilor carnale care se luptă în firea pământească. Iar pasajul acesta este descriptiv acelei stări. Deoarece, după convertire, prin aplicarea botezului și sacramentelor bisericesti omul este reînnoit și nu mai poate fi descris prin cuvintele din Romani 7.

După convertire, omul este duhovnicesc, nu firesc. După convertire, omul trăiește după îndemnurile Duhului și nu după îndemnurile firii. Creștinul, spunea interpretarea tradițională, este eliberat de legea păcatului și a morții și slujește acum într-o fire nouă, renăscută. O retorică destul de simplă. Înainte eram rău, acum sunt bun. Înainte eram păcătos, acum sunt neprihănit. Aș putea spune, chiar o gândire simplistă. Omul era păcătos, dar este schimbat și acum este bun, este neprihănit. Și astăzi, această variantă de interpretare încă face școală printre mulți teologi, chiar și adventiști, din păcate. Bineînțeles că lucrurile sunt mult mai complexe, și în acest rezumat pe care îl fac sunt cuprinse și întrețesute la un nivel detaliat, multe concepte teologice, dar de dragul simplității și pentru scopul urmărit de această prezentare este mai mult decât suficient acest rezumat.

Martin Luther, aprofundează studiul exegetic al capitolului 7 din Romani, și găsește suficiente argumente să construiască o nouă teză. Teza pe care o discutăm și noi astăzi: creștinul **neprihănit și păcătos în același timp**. Apostolul Pavel în Romani 7 cu 14:25 nu vorbește despre starea omului înainte de convertire, ci vorbește despre starea creștinului, starea omului care cunoaște voia lui Dumnezeu, care iubește și care se luptă să își ghideze viața după această Lege. Cel mai evident argument în favoarea acestei interpretări este timpul gramatical a peste 40 de verbe folosite în această pericopă, toate la timpul prezent, nu trecut. Intenționat apostolul vorbește la prezent, pentru a descrie o stare actuală în viața credinciosului, nu istorică.

Miza acestor două interpretări este următoarea: dacă este acceptată interpretarea tradițională conform căreia Romani cap. 7 descrie starea anterioară convertirii, atunci se poate postula o stare de neprihănire prezentă care produce fapte meritorii. Cu alte cuvinte omul poate să fie în prezent neprihănit și să câștige mântuirea pe baza faptelor sale.

Dacă, însă, Romani 7 descrie starea actuală a credinciosului, adică păcatul fiind o realitate ce rămâne și după convertire, atunci nu se mai poate vorbi despre o neprihănire a faptelor, cel puțin nu una în care omul să poată pretinde merite.

Un cuvânt de precauție înainte de a merge mai departe: de fiecare dată când voi folosi de aici înainte cuvântul păcat, mă refer la păcatul ca stare, la natura păcătoasă, la firea pământească. Nu mă refer la păcatul ca faptă, păcatul punctual. Voi prezenta în continuare câteva citate din scrierile lui Martin Luther, pentru a documenta perspectiva acestuia:

Sfântul Pavel în Romani 7 [14:25] și **sfinții** împreună cu el, se plâng că sunt păcătoși și au păcat în natura lor, **chiar dacă au fost sfințiți**. Ei se lamentează în acest fel, deoarece poftele naturale și păcătoase sunt întotdeauna active atâta timp cât trăim.

Mulțumiri lui Dumnezeu prin Iisus Hristos, prin credința în El, Domnul Nostru! Deci, eu din mine însumi, ca una și aceeași persoană sunt **în același timp spirituală și carnală**, deoarece cu mintea mea, adică omul interior și spiritual, slujesc Legea lui Dumnezeu, adică nu poftesc ci mai degrabă îl iubesc pe Dumnezeu și lucrurile lui Dumnezeu, dar cu trupul (carnea) în omul exterior, slujesc legea păcatului, iasca păcatului și a concupiscentei pentru că poftesc și urăsc lucrurile lui Dumnezeu.

Totuși sunt mulți care nu înțeleg corect acest lucru. Ei cred că păcatul nu mai este prezent și prin urmare, devin indolenți și neglijenți în uciderea naturii lor păcăto-

se, la fel cum fac unii când au mers la spovedanie. Din acest motiv, așa cum am spus mai sus, ar trebui să se înțeleagă și să se știe în mod corespunzător că trupul (carnea) noastră, **atâta timp cât trăiește aici, este prin fire rea și păcătoasă.**

Așa că înțelegeți cum în botez o persoană devine nevinovată, **pură și fără păcat**, continuând **în același timp să fie plină de înclinații rele.** El poate fi numit pur numai în sensul că a început să devină pur și are un semn și legământul acestei purități și va deveni mereu mai pur. Din această cauză, Dumnezeu nu va socoti împotriva lui fosta sa necurăție. O persoană este astfel mai degrabă pură **în virtutea imputării pline de har a lui Dumnezeu** decât prin virtutea naturii sale. Așa cum spune profetul în Psalmii 32 [1-2] „Binecuvântat este cel a cărui fărădelege este iertată; binecuvântat este omul căruia Domnul nu-i impută nelegiuirea.”

Această credință este lucrul cel mai necesar dintre toate, deoarece este temelia oricărei mângâieri. Cel care nu are o astfel de credință va dispera în păcatele sale. Căci **păcatul care rămâne după botez, face imposibil ca orice faptă bună să fie curată înaintea lui Dumnezeu.** Din acest motiv trebuie să ne ținem cu îndrăzneală și fără teamă de botezul nostru și să-l punem la înălțime împotriva tuturor păcatelor și spaimelor conștiinței. Trebuie să recunoaștem cu umilință: „Știu foarte bine că nu pot face un singur lucru care este pur. Dar eu sunt botezat și, prin botezul meu, Dumnezeu care nu poate minții, S-a legat într-un legământ cu mine. El nu va socoti păcatul meu împotriva mea, ci îl va ucide și șterge.”

O persoană botezată este așadar din punct de vedere sacramental, pură și nevinovată. Aceasta nu înseamnă altceva decât că are semnul lui Dumnezeu; adică, are botezul prin care se arată că păcatele sale trebuie să moară și că și el trebuie să moară în har și în Ziua de Apoi, să învieze la viața veșnică, curată, fără păcat și nevinovată. În ceea ce privește sacramentul, atunci este adevărat că el este fără păcat și vinovăție. Totuși, pentru că totul nu este încă finalizat, și el **încă trăiește în trup păcătos**, el nu este lipsit de păcat. Dar, deși nu este pur în toate lucrurile, el a început să crească în puritate și inocență.

Astfel în concepția lui Luther, creștinul chiar după convertire este în același timp și neprihănit și păcătos (simul iustus et peccator). Acum să trecem la jumătatea adventistă a discursului.

2. Neprihănit și păcătos la Sanctuar

Vom apela la patru tablouri ce aparțin serviciului ceremonial de la sanctuar pentru a ilustra principiul acesta protestant.

2.1. Jertfa

Deschidem Bibliile în **Leviticul 6:24-30**

Întrebare: Cum trebuia să fie fiecare animal care era adus pentru a fi jertfit?

Răspuns: Fără cusur (Exodul 12:5, 29:1, Leviticul 1:3, 1:10, 3:1, 3:6, 4:3, 4:23, 4:28, 4:32, 5:15, 5:18, 6:6, 9:2-3, 14:10, 22:19, 23:12, 23:18, etc).

Întrebare: De ce trebuia să fie fără cusur? Pe cine simboliza jertfa?

Răspuns: Îl simboliza pe Domnul Hristos, Mielul Lui Dumnezeu care a fost fără păcat în natura Lui.

Întrebare: Ce trebuia să facă păcătosul înainte ca animalul să fie jertfit?

Răspuns: Trebuia să își mărturisească păcatele punând mâna pe capul animalului. Era ilustrat astfel transferul păcatului de la păcătos la animalul de jertfă. Era simbolizată substituția ispășirii.

Întrebare: După ce păcătosul își transfera păcatele asupra animalului de jertfă, cum era acesta acum, fără cusur sau întinat de păcat?

Atenție: Avea păcatele israelitului asupra lui.

Răspuns: Era fără cusur în natura lui și în virtutea faptului că îl simboliza pe Iisus Hristos, Mielul fără păcat al lui Dumnezeu, dar era păcătos în virtutea transferării asupra lui a păcatelor israelitului. Mai bine spus, era purtător de păcate. Cu alte cuvinte, mielul de jertfă, era în același timp fără cusur, adică neprihănit dar și păcătos adică purtător de păcate.

Concluzie: Așa cum mielul fără cusur, care nu avea defect în el devenea purtător al păcatului, păcat ce îi era exterior acestuia, și era în același timp și neprihănit în esență și păcătos prin atribuire, în manieră inversă, în oglindă, noi creștinii botezați suntem păcătoși în natură, prin fire dar suntem purtători de neprihănire prin atribuire. În felul acesta suntem și neprihăniți și păcătoși în același timp.

2.2. Preotul

Întrebare: Cum trebuia să fie preotul atunci când intra în Sanctuar să facă slujba?

Răspuns: Curat (Evrei 7:27) El trebuia să aducă mai întâi jertfe pentru păcatele sale ca abia apoi să Îl poată simboliza pe Hristos, Marele Preot fără păcat. De asemenea trebuia să se spele în ligheanul din curte.

Întrebare: Ce trebuia să facă păcătosul înainte ca animalul să fie jertfit?

Răspuns: Trebuia să își mărturisească păcatele punând mâna pe capul animalului. Era ilustrat astfel transferul păcatului de la păcătos la animalul de jertfă. Era simbolizată substituția ispășirii.

Întrebare: Ce trebuia să facă preotul cu o parte din carnea care reprezenta jertfa pentru păcat?

Răspuns: Trebuia să o mănânce. (Leviticul 6:26)

Întrebare: De ce trebuia să mănânce preotul o parte din carnea de jertfă? Ce simboliza lucrul acesta?

Răspuns: Preotul trebuia să mănânce carnea de la jertfa pentru păcat pentru ca să devină purtător al nelegiuirii, al păcatelor poporului. (Leviticul 10:17 – „ca să purtați vina adunării și să faceți ispășire pentru ea înaintea Domnului.”)

Întrebare: După ce preotul consuma din carnea jertfei pentru păcat, cum era acesta? Curat sau întinat? (Leviticul 10:19)

Răspuns: Preotul era curat în virtutea faptului că îl simboliza pe Hristos, marele preot desăvârșit care nu a avut deloc păcat în El, dar era purtător de păcate în virtutea faptului că mâncase din carnea animalului asupra căruia se mărturisise păcatele. Cu alte cuvinte era și neprihănit și păcătos în același timp.

Concluzie: Așa cum preotul care intra în Sanctuar trebuia să fie curat simbolizând pe Hristos, Marele Preot desăvârșit, și care devenea păcătos – purtător al păcatelor poporului prin atribuire; în oglindă, în manieră inversă, noi care suntem păcătoși prin natură; devenim neprihăniți prin atribuire; purtători ai neprihănirii lui Hristos.

2.3. Sanctuarul pământesc

Întrebare: Sanctuarul pământesc, cel care reprezenta locul șederii lui Dumnezeu, unde se manifesta șechina, prezența lui Dumnezeu era un loc sfânt sau era un loc întinat?

Răspuns: Era un loc sfânt așa se și chema. Prima încăpere se chema Sfânta și a doua Sfânta Sfintelor.

Întrebare: Ce făcea preotul cu o parte din sângele animalelor aduse ca jertfă pentru păcat?

Răspuns: Dacă păcatul era săvârșit de preot sau de adunare, o parte din sânge trebuia dus și stropit de șapte ori în fața perdelei despărțitoare din Sfânta. O altă parte a sângelui trebuia aplicată pe coarnele altarului tămâierii din Sfânta. (Leviticul 4:6-7 și 17-18) Din carnea acestor jertfe pentru păcatul poporului sau adunării, al căror sânge era slujit în prima încăpere a Cortului, preotul nu trebuia să mănânce. (Leviticul 6:30) Altfel s-ar fi stricat simbolistica și preotul și-ar fi purtat singur nelegiuirea.

Dacă păcatul era săvârșit de către un conducător (afară de preoți) sau de către un om de rând, sângele de la aceste jertfe era slujit doar în curtea cortului și era aplicat doar pe coarnele altarului din curte. (Leviticul 4:25 și 30) Prin aplicarea sângelui pe coarnele celor două altare era simbolizat transferul păcatelor israeliților asupra Sanctuarului.

Întrebare: După ce era aplicat sângele pe coarnele altarului simbolizând astfel transferul păcatului asupra Sanctuarului, cum era acesta? Curat sau întinat?

Răspuns: Era curat în virtutea simbolisticii și sfințeniei prezenței lui Dumnezeu prin șechina, dar era purtător de păcate în virtutea transferului asupra sanctuarului a păcatelor poporului. Cu alte cuvinte, Sanctuarul era în același timp și curat și întinat; și sfânt și purtător de păcate.

Concluzie: Așa cum Sanctuarul pământesc era curat în virtutea prezenței lui Dumnezeu în interiorul acestuia dar în același timp întinat în virtutea păcatelor poporului, tot așa, în manieră inversă, noi suntem păcătoși în virtutea prezenței firii pământești în natura noastră dar suntem neprihăniți în virtutea neprihănirii lui Hristos atribuite în dreptul nostru. Deci suntem și păcătoși și neprihăniți în același timp.

2.4. Sanctuarul ceresc

Întrebare: Sanctuarul din ceruri, este curat sau întinat? Până acum deja ați prins principiul după care funcționează întreaga argumentație.

Răspuns: Curat.

Întrebare: Ce se întâmplă cu păcatele pe care le mărturisesc păcătoșii acum?

Răspuns: Sunt preluate asupra Sanctuarului din ceruri la fel cum în umbra lucrurilor erau preluate asupra sanctuarului de pe pământ.

Întrebare: După ce păcatele mele și ale tale sunt preluate în Sanctuarul din ceruri, cum este acesta, curat sau întinat?

Răspuns: Este curat datorită prezenței sfințeniei lui Dumnezeu dar este purtător de păcate datorită preluării prin mărturisire a păcatelor noastre. (Evrei 9:22-28) Este în același timp și curat și purtător de păcate.

Concluzie: Așa cum Sanctuarul ceresc este curat în virtutea prezenței lui Dumnezeu în interiorul acestuia dar în același timp întinat în virtutea păcatelor noastre, tot așa, în manieră inversă, noi suntem păcătoși în virtutea prezenței păcatului în natura noastră dar suntem neprihăniți în virtutea neprihănirii lui Hristos atribuite în dreptul nostru. Deci suntem și păcătoși și neprihăniți în același timp.

Concluzie

Principiul protestant, *simul iustus et peccator*, în același timp și neprihănit și păcătos este cât se poate de adventist. Vă invit să citim în încheiere

2 Corinteni 5:21 – „Pe Cel ce n-a cunoscut niciun păcat, El L-a făcut păcat pentru noi, ca noi să fim neprihănirea lui Dumnezeu în El”

Hristos a fost tratat așa cum meritam noi, pentru ca noi să putem fi tratați așa cum merita El. El a fost condamnat pentru păcatele noastre, **la care El n-a contribuit cu nimic**, pentru ca noi să putem fi îndreptățiți prin neprihănirea Lui, **la care noi n-am contribuit cu nimic**. El a suferit moartea, care era a noastră, ca noi să putem primi viața, care era a Lui. ‘Prin rănilor Lui suntem tămăduiți’.

Să prezentăm în mod distinct și clar acest subiect: meritele fapturii create nu pot să schimbe cu nimic, nici statutul nostru înaintea lui Dumnezeu și nici darul pe care ni-l dă Dumnezeu. Dacă faptele și credința cumpără darul mântuirii pentru cineva, atunci Creatorul are o obligație față de făptura creată. Aici există posibilitatea ca ideile false să fie acceptate ca fiind adevăr. Dacă vreun om este în stare să merite mântuirea, prin ceva ce ar putea face el, atunci se află pe aceeași poziție ca și catolicul care face penitențe pentru păcatele lui.

Astfel mântuirea ar fi parțial ceva datorat nouă, ceva ce poate fi obținut ca o răsplată care ni se cuvine. Dar, dacă omul nu poate să merite mântuirea prin nici una dintre faptele lui bune, atunci ea trebuie să fie **în totalitate prin har**, primită de omul păcătos **pe temeiul faptului că o acceptă și crede în Iisus**. Ea este **în totalitate un dar**. Îndrep-

tăgirea prin credință este dincolo de orice controversă. Îndată ce este stabilit definitiv faptul că meritele câștigate de omul căzut prin faptele lui bune nu-i pot obține niciodată viața veșnică, orice controversă încetează.

Material realizat de pastor Adelin Costache, Conferința Muntenia

Bibliografie

Luther, Martin. *Lectures on Romans*, vol. 25, 55 vols. American ed. Luther's Works, edited by Jaroslav Pelikan. Saint Louis: Concordia Publishing House, 1999.

Luther, Martin. *Word and Sacrament*, vol. 35, 55 vols. American ed. Luther's Works, edited by Jaroslav Pelikan and Helmut T. Lehmann. Philadelphia: Fortress Press, 1999.

White, Ellen. *Credința și faptele*. 2012 ed.: Ellen G. White Estate, Inc., 2012.

White, Ellen G. *Viața lui Iisus*. București: Viață și Sănătate, 2005.

Speranță pentru „trădători”!

Luca 22:1-6

Ce gânduri ne trec prin minte când auzim cuvântul trădător? Ce sentimente avem pentru un trădător, ce am putea spune sau ce am putea face pentru un trădător?

Oricât de frumos am dori să gândim sau să vorbim despre un trădător, cuvântul trădător are o semnificație negativă și oricare dintre noi nu am dori să trăim experiența trădării în niciun fel. Atunci când apare o astfel de situație ne gândim că ceva a contribuit la acest gest, dar trădarea Domnului Iisus ne poate ajuta să vedem dincolo de experiența negativă în sine, ne poate ajuta să vedem că există speranță chiar și pentru trădători.

Iisus știa

Biblia ne descoperă că Domnul Iisus știa că va fi părăsit, că va fi trădat, că va fi omorât prin cel mai umilitor mijloc la care erau supuși criminali. Iisus știa totul și nu a fost luat prin surprindere, și nici nu s-a înșelat cu privire la Iuda. El cunoștea inimile tuturor oamenilor și știa că Iuda îl va vinde, dar cu toate acestea, Iisus nu i-a spus niciun cuvânt de mustrare și nici nu l-a îndepărtat din cercul ucenicilor, ci l-a iubit până la capăt. În lumina acestor detalii suntem uimiți și copleșiți de blândețea și răbdarea Mântuitorului nostru și a smereniei Lui de bună voie. Timp de trei ani și jumătate, Dumnezeu a oferit ocaziile cele mai bune pentru ca Iuda să se întoarcă din drumul lui. Până la ultima decizie, Iuda a beneficiat de iubirea lui Dumnezeu și de harul salvator.

Iuda și privilegiile lui

Atunci când ne gândim la mântuire trebuie să recunoaștem că Iuda a avut ocaziile cele mai favorabile pe care le poate avea un om pierdut. A beneficiat de toate darurile harului mântuitor. A fost acceptat în cercul cel mai apropiat de Mântuitorul lumii. A ascultat învățăturile celui mare învățător și a recunoscut că învățăturile Domnului sunt superioare tuturor celor pe care le auzise vreodată. A fost martor al minunilor Mântuitorului, a văzut cum bolnavii au fost vindecați și morții înviați. A avut dorința să fie schimbat în caracterul și viața sa dar cu toate acestea n-a ajuns să se predea pe deplin Domnului Iisus. Este greu de înțeles cum s-a ajuns aici, în ocazii așa de favorabile pentru mântuire. Dar păcatul este inexplicabil.

Iuda și problemele lui

Cu toate că era cel mai apreciat din punct de vedere intelectual, Iuda a fost orb față de propriile slăbiciuni de caracter, de propriile dorințe egoiste. Trăsăturile lui rele de caracter au dominat gândirea și alegerile lui astfel că n-a umblat în lumina Cuvântului descoperit din belșug în viața lui. Prin îngăduirea păcatului și iubirii de bani, el a invitat ispitele Satanei după realizările pământești. Deși nu a manifestat o atitudine de împotrivire pe față în ceea ce privește învățăturile lui Iisus, el și-a lăsat mintea și simțămintele sub stăpânirea puterilor întunericului și a ajuns în cele din urmă să săvârșească cea mai teribilă crimă de trădare a Mântuitorului.

Satana a intrat în Iuda

Textul biblic ne spune că „Satana a intrat în Iuda”. Dar de ce a intrat Satana în Iuda? De ce nu a intrat în ceilalți ucenici? Satana îi dorea pe toți, dar Ellen White scrie că „el s-a dat pe sine lui Satana” și motivul pentru care el s-a dat pe sine lui Satana a fost datorită indulgenței față de păcat – care a devenit puterea de guvernământ a vieții sale. Păcatul este mortal nu pentru că nu poate fi iertat. Dumnezeu dorește să ierte păcatul nostru și crucea a dovedit acest lucru. Păcatul este mortal pentru că în timp ce păcatul nu-L poate împinge pe Dumnezeu departe de noi, ne va împinge pe noi departe de Dumnezeu. Cu toate acestea, Iisus nu l-a abandonat pe Iuda. Până la sfârșit, Iisus a căutat să-l salveze.

Cine a părăsit pe cine?

A abandonat Iisus pe Iuda din cauza păcatului lui? Nu, Iuda l-a părăsit pe Iisus. Dacă cineva a avut toate oportunitățile să fie mântuit prin Iisus, Iuda a fost unul dintre aceștia.

Satana știe că Iisus nu renunță la noi, de aceea el încearcă să ne facă pe noi să renunțăm la Iisus – și lucrul acesta îl realizează prin conducerea și determinarea noastră de a trăi în păcat. El știe că dacă noi facem lucrul acesta, în cele din urmă vom alege păcatul în locul lui Iisus. Aceasta fiind singura cale a lui – și așa a făcut și cu Iuda.

Doar Iuda l-a trădat pe Iisus?

Atunci când vorbim despre trădare, gândul nostru se duce imediat la Iuda. Dar nu mai el l-a trădat pe Iisus?

Ellen White spune că noi îl putem trăda în diferite moduri pe Iisus fără să ne gândim la acest aspect:

„Ucenicii ar putea să vorbească fluent despre punctele credinței, ar putea să repete cuvintele lui Hristos; dar, dacă nu au o blândețe și o iubire asemănătoare cu ale lui Hristos, ei nu mărturisesc despre El. Un spirit contrar Spiritului lui Hristos îl tăgăduiește, oricare ar fi cuvintele. Oamenii pot să-L tăgăduiască pe Hristos prin vorbire neînțeleaptă, prin cuvinte neadevărate și lipsite de iubire. Ei pot să-L tăgăduiască atunci când ocolesc datoriile vieții și când urmăresc plăceri vinovate. Pot să-L tăgăduiască printr-o asemănare cu lumea, printr-un comportament lipsit de amabilitate, prin iubirea părerilor personale, prin îndreptățirea de sine, prin cultivarea îndoielilor, prin adăugarea de griji de la alții și prin rămânerea în întuneric. În toate aceste situații, ei declară că Hristos nu este în ei.” – HLL p. 328 ed. 2002

În realitate putem spune că nu doar Iuda și Petru l-au trădat pe Iisus, ci toți ucenicii. Unul l-a tăgăduit chiar la cină, ceilalți l-au tăgăduit după cină. Doi dintre ucenici l-au tăgăduit prin vorbe, 10 l-au tăgăduit prin fapte. Și Cuvântul inspirat spune că oricare dintre noi atunci când nu avem spiritul lui Hristos ne aflăm în grupa trădătorilor lui Iisus. De aceea spune Clifford Golstein că Iuda într-un anumit sens se află în fiecare dintre noi.

Speranță pentru trădători

Dacă privim la Iuda am putea concluziona în mod greșit că nu mai este nicio speranță pentru cei care l-au trădat pe Iisus. Dar dacă privim la ceilalți ucenici ne putem da

seama foarte ușor că nimic nu ne poate despărți de dragostea lui Hristos. Cu toate că toți l-au trădat în forme diferite, Iisus i-a iubit până la capăt chiar și pe Iuda. Ceea ce a adus întoarcerea și salvarea celorlalți ucenici este aceeași iubire până la capăt a Mântuitorului care ne poate salva pe oricare dintre trădătorii zilelor noastre.

Material realizat de pastor Gabriel Dinca, Conferința Muntenia

Speranță pentru planeta îndoliată!

Suntem într-un război pe viață și pe moarte, un război mondial cu un inamic feroce, tăcut și nevăzut, care atacă pe toate fronturile; fizic, economic dar mai ales psihologic. Omenirea privește îngrozită și neputincioasă de la ferestrele clădirilor, izolată de teamă și cuprinsă de psihoza care face mai multe victime decât SARS-CoV-2 și așteaptă disperată ajutorul. Oare va veni de undeva?

Cu o zi înainte ca epidemiologii din toată lumea să spună ca „e timpul să ne pregătim pentru era pandemiilor”, autoritățile dintr-un oraș ucrainean s-au pregătit pentru epidemie, au săpat în avans 600 de morminte deși în regiunea Dnipropetrovsk din care face parte nu a fost înregistrat niciun deces, iar Ucraina raportase mai puțin de 50 de morți. „De teamă, oamenii în loc să construiască spitale, sapă morminte.” (Digi 24 08.04.2020)

În luna noiembrie 2017, 104 laureați ai premiului Nobel pentru știință și mai mult de alți 1500 de savanți de renume internațional au semnat un document intitulat: **Avertisment către omenire. Ei au declarat: „Mai avem la dispoziție doar unul sau câteva decenii înainte ca șansele de a îndepărta noile amenințări cu care ne confruntăm acum să fie pierdute, iar perspectivele omenirii vor fi micșorate într-o măsură imposibil de evaluat.”**

„Pregătiți-vă sufletește pentru decizii grele”, spunea un medic.

„Vom avea cu toții pierderi. Veți dori un umăr pe care să plângeți, dar nu îl veți găsi pentru că toți vor avea pe cineva de plâns. Nu știu ce să vă sfătuiesc aici, nu cred că putem să ne pregătim pentru asta.”

Mărturiile celor care au supraviețuit pandemiei sunt cutremurătoare, suferința este groaznică, lupta este crâncenă. Fiul meu mi-a spus într-o zi: „Aș vrea să nu mai aud de covid! Am cunoscut persoane care au avut atac de panică, mama internată în spital, iar fiica acasă singură. „Durerea insistă să fie băgată în seamă, spunea C. S. Lewis”. Dumnezeu ne șoptește în plăcerile noastre, ne vorbește în conștiință, dar strigă în dureri. Durerea este megafonul cu care trezește o lume surdă.

Un prieten îmi spunea deunăzi că o rudă a lui din București nu a mai ieșit din casă de la declanșarea pandemiei (de nouă luni de zile), de teama virusului. Scenele sunt dramatice și tulburătoare, previziunile sunt sumbre, vaccinul pentru oprirea dezastrului pandemic întârzie să apară, oare se va găsi o soluție?

Biblia relatează un caz când tot Israelul în frunte cu împăratul „s-au înspăimântat și au fost cuprinși de o mare frică. 1 Samuel 17:11, 24 spune că au „fugit toți”. Este o stare de război, iar inamicul tăcut și nevăzut acum a ajuns un uriaș puternic care amenință din toate părțile, un Goliat modern. Carantina și izolarea nu ne aduce vindecarea, dar Dumnezeu este Acela care va aduce biruința.

Merită să zăbovim puțin asupra unui aspect. În versetul 16 citim că „înainta dimineața și seara, timp de patruzeci de zile. Patruzeci de zile, devoționalul de dimineață și de seară îl avea Goliat care blestema și defăima pe Dumnezeul lui Israel. Unde era Dumnezeul lui Israel? Ce s-ar fi întâmplat dacă împăratul Saul ar fi adunat oștirea la închinare și

ar fi adus în prim plan pe Dumnezeu cel Atotputernic? Patruzeci de zile nimeni nu s-a gândit să înalțe Numele lui Dumnezeu înaintea luptătorilor.

Cine îți prezintă devoționalul de dimineață și de seară, cu ce sau cu cine îți începi și închei ziua? Unde este Dumnezeu cel atotputernic?

După cum printr-un pastor anonim, un tinerel trimis de tatăl său la frații săi pe câmpul de luptă, care lauda pe Dumnezeu în cântări și psalmi în fiecare dimineață și seară, Dumnezeu aduce biruința, la fel se va întâmpla și azi.

Suntem în al doilea val al pandemiei, iar specialiștii anunță ca va fi un al treilea val, iar unii mai sceptici spun că nu vom scăpa niciodată de această molimă care bântuie omenirea.

Oare lui Dumnezeu nu-i pasă că oamenii pier? De ce tace? Dumnezeu nu tace și nici nu este indiferent la suferința și tragedia ființei umane

Vă invit să urmărim împreună experiența lui Claude Barlow (Lucian Cristescu, „Începe să trăiești). Claud ajunge ca misionar în China în anul 1908, îngrozit de condiția jalnică a populației și de lipsa de medicamente, a decis să vină în ajutorul bolnavilor de tuberculoză într-un mod eroic: s-a autoinfectat. Apoi a plecat în America să afle tratamentul potrivit și să aducă remediul. Întors sănătos în China, doctorul s-a angajat să rezolve o altă mare problemă medicală.

Populația era decimată de una dintre cele mai grave boli tropicale: schistosomiaza. Boala se datorează unui vierme minuscul și provoacă o varietate de boli secundare, de la dizenterie până la ciroză și cancer. După ce a cercetat parazitul timp de câțiva ani, cu mijloace rudimentare, Claude și-a riscat din nou viața.

Într-o zi, pe când toți asistenții erau la biserică, doctorul a colectat 32 de viermi de la un pacient, a încuiat ușa, i-a pus într-un pahar și i-a băut. Fără să-i spună nimic soției, și-a luat notițele și a plecat spre Statele Unite. Ajuns în stare critică, s-a supus investigațiilor și din fericire, medicii i-au găsit leacul. Claude Barlow a fost redat vieții și, odată cu el, mii de chinezi au putut fi salvați.

Claude a riscat pentru a treia oară pe când lucra în Egipt, în anul 1944. Ca să descopere gazda intermediară a schistosomelor, care era un melc cenușiu de apă, a mâncat de vii mai multe soiuri de melci cenușii până când boala a apărut. După cincizeci și unu de ani de luptă pe viață și pe moarte, victoria a fost câștigată. În ciuda expunerii sale la riscuri și sacrificii extreme, Claude Barlow a trăit nouăzeci și doi de ani!

Exemplul Domnului Iisus Hristos este mult mai măreț și uimitor. El a ales să moară de bună voie pentru salvarea ființei umane.

Universul întreg privea cu uimire tragedia Crucii, Iisus a băut cupa amară a morții pentru ca noi să fim vindecați de pandemia păcatului care aducea moartea întregii omeniri. „Fiindcă atât de mult a iubit Dumnezeu lumea că a dat pe singurul Lui Fiu, pentru ca oricine crede în El să nu piară, ci să aibă viață veșnică.” Ioan 3:16.

Isaia, evanghelistul Vechiului Testament spune: „Dar El era străpuns pentru păcatele noastre, zdrobit pentru fărădelegile noastre. Pedeapsa care ne dă pacea a căzut peste El, și prin rănilor Lui suntem tămăduiți. Isaia 53:5.

Dacă capitolul 53 prezintă suferința și moartea lui Iisus în următorul capitol 54 cu versetul 10 este prezentat motivul jertfei Lui. „Pot să se mute munții, pot să se clatine dealurile, dar dragostea Mea nu se va muta de la tine, și legământul Meu de pace nu se va clătina, zice Domnul, care are milă de tine.

O dragoste mai presus de rațiune, de orice logică, așa este dragostea inegalabilă a lui Dumnezeu pentru niște ființe răzvrătite, sortite suferinței și morții. Crucea descoperă pe Dumnezeu în cel mai sublim mod, cu brațele întinse El privește către lumea în suferință și strigă: priviți și trăiți.

Ori de câte ori privești un munte sau un deal te rog să-ți aduci aminte de legământul lui Dumnezeu scris cu sângele fiului Său pe dealul Golgotei, „dragostea Mea nu se va muta de la tine, legământul Meu de pace nu se va clătina, iar dacă azi treci prin suferință și ai parte de durere, adu-ți aminte că Iisus a suferit cumplit și pe nedrept. El alină durerea și suferința, El aduce vindecare.

„Iată îți voi da vindecare și sănătate, îți voi vindeca și le voi deschide un izvor bogat în pace și credincioșie.” Ieremia 33:6

Te invit azi să privești la Golgota, iubirea lui Iisus alungă teama, alină suferința și aduce vindecarea.

Material pregătit de pastor Cornel Dobre, Conferința Muntenia

Prețul Invidiei

Introducere I:

Pacea Domnului! Bun venit la închinare, în această ocazie de Sabat. Mă bucur să fim împreună și să putem deschide Cuvântul lui Dumnezeu pentru a primi un sfat din partea Lui în această ocazie.

Ex: La un moment dat, într-o biserică din SUA exista obiceiul de a servi cafea după serviciu divin. După o vreme, s-a schimbat pastorul, iar noul pastorul a întrebat pe cel care servea – de ce acest obicei?! Tânărul fiind surprins de întrebare, răspunde...

– Nu știu, cred că... ca să-i trezească atunci când conduc spre casa 😊

Aplicație: Sper ca la sfârșitul meditației să nu ne aștepte fr. Prezbiter/Diacon cu cafea la ușa, iar Cuvântul să ne trezească, nu numai pe plan fizic, ci și spiritual.

Amin?!

Introducere II:

Câți dintre dvs nu ați cunoscut la un moment dat persoane invidioase sau care au obiceiul de a cârți? PERSOANE din-acelea care găsesc o problemă la fiecare soluție :)

Feedback sala

Ex: La un moment dat un înțelept a fost întrebat:

– De ce oamenii sunt uneori supărați?

Înțeleptul a răspuns:

– Pentru că, de multe ori, ei sunt supărați nu numai de nenorocirea lor, ci și de norocul altora.

Privind în jurul nostru, putem vedea atât de multe exemple în sensul acesta. Oameni care privesc la alții cu jind.

În societatea noastră, **Invidia este un păcat minimalizat**. Însă dacă privim cu atenție **Invidia este ceea ce mișcă societatea în zilele noastre**. Reclamele de televiziune au succes pentru că stârnesc invidia în inimile noastre. Suntem încurajați să invidiem mașina vecinilor, casa vecinilor noștri, chiar și lucruri la fel de banale precum prosoapele pufoase ale vecinilor noștri – ceea ce este, desigur, datorită folosirii balsamului adecvat pentru țesături.

Suntem îndemnați în permanență să invidiem tot ce are aproapele nostru și noi nu avem. **În cultura noastră, porunca nu mai este „Să nu poftești nimic ce aparține aproapelui tău”, ci mai degrabă „Dorește-ți tot ceea ce are aproapele tău, cu toate ca acest lucru ar putea însemna falimentul tău**. Cheltuie mai mult decât îți permiți, fă credite în bancă pe 30 de ani. **Invidia, dragii mei nu mai este privită ca un păcat, ci ca o virtute civică**. „Datorită” ei te ridici din starea în care ești. Ea te ridică!

Tranziție

În ocazia aceasta vom călători în timp și vom vedea câteva efecte ale invidiei și vom încerca să extragem câteva lecții pentru noi astăzi.

Titlu – Prețul Invidiei

De cele mai multe ori, pentru că invidia poate fi ascunsă bine, fiecare dintre noi sperăm și credem că prețul pentru „găzduirea” ei nu va fi prea mare. Sper eu ca în ocazia aceasta, fiecare să plecăm de aici mai responsabil cu privire la ce lăsăm să intre în inima noastră.

Vă invit să deschidem împreună Scriptura la Numeri 12.1-16

Pasaj: Numeri 12:1-15

Acest pasaj este foarte cunoscut în cercul religios pentru că ascunde în el multe trășături ale lumii contemporane. Trăiri și situații pe care le găsim destul de des în societatea de astăzi. Ce ziceți, sunt și astăzi oameni care cârtesc, care sunt nemulțumiți? Poate mai mult decât atunci, nu?

În poporul Israel, de când a ieșit din Egipt, putem vedea această atitudine de nemulțumire pe tot parcursul călătoriei lor. Dacă privim un capitol înainte, putem să vedem că nemulțumirea, cârtirea era prezentă în viața poporului. Priviți numai la Naum, 11:1.4-6. Mereu nemulțumiți/mereu cârtesc. Fie împotriva conducerii (MOISE, ARON, MARIA), fie împotriva lui Dumnezeu.

Cu toate acestea, uneori Dumnezeu le asculta nemulțumirea și face ceea ce poporul cere.

Am putea spune că după atâtea evenimente și minuni în viața poporului, greu s-ar mai găsi cineva care să cârtească, cel puțin pentru o vreme, nu? Ei bine **nu trece mult și apare un nou moment de cârtire în istoria poporului Israel.**

După cum spunea și filozoful Hegel, singurul lucru pe care îl învățăm din istorie este că nu învățăm nimic din ea.

Pe deoparte am putea spune că înțelegem pe popor, dar Maria și Aron? Tocmai ei să cârtească împotriva lui Moise? Chiar frații lui?

Maria a avut grijă de el încă de când era în coșulețul de papirus. (Întotdeauna m-am întrebat cum de a scăpat Moise în acel coșuleț... Crocodilii nu atacă niciodată bărcile făcute din trestie de papirus. Cornilescu a tradus cu papura, dar este de fapt trestie de Papirus și nu papură. Pe malul Nilului se găsea papirusul). A alergat după acel coșuleț ca să aibă grijă de el... și acum?

Imediat cum citim primele versete, ne dăm seama că de fapt problema nu era femeia cu care căsătorise Moise, cu o femeie etiopiană – și că aceasta avea o culoarea pielii mai închisă.

Comentariu

La acest capitol, părerile sunt împărțite. Cornilescu a tradus aici cu „etiopiene”, dar în lb Ebraica, termenul este cușit/cușita. – Adică **din pricina femeii cușite.**

Unii comentatori spun ca Sefora murise deoarece nu se mai amintește nimic de ea pe parcursul călătoriei și că Moise se căsătorise cu o altă femeie de culoare. Inșă nicăieri nu ni se spune că Moise ar mai fi avut o altă soție. Mai mult decât atât, **Habacuc 3:7** clarifică acest lucru, făcând o paralelă între Cușan și Madian (de unde era Sefora). În acest verset, nu este vorba de zona ci de descendență. Sefora se trăgea din neamul Cușitilor. Etiopia este mult în sudul Egiptului, iar Moise nu a ajuns niciodată pe-acolo. Biblia nu ne spune că Moise ar fi fost Poligam. Prin urmare, atacul Mariei/ Miriam era legat de **culoarea pielii** acestei femei. Dar de fapt, nici măcar asta nu era problema. Acesta era doar un **pretext**.

Ați întâlnit oameni care spun ceva, dar de fapt alta este problema?

Ex: O sora vine la biserica cu o rochie nouă, iar acest lucru deschide o discuție... ai văzut ce rochie frumoasă și-a cumpărat cutăreasca, la care cealaltă... da... sta pe ea ca pe gard.

Sau vine cineva din afară cu o mașina nou – ai văzut ce mașina și-a luat... da, ca să se dea mare... Pe-acolo spală toalete și vine să se dea mare aici...

Realitatea este că de cele mai multe ori eșuăm în a pune în practică lecțiile de pe paginile Scripturii și de cele mai multe ori învățăm o lecție după ce ne doare sau ne afectează în vreun fel. Din păcate, asta este realitatea. Vedem unde duce cărtirea. Cu toate acestea, ne mai prinde și pe noi aceasta atitudine.

Ce mai avem nevoie să învățăm despre păcatul CÂRTIRII ?

În Numeri 12, deși păcatul are același, dinamica a nemulțumiri/cârtirii este diferită. Nemulțumirea din deșert a venit pe baza „Vremurilor bune din trecut”. Când viața era grea pentru Israel, ispita era să idealizeze „vremurile bune” din trecut și apoi să se plângă de prezent. Rădăcina Cărtirii lor în acele vremuri era necredința care se îndoia de realitatea promisiunilor viitoare ale lui Dumnezeu. (Ca Dumnezeu este și va fi cu ei) În acest caz, Maria și Aron au murmurat, nu pentru că au comparat prezentul lor cu un trecut de aur imaginat, ci pentru că au comparat situația lor cu cea a altcuiva, în acest caz Moise.

Rădăcina păcatului lor nu era atât necredința, cât invidia.

Precum Nemulțumirea, Invidia dacă nu este controlată, duce la o Viață distructivă și plină de regrete.

Sunt o mulțime de oameni care îi invidiază pe cei bogați și spun că ei ar fi folosit banii diferit, cu mai multă înțelepciune. :) Mulți dintre noi suntem specialiști atunci când vine vorba de a gestiona resursele altora. Spunea cineva... Bogația este o povara prea mare ca să o dea Dumnezeu oricui.

Maria și Aaron au fost prinși în Cărtire pe calea invidiei. Ei s-au comparat cu Moise și bineînțeles că au găsit motive de nemulțumire. Maria a fost principala instigatoare a acestui păcat deoarece ea este prima menționată. Inșă cum se întâmplă de obicei, cărtirea nu poate să se oprească la o singura persoana, ea trebuie să câștige adepți. Primul adept pe care l-a găsit Maria a fost fratele ei ARON. Inșă o dată, inșă, nemulțumirea s-a dovedit a fi contagioasă. Și Aaron a fost prins de păcatul cărtirii împreună cu sora sa.

Scriptura nu se spune dacă aceștia au vorbit cu Moise sau cu Dumnezeu despre aceasta problema, ci doar că s-au plâns la toți cei care erau dornici să asculte. Și vai... avem și astăzi oameni dornici să asculte pe criticoși. Cam așa se manifestă Cântirea... în loc să vorbești cu cel care „ți-a greșit”, te apuci și spui altora despre el. Iar ceilalți ajung să privească acea persoană prin ochii tăi și nu ai lor.

Maria și Aron se credeau superiori lui Moise în anumite aspecte... Din punctul lor de vedere nu era corect ca Moise să fie văzut ca principalul lider. Păi nu au fost și ei alături de el? Pe lângă asta... ei nu se căsătoriseră cu o femeie din alt neam. Ei erau KOȘER. Nu picaseră în acest „păcat”.

Invidia este o otravă periculoasă deoarece atunci când pătrunde în viața noastră, imediat ne oferă și o justificare a existenței ei... Atunci când ne credem superiori altora pentru ca nu bem, nu fumam, nu ne uităm la un anumit gen de filme, cel mai probabil suntem asemenea Mariei și Aron.

Mântuitorul nu a privit de sus pe nimeni atunci când a fost pe pământ. Ba mai mult decât atât, s-a coborât în mocirla păcatului pentru a fi ca noi, nu deasupra noastră.

Căsătoria lui Moise cu Sefora era doar un pretext pentru Maria/Miriam. Adevărata problemă nu era Sefora... ci invidia din inima ei.

Pentru Maria și pentru tot Israelul, cușita Sefora/Țippora era o noutate, deoarece ea se alăturase de curând lui Moise în pustia Sinai. Ea nu intrase cu Moise în Egipt, ci fusese adusă de tatăl ei mai târziu (Ex 18:2, 6).

Atunci când Ietro a venit de a adus-o pe Sefora lui Moise, i-a dat sfatul să nu se mai chinuiască cu conducerea acestui popor în felul în care o face. Iar Moise a pus sfatul soarelui său imediat în practică, fără să mai întrebe pe Maria și pe Aaron.

Un alt lucru care mă surprinde la acest pasaj este faptul că Moise nu se apără în fața lor... cine îl apără pe Moise?

Atunci când te cheamă Dumnezeu să faci ceva, nu uita un lucru. Tot EL îți va apăra renumele, nu trebuie să te zbați tu. Te vei epuiza, iar imaginea ta nu se va modifica. Lasă-L pe Dumnezeu să-ți apere imaginea.

Concluzie

Efectele în dreptul Mariei/Miriam:

– În primul rând, se lovesc de pielea unei femei... ce se întâmplă cu pielea ei?

– În al doilea rând, se credeau mai presus de Moise. Ea ar fi făcut lucrurile diferit... Care este prețul? Ajunge să fie scoasă din tabără, pusă în carantină, tocmai ea care merita să fie mai presus de Moise...

Vă dați seama ce lovitură a primit Maria atunci când s-a luat de unsul Domnului? Acum era cunoscută în popor ca cea care a avut lepră (termenul se referă la o boală de piele). Acum nu mai fi privită ca fiind un lider. Dumnezeu este alături de lider, nu îl pedepsește... Problema cea mare nu a fost boala de piele/ suferința, cât izolarea... Motiv pentru care Scriptura scoate în evidență că trebuie să poarte rușinea și nu boala. v14 unei astfel de fapte. Ea este vindecată imediat, dar rușinea trebuia să o poarte singură pentru îndrăzneala ei. Dumnezeu exprimându-și dezaprobarea pentru o astfel de atitudine.

Care a fost prețul Invidiei?

A. Invidia ne distruge sănătatea (Proverbele 14:30).

B. Invidia ne distruge relațiile (Iacov 3:16; 4:1–2).

C. Invidia distruge umblarea noastră cu Dumnezeu. (Romani 1:21–32; Galateni 5:19; 1 Tesaloniceni 5:18; Evrei 12:28).

În 1 Samuel 24 – David are ocazia să pună mâna pe Saul, care-l tot urmărea. Cei care erau cu el în peștera spun... Domnul îl dă în mâinile tale...

Vă dați seama ce înseamnă aceasta? Eliberare... nu mai trebuia să alerge prin munți, să se comporte ca un ciudat, să doarmă cu grijă... toate încetau atunci când David pune mâna pe suliiță și îl ucidea pe SAUL. Cu toate acestea, ce face David? Ce le spune el celor ce erau cu el?

„Și a zis oamenilor săi: „Să mă ferească Domnul să fac împotriva domnului meu, care este unsul Domnului, o așa faptă ca să pun mâna pe el! Căci el este unsul Domnului.”

Vreau să vă mai întreb ceva... era Saul lepădat de Domnul? Cu toate acestea nu face asta... De ce? Era unsul Domnului. Moise, dragi mei, era unsul Domnul și cu toate acestea, Maria și Aron sunt biruiți de invidie.

Încheiere

Lecția învățată de Maria/Miriam este una dureroasă... dar care a avut efect pe viață. Nu poți lăsa invidia să pătrundă în inima ta deoarece consecințele sunt dureroase. Prețul Invidiei... înlăturarea din poporul lui Dumnezeu. La Maria a fost temporară, dar pentru mine și pentru dvs poate fi veșnică. (Galateni 5:21)

Îmi place mult cum se termină. Poporul n-a mășăluit până când Maria nu a intrat în tabără. Ce frumos! În ciuda încumetării ei, Moise și Poporul o așteaptă și apoi pleacă împreună.

Asta face și Mântuitorul acum... ne așteaptă să ne întoarcem în tabăra lui, curați de păcatul invidiei și să-i privim pe ceilalți mai presus de noi.

Ex: În America de Sud există o viță-de-vie ciudată cunoscută sub numele de *matador*. Creste de la poalele unui copac și se îndreaptă încet, încet spre vârf. Pe măsură ce crește, ucide copacul și, în cele din urmă când copacul este învăluit și când ultima ramură ajunge în vârful copacului, această viță de vie ridică de la baza copacului o coroana de flori până în vârf.

Matador înseamnă via ucigașă. ...

Invidia pare inofensivă când este la început, dar dacă este lăsată să crească, se poate vedea adevărata față. Se înfășoară curând în jurul inimii și, în cele din urmă, ucide sufletul nostru.

Apel la predare personală

Să ne ajute bunul Dumnezeu pe fiecare să învățăm din lecția Mariei și fiecare să ne ferim de efectele invidiei.

Material realizat de pastor Ciprian Drăguț, Conferința Muntenia

TERORISM COSMIC

Imn deschidere – 498; Imn închidere – 483.

Satana face orice pentru ca să-L ascundă pe Dumnezeu de privirile noastre. Să ascundă implicarea Sa, Golgota, mijlocirea Sa și revenirea Sa. Încearcă să sugereze că ultima carte a Scripturii nu este importantă. Luther și Calvin spuneau că este cea mai „urâtă” carte a Bibliei de către Satana și că face orice să o discrediteze. Preotul ortodox Alexandru Stan, la Speranta Tv, a afirmat că nu este inspirată, că sf. Ciprian Cartaginezul a spus asta și că în Bis. Ortodoxă nu se cântă și nu se predică din Apocalipsa. Așa să fie?

Cu siguranță că NU. Ea este descoperirea lui Dumnezeu (Apocalipsa 1:1), iar în 1:4-8 ni se spune că El este în control în istoria Universului.

Ca și Daniel, Ioan este captiv, singur pe insula Patmos. Este posibil să fie chiar primul Sabat pentru Ioan, singur, bătrân, izolat, fără frații de credință, în lipsuri, expus oricărei situații, poate cu ceva afecțiuni specifice vârstei; este separat de frățietatea pe care o iubea, era în pericol de moarte, însă nu era separat, uitat de Domnul său. Este atât de asemănătoare situația lui cu cea a lui Daniel: amândoi bătrâni, amândoi izolați, însă Domnul nu-i uită și îi cheamă să scrie două cărți de o importanță fundamentală pentru timpul sfârșitului. Ei, într-un fel sau altul, reprezintă pe poporul lui Dumnezeu în timpul sfârșitului.

UN FAPT ÎNDUIOȘĂTOR: Este Sabat (ziua Domnului) și Mântuitorul vine la prietenul Său, la ucenicul Său, care este singur. Ioan nu se roagă Mariei, nu se roagă celorlalți ucenici morți, ca să-i fie aproape sau să intervină pe lângă Învățătorul. EL pur și simplu vine la prietenul Său, să-l viziteze, să-l încurajeze și să-i dea de lucru.

Vers. 10 – Ioan AUDE.

Vers. 12 – Ioan VEDE pe Domnul

Vers. 12-16 – Domnul este în focul sfeșnicului și în cuptor cu cei trei tineri.

Vers. 13 – Fiul omului, fratele nostru mai mare; El știe ce înseamnă să fii singur, El știe cum este să fii părăsit, El știe ce înseamnă suferința...

Vers. 17- NU TE TEME! Este mesajul de forță, mesajul central al vizitei. Este bătrân, singur pe o insulă pustie, fără frățietate, poate asaltat de Satana care îi dă târcoale, (ca altădată lui Ioan Botezătorul în temniță) întrebările vin. Poate își aduce aminte de cuvintele din Evanghelia sa, 14:1-3: „Să nu vi se tulbure inima...”

Apostolul Ioan ÎL vede pe Cel pe pieptul Căruia se rezemase în camera de sus, schimbat, fără sandale, fără cămașă Sa. ÎL vede pe Marele Preot care se legitimează: Vers.18.

Ultimul test la care este supusă toată omenirea este testul ÎNCHINĂRII.

Apocalipsa 4:1– Sala Tronului, Centrul de comandă al universului. De aici a fost izgonit satana, aici s-a manifestat neascultarea, însă aici a fost raportată prima victorie (Apocalipsa 12 – război în cer).

Apocalipsa 4:2-5 – Domnul dorește ca singuraticul de pe Patmos să vadă că Domnul este în control. Mai mult, dorește ca el să scrie pentru ca și noi să vedem. Văzând prin ochii lui Ioan cum conduce Dumnezeu și NOUĂ SĂ NU NE MAI FIE FRICĂ.

Apocalipsa 4:6-11 – Este activitate, este ÎNCHINARE

Geneza 1 și Apocalipsa 4 – Dumnezeu transcendent, Creator;

Geneza 2 și Apocalipsa 5 – Dumnezeu imanent, prezent în creația Sa.

Apocalipsa 4:4 – 24 de bătrâni cu haine albe și cununi de aur; este imaginea campionilor olimpici din timpul acela.

CINE SUNT ACEȘTIA?

Noi știm că în cer sunt Enoh, Ilie, Moise.

Matei 27:51-53 – Au înviat mulți oameni;

Efeseni 4:8 – ‘S-a suit sus, a luat robia roabă...’

Aceștia L-au însoțit pe Domnul la înălțarea Sa.

De ce a luat Domnul oameni cu El în cer? De ce i-a luat anticipat pe Enoh, Ilie și Moise? Există o controversă cosmică: TERORISTUL COSMIC afirmă că Domnul este nedrept. Prezența oamenilor în cer arată TRANSPARENȚA lui Dumnezeu și faptul că El consideră că Pământul TREBUIE SĂ FIE REPREZENTAT ÎN CER de oameni și nu de Satana; alături de reprezentanții celorlalte lumi, sunt prezenți și oamenii ca reprezentanți ai Pământului.

Din cei înviați, au fost aleși 24 pentru o slujbă specială alături de Marele Preot. În Vechiul Testament erau 24 de grupe de preoți care slujeau la Templu. Zaharia, tatăl lui Ioan Botezătorul, făcea parte din grupa a 18-a (Luca 1:5.8.9).

Cei 24 de bătrâni NU SUNT MIJLOCITORI, nu li se fac rugăciuni, nu li se dau numele, nu mijlocesc pe lângă Domnul pentru cineva. Satana este maestru în astfel de înșelătorii... El a instituit rugăciunile la sfinții care au adormit, pentru ca ei să mijlocească pe lângă Maria, care să mijlocească pe lângă Domnul, care să mijlocească pe lângă Tatăl...!!! Dacă li s-ar fi dat numele, ce cult al celor 24 de bătrâni s-ar mai fi instituit, ce rugăciuni li s-ar mai fi adresat...

CE FAC CEI 24? Slujesc și se închină. (5,8). Nu mediază, nu slujesc oamenilor. DOMNUL ESTE MIJLOCITORUL ÎNTRE OM ȘI DUMNEZEU.

CONCLUZII

1. Cartea Apocalipsei Îl descoperă pe Domnul și evenimentele;
2. Domnul este în control;
3. Satana urăște Apocalipsa și dorește mai bine să fim terifiați de evenimentele descrise acolo, decât să-L vedem pe Domnul cum conduce;
4. ÎNDUIOȘĂTOR – Domnul Își vizitează prietenul bătrân, singur, poate bolnav, ÎN SABAT;
5. Îi oferă posibilitatea lui Ioan să vadă „DINCOLO”, în „lumea Lui”, care va fi și lumea noastră, unde unii oameni au ajuns deja;
6. Centrul de comanda, sala tronului, ne descoperă un Dumnezeu preocupat de

- Creația Sa, Care este în control și lucrează la recuperarea noastră;
7. Suntem deja reprezentați în cer; este doar o chestiune de timp să ajungem lângă cei care au ajuns deja; acolo vom face exact ceea ce fac și ei: laudă și închinare;
 8. Vom fi cu El.
 9. Până atunci : NU VĂ TEMEȚI!

Material realizat de pastor Liviu Dumitrascu, Conferința Muntenia

FAMILIA și CUVÂNTUL

1 Cronici 23:14 – „Dar fiii lui Moise, omul lui Dumnezeu, au fost numărați în seminția lui Levi.”

A avut Moise familie? Soția: Sefora; fiii: Gherșom și Eliezer.

Moise se naște în familia lui Amram și lochebet. Este al treilea copil și s-a născut exact când decretul de exterminare a copiilor băieți era în vigoare. Prin providența lui Dumnezeu, viața i-a fost păstrată și numele lui avea să comemoreze experiența salvării sale: Moise (Scos). Primii doisprezece ani i-a petrecut în casa părintească datorită aceleiași providențe divine, unde mama i-a fost și mamă și doică în același timp. La vârsta de doisprezece ani, a fost luat și dus în palatele faraonului Egiptului unde a petrecut următorii douăzeci și opt de ani din viață.

Cu ce a fost înlocuită atmosfera din „umila sa căsuță?”

„...risipa în toate privințele, rafinamentul, subtilitățile și misticismul unei religii false, splendoarea închinării idolatre, măreția solemnă a arhitecturii și sculpturii – toate acestea lăsaseră urme adânci asupra minții sale în dezvoltare și, într-o măsură oarecare, modelaseră obiceiurile și caracterul său.” – PP 253

În urma incidentului cu acel egiptean, Moise a fost nevoit să părăsească Egiptul și să fugă! Unde? A ales drumul spre pustia Madianului.

Exodul 2:21 – „Moise s-a hotărât să locuiască la omul acela, care i-a dat de nevastă pe fiică-sa Sefora.”

Patruzeci de ani mai târziu, Dumnezeu îl cheamă din mijlocul rugului aprins, încredințându-i misiunea de a se întoarce în Egipt și a elibera poporul Israel din mâna lui Faraon. După „negocierile” care au avut loc, în sfârșit Moise consimte să plece pentru a împlini misiunea respectivă.

Exodul 4:18, 20 – „Moise a plecat; și când s-a întors la socrul său Ietro, i-a zis: «Lasă-mă, te rog, să plec și să mă întorc la frații mei, care sunt în Egipt, ca să văd dacă mai trăiesc.» Ietro i-a zis: «Du-te în pace!» Moise și-a luat nevasta și copiii, i-a pus călări pe măgari și s-au întors în țara Egiptului. Și-a luat în mână toiagul lui Dumnezeu.”

Ce vârstă aveau copiii lui Moise când aceștia au fost puși călare pe măgari și au plecat spre Egipt?

Exodul 2:22-23 – „Ea a născut un fiu căruia el i-a pus numele Gherșom (Sunt străin aici); «căci», a zis el, «locuiesc ca străin într-o țară străină.» După multă vreme, împăratul Egiptului a murit și copiii lui Israel gemeau încă din pricina robiei și scoteau strigăte deznădăjduite. Strigătele acestea pe care li le smulgea robia, s-au suit până la Dumnezeu.”

Cam la ce timp de la venirea lui în Madian s-a căsătorit Moise?

„Domnul l-a călăuzit în drumul său și el a găsit adăpost la Ietro, preot și prinț din Madian, care era, de asemenea, un adorator al lui Dumnezeu. După un timp, Moise s-a căsătorit cu una dintre fiicele lui Ietro; și acolo, în slujba socrului său, ca păzitor al turmelor sale, Moise a rămas patruzeci de ani.” PP 252

Cât timp a rămas Moise în slujba „socrului” său? 40 de ani! Atunci, cât înseamnă: „după un timp”, dacă slujba a durat toată perioada petrecută în Madian?

Apoi, numele fiului său întâi născut – Biblia spune că Moise i-a pus numele. Cum l-a numit? Gherșom – Străin; ce presupune lucrul acesta vizavi de sentimentele și trăirile lui Moise? Că fiul său s-a născut după 25-30 de ani de la venirea lui în Madian? Nu, ci el trăia amărăciunea singurătății și frustrarea înstrăinării. Deși familia adoptivă l-a primit bine, totuși familia lui adevărată era în Egipt, cu bunele și cu relele ei; acolo se născuse el, acolo cunoscuse oameni cu care i-a fost dat să trăiască 40 de ani; astfel că în punerea numelui primului său fiu, Moise își exprimă dorul de casă, tânjirea după locurile natale.

Exodul 18:4 – „...iar celălalt se numea Eliezer (Ajutorul lui Dumnezeu). Căci zisese: «Dumnezeul tatălui meu mi-a ajutat și m-a scăpat de sabia lui Faraon.»”

Experiența salvării de la o moarte sigură era încă un eveniment viu în mintea lui Moise, astfel că el exprimă mulțumirea lui față de Dumnezeu prin numele pus celui de al doilea fiu.

Având în vedere lucrurile acestea, căsătoria lui „după un timp”, rămânerea în slujba socrului său timp de 40 de ani, menționarea venirii pe lume a primului copil imediat după ce se spune că s-a căsătorit cu Sefora, timpul „lung” de la ajungerea lui în Madian și până la chemarea lui Dumnezeu de a se întoarce în Egipt, ne face să apreciem că viața de familie a lui Moise și venirea pe lume a copiilor, a avut loc în prima parte a experienței lui în Madian – primii 5-10 ani???

Astfel că, întorcându-ne la vârsta copiilor la plecarea spre Egipt, putem afirma cu toată încrederea că aceștia erau tineri bărbați în toată puterea cuvântului – 25-30 de ani?

Călătoria spre Egipt:

Exodul 4:24-26 – „În timpul călătoriei, într-un loc unde a rămas Moise peste noaptea, l-a întâlnit Domnul și a vrut să-l omoare. Sefora a luat o piatră ascuțită, a tăiat prepuțul fiului său și l-a aruncat la picioarele lui Moise zicând: «Tu ești un soț de sânge pentru mine.» Și Domnul l-a lăsat. Atunci a zis ea: «Soț de sânge!», din pricina tăierii împrejur.”

„... Pe când se afla pe drum, din Madian spre Egipt, Moise a primit o surprinzătoare și teribilă avertizare cu privire la o situație neplăcută Domnului. Un înger i s-a înfățișat într-un mod amenințător, ca și când ar fi vrut să-l nimicească de îndată. Nu i s-a dat nicio lămurire; dar Moise și-a adus aminte că nesocotise una dintre poruncile Domnului...” – PP 260

Nu ni se spune cum s-a înfățișat acel personaj celest de i-a dat lui Moise sentimentul că intențiile lui erau clare: să-l omoare; cert este însă este că așa și era și Moise a înțeles pe dată. Motivul? Pe loc, prin fața lui Moise a trecut toată viața lui. În fracțiuni de secundă toți cei 80 de ani au devenit o panoramă în fața sa și deodată, Moise s-a oprit asupra unui

moment anume, un eveniment petrecut cu mulți ani în urmă în familia sa. Ciudat este că și Sefora a înțeles același lucru. Ce se întâmplase?

La nașterea primul copil, probabil înainte sau imediat după, a existat o discuție între Moise și soția lui legată de circumciziune sau tăierea împrejur.

Geneza 17:10-12,14 – „Acesta este legământul Meu pe care să-l păziți între Mine și voi și sămânța ta după tine: tot ce este de parte bărbătească între voi, să fie tăiat împrejur. Să vă tăiați împrejur în carnea prepuțului vostru: și acesta să fie semnul legământului dintre Mine și voi. La vârsta de opt zile, orice copil de parte bărbătească dintre voi să fie tăiat împrejur, neam după neam... Un copil de parte bărbătească netăiat împrejur în carnea prepuțului său, să fie nimicit din mijlocul neamului său: a călcat legământul meu.”

Cine era Sefora? Prin tatăl ei, o urmașă a lui Avraam printr-unul din fiii Cheturei și anume Madian – Gen: 25:1-2 – „Avraam a mai luat o nevastă, numită Chetura. Ea i-a născut pe Zimran, pe Iocșan, pe Medan, pe Madian, pe Ișbac și pe Șuah. ...Dar a dat daruri țiiitoarelor și pe când era încă în viață, i-a îndepărtat de lângă fiul său Isaac înspre răsărit, în țara Răsăritului.”

Rezultă că Moise și Sefora aveau același strămoș: Avraam. Nu se spune însă dacă Avraam i-a circumcis și pe fiii făcuți la bătrânețe sau nu, cert este faptul că în familia Seforei nu se practica acest obicei. Astfel că atunci când a avut loc discuția cu privire la circumciziunea copilului, se exprimă două mentalități diferite:

„În familia mea se făcea așa...”, „...da, dar în familia mea nu am văzut să se facă așa!” Datorită faptului că aveau același strămoș și triburile madianiților mai păstrau închinarea către Dumnezeu, motiv pentru care ni se spune că: „...deși nu era o israelită, Sefora era o adoratoare a adevăratului Dumnezeu.” – PP 400

Din raportul biblic, rezultă că în cele din urmă, Gherșom, primul născut al familiei a fost circumcis în cea de a opta zi a vieții lui. Nu ni se spune cum s-a ajuns la această concluzie: dacă Sefora s-a împotrivit până la capăt, dar Moise, fiind bărbatul și capul familiei a biruit, dacă s-au certat până n-au mai putut invocând fiecare practicile familiale total diferite în privința respectivului obicei sau dacă în cele din urmă a fost o înțelegere amiabilă, cert este însă că ceremonialul a avut loc, iar Gherșom, prin intermediul lui, este îndreptățit să facă parte din poporul legământului.

Când s-a născut cel de al doilea copil însă, și când a revenit în discuție ceremonialul circumciziunii, lucrurile au stat cu totul altfel:

„...Cedând insistențelor soției sale, el neglijase să supună ceremonialului circumciziunii pe fiul lor mai mic. El nu îndeplinise condiția pe temeiul căreia copilul său putea fi îndreptățit să aibă parte de binecuvântările legământului lui Dumnezeu cu Israel; iar o astfel de neglijență din partea unui conducător ales n-ar fi făcut altceva decât să slăbească puterea preceptelor dumnezeiești asupra poporului. Sefora, temându-se ca soțul ei să nu fie omorât, a îndeplinit ea însăși acest ceremonial, după care îngerul i-a îngăduit lui Moise să-și continue călătoria.” – PP 260

Sefora a spus: „Moise, până aici!”

Și acum vă rog să urmăriți evenimentul: viața lui Moise este în pericol, mintea lui s-a oprit exact asupra evenimentului care făcea obiectul mâniei lui Dumnezeu și nu spune nimic; rămâne fără cuvinte, mut; nu poate comenta nimic; nu se autoîndreptățește, nici nu dă vina precum Adam pe soția sa, ci doar tace. Spuneam că și Sefora a înțeles în același timp motivul pentru care soțul ei era pe punctul de a-și pierde viața, așa că ea este cea care trece la acțiune.

Moise este blocat; și ce face Sefora? Face ceea ce ar fi trebuit să facă cu zeci de ani în urmă când Eliezer avea doar opt zile de viață; adică îl circumcide cu mâna ei; gândiți-vă că este un tânăr bărbat și nu un copil de 2 anișori pe care îl poți amăgi cu o bombonică. Eliezer are voința proprie și se poate supune actului mutilator din punct de vedere fizic sau se poate opune cu vehemență. Nu ni se spune dacă a existat vreo conversație între mamă și fiu, cert este că mama a avut suficientă influență pentru a-și determina fiul să accepte intervenția „chirurgicală.” Apoi, Sefora aruncă obiectul rezultat din acea intervenție în fața lui Moise, rostind cuvintele pline de reproș: „Tu ești un soț de sânge pentru mine!”

Ce înseamnă aceste cuvinte și de ce reproșul acesta atât de usturător la adresa soțului? Ele nu demonstrează nici ascultare, nici pocăință din partea Seforei.

Legământul lui Dumnezeu cu poporul Său, exprimat la un moment dat în istorie prin ceremonialul circumciziei, presupunea același lucru pe care l-a presupus încă de la căderea în păcat, și anume jertfă, sacrificiu. Aceasta era exprimată prin sânge. Sângele care curgea în timpul ceremonialului circumciziei ilustra acceptarea intrării în legământ cu Dumnezeu prin jertfă, prin sânge.

În familia lui Moise se lovesc două mentalități: o religie care acceptă sacrificiul și o religie care nu acceptă sacrificiul. O religie în care slujirea lui Dumnezeu implică sacrificiul și o religie care nu îl implică. Și culmea este că acest mod de gândire se repercutează direct asupra copiilor, asupra generației următoare. Gândiți-vă la cei doi frați. Pe când erau copii și nu le era rușine să stea dezbrăcați în anumite circumstanțe unul în fața altuia, poate la baie sau poate când se schimbau de haine, fiecare a observat la celălalt ceva diferit. Erau frați, dar aici erau diferiți. Și probabil că și-au întrebât părinții și au cerut explicații. Nu știm dacă și ce fel de explicații au primit, dar știu clar că în familia lui Moise și a Seforei au crescut și s-au dezvoltat două atitudini diferite: în cadrul practicării aceleiași religii – închinarea către adevăratul Dumnezeu, un copil crește cu mentalitatea sacrificiului, în timp ce un altul nu implică și sacrificiul în domeniul religios, ci numai ritualul în sine, partea de fațadă.

Călătoria a mai durat un timp după această experiență traumatizantă în viața familiei și s-a întâmplat altceva demn de notat:

„...Moise a plecat la drum. ...Dar, mai înainte de a ajunge în Egipt, el însuși a socotit că este mai bine, pentru siguranța lor, să-i trimită înapoi la căminul din Madian.”
– PP 260

„Ea (Sefora) avea o fire timidă și retrasă, blândă și duioasă, suferind mult la vederea durerii altora; pentru acest motiv, când era în drum spre Egipt, Moise a con-

simțit ca ea să se întoarcă în Madian. El dorea s-o cruțe de durerea de a fi martoră la judecățile ce aveau să cadă asupra egiptenilor.” – PP 400

Cuvântul „consimțit”, mă face să cred că a avut loc un dialog între membrii familiei, în special între Moise și Sefora. Poate a fost afectată de momentele dramatice prin care a trecut recent, poate Moise și-a zis să nu mai adauge și alte traume psihice în sufletul atât de sensibil al soției lui pe care sunt convins că o iubea, așa cum era ea, încât s-a luat decizia ca Sefora și fiii să se întoarcă acasă în Madian.

Nu-l judec pe Moise pentru gestul acesta. Vreau doar să analizăm situația.

Întrebări

Câți iudei au avut de suferit de pe urma plăgilor căzute asupra egiptenilor în procesul eliberării lor? Câte animale aparținând familiilor israelite au pierit?

Exodul 10:7 – „Dar dintre toți copiii lui Israel, de la oameni până la dobitoace, nici măcar un câine nu va chelălăi cu limba lui, ca să știți ce deosebire face Domnul între egipteni și Israel.”

Personal consider că Moise și-a lipsit familia, și în special pe copiii de cele mai impresionante dovezi ale existenței și intervenției lui Dumnezeu în viața poporului Său: n-au văzut nici una din plăgile sau minunile eliberării, n-au mâncat primul paște împreună ca familie. Moise probabil s-a asociat familiei sale – Aaron și Maria. N-au fost martori la momentul când tatăl lor, la porunca lui Dumnezeu a lovit Marea Roșie cu toiagul, iar aceasta s-a despărțit în două – n-au trecut prin apa botezului; n-au participat la cântarea biruinței și eliberării pe celălalt mal al Mării Roșii, n-au fost când s-a dat pentru prima dată mana; ei au venit mai târziu:

Exodul 18:1, 5 – „Ietro, preotul Madianului, socrul lui Moise, a aflat tot ce făcuse Dumnezeu pentru Moise și poporul Său Israel; a aflat că Domnul scosese pe Israel din Egipt. Ietro, socrul lui Moise, a venit cu fiii și nevasta lui Moise în pustie, unde tăbăra el, la muntele lui Dumnezeu.”

Și ce s-a întâmplat, ce au văzut ei acolo?

„Lăsându-se cuprinsă de spiritul de nemulțumire, Maria a găsit motiv de plângere în evenimente pe care Dumnezeu le condusese în mod deosebit. Căsătoria lui Moise îi displicuse. Faptul că alesese o femeie dintr-o altă națiune, în loc să-și ia o soție din mijlocul evreilor, a fost o ofensă pentru familie și pentru mândria sa națională. Sefora era tratată cu un dispreț nu atât de bine ascuns. ...Când Sefora a revenit la soțul ei, în pustie, a văzut că poverile îi istoveau puterile și i-a făcut cunoscut lui Ietro temerile ei, iar acesta a sugerat măsuri pentru ușurarea muncii lui. Aici era principalul motiv al antipatiei Mariei față de Sefora. Suferind nespus din cauza închipuitei neglijări arătate față de ea și Aaron, Maria o socotea pe soția lui Moise ca fiind cauza, trăgând concluzia că influența acesteia îl împiedicase pe Moise să se consfătuiească cu ei ca mai înainte.” – PP 400-401

Mama lor este disprețuită, părinții lor sunt vorbiți de rău; la ei în țara lor nimeni nu i-a tratat în felul acesta...;

Învățăături spirituale

Ce fel de religie îi învățăm pe copiii noștri? Este inclus și sacrificiul în ritualul ei? Îi învățăm și îi educăm pe copiii noștri că religia poporului legământului are inclus și articolul SÂNGE? Când le cumpărăm ceva, îi învățăm că este necesar să ofere cu bucurie și altcuiva? Altor copii mai săraci decât ei? Sau îi învățăm pe copii doar religia spectacolului care nu implică jertfa, sacrificiul?

Îi obișnuim pe copiii noștri cu ideea că Dumnezeu este Creatorul cerului și al pământului și că El a făcut minuni mari pentru oameni și continuă să facă și astăzi? Sau îi lipsim de imaginile prin care se înfățișează marea luptă dintre bine și rău, doar ca să nu le rănim sensibilitățile și ca nu cumva într-un veac al îndepărtării de ideea de luptă pe viață și pe moarte între firea pământească și poftele ei și Duhul Sfânt nu credem că este necesar ca ei să ajungă în situația de a experimenta „împotrivirea până la sânge în lupta împotriva păcatului?” (Evrei 12:4).

Îi lăsăm pe copii doar în compania povestioarelor pe care bunicii lor le pot spune despre Dumnezeu, sau îi așezăm constant în compania Cuvântului lui Dumnezeu viu și lucrător pentru sufletele lor plâpânde și în formare?

Atunci când vin la biserică, ce aud copii noștri? Nu cumva remarci răutăcioase din stânga sau din dreapta la adresa mamei sau a tatălui?

O religie care nu implică sacrificiul, lipsirea lor de imaginea unui Dumnezeu care este alături de oricine se angajează în lupta eliberării de sub puterea păcatului cu asigurarea că niciun fir din cap nu va fi clintit și niciun chelălăit de câine nu va fi auzit în viața copiilor poporul Său, și pe deasupra critica și vorbele urâte adresate părinților lor, sunt exact rețeta cea mai potrivită ca astfel de copii, de tineri să fie zdrobiți de forțele întunericului.

Din acest moment ne despărțim de fiii lui Moise și de Sefora, soția acestuia. Nu știm dacă au pierit în pustie în timpul celor 40 de ani care au urmat sau dacă au trecut în Canaan; nu știm ce s-a făcut cu soția lui Moise; dacă și când a participat la înmormântarea ei; știm doar că o istorie se încheie brusc în momentul în care elementele furtunii perfecte s-au unit laolaltă.

Ce spune Biblia despre ei?

1 Cronici 23:13-15 – „Fiii lui Amram: Aaron și Moise. Aaron a fost pus deoparte ca să fie sfințit ca prea sfânt; el și fiii lui pe vecie, ca să aducă tămâie înaintea Domnului, să-l facă slujba și să binecuvânteze pe vecie Numele Lui. Dar fiii lui Moise, omul lui Dumnezeu, au fost numărați în seminția lui Levi. Fiii lui Moise: Gherșom și Eliezer”

În timp ce verișorii lor sunt trecuți în lista neamului preoțesc, fiii lui Moise sunt trecuți în lista ordinară a neamului lui Levi. Prin tatăl lor, Moise, aparțin seminției lui Levi, o seminție chemată să se ocupe de lucrurile spirituale ale poporului Israel. Fiii lui Moise însă, omul lui Dumnezeu, n-au ajuns niciodată să facă lucrul acesta. Sunt doar în lista obișnuită a neamului.

Urmașii lor?

1 Cronici 26:24-25,26,28 – „...era Șebuel, fiul lui Gherșom, fiul lui Moise, care îngrijea de visterii...; dintre frații lui, ieșiți din Eliezer, al cărui fiu a fost Rehabia..., erau Șelomit și frații săi, care păzeau toate visteriile lucrurilor sfinte...; ...toate lucrurile închinare erau sub paza lui Șelomit și a fraților săi.”

Trezorieri regali. O meserie care presupune o carieră strălucită. Dar cu slujirea Regelui Regilor?

1 Petru 2:9 – „Voi însă sunteți o seminție aleasă, o preoție împărătească, un neam sfânt, un popor pe care Dumnezeu Și l-a câștigat ca să fie al Lui, ca să vestiți puterile minunate ale Celui ce v-a scos din întuneric la lumina Sa minunată.”

Unde sunt trecuți copiii noștri? În lista poporului preoțesc sau în listele ordinare, obișnuite ale oamenilor lumii acesteia care poate au făcut chiar și cariere strălucite?

Despre lochebet, mama lui Moise, se spune:

„Cât de larg cuprinzătoare în urmările ei a fost influența acelei singure femei evreice, și aceea o exilată și o sclavă! Întregul viitor al vieții lui Moise, marea misiune pe care el a adus-o la îndeplinire în calitate de conducător al lui Israel dau mărturie despre importanța lucrării unei mame creștine. Nu există o altă lucrare care să-i poată sta alături. Într-o foarte mare măsură, mama ține în mâinile sale destinul copiilor ei. Ea se ocupă cu dezvoltarea minții și a caracterului, lucrând nu numai pentru prezent, ci și pentru veșnicie. Ea seamănă semințe ce vor răsări și vor aduce roade fie spre bine, fie spre rău. Lucrarea ei nu este aceea de a picta pe pânză un chip frumos sau a-l dăltui în marmură, ci de a imprima într-un suflet omenesc chipul divin. În mod deosebit în timpul primilor ani, stă asupra ei răspunderea de a forma caracterul copiilor ei. Impresiile făcute acum asupra minții lor în dezvoltare vor rămâne de-a lungul întregii lor vieți. Părinții trebuie să îndrume învățătura și educația copiilor lor în timpul când aceștia sunt destul de mici, cu scopul ca ei să poată fi creștini. Ei sunt în grija noastră ca să fie instruiți nu ca moștenitori ai unui tron imperial de pe acest pământ, ci ca împărați pentru Dumnezeu, pentru ca să domnească de-a lungul veacurilor nesfârșite.

Fiecare mamă să-și dea seama că clipele ei sunt prețioase; lucrarea ei va fi probată în ziua solemnă a socotelilor. Atunci se va vedea că multe din greșelile și nelegiuirile bărbaților și femeilor s-au datorat neștiinței și neglijenței acelora a căror datorie a fost să călăuzească picioarele lor de copil pe calea cea bună. Atunci se va afla că mulți dintre aceia care au fost o binecuvântare pentru lume cu lumina geniului, adevărului și sfințeniei își datorează principiile, care au fost izvorul principal al influenței și succesului lor, unei mame creștine, care se ruga.” – PP 249

Material realizat de pastor Emil Eremie, Conferința Muntenia

Cum rezolvăm conflictele dintre noi?

Ideea centrală: atunci când apar conflicte în relațiile dintre noi, să adoptăm o atitudine altruistă, lipsită de egoism.

Introducere

Conflictele sunt la ordinea zilei în lumea noastră. Sunt prezente peste tot în jurul nostru. Doi dintre vecinii noștri nu vorbesc de mai bine de 2 luni unul cu altul datorită unei bormașini. Unul nu a vrut s-o împrumute. Sunt prezente chiar în viața noastră.

Articol: Semneletimpului.ro

Riscul de deces prematur crește îngrijorător în rândul persoanelor care se ceartă frecvent cu rudele, cu partenerul de viață sau cu prietenii, au observat experții de la Universitatea din Copenhaga.

Aproximativ 10.000 de voluntari, bărbați și femei, cu vârste între 36 și 52 de ani au fost rugați să răspundă unor întrebări legate de frecvența conflictelor din viața lor, sursa acestora (partenerul, prietenii, copiii, vecinii, rudele), de persoanele pentru care își fac griji și de cele din partea cărora primesc cereri exagerate. Participanții au fost urmăriți pe o perioadă de 11 ani, începând din 2000.

La finalul experimentului, cercetătorii au observat că **certurile constante au fost și cele mai periculoase pentru sănătate. Implicarea frecventă în conflicte a crescut riscul de deces al unei persoane de două, până la trei ori, comparativ cu cei care se ceartă rareori cu cei din cercul lor social.**

Înainte de a merge mai departe, două întrebări: **Când ați avut ultima oară în viața dvs un conflict cu cineva? Cum privim conflictele care apar în viețile noastre?**

O istorie introductivă

În 1986, mă aflu într-o excursie, împreună cu trei dintre prietenii mei. Eram în Munții Beartooth, în sudul statului Montana. Era pe la începutul verii și pârâurile erau încă umflate de zăpada topită. După vreo 16 kilometri prin munți, am ajuns la un râu unde podul fusese luat de ape. Apa era adâncă și rece ca gheața. Exista, totuși, un loc pe unde am fi putut trece, sărind din piatră în piatră, dar ar fi însemnat să riscăm să cădem în apă.

Cum stăteam acolo încercând să ne hotărâm ce facem, ne-am pomenit că aveam trei păreri diferite. Unul dintre noi, a văzut râul ca pe un obstacol periculos. Îngrijorat că unul dintre noi ar putea să cadă în apă și să se înece, a propus să ne întoarcem și să căutăm un alt drum. Celălalt prieten a văzut în această situație o ocazie în care să demonstreze cât era de voinic. Voia să trecem direct prin apă chiar dacă asta însemna să ne udăm și să îndurăm de frig câteva ore. Numai unul din noi a văzut situația ca pe o provocare interesantă. Am studiat pietrele ce conduceau spre partea cealaltă și am stabilit locurile unde am fi avut nevoie de alți câțiva bolovani pe care să pășim. Am găsit un copac răsturnat în pădure și l-am așezat de-a lungul celui mai mare spațiu dintre pietre.

Abia de acum ceilalți doi parteneri au început să coopereze. Muncind împreună am reușit să-l trecem pe unul dintre noi pe partea cealaltă. Apoi, doi dintre noi au stat pe bolovanii din mijlocul râului și au trecut bagajele. În cele din urmă, sărind din piatră în piatră, am trecut cu toții, cu bine, dincolo, perfect uscați și înveseliți de realizarea noastră.

Trei vederi asupra conflictelor

Am aflat că oamenii privesc conflictul în cea mai mare parte așa cum au văzut prietenii mai râul. **Pentru unii**, conflictul este o întâmplare care amenință să-i ia de pe picioare și să-i lase buimăciți și răniți. Ei evită cu totul acest drum... **Pentru alții** este un obstacol pe care trebuie să-l cucerească repede și sigur. Iar ei să se arate voinici, victorioși. Dar **unii oameni** au învățat că o dispută este o ocazie de soluționare a unor probleme obișnuite, însă în așa fel încât să-L onoreze pe Dumnezeu și să le aducă celor implicați beneficii.

Avram se încadrează în această ultimă categorie. Alege să-L onoreze pe Dumnezeu și să le aducă beneficii celor implicați în conflict. Să observăm ce face el. Să deschidem la Geneza 13

Pasaj biblic: Geneza 13:1-13,18. E vorba aici de doi oameni foarte bogați. Atât de bogați, că-i dădeau banii afară din casă. Este vorba de ceartă posibilă pe o problemă care astăzi face ravagii în lume: averea, pământul... Pământul ăsta blestemat de Dumnezeu este atât de mult iubit de oameni... Deci, cuvântul de ordine al capitolului 13 este **ceartă**. Și este extraordinar cum acționează Avram în situația aceasta! Când am meditat la acest capitol, pur și simplu am rămas impresionat de acest om al lui Dumnezeu.

Demersurile lui Avram de remediere a situației

În versetele 8-9 vedem demersurile lui Avram de remediere a situației. Și aceste demersuri ne descoperă un om de mare caracter, cu principii clare și cu o vedere sănătoasă asupra problemei materialismului. **Citim Geneza 13:8-9.**

A. Avram a zis lui Lot... Avram i-a inițiativa. „Hei, Lot! Hai să stăm de vorbă despre problema noastră... s-a iscat o ceartă. Nu-i nicio problemă. Se mai întâmplă. Dar hai să vedem cum putem rezolva această problemă. Avram nu lasă acolo undeva problema, sperând ca timpul sau cineva să o poată rezolva. Cred că s-a gândit, s-a rugat și s-a dus la Lot și i-a spus politicos:

B. „Te rog, să nu fie ceartă între mine și tine, între păzitorii mei și păzitorii tăi...”

Lot, nu putem să ne facem că nu vedem ce se întâmplă între păzitorii mei și ai tăi. Este o problemă, iar noi, liderii lor, trebuie să-i găsim rezolvarea..

Sir James Porter, în *Observații cu privire la religia, dreptul, guvernul și obiceiurile turcilor*, scrisă în anul 1768, scrie: Turcii au un proverb pentru astfel de ocazii; ei spun: *„peștele de la cap se împute”, însemnând că, dacă un servitor este neglijent este pentru că stăpânul lui este la fel.* Porter e recunoscut ca fiind autoritate în obiceiurile turcilor, fiind și ambasador britanic la Sublima Poarta a Imperiului Otoman timp de 15 ani, în a doua jumătate a secolului al XVIII-lea, ceea ce ar putea plasa Turcia ca fiind locul de origine al acestui proverb.

Avram realizează că el și Lot au o responsabilitate și asupra comportamentului slujitorilor săi. Ne putem gândi și la familiile noastre. Copiii noștri preiau modelul de rezolvare a conflictelor pe care l-au preluat de la părinți. Ei nu știu altceva, nu au văzut un alt model de rezolvare a problemelor. Dacă noi părinții ne certăm, și copiii se vor certa cu frații lor sau prietenii.

Îmi amintesc de o experiență personală, de când aveam vreo 12 ani. Eram cu tatăl meu la o întâlnire cu colportorii. Acolo erau mulți părinți cu copiii lor. Noi, copiii, stăteam de o parte. La un moment dat a intervenit o ceartă, cum se întâmplă adesea între copii. Eram destul de rău și bătăuș. Eram la vârsta când nervii ies repede la iveală. Acceptam mai greu să mi se facă nedreptăți. A intervenit o ceartă cu un băiat mai neastâmpărat de pe acolo. Bineînțeles că era vina lui. Însă, înainte ca îmbrâncea să se transforme într-o bătaie, a intervenit un băiat puțin mai mare decât noi. Îl observasem dinainte în biserica aceea. Stătea liniștit pe scaun și asculta predica. M-am uitat de mai multe ori la el. Când a izbucnit cearta, era și el prin preajmă. S-a apropiat și ne-a liniștit, îndepărtându-l pe băiatul pus pe ceartă. Ceea ce m-a marcat și ceea ce mi-a adus un respect profund pentru cel care a intervenit a fost modul calm, dar sigur de a rezolva problema noastră. Evident, nici nu era nevoie ca el să facă prea multă gălăgie pentru că era mai mare decât noi, însă și-a păstrat calmul. Lucrul acesta m-a marcat atunci, ca și copil.

C. „Căci suntem frați”. Suntem rude. Avram era unchiul lui Lot. Lot era băiatul fratelui lui Avram, iar tatăl lui Lot decedase. Deci Avram îl avea pe Lot în grijă oarecum. Argumentul pe care Avram îl aduce înaintea lui Lot în vorbirea sa este acesta: suntem frați. Trist este că pentru unii azi acesta nu mai este niciun argument. „Tocmai pentru că suntem frați ne certăm; avem dreptul ăsta. Să nu se bage nimeni în familia noastră!” Avram era unchiul lui Lot, așadar era mai în vârstă decât Lot. Totuși Avram acționează cu o extrem de mare umilință, chiar dacă era mai în vârstă. De asemenea, Biblia ne dă de înțeles că Avram era chiar mai bogat decât Lot. Din acest punct de vedere era chiar mai sus, și-și putea cere drepturile sau le putea impune cu forța.

D. Mai bine desparte-te de mine: dacă apuci tu la stânga, eu voi apuca la dreapta; dacă apuci tu la dreapta, eu voi apuca la stânga.

Adoptând o atitudine de **smerenie**, Avram se plasează mai jos, sub Lot, înălțându-l pe acesta, **oferindu-i onoare și prioritate**. Este extraordinar acest Avram! Un mare om! Avem ce învăța de la el! Câți fac ca el astăzi: să oferi prioritate altora... Tu primul, eu al doilea. Mai întâi tu, apoi eu. Alege tu, apoi din ce rămâne iau și eu. Cine are astăzi puterea de a face la fel? Într-o lume în care se crede că viitorul ți-l faci singur, în care vorba de duh este „până la Dumnezeu te mănâncă sfinții”, gestul lui Avram e nebunie curată.

Recapitulare:

- 1. Avraam ia inițiativa să meargă la Lot**
- 2. Avraam discută cu Lot**
- 3. Avraam îi oferă prioritate lui Lot – toate aceste în contextul în care Avraam era mai în vârstă și mai bogat decât Lot.**

Până aici am observat demersurile, pașii făcuți de Avram. Haideți să vedem acum ce atitudine are Lot. Are el aceeași atitudine de smerenie? Din păcate, nu!

Geneza 13:10-11 – „Lot și-a ridicat ochii, și a văzut că toată Câmpia Iordanului era bine udată în întregime. Înainte de a nimici Domnul Sodoma și Gomora, până la Ţoar, era ca o grădină a Domnului, ca țara Egiptului. Lot și-a ales toată Câmpia Iordanului...Lot și-a ales toată câmpia Iordanului...”

Sociologii, oamenii care studiază relațiile interumane, spun că există câteva mari modele, tehnici, când e vorba de pierdere și câștig:

CÂȘTIG/CÂȘTIG, CÂȘTIG/PIERDERE, PIERDERE/CÂȘTIG și PIERDERE/PIERDERE.

Ilustrație: un caz de divorț. Un caz de divorț în care soțul a fost constrâns, prin verdictul procesului, să vândă bunurile conjugale și să returneze soției jumătate din sumele rezultate. Conformându-se sentinței, a vândut un automobil în valoare de 10.000 dolari pentru suma de 50 dolari și i-a remis soției 25! Când ea a protestat și s-au făcut verificările necesare, s-a constatat că soțul procedase la fel cu toate bunurile comune, în mod sistematic.

Ce atitudine din acestea adoptă Lot? Lot nu a spus „nu!” propunerii unchiului său. Ba chiar o aștepta! A ales toată câmpia. Lot îi întrușipează pe aceia care sunt dependenți de mijloacele și oportunitățile acestui veac. Lot vedea frumosul râu Iordan cu afluenții săi care asigurau unei mari câmpii o vegetație luxuriantă. Uita însă un lucru esențial: că mai întâi e nevoie de apă de sus, de binecuvântarea cerului.

De cealaltă parte, Avram, prin gestul său nebunesc de a-i oferi prioritate lui Lot, transmite tocmai ideea că **mai întâi Dumnezeu, apoi pământul**. Avram credea că Dumnezeu poate să binecuvânteze și un pământ mai sărac, mai însetat. A doua jumătate a capitoului, v. 12-18, prezintă consecințele alegerii fiecăruia. Ce a urmat după alegerea lui Lot și ce a urmat după alegerea, dacă o putem numi așa, lui Avram.

A. Geneza 13:12-13. Lot... și-a întins corturile până la Sodoma. Oamenii din Sodoma erau răi, și afară din cale de păcătoși împotriva Domnului. **2 Petru 2:8** ne spune că Lot „era foarte întristat de viața destrăbălată a acestor stricați; (căci neprihănitul acesta, care locuia în mijlocul lor, își chinuia în toate zilele sufletul lui neprihănit, din pricina celor ce vedea și auzea din faptele lor nelegiuite” Cum a plecat Lot din Sodoma? Cu nimic. NIMIC. A plecat cu mâinile goale și fără soție, soția sa fiind o reprezentare a caracterului avar al acestei familii.

B. Pe de altă parte, ne spune Biblia că Avram și-a ridicat (și el) corturile, și a venit de a locuit lângă stejarii lui Mamre, care sunt lângă Hebron. Și acolo a zidit un altar Domnului. Geneza 13:18. Avram a căutat un loc al comuniunii cu Dumnezeu.

APLICAȚIE

Să revenim la problema conflictelor din viața noastră. Dumnezeu vrea să ne învețe lecții frumoase prin întâmplarea aceasta din viața lui Avram. Noi, ca și creștini, ca și ambasadori ai lui Hristos, trebuie să învățăm să rezolvăm DIFERIT problemele/conflictele pe pământ.

Nu trebuie să folosim metodele și comportamentul lumii.

Cum rezolvi conflictele din viața ta?

Să nu uităm că principiile de conducere ale lui Dumnezeu sunt total diferite de cele ale lumii. În mod ciudat, Dumnezeu spune: Mat 5:5.9

Ferice de cei blânzi, căci ei vor *moșteni pământul!*

Ferice de cei împăciuitori, căci ei vor fi chemați fii ai lui Dumnezeu!

Este o mare înțelepciune să fii creștin împăciuitor...

Așadar, dacă acum suntem prinși într-un conflict și nu știm cum să procedăm sau data viitoare când... să ne aducem aminte de Avram și maniera sa de a rezolva. Dumnezeu nu ne vrea niște pietre dure, de care toți să se ferească, ci ne dorește oameni maleabili, sensibili, oameni care să țină cont și de nevoile și interesele celorlalți.

Filipeni 2:3-4 – „Nu faceți nimic din ambiție egoistă, nici din îngâmfare, ci, în smerenie, considerați-i pe alții mai presus decât voi înșivă. Fiecare dintre voi ar trebui să fie preocupat nu doar de interesele lui, ci și de ale altora.”

Material pregătit de pastor Florea Daniel, Conferința Muntenia

Stăpânirea de sine!

Cu ani în urmă m-a impresionat un gând – „A te abține este primul semn al civilizației! Putem spune că piramidele s-au abținut să devină munți”. Din câte știu, înțelepciunea i-a fost atribuită lui Nichita Stănescu!

Trăim într-o societate care se bazează pe exces – exces de consum, exces în shopping, exces alimentar, exces de alcool etc... Se susține că am ajuns într-un punct fără întoarcere și că – în conformitate cu statisticile și vocile autorizate din domeniu – societatea noastră, fără acest consumerism în exces, s-ar prăbuși. Nu știu cât de adevărat este acest lucru sau este doar un mod de a susține un sistem pe care am ajuns să ne fie teamă că-l pierdem. Astfel consumerismul a ajuns să fie declarat ca adicție!

Excesul nu îi face pe oameni să se simtă mai fericiți – dar le dă simțământul unei terapii în grup, o rupere a barierelor unor interdicții ancestrale și dobândirea libertății absolute față de regulile și tarele sociale. Aceasta sună mai degrabă a revoltă – iar riscul revoltelor, așa cum le descoperim în istoria noastră, este acela de a ne arunca în extrema cealaltă nu mai puțin periculoasă (vezi excesele Revoluției Franceze – devoratorii au fost devorați de propria revoluție)

Și ce este de făcut?

Să ne întoarcem declarația lui Nichita Stănescu – a te abține este primul semn al civilizației!

Dar ce este până la urmă abținerea? Conform Dicționarului de Sinonime (<https://www.dictionardesinonime.ro/?c=abtinere>) – este înfrânare, reținere, stăpânire de sine, iar ca verb – a te domina, a te înfrâna, a te opri, a răbda, a te reține, a te stăpâni. Conform DEX – este capacitatea de a-ți impune anumite restricții (<https://dexonline.ro/definitie/abstinen%C8%9B%C4%83>) și este legată de cumpătare și moderație în alimentație, băutură, o problemă de stil de viață!

De-a lungul timpului abținerea și cumpătarea au fost descrise, atât de gânditori religioși, filozofi dar și psihologi, ca fiind virtuți!

În clasificarea psihologiei pozitive cumpătarea este una din cele șase virtuți, alături de înțelepciune, curaj, umanism, justiție și transcendență. (Peterson, Christopher (2004). *Character strengths and virtues a handbook and classification*. Washington, DC New York: American Psychological Association Oxford University Press.)

Este caracterizată ca formă de control a excesului, fiind exprimată prin caracteristici așa cum sunt castitatea, modestia, umilința, prudența, autocontrolul, iertare și milă, fiecare din aceste calități implicând auto-abținere de la excese în a manifesta impulsuri precum vanitate, impuls sexual ori furie.

Aceasta sugerează că este mai mult decât o problemă de civilizație, cum spunea Nichita, – este o problemă morală, o problemă de caracter.

Dacă este vorba de mai mult decât de civilizație înseamnă că nici soluția nu se întrevide în legi prohibitive.

Merită analizată încercarea americană de impunere a abstenenței prin lege. Prohibiția sau așa cum a fost cunoscut în SUA – **Experimentul nobil** – a fost o măsură legislativă adoptată între anii 1920 – 1933 privind interzicerea producerii, vânzării, consumului și transportului alcoolului și produselor derivate la nivel federal. Poate intențiile au fost dintre cele mai bune, legile au fost susținute de mari mișcări religioase, dar rezultatul a fost un fiasco total. În 1933 au fost ridicate toate restricțiile – consumul de alcool depășise orice limită.

Nici obezitatea, abuzul de sex, consumul de droguri, fumatul, dependența de cafeină, mai nou adicția jocurilor pe calculator, a jocurilor de noroc etc... nu se pot rezolva, în mod colectiv, prin impuneri legislative.

Deci, dacă este mai mult decât o problemă de civilizație atunci soluția este mult mai profundă. Este vorba de acele trăsături morale fundamentale care ne definesc drept oameni. Și nu trebuie să căutăm prea departe de noi rezolvarea!

Mare filozof, dar mai ales teolog, apostolul Pavel în scrisoarea lui către „Tit, adevăratul meu copil...” îl încurajează în cultivarea acestor trăsături fundamentale de caracter – „să nu fie încăpățânat, nici mânios... **ci să fie cumpătat, drept, sfânt, înfrânat...**” Tit 1:4-8

Iar apostolul Petru, în a doua lui epistolă sobornicească, subliniază aceleași trăsături de caracter care, de data aceasta la nivel colectiv, ar trebui să ne definească nu numai ca biserică creștină cât și ca societate: „să uniți cu credința voastră fapta, cu fapta cunoștința, **cu cunoștința înfrânarea**, cu înfrânarea răbdarea, cu răbdarea evlavia, cu evlavia dragostea de frați, cu dragostea de frați iubirea de oameni.” 2 Petru 1:5-7

Parafrazându-l pe Nichita – a te abține nu este doar primul semn al civilizației ci este primul semn că ești OM!

Material pregătit de pastor Lucian Floricel, Conferința Muntenia

Vreau să fiu gata, dar nu știu ce înseamnă asta!

„M-am săturat! Aud tot timpul la biserică: „Să fim gata! Să fim pregătiți, fraților! Iisus vine și cine va fi găsit nepregătit, va pieri!”

Problema știți care este? Că nu știu cum aș putea fi și eu gata, pregătit pentru venirea lui Iisus. Ce să fac pentru a fi gata? De unde știu dacă sunt gata?

Cine vrea să răspundă la aceste întrebări? (vorbitorul repetă întrebările și așteaptă răspunsuri din sală:

– Ce să fac pentru a fi gata?

– De unde știu dacă sunt gata?

– De unde știu care este răspunsul corect la aceste întrebări? Poate că sunt doar păreri personale...)

Din fericire, Iisus nu ne-a spus doar „fiți gata” ci ne-a explicat și ce înseamnă aceasta. Unde găsim răspunsul lui Iisus?

Păi, haideți să începem cu ceea ce Iisus a considerat a fi extrem de important pentru așteptătorii Săi. Pentru aceasta vă întreb, care versete din Matei, capitolul 24, sunt accentuate în mod deosebit de Iisus? Aștept răspunsuri!

Haideți să deschidem Biblia la Matei 24 și să răspundem la această întrebare. Ce a vrut Iisus să reținem în mod deosebit? Oare semnele, cunoașterea lor? Toate versetele sunt importante!

Citind acest capitol, observăm că ucenicii erau interesați să afle CÂND se vor întâmpla toate semnele revenirii, iar Mântuitorul insista pe altceva.

Pe ce insista Domnul Iisus? Este un cuvânt cheie pe care astăzi trebuie să-l reținem.

Matei 24:42 – Care este cuvântul cheie? Răspunsul este: „Vegheați!”, iar în Matei 24:44, Iisus insistă pe ideea că oricâte ai ști, tot nu ști ziua venirii, DAR ceea ce trebuie să te preocupe este „Să fii gata!”

Mă întreb acum din nou: ce înseamnă să fii gata? Cum pot ști dacă sunt gata?

Vestea bună este că Iisus nu ne-a lăsat fără instrucțiuni foarte generoase. El ne-a explicat pe larg ce înseamnă a fi gata. Unde a explicat? Vreau să știu! E atât de important să înțeleg de la Iisus ce înseamnă „a fi gata”!

Răspunsul este următorul: Iisus, imediat după ce ne-a spus că trebuie să fim gata, a început să ne explice cum sunt cei care vor fi gata la venirea Lui. După versetul 44, unde ne spune „fiți gata”, El imediat începe să ne spună patru parabole scrise una după alta în Matei capitolele 24 și 25.

Care parabole?

1. Parabola cu robul credincios și înțelept comparat cu robul cel rău
2. Parabola celor 10 fecioare (5 înțelepte și 5 neînțelepte)
3. Parabola cu talanții
4. Parabola cu oile și caprele

Știm aceste parabole, dar poate că până acum nu le-am studiat **în lumina versetului 44 – Fiți gata!**

Cum descrie Mântuitorul pe omul care este gata? Cum este el? Ce face? Ce au în comun aceste parabole? (La acest moment fie se citesc cele patru parabole, fie se face o prezentare succintă a fiecăreia – atenție la timp, nu intrați în detalii!)

Având în minte aceste patru parabole, putem observa că:

1. Toate personajele acestor parabole nu-i reprezintă pe atei, pe cei care nu știu despre Iisus, ci pe cei care știu că El se întoarce! Deci, ne vizează și pe noi cei care credem, venim la serviciile divine, știm din Biblie. Ce bine că mulți vor fi mântuiți! Dar, vai, unii „credincioși” vor pierde darul vieții veșnice! Eu nu vreau să fiu printre aceștia! Așa că voi studia și restudia aceste parabole de câte ori va fi nevoie pentru a ști și eu cum să trăiesc!

Deja asta este o temă pentru acasă. Nu mă mulțumesc doar cu ce înțeleg astăzi la această predică. Vreau să aprofundez aceste parabole, să meditez și să-L rog pe Mântuitorul să mă ajute să înțeleg exact ce a vrut El să-mi spună.

2. Acum aș vrea să subliniez câteva aspecte la fiecare parabolă:

a. În **PARABOLA CU ROBUL CREDINCIOS ȘI ÎNȚELEPT COMPARAT CU ROBUL CEL RĂU** (Matei 24:45-51), observăm CUM „este gata” robul cel bun: el „dădea hrană la vremea hotărâtă” – în programul lui zilnic împlinea așteptările stăpânului. Este ceva ce face cu regularitate, este parte din modul lui de viață. Nu are concediu de la a împlinirea slujbei lui. Stăpânul i-a dat misiunea aceasta și el o împlinește în fiecare zi.

Iată cum, în centrul atenției robului cel bun sunt semenii! Slujirea este modul lui de viață!

Oare, în ce fel așteaptă Iisus să ne trăim noi viața? Cât din timpul nostru să ne preocupăm slujirea celorlalți?

b. PARABOLA CELOR 10 FECIOARE (Matei 25:1-13) Ce ne spune această parabolă despre a fi gata? Când au fost gata fecioarele înțelepte? Când adormiseră, mai erau gata? Uleiul din candelă reprezintă pe Duhul lui Dumnezeu din viața noastră.

Ellen White, comentând această parabolă, ne spune că:

„Duhul lucrează asupra inimii omului, în măsura în care acesta dorește și consimte ca Duhul să sădească în el o **natură nouă**, dar cei reprezentați prin fecioarele neînțelepte au fost mulțumiți cu o **lucrare superficială**. Ei nu cunosc pe Dumnezeu. N-au studiat caracterul Lui, n-au avut comuniunea cu El, deci ei nu cunosc, nu știu cum să se încreadă în El, cum să privească la El și să trăiască.”

„**Slujirea lor** înaintea lui Dumnezeu degenerează în **formalism**: „Stau înaintea ta ca popor al meu, ascultă cuvintele tale, dar nu le împlinesc, căci cu gura vorbesc dulce de tot, dar cu inima umblă după poftele lor”. Ezechiel 33, 31. Apostolul Pavel subliniază faptul că aceasta va fi caracteristica deosebită a acelor care vor trăi chiar înaintea revenirii Domnului Hristos. El spune că „în zilele din urmă vor veni vremuri grele. Căci oamenii vor fi iubitori de sine ... iubitori mai mult de plă-

ceri decât iubitori de Dumnezeu, având doar o formă de evlavie, dar tăgăduindu-i puterea.” 2 Timotei 3, 1-5. – PDH 411.1

„Celui ce îi este sete, să vină, cine vrea, să ia apa vieții fără plată.” Apocalipsa 22:17. „Caracterul nu este transferabil. Nimeni nu poate crede pentru altul. Nimeni nu poate primi Duhul pentru altul, nimeni nu poate împărți caracterul său cu un altul, pentru că el, caracterul, este un rod al lucrării Duhului Sfânt.”

„În această viață, ei n-au intrat în comuniune cu Domnul Hristos, de aceea, ei nu cunosc limbajul cerului, ei sunt străini față de bucuriile lui.

Noi nu putem ține pe Domnul Hristos în afara vieții noastre de aici de pe pământ și totuși să fim împreună cu El în ceruri.”

„Locuirea launtrică a Duhului Sfânt se va da pe față prin răspândirea iubirii divine în jur. Ei sunt pregătiți pentru comuniunea cu cerul, pentru că ei au cerul în inimile lor.”

„Religia Domnului Hristos însemnează mai mult decât numai iertarea păcatelor, ea înseamnă îndepărtarea păcatelor și umplerea locului rămas liber cu harul Duhului Sfânt. Înseamnă iluminare spirituală și bucurie în Dumnezeu. Ea înseamnă o inimă eliberată de eu și binecuvântată de prezența continuă a Domnului Hristos. Când Domnul Hristos domnește în suflet, atunci acolo este curăție și eliberare de păcat. Slava, plinătatea și desăvârșirea planului Evangheliei sunt atunci împlinite în viață. Primirea Mântuitorului aduce strălucirea unei păci depline, a unei iubiri desăvârșite și a unei asigurări perfecte. Frumusețea și parfumul caracterului Domnului Hristos, descoperite în viață, mărturisesc despre faptul că Dumnezeu a trimis în adevăr pe Fiul Său în lume, ca să fie Mântuitorul ei.”

Fecioarele care sunt gata au un fel de relație cu Mântuitorul, care le face fericite, luminează, radiază – Deci găsim aici tot un mod de viață cotidiană în care relația cu Iisus este vie.

c. PARABOLA CU TALANȚII (Matei 25:14-30) Și-n această parabolă vedem că este vorba de un proces continuu. Adică folosirea și înmulțirea talanților se face zi de zi până vine stăpânul! Este tot un mod de viață! Deci pregătirea pentru venirea lui Iisus implică folosirea darurilor spirituale cu pasiune, zi de zi.

Poveste: Un domn a vizitat un șantier. Întâlnește un zidar și-l întreabă: „Ce faceți aici?” Zidarul spune plictisit: „Așez cărămizi una peste alta.” Vizitatorul merge mai departe și întreabă pe un alt zidar: „Ce faceți aici?” Acesta răspunde: „Fac ce-am învățat, un zid din cărămizi.” Apoi, întâlnește un al treilea zidar și-l întreabă același lucru: „Ce faceți aici?” Plin de entuziasm, ridicând mâinile spre cer, zidarul răspunde: „Construim o catedrală pentru slava lui Dumnezeu!”

Toți făceau același lucru. Însă primii doi erau concentrați pe partea materială, pe rutină, iar al treilea pe cea spirituală, care dădea semnificație muncii lui. Venea pe șantier determinat să avanseze lucrarea și seara pleca mulțumit de realizările zilei. Acasă povestea cu încântare despre proiectul, care-l captiva.

Mult din ceea ce facem are o componentă spirituală!

Când va veni Mântuitorul, fiecare om va fi găsit făcând ceva. Contează CE! Contează CUM.

Folosirea talanților, înmulțirea lor implică efort, uneori rutină. Pentru cel care leagă totul de sensul vieții lui și activitățile nepopulare sunt semnificative.

Au fost făcute **studii despre satisfacția pe care o percep oamenii la locul de muncă**. S-a constatat că indiferent de meserie (medici, responsabili cu curățenia, profesori), muncitorii se împart în trei categorii:

1. În prima categorie sunt **cei care muncesc pentru salariul pe care-l vor primi**. Acesta le este serviciul, își fac datoria și în schimbul efortului lor primesc salariu. Aceștia descriau munca ca fiind plictisitoare și ne semnificativă.

2. A doua categorie este reprezentată de cei care la fel ca și primii muncesc pentru a primi un salariu dar mai au ceva în plus: vor să avanseze pe scara ierarhică, să fie observați și pentru asta dedică mai mult timp și efort, stau și peste program, pun mai mult suflet în ceea ce fac; Percepeau această activitate ca pe un stadiu care va fi urmat de promovare (șef de echipă etc.) – ceva ce le va aduce mai mult prestigiu. Erau **carieriști**.

3. În a treia categorie sunt **cei care se simt împliniți prin munca lor, o consideră importantă, semnificativă. Percepeau munca lor ca pe o chemare, ca pe o vocație**.

În spital, fie că erau medici, fie că erau responsabili cu curățenia, fiecare angajat se regăsea în una dintre aceste trei categorii.

Femeile de servicii, care se regăseau în a treia categorie sunt descrise astfel:

„Spălau toaletele, schimbau lenjeriile, dar percepeau munca lor ca pe o chemare, o vocație. Orele petrecute la muncă le percepeau ca fiind semnificative și pline de sens. Erau angajate în interacțiuni cu doctorii și asistentele, cu pacienții și vizitatorii. Și îi făcea pe cei cu care interacționau să se simtă mai bine. Ele își percepeau munca în contextul mai larg și înțelegeau importanța și semnificația muncii lor. Ei nu doar făceau curat, ci contribuiau la sănătatea pacienților și la buna funcționare a spitalului.”

Cine erau mai fericiți dintre toți „oamenii de servicii”? Cei cu chemare! Vedeau lucrurile diferit! Și erau și cei mai buni la locul de muncă!

Foarte interesant e că în același spital erau doctori care se încadrau la una dintre cele trei: serviciu, carieră, chemare. Unii așteptau să termine programul (serviciu), alții promovarea ca șef (carieriști), iar pentru categoria a treia, era un privilegiu să facă ceea ce făceau (vocație, chemare)

Un profesor poate percepe munca drept o corvoadă așteptând finalul programului să plece acasă, sau ca pe o carieră, fiind motivat de dorința de a ajunge director, sau ca pe o chemare apreciind privilegiul de a cultiva mințile și inimile tinerilor.

Un părinte – aceleași tipare putem găsi și la părinți.

a. Poate percepe ora de mers la culcare ca pe o rutină obositoare: of, nu, iar trebuie să pregătesc masa de seară pentru copii, să-i pun să se spele, să le spun povestea de noapte bună, ca ieri și ca alaltăieri, of, ce corvoadă, seară de seară, seară de seară, seară de seară.

b. Echivalentul carierei ar fi următorul tip de părinte: nu-i prea distractiv să pregătesc iar cina pentru copii, dar o fac pentru că e o investiție pe termen lung în sănătatea lor, iar spălatul pe dinți e important pentru igiena lor, le voi citi iar povestea pentru că studiile arată că asta îi ajută pe copii să aibă rezultate școlare mai bune și îi ajută în dezvoltarea lor generală. E o treabă grea, dar e o bună investiție în succesul lor.

c. Alternativa este să percepem rutina pregătirii copiilor pentru culcare ca pe o chemare: ce privilegiu am să pot petrece două ore cu cele mai dragi ființe din viața mea. Vreau să-i hrănesc bine, să-i ajut să se spele, și apoi vreau să văd încântarea din ochii lor, zâmbetele mari când le spun povestea preferată...să văd reacțiile lor la povestea pe care o aud a 10-a oară iar ei reacționează ca și cum o aud pentru prima dată. Ce privilegiu am să fiu părinte!

Tot așa este și cu folosirea darurilor spirituale. Putem realiza diferite acte de slujire pentru că ne așteaptă o recompensă (mântuirea). Sau putem fi apreciați și lăudați de oameni (carieră). Dar, atunci când te simți parte din Împărăția lui Dumnezeu, când îl iubesti pe Iisus, atunci slujirea ta are semnificație spirituală profundă, faci totul „ca pentru Domnul”, cu toată inima și cu bucurie.

A fi gata pentru întâlnirea cu Iisus, conform acestei parabole, implică perceperea slujirii prin darurile personale, ca fiind o chemare măreață, o vocație, un deosebit privilegiu. Este deci, un mod de gândire și de viață.

d. PARABOLA CU OILE ȘI CAPRELE (Matei 25:31-46) Unii sunt pur și simplu gata trăind zi de zi după valorile iubirii care dăruiește.

„Lucrarea de ajutorare practică va avea un efect mult mai mare, decât numai predicarea. Noi trebuie să hrănim pe cei flămânzi, să îmbrăcăm pe cei goi și să adăpostim pe cei fără cămin. Dar noi suntem chemați a face mult mai mult decât numai atât. Numai iubirea Domnului Hristos poate satisface nevoile sufletului. Dacă Domnul Hristos locuiește în noi, atunci inimile noastre vor fi pline de compătimire divină. Atunci, izvoarele pecetluite ale unei iubiri calde, asemenea celei a Domnului Hristos, vor fi desigilate.” – Ellen White, *PDH* 417.4

Ce au în comun aceste parabole?

Toate transmit ideea că a fi gata este un mod de viață, nu o stare de perfecțiune la care ai ajuns și gata! A fi gata este un proces permanent, nu un nivel la care ajungi. Iar în acest proces, cei înțelepți, sunt gata în fiecare zi, chiar dacă zilnic mai au de crescut în credință și-n înțelepciune. Umblarea cu Dumnezeu, în spiritul iubirii Lui, ne curăță și ne luminează în fiecare zi, creștem zilnic, rodim pentru că suntem conectați la sursa vieții.

Vrei să fii gata când vine Domnul? Sau mai bună este întrebarea: ești gata? Acum? Pentru că a fi gata vizează prezentul continuu, ce relație am acum cu Dumnezeu, ce fac acum cu talanții mei, cât de implicat sunt în slujirea la care m-a chemat Iisus.

Cine îl așteaptă pe Iisus în fiecare zi, deja trăiește cu El în inimă, trăiește pentru El și-l reprezintă pe El. Aleg să fiu gata în fiecare zi! Tu ce alegi?

Material pregătit de pastor Tiberiu Georgescu, Conferința Muntenia

MISIUNE ÎN ZONE ALBE

Slujire creștină în localități și cartiere fără prezență adventistă pentru plantare de biserici noi

„Noroadele au început să-L caute în toate părțile și au ajuns până la El: voiau să-L oprească să nu plece de la ei. Dar El le-a zis: «Trebuie să vestesc Evanghelia Împărăției lui Dumnezeu și în alte cetăți; fiindcă pentru aceasta am fost trimis».” – Luca 4:42,43

Dragii mei, pacea Domnului!

Cea mai importantă și cea mai urgentă lucrare pentru Dumnezeu, pentru noi, poporul Lui de azi, pentru lumea noastră, nu poate fi alta decât lucrarea misionară din om în om, din casa în casă, din sat în sat, din oraș în oraș pentru ca lumea să cunoască mântuirea minunată a Domnului Iisus Hristos.

În cadrul acestei extraordinare lucrări divino-umane, plantarea de biserici noi în localitățile fără prezență adventistă are un loc și un rol primordial, esențial!

Vă invit să studiem câteva aspecte de bază ale acestei probleme fundamentale a bisericii noastre.

Mai întâi, pe scurt câteva date:

– În România sunt în jur de 13 500 localități.

Avem 1100 biserici adventiste în circa 1 000 localități. Așadar, pe teren sunt în jur de 12.500 localități fără prezență adventistă! Această situație ne obligă să fim preocupați intens de această realitate dureroasă la peste 150 de ani de adventism în țara noastră!

– În 19.05.2018, instituția adventistă ANN spunea: la fiecare 4 ore se organizează o nouă biserică adventistă pe plan mondial.

Deci într-o zi = 6 biserici noi, apoi $6 \times 365 = 2190$ biserici noi pe an. Sunt în jur de 19.000 de pastori adventiști în toată lumea: înseamnă că 8,7 pastori cu districtul lor pastoral/misionar plantează o biserică nouă pe an (sau: 1 pastor/plantează 1 biserică în 8 ani).

– Pe vremea lui Ellen White, 2 pastori plantau o biserică pe an (sau 1 past/1 bis în 2 ani) – *Ministry*, oct, 2013, p. 9

– Ce trebuie să facem noi, ce putem face noi, acum la sfârșit de istorie, în apropierea iminentei reveniri a Celui Mai Puternic Om Al Planetei?

CE SPUNE CARTEA LUI DUMNEZEU?

Matei 28,18-20 – „Duceți-vă!”

Romani 15:20,21 – „Și am căutat să vestesc Evanghelia acolo unde Hristos nu fusese vestit, ca să nu zidesc pe temelie pusă de altul, după cum este scris: „Acea cărora nu li se propovăduise despre El Îl vor vedea, și cei ce n-auziseră de El Îl vor cunoaște.”

Luca 4:42,43 – Când s-a crăpat de ziuă, Iisus a ieșit și s-a dus într-un loc pustiu. Noroadele au început să-L caute în toate părțile și au ajuns până la El: voiau să-L oprească să nu plece de la ei. Dar El le-a zis: „Trebuie să vestesc Evanghelia Împărăției lui Dumnezeu și în alte cetăți; fiindcă pentru aceasta am fost trimis.”

2 Corinteni 10:15-16 – „Nu ne lăudăm peste măsura noastră, adică, nu ne lăudăm cu ostenele altuia; ci avem nădejdea că, dacă credința voastră crește, va crește și câmpul nostru de lucru între voi, neșpus de mult, după măsura noastră. Așa că vom putea propovădui Evanghelia și în ținuturile care sunt dincolo de al vostru, fără să intrăm în câmpul de lucru al altuia, ca să ne lăudăm cu lucrări făcute de-a gata.

Geneza 12:6-9 – „Avram a străbătut țara până la locul numit Sihem, până la stejarul lui More. Canaanii erau atunci în țară. Domnul s-a arătat lui Avram și i-a zis: „Toată țara aceasta o voi da seminței tale.” Și Avram a zidit acolo un altar Domnului care i Se arătase. De acolo a pornit spre munte, la răsărit de Betel, și și-a întins cortul, având Betelul la apus și Ai la răsărit. A zidit și acolo un altar Domnului și a chemat Numele Domnului. Avram și-a urmat drumul, înaintând mereu spre miazăzi.”

Iosua 18:3 – „Iosua a zis copiilor lui Israel: «Până când vă veți lenevi să mergeți să luați în stăpânire țara pe care v-a dat-o Domnul Dumnezeuul părinților voștri?»”

Matei 9:35-38 – „Iisus străbătea toate cetățile și satele, învățând pe norod în sinagogi, propovăduind Evanghelia Împărăției și vindecând orice fel de boală și orice fel de neputință care era în norod. Când a văzut gloatele, I s-a făcut milă de ele, pentru că erau necăjite și risipite ca niște oi care n-au păstor. Atunci a zis ucenicilor Săi: «Mare este secerișul, dar puțini sunt lucrătorii! Rugați, dar, pe Domnul secerișului să scoată lucrători la secerișul Lui.»”

CE SPUNE SPIRITUL PROFETIC?

„Când au intrat în Canaan, izraeliții n-au realizat planul lui Dumnezeu de a lua în stăpânire întreaga țară. După o cucerire parțială, ei s-au așezat locului pentru a se bucura de rodul victoriilor lor. **În necredința și iubirea lor de tihnă, s-au îngrămadit în părțile cucerite până atunci, în loc să înainteze și să ocupe teritorii noi. În felul acesta, au început să se îndepărteze de Dumnezeu.** Prin faptul că nu au ajuns să realizeze scopul Lui, ei au făcut să fie cu neputință pentru Dumnezeu să împlinească față de ei făgăduința Lui de binecuvântare.

Nu face biserica de astăzi același lucru? Având în față întreaga lume care duce lipsă de Evanghelie, așa-ziii creștini se îngămădesc acolo unde pot să se bucure de privilegiile Evangheliei. Ei nu simt nevoia de a ocupa teritorii noi, ducând solia mântuirii în regiunile îndepărtate. Ei refuză să împlinească însărcinarea lui Hristos: «Mergeți în toată lumea și predicați Evanghelia la orice făptură.» Sunt ei mai puțin vinovați decât era biserica iudeilor?” – T8, 120

„Domnul a atras atenția că lucrarea Lui trebuie dusă mai departe în același spirit în care a început. Lumea trebuie să fie avertizată. Trebuie să se pătrundă în noi câmpuri, unul după altul. Porunca ce ne-a fost dată sună astfel: **«Adăugați noi teritorii; adăugați noi teritorii.»** N-ar trebui oare ca noi, ca popor, prin aranjamentele noastre de afaceri, prin atitudinea noastră față de o lume nemântuită, să dăm o mărturie chiar și mai clară și mai hotărâtă decât aceea adusă de noi cu douăzeci sau treizeci de ani mai înainte?” – 7T, 54

„Dumnezeu nu a dat slujitorilor Săi lucrarea de a aduce comunitățile la o stare de neprihănire... Dacă nouă zecimi din acest efort (9/10) s-ar fi depus în favoarea celor ce nu au cunoscut încă adevărul, înaintarea spirituală a bisericii ar fi fost cu atât mai mare.” – 7 T, 18

„Generalul nostru, care niciodată nu greșește, ne spune: **«Înaintați, intrați în teritorii noi.** Înălțați stindardul în orice țară. Ridică-te, luminează-te căci lumina ta a venit, și slava Domnului a răsărit asupra ta». Cuvântul nostru de ordine trebuie să fie: «Înainte, mereu înainte». Îngerii lui Dumnezeu vor merge înaintea noastră pentru a pregăti calea. Povara noastră pentru «regiunile îndepărtate» nu poate fi abandonată, până ce pământul întreg nu va fi luminat de slava Domnului... Spiritul misionar are nevoie să fie reînviat în comunitățile noastre. **Fiecare membru al bisericii ar trebui să cerceteze spre a vedea ce ar putea face ca lucrarea lui Dumnezeu să înainteze, atât în misiunile din patrie, cât și în țările străine. Nu se face nici a mia parte din lucrarea ce ar trebui să se facă în câmpurile misionare.** Dumnezeu îi invită pe lucrătorii Săi să intre în teritorii pentru El. Sunt câmpuri bogate de muncă, așteptând un lucrător credincios. Și îngerii slujitori vor conlucra cu fiecare membru al comunității care va lucra neegoist pentru Domnul.” – T6, 29

„Noi teritorii trebuie să fie lucrate de oameni inspirați de Duhul Sfânt. Noi comunități să fie înființate, noi congregații să fie organizate. **La data aceasta, ar trebui să se găsească reprezentanți ai adevărului prezent în fiecare oraș și în cele mai îndepărtate locuri ale pământului.** Tot pământul trebuie să fie iluminat de slava adevărului lui Dumnezeu.” – 6T, 24

„Când se trezește un interes într-o localitate sau într-un oraș, interesul acela ar trebui să fie continuat. **Locul ar trebui să fie pe deplin lucrat până când un modest locaș de închinare va sta acolo ca un semn,** ca un monument de aducere-aminte a Sabatului lui Dumnezeu, o lumină în mijlocul întunericului moral. Aceste monumente de aducere aminte urmează să stea ca mărturie pentru adevăr. În îndurarea Lui, Dumnezeu a prevăzut ca solii Evangheliei să meargă în toate țările, la toate limbile și popoarele, până când stindardul adevărului va fi înfipt în toate părțile locuite ale lumii...

Ori de câte ori se formează o grupă de credincioși, ar trebui să se construiască o casă de rugăciune. Lucrătorii să nu părăsească localitatea până ce nu au făcut lucrul acesta.” – T6, 101

„Duhul lui Hristos este un duh misionar. **Prima dorință a unei inimi renăscute este să-i aducă și pe alții la Mântuitorul.** Acesta era spiritul creștinilor valdenzi. Ei socoteau că Dumnezeu cerea mai mult de la ei decât numai să păstreze adevărul în curăția lui în propriile biserici; că asupra lor zăcea o răspundere solemnă, de a face ca lumina să strălucească și pentru aceia care se găseau în întuneric; prin puterea mare a Cuvântului lui Dumnezeu, ei au căutat să rupă sclavia pe care Roma o impusese. **Pastorii valdenzi erau pregătiți ca misionari, fiecăruia care dorea să intre în lucrare, cerându-i-se în primul rând să câștige o experiență ca evanghelist. Fiecare trebuia să slujească trei ani într-un câmp misionar, înainte de a primi sarcina unei biserici în patrie. Această slujire, care cerea în cel mai înalt grad lepădare de sine și sacrificiu, era o introducere potrivită pentru viața pastorilor**

din acele vremuri grele pentru sufletele oamenilor. Tinerii care primeau binecuvântarea pentru slujirea sfântă nu vedeau în fața lor perspectiva bogăției și slavei pământești, ci o viață de trudă și primejdie și o posibilă soartă de martir. Misionarii erau trimiși doi câte doi, așa cum i-a trimis și Iisus pe ucenicii Săi. Cu fiecare tânăr era de obicei asociat un om în vârstă și cu experiență, tânărul fiind sub călăuzirea tovarășului său, care răspundea de educația acestuia, și de ale cărui sfaturi trebuia să țină seama. Acești colaboratori nu erau totdeauna împreună, dar se întâlneau adesea pentru rugăciune și sfătuire, întărindu-se în felul acesta unul pe altul în credință.” – GC, 71

Să sistematizăm...

De ce, cine, unde, rezultate?...

A. DE CE trebuie să lucrăm de grabă și cu toate forțele în zone albe?

1. Pentru că așa ne poruncește Domnul Hristos – Matei 28:18-20
2. Pentru ca trebuie să urmăm Modelul Suprem – El așa lucrat! Matei 9:35-38; 1 Ioan 2:6; Luca 4:42,43
3. Pentru că aceasta a fost și este misiunea principală a poporului lui Dumnezeu din toate timpurile, cu atât mai mult în timpul nostru. – Ezechiel 36:23; Mat 5:14-16
4. Pentru că așa au lucrat apostolii și credincioșii bisericii primare și astfel au reușit să predice Evanghelia „oricărei făpturi de sub ceruri!” – Coloseni 1:23
5. Pentru că această lucrare este condiția esențială și unică spusă de Conducătorul Bisericii pentru încheierea lucrării! – Matei 24:14
6. Pentru că Spiritul profetic spune aceasta. Vezi citatele de mai sus...
7. Pentru că aceasta este cea mai bună metodă pentru trezire și dezvoltare, pentru creșterea bisericii, după cum spun studiile făcute pe plan internațional de biserica noastră. (vezi mai jos studii în acest sens)
8. Pentru că biserica noastră din România de mai bine de 20 de ani descrește mereu și va continua acest proces dramatic până ce ne vom ridica în mod hotărât pentru a lucra în cele peste 12 000 de localități fără prezență adventistă. Indiscutabil, este o legătură strânsă între gradul de implicare a pastorilor și membrilor în lucrarea misionară activă și starea spirituală a bisericii, inclusiv dinamica creșterii ei.

Iată câteva gânduri în acest sens din cartea *Pune-ți biserica în mișcare*, de S. Joseph Kidder, Editura Institutul Teologic Adventist, Cernica, 2017:

„În timpul studiului nostru, am descoperit că unul dintre cele mai mari blocaje pentru a crește plantarea de biserici este numărul mare de biserici care stagnează sau sunt în scădere în America de Nord. **Experții în creșterea bisericii susțin că lipsa unui program de plantare a unei noi biserici este cauza majoră a declinului unei biserici.**” – p. 165

„În studiul nostru am descoperit o **corelare între plantarea de biserici și creșterea numărului de membri**. Primele patru Conferințe din Diviziunea Nord Ame-

ricană (NAD) în plantarea de biserici în perioada 2001-2011 erau și conferințele care aveau și cel mai mare procent la creșterea numărului de membri (procentul mediu în NAD a fost de 1,8, comparativ cu Texas – 4,2; Georgia Cumberland – 2,8; Great New York – 2,4 și Florida – 2). Numărul de botezuri anual sau al primirilor prin mărturisire de credință pe care cele patru conferințe l-au atins este în relație evidentă cu plantarea de biserici și proiectele evanghelistice (Texas 2 279; Georgia Cumberland 1 130; Great New York 1 369 și Florida 2 365). Toate cele patru conferințe au văzut plantarea de biserici ca pe o cheie de neprețuit pentru atingerea unui seceriș bogat.” – pp. 168-170

„Noi comunități să fie înființate, noi congregații să fie organizate. La data aceasta, ar trebui să găsească reprezentanți ai adevărului prezent în fiecare oraș și în cele mai îndepărtate locuri ale pământului.” – *Mărturii pentru comunitate*, voi. 6, p. 315 (ed. electronică)

„Evanghelia trebuie să fie propovăduită în toate satele și orașele... Să fie organizate biserici și să fie alcătuite planuri pentru lucrarea care urmează a fi îndeplinită de membrii bisericilor nou-înființate.” – *Evanghelizare*, p. 19 (ed. electronică)

„Un loc după altul trebuie să fie vizitat, comunitate după comunitate trebuie să fie înființată.” – *Mărturii pentru comunitate*, voi. 7, p. 20 (ed. electronică)

„Această lucrare misionară a Evangheliei să înainteze continuu și să adauge teritorii noi, măbind părțile cultivate ale viei Domnului. Cercul trebuie să se extindă până când va înconjura lumea. **Solia de avertizare trebuie să fie vestită din sat în sat, din oraș în oraș**, din țară în țară, nu cu paradă, ci de oameni ai credinței și prin puterea Duhului Sfânt.” – *Evanghelizare*, p. 19 (ed. electronică)

„În cercetarea noastră am descoperit că cel mai bun „program» evanghelistic de ucenicie și de creștere spirituală sau de recuperarea membrilor inactivi este plantarea unei biserici.” – Kidder, p. 184

Toate persoanele cu experiență în proiecte de misiune sunt de acord ca plantarea de biserici este cea mai eficientă metodă pentru creșterea bisericii.

C. Peter Wagner susține că „singura și cea mai eficientă metodologie evanghelistică de sub cer este plantarea de noi biserici”. – *44 Questions for Church Planters* [44 de întrebări pentru plantatorii de biserici]. *Omrich Planting for a Great Harvest* (Ventura, Calif.: Regal, 1990), p. 11

Lyle Schaller scrie: „Fără nicio excepție, bisericile care cresc sunt cele care au depus efort pentru plantarea de biserici.” Iar apoi continuă spunând ca „plantarea de biserici continua să fie cea mai folositoare și productivă componentă din strategia de creștere a oricărei biserici”. – *44 Questions*, p. 20

David Olson spune că el a descoperit că *până la vârsta de patruzeci de ani*, pe lângă alte aspecte, noile biserici au o tendință de creștere, atrag oameni tineri, oferă o atmosferă sinergică și susține ridicarea unei noi generații de conducători. – *The American Church in Crisis*, (Grand Rapids, Mich.: Zondervan, 2008), pp. 155-156

De asemenea, Olson subliniază ideea că avem nevoie de plantarea de biserici pentru că cele mai multe dintre bisericile care sunt stabile vor avea o tendință de stagnare sau declin. – *Ibidem*, pp. 142-157.

B. CINE este chemat la misiune în zone albe?

„De aceea, plantarea de biserici trebuie să fie pusă în ADN-ul fiecărei biserici locale, precum și la fiecare Conferință. Ellen G. White arată foarte clar acest adevăr. Ea spune că Dumnezeu a așezat povara înființării de biserici „asupra tuturor celor ce cred». **Fiecare biserică, mică sau mare, are chemarea și posibilitatea sa planteze biserici.**” – p. 199

„Mulți dintre membrii comunităților noastre mari nu fac relativ nimic. **Ei ar putea face o lucrare bună, dacă, în loc de a se îngrămădi laolaltă, s-ar împrăștia în locuri care încă nu au fost atinse de adevăr.** Pomii sădiți prea des, nu se dezvoltă bine. Ei sunt transplantați de grădinar, ca să aibă spațiu să crească și să nu se pipernicească și să se îmbolnăvească. Același regulă se aplică la comunitățile noastre mari. Mulți dintre membri mor spiritual din lipsa acestei lucrări. Ei ajung bolnăvicioși și incapabili să lucreze.” – *Mărturii pentru comunitate*, voi. 8, p. 244 (ediția electronică)

„**Asupra tuturor celor care cred**, Dumnezeu a așezat povara ridicării de biserici.” – *Lucrarea misionară medicală*, p. 315 (ediția electronică)

„**Fiecare membru al bisericii** ar trebui să cerceteze spre a vedea ce ar putea face ca lucrarea lui Dumnezeu să înainteze, atât în misiunile din patrie, cât și în țările străine.” – T6, 29

„...**fiecare adventist** să fie implicat în marea mișcare pentru plantarea de biserici.” – p. 164

Deci cine? Toate bisericile și toți membrii bisericilor noastre! Domnul să ne ajute!

C. UNDE?

În localitățile din jur fără prezență adventistă.

Ne putem apoi extinde pas cu pas „**în locuri care încă nu au fost atinse de adevăr**”. – *Mărturii pentru comunitate*, vol. 8, p. 244 (ediția electronică)

„**Un loc după altul trebuie să fie vizitat, comunitate după comunitate trebuie să fie înființată.**” – *Mărturii pentru comunitate*, voi. 7, p. 20 (ediția electronică)

„Această lucrare misionară a Evangheliei să înainteze continuu și să adauge teritorii noi, mărinđ părțile cultivate ale viei Domnului. Cercul trebuie să se extindă până când va înconjura lumea. **Solia de avertizare trebuie să fie vestită din sat în sat, din oraș în oraș**, din țară în țară, nu cu paradă, ci de oameni ai credinței și prin puterea Duhului Sfânt.” – *Evanghelizare*, p. 19 (ediția electronică)

„Noi teritorii trebuie să fie lucrate de oameni inspirați de Duhul Sfânt. Noi comunități să fie înființate, noi congregații să fie organizate. **La data aceasta, ar trebui să se găsească reprezentanți ai adevărului prezent în fiecare oraș și în cele mai**

îndepărtate locuri ale pământului. Tot pământul trebuie să fie iluminat de slava adevărului lui Dumnezeu.” – 6T, 24

„Domnul rânduieste ca fiecare dintre aceia care devin părtași ai harului Său să lucreze pentru alții. Fiecare trebuie să răspundem pentru noi înșine zicând: «Iată-mă, trimite-mă!» Fie că cineva este slujitor al Cuvântului, fie că este medic, fie că este comerciant sau agricultor, meseriaș sau tehnician asupra lui zace o răspundere. Lucrarea lui este aceea de a descoperi altora Evanghelia mântuirii lor. Orice ocupație în care el se angajează să fie un mijloc spre acest scop.” – PK, 222

D. REZULTATE

1. **„Reînvierea va veni** când membrii bisericii vor fi preocupați de misiunea lor, formarea de ucenici și să facă pași mari prin credință. Când spiritualitatea membrilor va crește, ei vor deveni tot mai conștienți de câmpurile secetoase care sunt în jurul lor și vor căuta să instruiască (ucenici) și să se organizeze (pentru lucrare și plantarea de biserici) în așa fel încât să poată aduna din nou roadele coapte.” – *Mărturii pentru biserică*, vol. 8, p. 244 (citată de Kidder, p. 166)
2. „Ellen G. White spune că bisericile și membrii care sunt aproape morți spiritual pot experimenta o reînviere ducând mesajul advent în locuri unde nu sunt adventiști.” – *Ibidem*, p. 244, ed. electronică
3. „Studiul nostru a arătat că cel mai bun mod de a revigora o biserică este printr-un proiect de plantare a unei noi biserici. Noi credem că, prin puterea care vine de la Duhul Sfânt, orice biserică adventistă – chiar și una plantată în mai puțin de zece ani – poate planta o altă biserică.” – Kidder, p. 166
4. „Cea mai eficientă metodă pentru creșterea bisericii”
5. „Prin plantarea de biserici, Dumnezeu adaugă oameni la familia Lui, bani pentru misiune, eficiență în evanghelizare, creștere spirituală și refacerea legăturii cu El. **Plantarea de biserici este și a fost întotdeauna cel mai eficient mod de a aduna roade** și a merge înainte în misiune.” – *Ibidem*, p. 187
6. „Dumnezeu a folosit plantarea de biserici pentru însănătoșirea membrilor inactivi în toate conferințele pe care le-am studiat.” – *Ibidem*, p. 186
7. „Plantarea de biserici ajută la dezvoltarea de lideri atât în biserica plantată, cât și în biserica-mamă. Pastorul Santos spune: «Obiectivul nostru principal este să facem ucenici. Odată ce oamenii cresc este nevoie să îi așezi într-un loc unde să își poată folosi pasiunea și să-și dezvolte noile abilități dobândite. Locul acela va fi o nouă biserică.» – *Ibidem*, p. 184

E. CONSECINȚE ALE LIPSEI SPIRITULUI MISIONAR

1. „Mulți dintre membri mor spiritual din lipsa acestei lucrări. Ei ajung bolnăvicioși și incapabili să lucreze.” – *Mărturii pentru comunitate*, vol. 8, p. 244 (ed. electronică)
2. lipsa unui program de plantare a unei noi biserici este cauza majoră a declinului unei biserici. – Kidder, p. 165

3. „Necredința învăluie bisericile noastre asemenea unui giulgiu al morții, pentru că ele nu folosesc talentele pe care li le-a dat Dumnezeu, oferindu-le lumină aceluia care nu cunosc adevărul prețios” – *Sfaturi pentru o slujire eficientă*, p. 40

Apel

Când Domnul Iisus azi ne cheamă
Datori suntem toți să lucrăm
Pe toți cei umili sau de seamă,
Pe toți cei pierduți să-l salvăm!

Cum răspundem noi pentru împlinirea cererii divine atât de mare și de urgentă de lucrători, de martori și slujitori în acest ultim ceas de istorie a lumii noastre?!

E nevoie de misiune totală, radicală! Dar numai în spiritul Domnului Hristos, cu slujire iubitoare, cu umilință și sacrificiu, cu hotărâre, curaj și pasiune pentru suflete, cu zel neobosit pentru minunata lucrare a lui Dumnezeu!

Cred că lucrând cu consecvență într-o localitate fără adventiști, grupe de doi câte doi creștini misionari, pastori și membrii consacrați ai bisericii, în cadrul unei echipe bine organizate, fie și numai o zi pe săptămână, dacă nu se poate mai mult, prin acțiuni înțelepte, pas cu pas, cu literatură potrivită și acțiuni sociale bine plănuite, cu metode și mijloace adecvate, noi și vechi, cu strategii eficiente și comportament creștin cuceritor, în România, în zona fiecăruia din noi, se poate planta o biserică nouă în 5-8 ani...

Și apoi în altă localitate, altă biserică nouă! Și când noi vom lucra prin adunare, Domnul va lucra prin înmulțire și chiar prin ridicare la puteri tot mai mari!... Ce minunat va fi! Așa să ne ajute Dumnezeu!

Vreți să ne consacram Domnului pentru această lucrare?

Cine vrea să se înscrie pentru a lucra o zi pe săptămână/lună într-o zona alba aleasă personal/ în zona aleasă de noi, localitatea

CEREȚI LUCRURI MARI!

ÎNDRĂZNIȚI LUCRURI MARI!

AȘTEPTAȚI LUCRURI ȘI MAI MARI!

DE LA DUMNEZEU!

Material pregătit de pastor Titu Ghejan, Conferința Muntenia

Pedagogia Marelui Învățător

O lecție înțeleaptă de viață și de moarte

Ioan 8:1-11

„Iisus S-a dus la Muntele Măslinilor. Dar dis-de-dimineată a venit din nou în Templu; și tot norodul a venit la El. El a șezut jos și-i învăța.

Atunci cărturarii și fariseii l-au adus o femeie prinsă în preacurvie. Au pus-o în mijlocul norodului, și au zis lui Iisus: «Învățătorule, femeia aceasta a fost prinsă chiar când săvârșea preacurvia. Moise, în Lege, ne-a poruncit să ucidem cu pietre pe astfel de femei: Tu, dar, ce zici?»

Spuneau lucrul acesta ca să-L ispitească și să-L poată învinui. Dar Iisus S-a plecat în jos și scria cu degetul pe pământ.

Fiindcă ei nu încetau să-L întrebe, El S-a ridicat în sus și le-a zis: «Cine dintre voi este fără păcat să arunce cel dintâi cu piatra în ea.»

Apoi S-a plecat iarăși și scria cu degetul pe pământ.

Când au auzit ei cuvintele acestea, s-au simțit muștrați de cugetul lor și au ieșit afară, unul câte unul, începând de la cei mai bătrâni, până la cei din urmă. Și Iisus a rămas singur cu femeia, care stătea în mijloc.

Atunci S-a ridicat în sus; și, când n-a mai văzut pe nimeni decât pe femeie, Iisus i-a zis: «Femeie, unde sunt pârașii tăi? Nimeni nu te-a osândit?»

«Nimeni, Doamne», l-a răspuns ea. Și Iisus i-a zis: «Nici Eu nu te osândesc. Du-te, și să nu mai păcătuiești.» (Ioan 8:1-11)

Pedagogia (din greacă: παιδεία, *paideia* = creștere, formare) denumirea tradițională pentru disciplina științifică care se ocupă de educație. Știință care se ocupă cu metodele de educație și de instruire, învățare a oamenilor.

Deși Iisus Hristos nu a fost un revoluționar în sens politic, multe dintre învățăturile Lui sunt uimitor de revoluționare, dar niciuna nu este în mai mare măsură astfel decât aceea de a lucra cu oamenii, de a-i iubi și de a te sacrifica pentru ei. De aceea chiar și din conducere a făcut o artă, astfel încât în detrimentul termenului *lider*, Iisus Hristos preferă alte denumiri, dintre care cea mai întâlnită este cea de *slujitor*. Așadar conducătorii din cazul de față, și anume cărturarii și fariseii, ar fi trebuit să se comporte ca niște slujitori, mai bine spus apărători ai femeii prinse în adulter, decât așa cum au apărut ei în fața lui Iisus și în fața norodului, percepuți fiind ca pârași. (Paul S. Rees, *Secretul în comunitate, The Community Clue*, în *Life of Faith*, 26 septembrie 1976, p. 3)

Relatăriile din Evanghелиi despre viața și activitatea lui Iisus Hristos arată că El era un evreu credincios, care a purtat toate semnele caracteristice culturii iudaice din momentul nașterii și până în ultima săptămână a vieții Sale în trup omenesc.

Ca orice evreu din primul secol, Domnul Iisus Hristos era răspunzător în fața legii mozaice. Fiind crescut de părinți evrei credincioși, El a prețuit în întregime moștenirea Sa pământească, moștenire care își avea rădăcinile în providența divină. El a știut că Dumnezeu Însuși îl inspirase pe Moise să scrie aceste legi cu scopul de a crea o societate care să reflecte voința Sa și care să fie un far călăuzitor pentru popoare. Iisus Hristos a ascultat cu credincioșie de litera legii. De la circumcizie la suirea la templu, la vârsta de doisprezece

ani, de la participarea la sărbători la atitudinea față de taxe, Iisus a rămas fidel unui sistem despre care știa că avea să-și găsească împlinire în moartea Sa și în slujirea Sa în cer.

După ce S-a revigorat spiritual pe Muntele Măslinilor, Domnul Iisus Hristos S-a întors la templu. Mulțimile s-au strâns în jurul Lui. În timp ce le vorbea, fariseii au adus cu forța înaintea Sa pe femeia prinsă în adulter și L-au întrebat ce părere avea despre Legea lui Moise, care prevedea ca adulterul să fie pedepsit cu moartea. Iisus Și-a dat seama că întrebarea lor era nesinceră, că scopul lor nu era să afle adevărul, ci să-L prindă cu vorba. Pedepsa capitală nu mai putea să fie hotărâtă de curțile de judecată iudaice. De aceea, conducătorii iudei se gândiseră că ar putea să compromită reputația lui Iisus dacă reușeau să-L determine să respingă public omorârea femeii cu pietre. Dacă, din contră, ar fi arătat că era în favoarea execuției, aveau să-L acuze de sfidarea autorității romane.

Mulți creștini au crescut cu ideea că Domnul Iisus ar fi avut o atitudine negativă față de religia iudaică. Este adevărat că Iisus Hristos a vorbit deschis împotriva abuzurilor religiei, însă El nu a vorbit împotriva religiei mozaice, deoarece, în definitiv, El Însuși o adusesese la existență.

Dacă El ar spune „aruncați cu pietre în ea”, El ar fi deschis posibilitatea ca ei să fie învinuiți că omoară pe cineva contrar legii romane, care nu prevedea asemenea pedepse pentru cineva care a săvârșit adulter. Dacă ar fi spus „nu aruncați cu pietre în ea”, El ar fi putut fi acuzat de călcarea legii lui Moise. Această întrebare este una foarte dificilă. Oricum ar fi răspuns din aceste posibilități, Iisus ar fi fost în încurcătură. Aceasta cred că era și dilema pe care se bazau acuzatorii lui Iisus. O altă posibilitate era că dacă El pronunța verdictul de moarte asupra acestei femei, El ar fi putut fi părăsit de toți aceia care Îl simpatizau. Sunt câteva surse care ne indică faptul că un număr suficient de persoane vedeau pedeapsa cu moartea ca fiind prea severă. Este evident faptul că acești acuzaatori nu doreau să respecte legea prin acest gest, ci doar să-L prindă pe Iisus Hristos. Ei se bazau pe faptul că atitudinea și comportamentul Lui va fi unul foarte îngăduitor. El ar fi putut de asemenea să refuze a da un răspuns decisiv. Nu era o constrângere și pe deasupra era în siguranță dacă proceda așa. Dar în cazul acesta, femeia sigur ar fi fost linșată, lapidată.

Motivele lor sunt dezvăluite. Ei nu căutau deloc călăuzire sau sfat în ceea ce făceau, ci doar acuzarea lui Iisus Hristos. Cuvântul tradus aici este „ispită” și înseamnă să-L încerce cu scopul de a-L învinui. Ei doreau o acoperire, o bază legală pe care să-și sprijine acuzațiile. Reacția lui Iisus era aceea de a-i ignora. Pur și simplu, El s-a oprit și a început să scrie pe pământ. Nu există niciun indiciu a ceea ce a scris El pe pământ. Nu este sigur nici dacă a scris sau nu, pentru că verbul folosit aici înseamnă a desena, a picta (verbul este *κατεγραφεν*, *kategrafen*, de la grafie, nu se mai găsește pe nicăieri în Noul Testament, imperfectul arată o acțiune continuă, verbul de bază folosit în acest cuvânt compus este totuși găsit în versetul 8 care descrie acțiunea de a scrie, nu aceea de a picta, desena). Dar verbul în contextul pasajului, ne arată faptul de a scrie.

O sugestie greu de crezut este aceea că El ar fi scris ceea ce a rostit mai târziu. Cu alte cuvinte, sentința a fost și scrisă înainte de a fi pronunțată, ca în legea romană. El a scris câteva cuvinte din Lege, arătând o bază pe care El ar fi luat o posibilă decizie, folosindu-se de limba ebraică. Iisus ar fi scris Exodul 23:1 „Să nu răspândești zvonuri neade-

vărate. Să nu te unești cu cel rău, ca să faci o mărturisire mincinoasă pentru el". Aceasta era o reamintire a faptului că întregul complot era de prost gust, fiind mai degrabă un avertisment adresat oamenilor păcăliți de acești farisei, oameni inocenți care s-au unit cu ei în acuzare.

O altă sugestie ar fi că Iisus Hristos s-a aplecat și a început să scrie pe pământ numele cărturarilor și fariseilor, ale fiecăruia în parte, pe rând, așa cum ne este sugerată imaginea celor „...scriși pe pământ”, conform Ieremia 17:13. O imagine ca aceasta ne comunică faptul că scribii și fariseii, tocmai ei care erau obișnuiți cu scrisul, scrierea numelor, acum, văzându-și numele scrise pe pământ ar fi putut fi cuprinși de frică, teamă, spaimă. Această temere venind din înțelegerea vechi testamentară a pasajului din Ieremia 17:13, unde spune că cei care părăsesc pe Domnul vor fi acoperiți de rușine, iar cei care se abat de la El vor fi scriși pe pământ pentru că ei părăsesc pe Domnul. Apare un joc de rol foarte interesant aici: cărturarii și fariseii care au adus femeia prinsă în adulter pentru a fi judecată în direct, prin imaginea aceasta tacită, dar foarte sugestivă din punct de vedere vizual, își dau seama că ei ar putea fi imediat judecați pentru păcatele lor în mod indirect de către Cel care este fără păcat, dar în același timp cunoaște păcatele tuturor.

Acum, Iisus se ridică în picioare și spune că dacă cineva este fără păcat să arunce primul cu piatra în ea. Acest răspuns i-a dezarmat complet pe acești acuzatori. Nu se poate spune că această construcție ar putea sfida nici măcar puțin legea. El a specificat, – să fie aruncate pietre în ea. Dar această limitare asupra vreunui care ar fi putut arunca cu pietre a intervenit ca niciun dezastru să nu se întâmple cu femeia. Aceste cuvinte nu neagă faptul că ea ar putea fi omorâtă cu pietre, lapidată. Cuvintele lui Iisus sunt pe de o parte un apel la conștiința lor și un avertisment către cei ce ascultau că mai întâi viețile lor ar trebui să fie curate. Răspunsul lui Iisus pentru femeia prinsă în adulter și referitor la cazul ei a așezat semnul egal între toți cei de față.

În cartea *Hristos, Lumina lumii*, p. 462, de Ellen G. White, găsim următorul pasaj:

„Iertând-o pe această femeie și încurajând-o să ducă o viață mai bună, caracterul lui Iisus strălucește în frumusețea neprihănirii desăvârșite. Deși nu acoperă păcatul, nici nu micșorează simțul vinovăției, El nu caută să condamne, ci să mântuiască. Lumea avea numai dispreț și batjocură pentru femeia aceasta păcătoasă, dar Iisus îi spune cuvinte de mângâiere și nădejde. Cel nepătat are milă de slăbiciunea celui păcătos și-i întinde o mână de ajutor. În timp ce fariseii ipocriți acuză, Iisus îi zice: «Du-te și să nu mai păcătuiești!».”

Poate că ne pune la îndoială gândirea într-un mod în care am putea spune că oamenii neprihăniți ar fi fost îndreptățiți să aplice pedeapsa, dar ei aveau și obligația de a da dovadă de îndurare. De fapt, dintre toți cei prezenți, doar Iisus Hristos era fără păcat. Conducătorii religioși s-au retras unul câte unul, iar femeia aceasta disprețuită și vinovată a primit o viață nouă, prin harul Domnului nostru Iisus Hristos.

Pasajul din Ioan 8:1-11 nu contrazice contextul general al Bibliei și nici cu învățătura lui Iisus Hristos nu se contrazice. Deoarece putem avea încredere deplină că textul pe care îl avem astăzi putem să-l luăm fiind Cuvântul inspirat al lui Dumnezeu, este necesar ca în lumina conceptului soteriologic (de mântuire) al lui Iisus Hristos, să iertăm și să oferim șanse de reabilitare celor păcătoși așa cum El a făcut-o; ba chiar mai mult, con-

siderându-ne buni creștini, să acceptăm faptul că fiecare dintre noi suntem păcătoși, iar planul de salvare în urma căderii în păcat este de dorit și în dreptul nostru.

„În ciuda faptului că spiritul de bărfă și de răspândire a zvonurilor este unul dintre mijloacele speciale ale lui Satana prin care el seamănă neînțelegerile și discordia, pentru a face diferență și a crea divergență între oameni și clasele sociale, ba chiar mai mult, pentru a doborî credința multora așa din sinceritatea și autenticitatea convingerilor lor, prietenii sau vrășmașii ar trebui să nu se grăbească să vorbească despre defectele, căderile și greșelile despre care cred că există în cei care îi înconjoară.” – Ellen G. White, *Mărturii*, vol. 4, p. 195

În cazul femeii prinse în adulter, dragostea și dreptatea ar fi trebuit să meargă mână în mână. Cărturarii și fariseii nu ar fi dat dovadă că sunt în căutarea dreptății atâta timp cât ei nu dădeau dovadă că au și pot să împărtășească sentimente de compasiune și dragoste, cu certitudinea că nu ar fi transmis o compasiune reală dacă nu ar fi fost drepti. Aceste concepte trebuie să meargă împreună. Dreptatea și adevărul ar trebui să fie împletite cu dragostea și compasiunea. Tocmai acest echilibru înțelept caracterizează Tora, Legea lui Dumnezeu, și este recomandat și promovat și în această pericopă adulteră. Noi putem simți că această povestire este în conformitate cu caracterul lui Iisus Hristos. Vorbește stării și condițiilor noastre.

Pedagogia lui Iisus în situația femeii prinse în adulter este inclusă în tabloul soteriologic nu doar pentru personajul feminin din situație, ci și pentru cărturari și farisei împreună cu tot norodul ce era de față.

În pasajul din Ioan 8:1-11, metoda pedagogică a lui Iisus este asemenea unui rabin iudeu. Deseori transmitea învățăturile în diferite forme (pilde, epigrame), iar de data aceasta alege ceva unic și anume vorbirea grafică (scrierea), o metodă ce am observat-o în imaginea scrierii cu degetul pe pământ, metodă prin care îi ajută pe cei care au luat parte la această lecție să facă un exercițiu de memorie și-i stimulează, ca ceea ce le-a predat să le rămână cu ușurință în minte și să nu le fie cu dificultate să-și aducă aminte.

Găsim aici o abordare teologică a cazului femeii prinse în adulter și implicația ce o are pedagogia lui Iisus Hristos în această situație, cele referitoare la cei prezenți la actul predării lecției de către Marele Învățător, respectiv femeia, cărturarii și fariseii, și norodul reprezentat de cei care au venit să-L întâlnească pe Iisus Hristos.

În consecință, am observat că Iisus Hristos a transformat pedagogia într-o artă, iar modul de expunere a fost unul fructuos, astfel încât, fără foarte mare efort fizic, le-a demonstrat celor care au adus-o pe femeia prinsă în adulter, că niciunul dintre ei nu este demn, mai presus de femeia cu pricina, sau fără de păcat astfel încât să poată aplica judecata după legea lui Moise și să transforme momentul respectiv, dintr-o lecție, într-o imagine funebră. După ce s-a asigurat că implicațiile de moment au luat sfârșit, iar cei care au adus femeia prinsă în adulter au plecat rușinați și muștrați de cugetul lor, a oferit o continuitate lecției predate oferindu-i personajului feminin din situație un viitor și o nădejde nouă, împreună cu un sfat ridicat la rang de imperativ „du-te, și să nu mai păcătuiești.” – Zoltán Szalos-Farkas, *Dumnezeu, Scriptura și Biserica: Tratat de teologie, hristologie și spiritualitate* (București: Editura Universitară, 2010), p. 332

Material pregătit de pastor Adrian Gherghiță, Conferința Muntenia

„Mai aproape de El, mai aproape de veșnicie ...!”

Mi-au atras atenția următoarele cuvinte: **„Oamenii se urăsc pentru că se tem, se tem pentru că NU se cunosc și NU se cunosc pentru că NU comunică.”** – Martin Luther King

Știm că așa este frumos, așa este bine, fie că în mod autentic empatizăm sau pur și simplu formal să fim aproape de cineva!

Ce înseamnă cu adevărat acest „aproape” ...? Ce ar putea însemna experiența apropierii?

Trăim vremuri în care este extrem de vizibil că oamenii se tem..., dar cel mai mult se tem de a fi aproape! Totuși, Dumnezeu nu Se teme să ne fie aproape, dimpotrivă ne invită aproape de El cu un scop:

Iacov 4:8 – „Apropiati-vă de Dumnezeu și El Se va apropia de voi...”

Ilustrație: fiica mea Sophya, în vârstă de 5 anișori, în timp ce intram pe ușa casei, a alergat spre mine cu brațele deschise și m-a cuprins..., în timp ce abia am mai apucat să spun doar „stai că...”. Realizând ce se întâmplă..., în timp ce mă strângea în brațe..., am continuat ușor stingând restul cuvintelor pe care le aveam ... „să mă schimb de haine că sunt cu praf...”, am rămas absolut fără cuvinte la replica Sophyei: **„... dar tati, vreau sa te iubesc așa...!!!”**

1. Apelul apropierii înseamnă relație!

Dumnezeu, ca un adevărat Tată, ne cheamă pentru a putea interveni în viața noastră!

Psalmi 34:18 – „Domnul este aproape de cei cu inima înfrântă și mântuiește pe cei cu duhul zdrobit.”

De ce insistă Dumnezeu să venim aproape...? Ar putea exista ceva ce Îl ține departe? Poate că ar fi o inimă împovărată de griji sau nehotărâri! Acum ar fi timpul când să reconsideri relația cu Tatăl ceresc, rugându-L să alunge orice teamă, și chiar în acest moment să îmbrățișezi comunicarea cu El, fără protocol...!

Psalmii 73:28 – „Cât pentru mine, fericirea mea este să mă apropii de Dumnezeu: pe Domnul, Dumnezeu, Îl fac locul meu de adăpost”

2. Apropierea ne aduce cele mai prețioase daruri – iubirea și iertarea!

Aceasta este nevoia acută a lumii în acest timp...! În esență, este vorba despre noi și Dumnezeu, o relație în care nu este frică de experiența apropierii!

1 Ioan 4:18 – „În dragoste nu este frică, ci dragostea desăvârșită izgonește frica”

– Venind aproape de Dumnezeu, avem încă o șansă de a fi iertați!

– Aproape, ar mai însemna să trăim autentic experiența întoarcerii radicale spre și NU împotriva Celui care a venit atât de aproape de noi, care încă ne cheamă la schim-

barea vieții prin trăirea acelor valori exemplificate prin viața Sa cât a trăit printre oameni și anume, Domnul Isus!

– Întoarcerea spre și NU împotriva celor apropiați sau cei lângă care ne aflăm în diferite situații... prin cuvinte și gesturi de iubire...

Dumnezeu să ne ajute la o experiență autentică de apropiere de El, de semenii, aceasta și pentru că suntem mai aproape de întâlnirea cu El! „Acum mântuirea este mai aproape de noi decât atunci când am crezut” (Romani 13:11)

3. Aproape de El acum – garanția vieții veșnice!

Domnul Isus a venit atât de aproape de noi (Ioan 1:14), ne cheamă neconținut cât mai este timp de har pentru a ne avea o veșnicie! Merită un răspuns afirmativ?

– De ce a venit Isus în lumea noastră, de ce vine în lumea ta...?

„Din zilele veșniciei, Domnul Isus Hristos era una cu Tatăl; El era „chipul lui Dumnezeu”, chipul măreției și maiestății Sale, „strălucirea slavei Lui”. Și tocmai pentru a manifesta această slavă a venit El în lumea noastră. Pe acest pământ întunecat de păcat, El a venit să descopere lumina iubirii lui Dumnezeu, pentru a fi „Dumnezeu cu noi”. De aceea, despre El s-a profetizat că „Îl vor pune numele Emanuel (...) Venind să locuiască aici, cu noi, Isus avea să-L descopere pe Dumnezeu atât oamenilor, cât și îngerilor. El era Cuvântul lui Dumnezeu — gândul lui Dumnezeu făcut să se audă. În rugăciunea Sa pentru ucenicii Săi, El spunea: „Le-am făcut cunoscut Numele Tău.” (*Hristos, Lumina lumii*, p. 19)

Galateni 4:4 – „Dar când a venit împlinirea vremii, Dumnezeu a trimis pe Fiul Său.”

Promisiunea făcută în Eden – că sămânța femeii va zdrobi capul șarpelui – a fost promisiunea Fiului lui Dumnezeu, singurul prin a cărui putere planul lui Dumnezeu putea fi îndeplinit, iar cunoștința de Dumnezeu, împărtășită.

Dumnezeu i-a promis lui Avraam: „În tine vor fi binecuvântate toate familiile pământului.” Lui Avraam i-a fost prezentat planul lui Dumnezeu pentru răscumpărarea neamului omenesc... Domnul Hristos a declarat: „Tatăl vostru, Avraam, a săltat de bucurie că are să vadă ziua Mea; a văzut-o și s-a bucurat.”

Iacov spusese: „Toiagul de domnie nu se va depărta din Iuda, nici toiagul de cârmuire dintre picioarele lui până va veni Șilo, și de El vor asculta popoarele.”

Lui Moise, Dumnezeu i-a vorbit față către față, așa cum vorbește cineva cu un prieten. Asupra lui a strălucit lumina cu privire la Mântuitorul. El spusese poporului: „Domnul, Dumnezeul tău îți va ridica din mijlocul tău, dintre frații tăi, un proroc ca mine: să ascultați de el!”

Sacrificiile și jertfele vorbeau și ele despre venirea Mântuitorului care avea să fie oferit pentru păcatele lumii. Ele îndreptau atenția spre o slujbă mai bună decât cea realizată de ele, din viitor, când oamenii aveau să se închine lui Dumnezeu în duh și în adevăr și în frumusețea sfințeniei.

În slujbele iudaice era prefigurată ispășirea cerută de călcarea Legii. Jertfa, un miel fără pată sau fără cusur, îl reprezenta pe Mântuitorul lumii, care este atât de sfânt și eficient încât poate ridica păcatele lumii.

Lui David i-a fost dată făgăduința că Domnul Hristos avea să domnească veșnic, iar Împărăția Sa nu va avea sfârșit.

Evreii trăiau într-o atitudine de așteptare, așteptându-L pe Mesia cel făgăduit. Mulți au murit în credință, fără să vadă împlinirea făgăduințelor; însă, văzându-le de departe, au crezut și au mărturisit că sunt străini și călători pe pământ.

Ilustrație

Napoleon a exprimat următoarele gânduri pe când era exilat pe insula Sf. Elena. Acolo, cuceritorul Europei civilizate a avut timp ca să reflecteze la măsura realizărilor sale. L-a chemat la sine pe contele Montholon și l-a întrebat:

– Poți să-mi spui cine a fost Iisus Hristos?

Contele nu i-a răspuns, așa că Napoleon a avut ocazia să ofere unul dintre cele mai extraordinare răspunsuri cu privire la Iisus Cristos:

– Ei bine, atunci am să-ți spun eu. Alexandru, Cezar, Carol cel Mare și eu însumi am întemeiat imperii mari, dar pe ce s-au bazat realizările geniului nostru? Pe forță. Iisus singur și-a întemeiat imperiul pe dragoste și până în ziua de azi milioane de oameni sunt gata să moară pentru El... Cred că înțeleg câte ceva despre natura umană; și îți spun că toți cei amintiți de mine au fost oameni și eu sunt om: nimeni nu e ca El; Iisus Hristos a fost mai mult decât om... Eu am inspirat atâta devotament entuziast în oameni, încât au fost dispuși să moară pentru mine... dar pentru asta era necesar să fiu văzut de ei, cu influența electrizantă a privirii mele, a cuvintelor mele, a vocii mele. Când îi vedeam pe oameni și le vorbeam, aprindeam flacăra abnegației în inima lor... Hristos singur a reușit să înalțe mintea omului spre ceva nevăzut, așa încât ea a devenit insensibilă la bariera timpului și a spațiului. De optsprezece veacuri, Iisus poruncește ceva ce e foarte greu de împlinit. El cere ceva ce un filozof poate cere în van de la prietenii lui, un tată de la copiii lui, o mireasă de la mirele ei ori un bărbat de la fratele lui. El cere inima omului; și o vrea în întregime pentru El. O cere necondiționat și imediat cerința Îi e satisfăcută. Minunat! Sfidând timpul și spațiul, sufletul omului – cu toate energiile și facultățile sale – devine o anexă a împărăției lui Cristos. Toți cei care cred sincer în El sunt animați de o dragoste deosebită și supranaturală față de El. Acest fenomen este inexplicabil; el depășește puterile oricărui om. Timpul, marele distrugător, nu poate să stingă acest foc sacru; nu poate nici să-i slăbească puterea, nici să pună limite cuprinderii sale. Aceasta mă impresionează cel mai mult. M-am gândit adesea la lucrul acesta. El mă convinge mai presus de orice de Divinitatea lui Iisus Hristos. – Ravi Zacharias, *Iisus între alți dumnezei*

La împlinirea vremii, Domnul Iisus a venit pentru a ne aduce „o mântuire așa de mare” (Evrei 2:3) într-o condiție nemeritată în care ne aflăm..., pentru a ne iubi „așa cum suntem...”, dar oferindu-ne în același timp posibilitatea unei vieți noi! Tot la împlinirea vremii va veni foarte curând a doua oară pentru a ne aduce viața veșnică!

Ioan 1:11 – „A venit la ai Săi, și ai Săi nu L-au primit.”

Aș dori să ne găsim printre cei care L-au primit acum, care au venit pentru a fi mai aproape de El! Acela care a murit pentru păcătoși va fi chiar acela care-i va judeca în ziua finală; căci Tatăl „toată judecata a dat-o Fiului” și „l-a dat putere să judece, întrucât este Fiu al omului” (Ioan 5:22,27).

„Ce zi va fi atunci când cei care L-au respins pe Hristos Îl vor privi pe Acela pe care L-au străpuns. Vor vedea atunci că El le-ar fi putut oferi tot cerul dacă ar fi stat alături de El ca niște copii ascultători; că El a plătit un preț infinit pentru răscumpărarea lor și că nu au vrut să accepte eliberarea din robia teribilă a păcatului. Au ales să stea sub stindardul cel negru al răzvrătirii atunci când se apropia ceasul încheierii harului.” – *Review and Herald*, 5 septembrie 1899

Oricât de mare consideri că ar fi prețul de a veni aproape de Iisus, poate ar fi implicații în diferite domenii ale vieții personale sau de familie, nu uita: Pe Domnul Iisus L-a costat mai mult pentru a veni aproape de tine și vine încă o dată pentru a te avea o veșnicie!

Domnul să ne ajute într-o experiență a apropierii autentice de El acum, prin studiul Scripturii, al rugăciunii al umblării zilnice cu El pentru că „acum **mântuirea este mai aproape de noi** decât atunci când am crezut” (Romani 13:11)

Amin!

Material realizat de pastor Florin Ghiță, Conferința Muntenia

CINE EȘTI CÂND NU TE VEDE NIMENI

Despre păcatele ascunse

Imn deschidere: „Fiți tari în credință” 287

Imn închidere: „Eu am fost prea departe de Domnul” 745

Imn suplimentar: „Dacă crucea grea îți pare” 296

Textele biblice de bază:

Iosua 6:18.19 & cap. 7 tot (7:1-5.11.18.20-22) (Despre Acan)

1 Împărați 21:9-16 Ahab, Izabela și via lui Nabot

Faptele 5:1-11 – Anania și Safira

I. Introducere

Ilustrații

1. Am primit un e-mail anii trecuți care suna în felul următor: „Salutare pastore, ai grijă că oile tale, nu te mai ascultă, degeaba le chemi în fiecare Sâmbătă, să le înveți ce este bine să facă și ce nu este bine să facă. Eu te salut și îți doresc numai fericire și cel puțin tu să rămâi cel de încredere. Domnul să fie cu tine!” (Miercuri 28.05.2014/h. 23:51 –citit la 9 ore de la primire)

Ce să răspund fraților de la ..., etc. celui ce mi-a scris acum câțiva ani? Avea dreptate? Are dreptate? Ne-am schimbat în bine după ani de zile?

2. Am apelat pe mobil o persoană care nu mi-a răspuns...

Eram în mașină, așteptam pe cineva și peste drum pe diagonală la aproximativ 150 am văzut un frate. Se întâmplase că nu-l văzusem în ultima vreme și deoarece strada era foarte aglomerată, am gândit că cel mai rapid este să-l sun și în timp ce vorbesc cu el să-i indic a ne privi pentru a ne saluta. Am căutat numărul în agendă, am apelat, telefonul meu indica faptul că legătura este stabilită deja și vizual am văzut pe dragul meu care duce mâna la piept (nu de dorul meu), suna telefonul... L-a scos, s-a uitat la el, a văzut cu siguranță cine sună și se învârtea ca unul fără direcție cu telefonul în mână și cu ochii la el, probabil că-și zicea: să-i răspund,... să nu-i răspund?... Poate că tocmai atunci se ducea într-o direcție nepotrivită și eu chiar atunci am sunat... Unde credeți că m-a dus gândul meu atunci cu o comparație? La cine credeți că m-am gândit? Da, la Dumnezeuul nostru iubitor care ne vede în orice moment și suferă pentru păcatele și ambițiile noastre!

Întrebarea este: „Cine ești când nu te vede nimeni?” (sau cel puțin crezi... că nu te vede nimeni).

POEZIE: „Fântânile luminii” – Daniel Chirileanu

Fântânile luminii

Sunt dincolo de stele și de soare

Departa, peste munți de nor și de senin.

Dintotdeauna,
Dumnezeu a fost izvorul, iar noi ne-am adăpat din El mereu
Speranțele și dorul.
La El
Nu-i nicio zi cu noapte de tăciune,
Lumina Lui nu lasă umbre pe cărări.
Când ți-e aproape
Nu mai poți muri oricum,
Dar nici nu poți trăi o viață de nămol
Ca orișicine.
Fântânile luminii
Sunt pentru toți, întotdeauna pline.
Nu poți trăi în beznă de păcat și-n curcubeu,
Nu poți sluji lui Dumnezeu
Slujindu-te pe tine,
Dar poți decide să trăiești înseninat
Mereu.
Lumina este El
În fiecare clipă,
Pământul poate fi uitat
Ori dogorit de soare,
Dar niciodată El
N-ar pârjoli pe cineva
Ajunge doar ca cineva să-L vrea
Alături de El.

3. Citirea pasajului biblic. Iosua 6:18.19; 7:1-5,11,18,20-22

Aplicații și explicații

- **Mantaua** – (frumoasă de Șinear), poate reprezenta caracterul, ceea ce afișăm, cu ceea ce vrem să ne dăm mari. Dar Acan nu a beneficiat de îmbrăcarea ei...
- **200 sicli de argint** – Venituri necuvenite pentru confort neavenit pe termen lung
- **o placă de aur în valoare de 50 de sicli** – idolii veacului acestuia

II. De ce nu este „vitalitate spirituală”? Viciile îndrăgite ne autodistrug.

Ce ascunzi frate, ce ascunzi soro în inima ta, în trupul tău, în mintea ta, în casa ta, în biserica ta de nu lași ca biruința Duhului Sfânt să triumfe? Chiar și venirea (sau lipsa de participare la serviciile divine secundare de vineri seara ori minutele de rugăciune) doar la serviciul divin de la 11-12... spune despre tine cine ești..., despre mine cine sunt...? Mai ales în contextul acestei scuze „pandemice” care a venit pentru unii ca o mănășă pentru a le justifica neimplicarea.

Ce păcate construiesc zidul de despărțire dintre tine și Dumnezeu? (Isaia 59:1.2)
„Nu, mâna Domnului nu este prea scurtă ca să mântuiască, nici urechea Lui prea tare ca să audă, ci nelegiuirile voastre pun un zid de despărțire între voi și Dumnezeul vostru; păcatele voastre vă ascund fața Lui și-L împiedică să v-asculte!”

Voi trece în revistă câteva dintre păcatele întâlnite printre noi:

- Consumul de cafeaua și alte droguri...
- Alcoolul (tataie Sandu în primele trei luni după botez)
- Minciuna
- Furtul
- Călcarea Sabatului
- Invidia
- Calomnia
- Bârfa și bănuiala
- Curvia (Curvia, vinul și mustul iau mințile omului). (Osea 4:11)
- Homosexualitatea = „ADEVĂRUL PREZENT”
- Pornografia.

III. „Astăzi” este totuși cheia succesului!

Evrei 3:7.8.13.15; 4:7. „...Astăzi, dacă auziți glasul Lui, nu vă împietriți inimile...!!”

Ce să facem cu greșelile trecutului?

1. Nu le ascundeți.

2. Mărturișiți-le.

Proverbele 28:13 – „Cine își ascunde fărădelegile nu propășește, dar cine le mărturisește și se lasă de ele capătă îndurare.”

Ezra 10:11 – „Mărturișiți-vă acum greșeala înaintea Domnului Dumnezeului părinților voștri și faceți voia Lui! Despărțiți-vă de popoarele țării și de femeile străine.”

Iacov 5:16 – „Mărturișiți-vă unii altora păcatele și rugați-vă unii pentru alții, ca să fiți vindecați. Mare putere are rugăciunea fierbinte a celui neprihănit.”

IV. Citate din cartea: „Cine ești când nu te vede nimeni”

Disciplină și gratificare amânată. „Obținând succesul prin amânarea gratificării”. UNII OAMENI par să reușească în tot ceea ce fac. Au cariere de succes ... există o calitate care a jucat un rol semnificativ aproape în fiecare caz – disciplina.

În schimb, alți oameni au un lanț penibil de nereușite ... izvorâte dintr-o lipsă izbitoră – disciplina. (pp. 23-24). Practicați principiul gratificării amânate!

„De aceea, studenții bine disciplinați atacă responsabilitățile – temele și responsabilitățile menajere – cât de curând posibil după orele de școală. Odată ce acestea sunt încheiate, se pot bucura de restul serii.” (p. 25. Al. II). De exemplu, gratificarea amânată este utilă și pentru viața spirituală. Ca pastor, am auzit adesea oameni spunând: „Am învățat ceva de-a lungul anilor. Dacă mă disciplinez să petrec 10-15 minute dimineața devreme într-un loc liniștit... tot restul zilei va părea mai satisfăcător” (p. 26.) „Să trăim durerea acum ca să avem mai mult timp pentru plăcere mai târziu” (p. 27) Disciplina nu este ceva greu de înțeles dacă îți amintești cuvintele „gratificare amânată”. Totuși a înțelege disciplina și a o practica sunt două lucruri diferite. **Cheia** practicării disciplinei poate fi descrisă în trei cuvinte: „luarea deciziilor în avans” (p. 28)

V. Încheiere/aplicații

1. Evită scurtăturile. Te poți „juca” acum și vei plăti după aceea sau poți mai întâi „plăti” și apoi te poți „juca” în voie. Pentru orice primești trebuie plătit un preț. Plătești la început sau plătești la sfârșit, dar trebuie să plătești!!
2. Nu vă jucați cu păcatul! Nimeni nu devine hoț, criminal, mincinos peste noapte, ci treptat. Nimeni nu este în siguranță atâta timp cât nu îi rămâne credincios lui Dumnezeu în inima și în mintea sa. Nimeni nu este la adăpost atâta timp cât nu detestă tot ce e rău și atâta timp cât nu iubește integritatea.

Ieremia 12:5 – „Dacă, alergând cu cei ce aleargă pe picioare, ei te obolesc, cum vei putea să te iei la întrecere cu niște cai? Și, dacă nu te crezi la adăpost decât într-o țară liniștită, ce vei face pe malurile îngâmfate ale Iordanului?”

Sunt numeroase gânduri și libertăți îndoielnice care diminuează capacitatea de a ne împotrivi păcatului și care ne determină să coborâm ștacheta (Devoțional 2015, 16 iulie). Am hotărât să nu mai calc banda dublă continuă a străzii naționale și să fac mai bine 1 km în plus dar cu conștiința necălcată.

APEL

2 Corinteni 5:10,17

„Căci toți trebuie să ne înfățișăm înaintea scaunului de judecată al lui Hristos, pentru ca fiecare să-și primească răsplata după binele sau răul pe care-l va fi făcut când trăia în trup.”

„Căci dacă este cineva în Hristos, este o făptură nouă. Cele vechi s-au dus: iată că toate lucrurile s-au făcut noi”

Citat – „Despre păcate favorite”

„Dacă mai ții la vreun păcat favorit, vei vedea că drumul este prea îngust, ca să-l poți păstra. Căile tale proprii, voința, obiceiurile și faptele tale rele trebuie părăsite, dacă dorești să umbli pe calea Domnului. Acela care vrea să-l slujească Domnului Hristos, nu poate să se ia după părerile lumii sau să aibă aceleași standarde ca ea. Cărarea care duce spre cer este prea îngustă, ca să încapă pe ea ranguri sau bogății, este prea îngustă pentru ambiții egoiste, este prea gloduroasă și stâncoasă, ca să urce pe ea aceia care iubesc o viață ușoară. Truda, răbdarea, sacrificiul de sine, musturarea, sărăcia, împotrivirea din partea păcătoșilor au fost partea Domnului Hristos și trebuie să fie și partea noastră, dacă vrem să intrăm odată în Paradisul lui Dumnezeu.” – CMF 138.4

VI. Citate din „Spiritul Profetic”

CAFEAUA, CEAIUL NEGRU ȘI TUTUNUL

„În timp ce foarte puțin respect s-a arătat față de acest departament de către mulți membri și de către unii dintre slujitorii Evangheliei, Domnul Și-a arătat preocuparea Sa pentru el, făcându-l prosper și bogat. Atunci când este bine condusă, **lucrarea reformei sanitare este o pană despicioare, făcând drum ca și alte adevăruri să pătrundă în inimă.** Când solia îngerului al treilea este primită în plină-

tatea ei, reformei sanitare i se va da locul ei în comitetele conferințelor, în lucrarea comunității, în familie, la masă și în toate lucrările gospodăriei. Atunci brațul drept va sluji și va proteja corpul.

Țineți lucrarea reformei sanitare la loc de frunte, este solia ce sunt instruită să v-o aduc. Arătați atât de clar valoarea ei încât să se simtă o largă nevoie de ea. Abținerea de la orice aliment și orice băutură dăunătoare este roada adevăratei religii. Cel care este pe deplin convertit va abandona orice obicei și poftă dăunătoare. Prin abținerea totală, el va birui dorința sa după satisfacerea unor plăceri distrugătoare de sănătate. Am fost instruită să spun educatorilor reformei sanitare: Mergeți înainte.

Noi, fiecare, în mod individual, suntem proprietatea lui Hristos, posesiunea Sa pentru care El a plătit. Se cere de la fiecare dintre noi să ne păstrăm sănătatea și puterea prin practicarea cumpătării în toate lucrurile. Poftele și pasiunile trebuie ținute în frâu, pentru ca nu cumva, prin acestea, să slăbim sau să pângărim Templul lui Dumnezeu în om. **Tot ceea ce ne slăbește puterea fizică ne slăbește și mintea și o face mai puțin în stare să discearnă între bine și rău, între ceea ce este corect și ceea ce este greșit.**

Acest principiu este ilustrat în cazul lui Nadab și Abihu. Dumnezeu le-a dat cea mai sacră lucrare de făcut, îngăduindu-le să se apropie de El prin slujba pe care o făceau; însă ei aveau obiceiul de a bea vin și își făceau această slujbă sfântă în sanctuar având mințile tulburi. Acolo se afla **focul sacru**, care fusese aprins de Însuși Dumnezeu; dar ei foloseau foc obișnuit în cădelnițele lor când aduceau tămâia, care trebuia să se înalțe ca o mireasmă plăcută împreună cu rugăciunile poporului lui Dumnezeu.

Datorită faptului că mințile lor erau înnegurate de o îngăduință nesfântă, ei nu au ținut cont de cerința divină; «atunci a ieșit un foc dinaintea Domnului, i-a mistuit și au murit înaintea Domnului» (Leviticul 10:2). Dumnezeu le-a interzis preoților care slujeau la sanctuar să folosească vin și același îndemn ar fi fost dat și cu privire la tutun, dacă acesta ar fi fost folosit pe atunci; căci și acesta are o influență dăunătoare asupra creierului, amortindu-l. Fiecare ar trebui să se împotrivescă tentației de a folosi vin, tutun, mâncăruri de carne, ceai negru sau cafea. Experiența a demonstrat că se pot face lucruri foarte bune și fără aceste lucruri dăunătoare.” – *Principiile fundamentale ale educației creștine*, cap. „Importanța educației fizice”

„Cei care sunt săraci în ce privește bunurile acestei lumi așază toată greutatea aducerii mărturiei pe umerii oamenilor care au averi. Ei nu își dau seama că și ei au o lucrare de făcut. Dumnezeu le cere să facă un sacrificiu. El le cere să-și sacrifice idolii. Ei ar trebui să lase deoparte stimulentele, cum ar fi tutunul, ceaiul negru și cafeaua. Am văzut că ispravnicii lui Dumnezeu nu au datoriat de a ajuta acele persoane care continuă să folosească tutun, ceai negru și cafea.” – T1, cap. 6, „Cei săraci”

„Cei care folosesc tutun, ceai și cafea ar trebui să lase deoparte acești idoli, iar valoarea acestora să o depună în vistieria Domnului. Unii nu au făcut niciodată sacrificii pentru cauza lui Dumnezeu și sunt adormiți cu privire la ceea ce cere Domnul de la ei. Unii, chiar dintre cei foarte săraci, vor avea de dus o luptă foarte grea pentru a se debarasa de aceste excitante. **Acest sacrificiu personal nu este cerut din cauză că lucrarea lui Dumnezeu suferă datorită lipsei mijloacelor. Fiecare ini-**

mă este pusă la încercare, fiecare caracter trebuie să se dezvolte. Acesta este principiul care ar trebui să stea la baza acțiunii celor din poporul lui Dumnezeu.” – T1, „Dăruirea sistematică”

„Unii își îngăduie patima păcătoasă care se războiește împotriva sufletului și este un continuu obstacol în calea înaintării lor spirituale. Conștiința lor îi acuză mereu și, dacă se spun adevăruri directe, ei sunt predispuși să fie ofenșați. Ei se osândesc singuri și consideră că subiectele au fost alese în mod special pentru a atinge cazul lor. Se întristează și se simt jigniți, retrăgându-se singuri din adunările sfinților. Ei părăsesc adunările lor, căci astfel conștiința nu le va mai fi tulburată. Curând își pierd interesul pentru adunări și dragostea pentru adevăr, iar dacă nu se produce o totală reformă în viața lor, ei se vor întoarce și își vor relua poziția de partea oștirii răzvrătite, care stă sub steagul negru al lui Satana. Dacă aceștia își vor răstigni patimile firii pământești, care se războiesc cu sufletul, ei se vor da la o parte din cale și acolo săgețile adevărului vor trece pe lângă ei fără să le facă vreun rău. Înșă, **dacă își îngăduie patimi păcătoase și astfel își îndrăgesc idolii, ei se fac singuri o țintă pe care să o lovească săgețile adevărului, și dacă acesta se rostește, ei vor fi răniți.**

Unii cred că nu-și pot reforma viața, că și-ar sacrifica sănătatea dacă ar încerca să se lase de ceai, cafea și mâncarea de carne. Satana le sugerează aceste lucruri. Tocmai aceste stimulente puternice sunt cele care le subminează sănătatea și pregătește organismul pentru boli acute, prin faptul că slăbesc mașinăria fină a naturii și dăruiește fortificațiile ridicate de ea împotriva bolii și slăbirii premature. Cei care fac o schimbare și se lasă de acești stimulenți care nu sunt naturali vor simți pentru un timp o pierdere și vor suferi mult fără ele, ca și bețivul care este legat de alcool. Dacă i se iau băuturile acelea vătămătoare, el suferă teribil. Natura îi va veni în ajutor și va rămâne la postul ei, până când el va repune la loc falsul reazem. Unii au simțurile naturale atât de amorțite, încât naturii îi va trebui ceva timp pentru refacere în urma abuzului făcut datorită obiceiurilor păcătoase ale omului, îngăduirea unei poftes lacom, destrăbălat, care i-a slăbit puterea. Oferiți naturii o șansă, și ea se va mobiliza, făcându-și bine și nobil partea ei. Folosirea stimulentele nenaturale este vătămătoare pentru sănătate și are ca rezultat amorțirea creierului, făcând imposibilă aprecierea lucrurilor veșnice. Cei care cultivă acești idoli nu pot evalua cum se cuvine mântuirea pe care a realizat-o Domnul Hristos pentru ei printr-o viață de tăgăduire de sine, de suferință și ocară continuă, iar în final, dându-și propria Sa viață fără de păcat pentru a salva de la moarte pe omul ce trebuia să piară.” – T1, cap. „Ascultarea de adevăr”

„Cei din poporul nostru merg în mod constant în regres în ce privește reforma sarnitară. **Satana vede că nu poate avea o la fel de mare putere de a-i stăpâni cum ar avea dacă aceștia și-ar îngădui pofta.** Sub influența alimentelor nesănătoase, conștiința intră în amorțire, mintea se întunecă și capacitatea ei de a fi impresionată este tocită. Înșă vina păcătoșului nu este micșorată pentru motivul amorțirii conștiinței violate și insensibilizării ei.

Satana corupe minți și distruge suflete prin ispitele sale subtile. Vor vedea oare cei din poporul nostru și vor simți păcatul îngăduirii unei poftes stricate? Vor renunța ei la ceai, cafea, mâncăruri cu carne și toate alimentele ațâțătoare și își vor consacra răspândirii adevărului mijloacele materiale cheltuite pentru asemenea în-

găduințe vătămătoare? Aceste stimulente nu fac decât rău.” – T3, cap. „Părinții ca reformatori”

„Din cele ce mi-a arătat Domnul, această stare de lucruri se va schimba și poporul ales al lui Dumnezeu va practica cumpătarea în toate lucrurile.

Predispoziția de a lua boala este de zece ori mărită prin mâncarea de carne.

Puterile intelectuale, morale și fizice sunt diminuate prin folosirea obișnuită a mâncării cu carne. Aceasta deranjează organismul, întunecă intelectul și tocește sensibilitățile morale. Noi vă spunem, iubite frate și soră, că cea mai sigură cale este să renunțați la carne. **Ceaiul și cafeaua sunt, de asemenea, vătămătoare pentru organism.** Într-o anumită măsură, ceaiul produce intoxicație. El intră în circulație și, în mod gradat, slăbește energia corpului și a minții. El stimulează, excită și grăbește mișcarea mașinăriei vii, forțând-o la acțiune nenaturală, dând astfel băutorului de ceai senzația că acesta îi face un mare serviciu, dându-i tărie. Aceasta este o greșeală. Ceaiul acționează asupra tăriei nervilor și îi lasă mult slăbiți. Când influența lui a trecut și excitația crescută datorită folosirii lui a slăbit, care este atunci rezultatul? Apatie și debilitate, pe măsura excitației artificiale produse de ceai. Când organismul este deja prea mult solicitat și are nevoie de odihnă, folosirea ceaiului zorește natura prin **acțiune neobișnuită, nefirească** și prin aceasta scade puterea lui de a lucra și capacitatea de a îndura; și puterile lui cedează cu mult timp mai înainte decât a hotărât cerul că ar fi trebuit să cedeze. Creștinii ar trebui să renunțe la el.

Influența cafelei este aceeași ca a ceaiului, dar efectul asupra organismului este și mai rău. Influența ei este excitantă, și, cu cât se consumă o cantitate mai mare, cu atât organismul va fi mai extenuat. Băutorii de ceai și de cafea își poartă semnele pe fețele lor. Pielea devine palidă și capătă o înfățișare lipsită de viață.

Pe față nu se vede strălucirea sănătății. Ceaiul și cafeaua nu hrănesc organismul.

Energia obținută prin ele este bruscă, înainte ca stomacul să aibă timp să le digere.

...Aceasta este întru totul o putere falsă, prin care nu ne facem decât mai rău. Ele nu ne dau nicio părticică de putere naturală. Al doilea efect al consumului de ceai este durerea de cap, insomniile, palpitații de inimă, indigestie, nervi și multe alte rele. «Vă îndemn dar, fraților, pentru îndurarea lui Dumnezeu, să aduceți trupurile voastre ca o jertfă vie, sfântă plăcută lui Dumnezeu, aceasta va fi din partea voastră o slujbă duhovnicească» (Romani 12:1,2). Cum putem face acest lucru când îngăduim poftei să vatăme puterile fizice și morale? Dumnezeu cere să prezentăm trupurile noastre ca o jertfă vie. «Deci, fie că mâncați, fie că beți, fie că faceți altceva, să faceți totul spre slava lui Dumnezeu.» – T2, cap. „Carnea și excitantele”

„Folosirea tutunului încurajează pofta pentru băuturile alcoolice; iar folosirea tutunului și alcoolului slăbesc, în mod invariabil, puterea nervilor.” – T3, cap. „Puterea poftei”

„Ceaiul și cafeaua sunt factori contributory. – Prin necumpătarea începută acasă, organele digestive devin mai întâi slăbite și, în curând, hrana obișnuită nu mai satisface pofta. Se stabilesc condiții nesănătoase și există o poftă pentru mâncare mai excitantă. Ceaiul și cafeaua produc un efect imediat. Sub influența acestor otrăvuri, sistemul nervos este excitat și, pentru un timp, intelectul pare să fie înviorat și imaginația mai vie. Deoarece acești stimulente produc efecte atât de plăcute, mulți trag concluzia că au nevoie de ele cu adevărat. Dar există întotdeauna o

reacție. Sistemul nervos a împrumutat putere din resursele sale pentru viitor ca să le folosească în prezent. Și toată această înviorare este urmată de o depresie corespunzătoare. Caracterul brusc al ușurării obținute din ceai și cafea este o dovadă că ceea ce pare a fi tărie este numai excitare nervoasă și, în consecință, trebuie să fie o daună pentru organism.” – (CTBH. p. 31)

„Efectele stimulenților și narcoticelor. – Stimulenții și narcoticile au ca efect reducerea tăriei fizice și orice afectează trupul va afecta și mintea. Un stimulent s-ar putea să stârnească energiile pentru un timp și să producă activitate intelectuală și fizică, dar după ce trece influența înviorătoare, atât mintea cât și corpul vor fi într-o condiție mai rea decât înainte. **Băuturile intoxicante și tutunul s-au dovedit a fi un blestem teribil pentru omenire, nu numai slăbind trupul și aducând confuzie minții, ci și pervertind principiile morale.** Pe măsură ce judecata este îndepărtată de la conducere, patimile animalice vor avea controlul. Cu cât sunt folosite mai mult aceste otrăvuri, cu atât mai brutală va deveni natura.” – ST, 13 septembrie 1910

CEAIUL ȘI CAFEAUA

„Din pricina acestor rezultate, mulți presupun că ceaiul sau cafeaua pe care o beau le face un mare bine. Însă aceasta este o greșeală. Ceaiul și cafeaua nu hrănesc organismul. Efectul lor se produce înainte ca digestia și asimilarea să poată avea loc, iar ceea ce pare a fi energie este doar excitare nervoasă. **Pornirea de a folosi stimulente devine mai greu de controlat, până când voința este copleșită și pare că nu mai există nicio putere care să se opună acestei dorințe nefirești. Stimulentele sunt cerute din ce în ce mai puternic, până când organismul nu mai poate reacționa deloc.**” – *Divina vindecare*, cap. „Stimulente și narcotice – ceaiul și cafeaua”

„**Se fac eforturi mari pentru eradicarea patimii beției; dar multe eforturi nu sunt direcționate bine.** Susținătorii abstenenței ar trebui să fie conștientizați de relele care rezultă din folosirea alimentelor nehrănitoare, a condimentelor, ceaiului și cafelei. ... Prin îngăduirea unei poftă pervertit, omul își pierde puterea de a se împotrivi ispitei.

... În ce privește ceaiul, cafeaua, tutunul și băuturile alcoolice, singura cale sigură este aceea de a nu lua, a nu gusta, a nu atinge. Acțiunea ceaiului, cafelei și a altor băuturi similare este îndreptată în aceeași direcție cu cea a alcoolului și tutunului și în unele cazuri este la fel de greu de renunțat la acest obicei ca în cazul bețivului căruia îi este greu să se lase de băuturile amețitoare. Cei care încearcă să renunțe la aceste stimulente vor avea un timp simțământul unei pierderi și vor suferi fără ele. Însă, prin perseverență, vor birui acea poftă puternică și vor înceta să le mai simtă lipsa. S-ar putea ca organismul să aibă nevoie de ceva timp pentru a se reface de pe urma abuzului la care a fost supus; dar dați-i o șansă și își va recăpăta forțele, făcându-și lucrarea bine și cu spor.” – *Ibidem*, „Stimulente și narcotice – băuturi cu conținut redus de alcool”

„Ceaiul, cafeaua și alimentele din carne produc un efect imediat. **Sub influența acestor otrăvuri, sistemul nervos este excitat și, în anumite cazuri, pentru moment, intelectul pare învigorat și imaginația mai vie.** Pentru că aceste stimulente aduc pentru acel moment rezultate atât de agreabile, mulți trag concluzia că au într-ade-

văr nevoie de ele și continuă să le folosească. Există însă întotdeauna o reacție. Sistemul nervos, fiind excitat așa cum n-ar fi trebuit, a împrumutat putere – care să fie folosită imediat – din resursele ce urmau să fie folosite în viitor. **Toată această înviorare temporară a organismului este urmată de depresie.** Slăbirea puterii organelor excitate, după ce stimulentele și-a pierdut forța, va fi direct proporțională cu măsura în care aceste stimulente au înviorat temporar sistemul. Poftha este educat să râvnească ceva mai tare, care să aibă calitatea de a menține și spori starea agreabilă de excitație, până când îngăduirea slăbiciunii devine obicei – și există o dorință continuă pentru stimulente mai puternice, cum ar fi tutunul, vinul și țăriile. **Cu cât este răsfățat mai mult poftha, cu atât vor fi mai frecvente cererile lui și mai greu de controlat.** Cu cât este mai slăbit organismul și cu cât este mai incapabil de a renunța la stimulentele artificiale, cu atât crește mai mult pasiunea pentru aceste lucruri, până când voința este copleșită și pare că nu mai are nicio putere prin care să tăgăduiască poftha nefirească pentru slăbiciunile respective.

Singura cale sigură este de a nu lua, de a nu gusta, de a nu atinge ceaiurile cafeaua, vinurile, tutunul, opiumul și băuturile alcoolice. – T3, cap. „Puterea poftei

„Repetăm: alcoolismul începe la mesele noastre. Poftha este îngăduită până când îngăduința în toate devine o a doua fire. Prin folosirea ceaiului și cafelei se formează poftha pentru tutun, iar acesta încurajează poftha pentru băuturi spirtoase. Ceaiul și cafeaua întrețin o pofthă crescând pentru stimulente și mai puternice, ca tutunul și alcoolul.” – T3, cap. „Părinții ca reformatori”

„Tu ești foarte nervos și excitabil. Ceaiul are influența de a excita nervii, și cafeaua amortește creierul; amândouă sunt foarte vătămătoare. Trebuie să fii atent la dieta ta. Mănâncă mâncarea cea mai hrănitore și mai sănătoasă și păstrează-te într-o stare sufletească liniștită unde să nu ajungi așa de excitat și cuprins de patimă. Tu poți fi de mare folos la serviciu, pentru că poți ocupa un loc important dacă vrei să devii schimbat; dar așa cum ești acum, cu siguranță că nu vei reuși să faci ceea ce ai putea face.” – T5, cap. „Religia în viața zilnică”

Ceaiul negru și cafeaua

„Aceia care au primit instrucțiuni cu privire la relele folosirii alimentelor de carne, a ceaiului și a cafelei, și a preparatelor alimentare bogate și nesănătoase și care sunt hotărâți să facă un legământ cu Dumnezeu prin sacrificiu, nu vor continua să-și satisfacă poftha pentru alimente pe care le știu că sunt nesănătoase. Dumnezeu cere ca gusturile să fie curățite și să se practice lepădarea de sine cu privire la lucrurile acelea care nu sunt bune. Aceasta este o lucrare care va trebui să fie făcută mai înainte ca poporul Său să poată sta înaintea Lui ca popor desăvârșit.” – T9, secț. 4

„Fiecare creștin adevărat trebuie să-și țină sub control pofthele și patimile. Dacă nu se eliberează de sub robia poftei, el nu poate fi un slujitor adevărat și ascultător al lui Hristos. Îngăduirea poftei și a patimii anulează efectul adevărului asupra inimii. Este imposibil ca spiritul și puterea adevărului să sfințească o persoană, suflet, trup și spirit, atâta timp cât aceasta este stăpânită de dorințe senzuale.” – *Cumpătarea creștină și igiena biblică*, p. 75-80

Material realizat de pastor Daniel Glodeanu, Conferința Muntenia

Ipocrizia costă... viața

Într-un raport preliminar emis la sfârșitul lunii octombrie 2014 de către 200 de episcopi ai Sinodului de la Vatican numit de către Papa Francisc pe 5 a 10-a același an pentru a discuta probleme cum ar fi avortul, homosexualitatea și divorțul, s-a declarat că homosexualii pot oferi ceva important pentru creștini, cum ar fi „darurile și calitățile lor.”

Acest comunicat precede declarațiile pontifului făcute cu un an în urmă într-un ziar (Huffington Post) din SUA: „Cine sunt eu ca să judec o persoană homosexuală care Îl caută pe Dumnezeu? Nu putem marginaliza aceste persoane”.

Plecând de la aceste afirmații vă invit să reflectăm la câteva date statistice, care ne-ar putea stârni anumite reacții:

1. Opinia americanilor cu privire la subiectele sensibile din punct de vedere moral s-a schimbat semnificativ în ultimii ani: susținerea căsătoriilor gay a crescut cu 19 procente din 2001 până în prezent, ajungând ca 59% dintre cei intervievați să afirme că sunt de acord cu căsătoria între persoane de același sex.

2. Categoria de vârstă care susține cel mai puternic căsătoriile gay sunt tinerii cu vârste cuprinse între 18 și 29 de ani, care susțin în proporție de 70% căsătoria gay.

3. SUA 48% din cupluri aleg să trăiască mai întâi în concubinaj

4. În Franța s-au legalizat căsătoriile între persoanele de același sex încă din 2013

ÎNAINTE

- legalizarea parteneriatelor civile – „pax” (adică „pacte civil de solidaritate”) introduse în 1999
- în 2013 tot la trei căsătorii tradiționale s-au încheiat două parteneriate civile (pacs)
- obligațiile și responsabilitățile aferente căsătoriei tradiționale nu au efecte asupra lor: monogamia, viața de cuplu, loialitatea.
- parteneriatele civile sunt suficiente pentru scopul principal și aproape exclusiv al partenerilor: impozitele pe cuplu sunt mai mici decât ale persoanelor necăsătorite.

5. În România, concubinajul a devenit de asemenea, o alternativă puternică:

- la ultimul recensământ (2011) aproape 1 milion de persoane trăiau într-o astfel de relație
- în privința acestui tip de relație doar 32% (comparativ cu 54% în 1987) consideră ca fiind imoral.

6. În rândul populației americane, susținerea poligamiei s-a dublat, ajungând de la 7% la 14%. Având aceste date în minte, probabil că vă întrebați ce reacție are creștinătața față de toate acestea... Continui cu datele:

7. Mark Chaves, profesor de sociologie la Universitatea Duke a realizat o cercetare în care a analizat gradul de acceptare a persoanelor homosexuale în cadrul comunităților religioase din anul 2006 până în anul 2012. Potrivit datelor, acesta a crescut în cei 6 ani de la 37,4 procente la 48 de procente

În contextual acesta, la doar doi ani diferență de publicarea rezultatelor amintite: Biserica Prezbiteriană din Statele Unite a votat pe 19 iunie să schimbe „constituția” bisericii nu doar pentru a permite oficierea căsătoriilor gay, ci și pentru a le declara creștine.

De-a lungul istoriei, familia a avut un rol fundamental în viața omenirii, însă, cu amărăciune, trebuie să observăm că astăzi familia se confruntă cu noi și multiple realități și situații care-i amenință unitatea și-i șubrecesc fundamentele.

Având în minte tot acest tablou, vă provoc să răspundem următoarei întrebări:

Ce ar putea să ne ferească de asemenea comportamente/pericole/păcate?

!!!E important să tratăm problema atât la nivel individual, cât și ca biserice.

GENEZA 19:1-14

Personajul principal – LOT: (ebr. „acoperitoare)

Pe lângă întâmplarea citită mai devreme, regăsim în Scriptură următoarele informații:

- nepotul lui Avraam, fiind fiul Haran fratele cel mai tânăr al patriarhului.
- i-a însoțit pe Terah, Avram și Sarai în călătoria lor de la Ur la Haran și apoi a continuat drumul împreună cu Avram și Sarai în Canaan, apoi în Egipt și apoi iarăși în Canaan (Geneza 11:31; 12:4-5; 13:1).
- după ce slujitorii lui se ceartă cu cei ai lui Avraam alege Iordanului care era bine udată (Geneza 13:8-13). Lucrul acesta l-a adus în mijlocul oamenilor din Sodoma.
- a fost eliberat de unchiul lui din mâinile împăraților care prădaseră și cetatea în care el locuia (Geneza 14:11-16).
- în urma îmbătării, cele două fiice ale sale au zămislit copii de la el și aceștia au devenit strămoșii moabiților și amoriților (Geneza 19:30-38; cf. Deuteronomul 2:9, 19; Psalmii 83:8)
- numele lui lipsește din Vechiul Testament (cu excepția referirilor la urmașii săi în Deuteronomul 2:9,19; Psalmii 83:8)

Din punct de vedere istoric și Vechi Testamental, acestea sunt datele cunoscute despre Lot, cu bunele și relele lui. Vă propun să îi conturăm pe scurt și profilul lui psihologic, spiritual:

Negative	Pozitive
Egoist – alege, în detrimentul lui Avraam, locul cel mai roditor pentru el, familia și slujitorii lui	Ospitalier – când i-a văzut pe îngeri a stăruit de ei pentru a se caza în casa lui
Lider slab – nu reușește să își organizeze slujitorii pentru a nu fi înfrânt de dușmani	Foarte bun camarad – este gata să dea obse- dațiilor din cetate pe fiicele lui în locul oaspe- ților
Șovăielnic – îngerii l-au scos afară din cetate cu forța înainte ca aceasta să fie nimicită	Familist – păstrează o relație deschisă atât cu familia restrânsă, cât și cu cea extinsă – gine- rii, Avraam...
Credul – se lasă îmbătat de propriile fiice săvârșind incest	Bun ascultător de porunca Dumnezeu – nu a întors capul atunci când fugea din Sodoma

În tot acest cadru simetric, putem spune că până acum Lot stă bine: NU A FOST GĂSIT LIPSĂ... Vă propun totuși, având în vedere subiectul tratat să îl analizăm pe Lot și din perspectiva relației spirituale pe care el o avea cu familia:

Geneza 19:14 – Vezi: „ginerii lui credeau că glumește”

O problemă de viață și de moarte

– nu este luat în seamă

– este batjocorit, luat peste picior

– este gonit pur și simplu

– comentatorii spun că „ei nu au făcut altceva decât să ridiculizeze ideea că Dumnezeu o va nimici”

Ce să îi fi făcut pe aceștia să aibă o astfel de atitudine față de avertizările lui Lot?

Ellen White ne ajută în sensul acesta comentând acest verset: „pentru ginerii lui el a apărut ca unul care își bate joc.” Prin urmare având atât versetul biblic, cât și relatarea Spiritului profetic putem trage concluzia că din păcate Lot nu a fost un tip consecvent în a-L prezenta pe Dumnezeu. Altfel spus, ipocrizia de care a dat dovadă de-a lungul timpului, l-a costat viața propriilor copii, viața soției lui, dar și un comportament condamnat de Dumnezeu în relație cu propriile fiice – denaturarea căsătoriei. Și toate acestea din cauza jocului dublu: i-a plăcut să fie și cu Dumnezeu, dar și cu lumea. În tot acest context, copiii au fost cei care l-au taxat, nevrând să aibă de a face cu Dumnezeul unui om ipocrit

Tot profetul afirmă: „ei locuiseră timp atât de îndelungat în Sodoma, încât au ajuns părtași ai păcatelor poporului. Și fiicele au fost influențate de soții lor să creadă că tatăl lor este nebun. Ei stăteau destul de bine unde erau. Erau bogați și aveau averi mari și nu puteau să creadă că frumoasa Sodomă, o regiune bogată și fertilă, ar putea fi nimicită de mânia unui Dumnezeu care răzbună păcatul.” – *Mărturii pentru comunitate*, vol. 4, 106, 7

Vă doriți să nu pierdeți proprii copii, indiferent de vârsta lor? Pe tinerii din biserică? Văzându-i a fi în trend cu lumea? A adopta comportamentele deviate promovate de societate? Atunci, haideți să trăim AUTENTIC. Dacă poate până astăzi am mai avut scăpări, vă implor în Numele Domnului să ne revizuim pe de-a-ntregul felul nostru de a ne trăi credința lipsiți fiind de DUPLICITATE.

Prin urmare, răspunsul la întrebarea: Ce ar putea să ne ferească de asemenea comportamente/pericole/păcate ale lumii de astăzi? Rămâne LIPSA IPOCRIZIEI = AUTENTICITATEA

Lección pentru noi, atât ca indivizi, cât și ca biserică, tocmai pentru a nu risca să îi pierdem pe copiii noștri, este a fi VERITABILI în raport cu Dumnezeu și față de instituția familiei:

– a fi așa cum spunem și sfătuim pe alții,

– a trăi și acasă așa cum ne comportăm la biserică,

– a vorbi în intimitate așa cum o facem și în public,

– a vedea calitățile în detrimentul defectelor

– a spune întotdeauna adevărul

– a fi ospitalieri

– a promova, indiferent de valul lumii, principiile sănătoase ale Bibliei, trăindu-le

– lista rămâne deschisă tocmai pentru a o completa fiecare.

Întorcându-mă la preambulul acestei prezentări, sper ca decizia Bisericii Adventiste de Ziua a Șaptea din România de a susține în mod deplin reformularea articolului 48, alineatul 1, din Constituția României care lasă loc de interpretări:

„Familia se întemeiază pe căsătoria liber consimțită între soți, pe egalitatea acestora și pe dreptul și îndatorirea părinților de a asigura creșterea, educația și instruirea copiilor.”

să fie elocventă pentru toți locuitorii țării noastre:

„Familia se întemeiază pe căsătoria liber consimțită între un bărbat și o femeie, pe egalitatea acestora și pe dreptul și îndatorirea părinților de a asigura creșterea, educația și instruirea copiilor.”

Citatul: „O căsnicie reușită constă întotdeauna dintr-un triunghi: bărbatul, femeia și Dumnezeu” a lui Cecil Myers să rămână pentru totdeauna referința credinței noastre în materie de concept al instituției familiei.

Vestea bună în privința lui Lot, este aceea că posteritatea îl amintește ca pe un om al credinței. Domnul Hristos vorbește despre el în contextul evenimentelor ce preced revenirea Sa (Luca 17:28-32). Apostolul Petru scrie despre neprihănirea lui (2 Petru 2:7).

Aceste consemnări ne dau speranță că se poate și în dreptul nostru!

Bunul Dumnezeu să ne ajute a fi găsiți fără prihană la Revenirea lui făcându-ne bucuria de a fi împreună în Împărăția lui cu toți cei dragi ai noștri!

Amin!

Material realizat de pastor Costel Gogoneata, Conferința Muntenia

ATITUDINEA creează VIITORUL!

INTRODUCERE

Ați auzit expresia „Carpe Diem!” ? Cu siguranță că da. Carpe Diem este o expresie dintr-un poem latin scris de Horățiu, ce a devenit în timp un aforism popular; expresia este tradusă ca „Trăiește clipa!” Literar, această expresie face parte din versul „Carpe diem, quam minimum credula postero”, în traducere: „Trăiește clipa de azi și fii cât mai puțin încrezător în ziua de mâine”.

Dar dumneavoastră ați folosit expresia aceasta vreodată? Ați fost ghidați în viață la un moment dat de ea? Nu întâmplător întreb acest lucru. Chiar dacă nu se aude foarte des rostită, sunt foarte mulți oameni care se ghidează după ea, în mod special tinerii.

Îmi aduc aminte de Cornel, colegul meu de bancă din liceu, care, atunci când îi atrăgeam prietenește atenția în legătură cu modul cum își petrecea timpul liber, când îi spuneam că e bine să aibă grijă mai mult de viața lui, el îmi răspundea de fiecare dată: „Lasă-mă măi Sorine cu astea! Pe ce lume trăiești tu? Eu mă simt bine așa? Despre ce viitor îmi vorbești tu? Viitorul e aici. Eu știu să îmi trăiesc clipa. Uite! Am fost și eu la munte, am stat beat 4 zile. Nu am știut nimic de capul meu, dar... a fost extraordinar”

Avem în Biblie un exemplu pozitiv, un tânăr de la care putem învăța câteva lucruri deosebite despre modul cum putem să ne asigurăm un viitor frumos, având o atitudine potrivită în prezent. Vom vedea spre finalul prezentării și câteva aspecte negative din viața lui, din care, de asemenea, putem învăța mult.

IOSIF – un exemplu pentru oricine

Cine este Iosif? Numele s-ar putea traduce cu „Adaos” sau „El – Dumnezeu – să adauge”. Este al 11-lea fiu al lui Iacov dar primul fiu al Rahelei. Istoria sa este una dintre cele mai vii și atrăgătoare din Vechiul Testament.

Iată o caracterizare scurtă făcută lui Iosif sub inspirație de către Ellen G. White:

„Frumusețea sa personală părea că nu este decât o reflectare a frumuseții lăuntrice, a minții și a inimii. Curat, activ și plin de bucurie, tânărul Iosif dădea dovadă de tărie morală și seriozitate. El asculta de sfaturile tatălui Său și îi plăcea să asculte de Dumnezeu.” – PP, p. 209, orig.

Cum de s-au rostit astfel de cuvinte despre el? Iosif a înțeles bine un lucru și anume că ATITUDINEA creează VIITORUL!

Vă invit în ocazia aceasta să-l privim pe Iosif pentru început în patru ipostaze diferite și să putem afla câteva principii de bază:

1. Atitudinea față de cei care nu-l iubesc

Geneza 37:13 – „Israel a zis lui Iosif: «Frații tăi pasc oile la Sihem! Vino, căci vreau să te trimit la ei.» «Iată-mă, sunt gata», a răspuns el.”

Știți ce înseamnă călătoria aceasta? Nu e vorba de câțiva km făcuți cu mașina sau cu trenul...? De la Hebron la Sihem erau de parcurs 80 de km. De la Sihem la Dotan încă 25 km. Iosif se pregătea deci să călătorească pe jos peste 100 de km pentru frații lui. Vi se pare puțin acest lucru?

Ce ne spune oare acest lucru despre el și relația pe care o avea cu frații lui? Cu siguranță că nu poți să faci un astfel de efort pentru cineva pe care nu-l iubești. Cât de frumos sună cuvintele rostite de el către omul din Sihem, care l-a îndrumat spre frații lui la Dotan! „Caut pe frații mei”, a răspuns Iosif; „spune-mi, te rog, unde pasc ei oile?” (Geneza 37:16)

Dar cine erau acești frați? Nu putem uita cum era Iosif privit de frații lui. Vă aduceți aminte cum l-au primit între ei? Cum l-au răsplătit? Este cutremurător să vezi că în timp ce el venea spre ei cu mâncare după un drum lung făcut pe jos, ei se sfătuiau cum să-l omoare. (Gen 37:18) Iar puțin mai târziu, în timp ce el era aruncat în groapă, ei, deasupra, mâncau din mâncarea adusă de el...

Oare știa Iosif de această atitudine a lor? Da. Cu siguranță știa. Atunci, de ce s-a mai dus la ei? Ellen G. White comentează în cartea *Patriarhi și Profeți*: „El a pornit în grabă uitând de oboseală, la gândul de a alina neliniștea tatălui Său și de a-și întâlni frații, pe care, în ciuda răutății lor, el îi iubea”

Iată aici **principiul #1**:

– **Fii iubitor față de cei care nu te iubesc!**

– **Fii mereu gata să ajuți, chiar dacă pare că efortul e prea mare și nu merită!**

2. Atitudinea față de nedreptate

Sunt trei situații în care se poate observa nedreptatea manifestată de alții în dreptul lui Iosif.

Prima situație: Iosif vândut ismaeliților cu prețul unui sclav. Ce face el în această situație? Cum reacționează? Iosif nu se opune, nu țipă, nu se zbate, nu fuge, nu se ceartă cu Dumnezeu spunând „De ce Doamne ai îngăduit acest lucru!?” E.G. White aduce un amănunt deosebit în acest context: „Cu inima tremurândă Iosif privi înainte spre viitor”.

A doua situație: Iosif și soția lui Potifar. Este interesant de observat că atunci când femeia aceasta începe să mintă, el nu țipă spunând adevărul. Nu încearcă să-i convingă pe ceilalți că el este curat și are dreptate.

A treia situație: în temniță. Ajuns în temniță pe nedrept observăm din nou că Iosif nu se justifică în fața celorlalți, nu observăm vreun gest de mânie. Iosif nu cere audiențe pentru a-și arăta nevinovăția și a cere eliberarea. Ellen G. White comentează: „Iosif nu s-a mai uitat la nedreptățile ce i se făcuseră, a uitat durerea sa și a început să ușureze necazurile altora”

Iată **principiul #2**:

– **Privește înainte, la ceea ce ți-a pregătit Dumnezeu!**

– **Lasă-l pe El să îți facă dreptate! Tu ajută-l pe cel de lângă tine!**

3. Atitudinea față de ispită

În contextul în care se găsea Iosif, ca slugă în casa lui Potifar, unii ar fi putut să-l scuze, dacă el ar fi ales de frică să cadă în „plasa” întinsă de soția lui Potifar. Dar el nu a cedat ispitei. În legătură cu ispitele așa vrea să spun că acestea vin de obicei în trei etape: Pentru început se pot observa doar propuneri voalate, șoapte.. Apoi se observă o insistență. (Iosif nu doar o dată a rezistat ispitei, ci zilnic) iar, în final, se poate observa un atac frontal, care se manifestă adesea prin cuvinte de genul: „Ori faci ce îți cer, ori suporti consecințele.”

Priviți răspunsul extraordinar pe care îl dă Iosif soției lui Potifar, cea care-l ispitesc!

Geneza 39:9 – „Cum așa putea să fac eu un rău atât de mare și să păcătuiesc împotriva lui Dumnezeu?”

Și, da, acest răspuns l-a făcut să sufere temporar..

Așa vrea să amintesc ceva în acest context. Știți ce a condus totuși pe Iosif spre ispita aceasta? Am convingerea că rapida lui promovare a fost cea care l-a împins în fața unor așa ispite mari. Cât de atenți ar trebui să fie în mod special cei care sunt promovați rapid într-o funcție. Deși este ceva ce și-ar fi dorit oricum de mult, să nu uite că acesta poate fi un teren propice pentru noi și ascuțite ispite pe care Satan să le aducă înaintea lor.

Ce exemplu de urmat pentru fiecare este Iosif!

Descoperim de aici **principiul #3:**

- Atunci când ești asaltat de ispite, nu uita să privești în sus, spre Dumnezeu!**
- Doar El te poate ajuta să fugi din calea lor.**

4. Atitudinea față de răzbunare

Dacă ar fi să privim din punct de vedere omenesc lucrurile, cum ar fi fost „normal” să se comporte Iosif cu cei care i-au dorit moartea, cu cei care l-au vândut și care acum au venit la „mâna lui”? Ar fi putut să se răzbune, ar fi putut să le dea o lecție meritată, dar Iosif nu procedea așa.

Îndemnul înțeleptului Solomon se poate observa aplicat de Iosif în această situație.

Proverbele 25:21-22 – „Dacă este flămând vrăjmașul tău, dă-i pâine să mănânce, dacă-i este sete, dă-i apă să bea. Căci, făcând așa, aduni carbuni aprinși pe capul lui, și Domnul îți va răsplăti.”

Ellen G. White spune:

„Iosif era mulțumit. El a văzut în frații săi roadele unei adevărate pocăințe.”

Oare cum mă port eu cu cei care mi-au greșit? Cum te porți tu cu aceia care ți-au dorit răul la un moment dat? Suntem noi asemenea lui Iosif?

Iată și **principiul #4:**

- Nu te răzbuna singur!**
- Lasă totul în seama lui Dumnezeu!**

Aminteam la început că vom avea de învățat și din unele aspecte negative din viața lui Iosif. Care ar fi acestea?

V-ați întrebat de ce totuși îl urau atât de mult frații lui? Haideți să citim împreună câteva versete...

Geneza 37:2-4 – „Iată istoria lui Iacov: Iosif, la vârsta de șaptesprezece ani, păștea oile cu frații lui; băiatul acesta era cu fiii Bilhei și cu fiii Zilpei, nevestele tatălui său. Și Iosif spunea tatălui lor vorbele lor cele rele. Israel iubea pe Iosif mai mult decât pe toți ceilalți fii ai săi, pentru că îl născuse la bătrânețe; și i-a făcut o haină pestriță. Frații lui au văzut că tatăl lor îl iubea mai mult decât pe ei toți și au început să-l urască. Nu puteau să-i spună nicio vorbă prietenească.”

Ce observăm de aici? Totul pare că a pornit de la tatăl său. Cât de mult avem de învățat ca părinți de aici! Părtinirea, alintarea unui copil, pot aduce suferințe care să nu se mai poată șterge vreodată.

Mai mult, Iosif se mândrește cu haina lui deosebită, se mândrește cu visele primite, astfel încât deranjează chiar și pe părinții lui. Poate că acum înțelegem mai bine de ce a fost nevoie de 13 ani de sclavie și închisoare... Așa cum Moise a avut nevoie de anii de pustiu pentru a se debarasa de unele aspecte negative din viața lui, cred că și Iosif a putut în toți acești ani să mediteze mai mult și să se lase schimbat, modelat de Dumnezeu.

Iată un nou principiu: principiu de bază: Lasă-te schimbat de Dumnezeu!

CONCLUZII

Cum a reușit Iosif să aibă o astfel de atitudine în situațiile dure prin care a trecut și să-și construiască astfel un viitor frumos? Ne amintește Ellen G. White un amănunt deosebit – „În anii tinereții sale el se lăsa condus de datorie nu de înclinații. O viață curată și simplă au înlesnit dezvoltarea la maxim a puterilor fizice și intelectuale.”

Ce observăm deci în viața lui Iosif? Care a fost „secretul” reușitei lui? În primul rând el nu s-a lăsat condus de înclinații, ci s-a lăsat modelat doar de Dumnezeu. Iar în al doilea rând El a înțeles că ATITUDINEA este cea care creează VIITORUL!

Iată cum, pentru a avea o atitudine potrivită în funcție de provocările multiple ale vieții, nu trebuie să spunem vreodată „Carpe Diem!” ci trebuie să ținem cont de aceste principii descoperite în viața tânărului Iosif:

Cel mai important: Lasă-te modelat, schimbat de Dumnezeu! Iar apoi să ținem cont de celelalte patru principii descoperite!

1. Principiu #1:

- Fii iubitor față de cei care nu te iubesc,
- Fii mereu gata să ajuți, chiar dacă pare că efortul e prea mare și nu merită!

2. Principiul #2:

- Privește înainte, la ceea ce ți-a pregătit Dumnezeu!
- Lasă-l pe El să îți facă dreptate! Tu ajută-l pe cel de lângă tine!

3. Principiul #3:

- Atunci când ești asaltat de ispite, nu uita să privești în sus, spre Domnul!
- Doar El te poate ajuta să fugi din calea lor.

4. Principiul #4

- Nu te răzbuna singur!
- Lasă totul în seama lui Dumnezeu!

„Formarea unui caracter nobil este lucrarea unei vieți întregi. Dumnezeu ne dă ocaziile, succesul însă depinde de modul cum ne-am folosit de ele.” – *Patriarhi și profeți*, p. 223, orig.

Ce cuvinte frumoase ne-a lăsat raportul biblic în legătură cu tânărul Iosif!

Geneza 39:2,3,21

„Domnul a fost cu Iosif, așa că toate îi mergeau bine”

„Domnul făcea să-i meargă bine ori de ce se apuca.”

„Domnul a fost cu Iosif și Și-a întins bunătatea peste el.”

Îmi doresc mult și mă rog să se poată spune și despre mine și despre tine aceste cuvinte care au fost rostite în legătură cu Iosif.

Amin!

Material realizat de pastor Sorin Goleanu, Conferința Muntenia

Nu-i lăsați să plece!

Marcu 6:30-43 – „Apostolii s-au adunat la Iisus și I-au spus tot ce făcuseră și tot ce învățaseră pe oameni. Iisus le-a zis: «Veniți singuri la o parte, într-un loc pustiu, și odihniți-vă puțin.» Căci erau mulți care veneau și se duceau și ei n-aveau vreme nici să mănânce. Au plecat dar cu corabia, ca să se ducă într-un loc pustiu, la o parte. Oamenii i-au văzut plecând și i-au cunoscut; au alergat pe jos din toate cetățile și au venit înaintea lor în locul în care se duceau ei. Când a ieșit din corabie, Iisus a văzut mult norod și I s-a făcut milă de ei, pentru că erau ca niște oi care n-aveau păstor, și a început să-i învețe multe lucruri.

Fiindcă ziua era pe sfârșite, ucenicii s-au apropiat de El și I-au zis: «Locul acesta este pustiu și ziua este pe sfârșite. Dă-le drumul să se ducă în cătunele și satele de primprejur ca să-și cumpere pâine, fiindcă n-au ce mânca.»

«Dați-le voi să mănânce», le-a răspuns Iisus. Dar ei I-au zis: «Oare să ne ducem să cumpărăm pâini de două sute de lei și să le dăm să mănânce?»

Și El i-a întrebat: «Câte pâini aveți? Duceți-vă de vedeți.» S-au dus de au văzut câte pâini au și au răspuns: «Cinci și doi pești.» Atunci le-a poruncit să-i așeze pe toți, cete-cete, pe iarba verde. Și au șezut jos în cete de câte o sută și de câte cincizeci.

El a luat cele cinci pâini și cei doi pești. Și-a ridicat ochii spre cer și a rostit binecuvântarea. Apoi a frânt pâinile și le-a dat ucenicilor, ca ei să le împartă norodului. Asemenea și cei doi pești, i-a împărțit la toți.”

Biblia spune că Domnul Iisus i-a trimis pe ucenici doi câte doi în lucrare. Ei au fost trimiși în puterea și în Numele Domnului Iisus să vindece bolnavi, să mângâie inimi zdrobite, să elibereze din captivitate... Biblia consemnează că ucenicii s-au întors de la acest prim tur evanghelic cu un raport plin de entuziasm cu privire la ce au fost ei în stare să facă prin puterea și în Numele lui Iisus.

Îmi pot imagina că s-au întors atât de entuziaști, încât se întreceau în a vorbi unul peste celălalt, povestind această experiență tulburătoare. Cum s-au rugat ei în Numele Domnului și demonii au ieșit afară... Cum s-au atins ei de oameni și cum le-au făcut ungera și cum s-au însănătoșit pe loc...

Foarte interesant că, în ciuda entuziasmului lor debordant, Domnul Iisus nu a părut surprins de acest succes. Cred că Domnul Iisus e fericit, dar nu surprins, pentru că El știe că atunci când i-a trimis, nu i-a trimis ca să dea greș, să eșueze în misiunea lor, ci i-a trimis ca să aibă succes. Cu alte cuvinte, Domnul Iisus nu e surprins de succesul în lucrare pentru că toți cei care sunt trimiși de către El, chemați și apoi trimiși, pleacă în Numele Lui, împlinind Cuvântul Lui, NU se pot întoarce înregistrând un eșec, ci numai încununați de succes.

Dacă începutul implicării tale Îl cuprinde pe Domnul Iisus, NU POȚI DA GREȘ. Poate că ni se pare logic și ușor de înțeles, însă nu e deloc ușor de acceptat ideea că trebuie să fii trimis și nu doar plecat.

Când ucenicii au plecat, nu prea aveau idee ce presupune drumul pe care aveau să-l parcurgă, nu au ales ei drumul acela, nu se identificaseră cu ceea ce urmau să experi-

menteze, însă, când evenimentele și situațiile au început să se deruleze, ei erau pas cu pas încununați de succes.

Domnul Iisus îi trimisese.

Când Domnul Iisus Se află la originea trimiterii tale, viața ta este de succes, drumul tău nu poate fi un eșec. Dacă Iisus este la conducerea vieții și a drumului tău, succesul face parte din istoria care urmează să fie scrisă. Dacă o familie, o căsătorie, începe cu Domnul Iisus, acea familie va fi de succes. Dacă o lucrare, oricare ar fi ea, Îl are la temelie pe Domnul Iisus, acea lucrare va fi de succes.

Dacă El te trimite, El nu te trimite spre eșec. Pentru că Numele Lui este implicat acolo – „În Numele Lui”.

Câți dintre noi suntem conștienți de puterea care se află în Numele Lui? Când s-au întors, ucenicii debordau de întâmplări, situații și experiențe ale succesului. Când ucenicii se întorc, Domnul Iisus remarcă acest entuziasm, însă realizează că totuși orizontul lor în legătură cu lucrarea este încă îngust.

El le spune: „Haideți să ieșim puțin să ne odihnim!”

În înțelepciunea și dragostea Sa, Domnul Iisus a știut că ei au nevoie de echilibru. Ei aveau nevoie să realizeze diferența dintre A FACE și A FI. Din această cauză El îi cheamă să se odihnească. Ucenicii aveau nevoie de echilibrul dintre muncă și odihnă. Ucenicii se gândesc cu bucurie la o binemeritată vacanță. Au decis să ia corabia către un loc pustiu.

Când au plecat, ei nu au știut cu exactitate coordonatele locului către care se îndreptau. Mai mult, mulțimile nu au fost anunțate, avertizate cu privire la intenția sau locul către care ei au plecat. Nu urma o campanie evanghelică nouă. Aceasta era o pauză de lucrare, o mică vacanță.

Domnul Iisus spusese: „Haideți singuri la o parte ca să vă odihniți puțin!” Dacă citim pasajul biblic cu atenție, observăm că ceva remarcabil se întâmplă. Fără niciun anunț cu privire la locul de destinație, oamenii au aflat direcția către care merg, au alergat pe jos și au ajuns acolo înaintea ucenicilor și a lui Iisus. Domnul Iisus nu comunică locul, direcția sau planurile pe care le au, iau o barcă și se îndreaptă către un loc pustiu, însă acești oameni sunt atât de disperati să se afle în prezența Sa, încât o rup la fugă pe jos și iată-i în locul în care Iisus încă nu a ajuns.

Poate că trebuie să mă explic. Cum e posibil ca Domnul Iisus, fără publicitate, fără Facebook, fără pliante, fără marketing, fără niciunul dintre mijloacele cu care suntem atât de obișnuiți astăzi să strângă mulțimi de oameni într-un loc, în timp ce Biserica se luptă din greu să mai adune oameni în locuri anunțate din timp?

De ce fără a avea invitația Domnului Iisus de a veni la biserică, oamenii află locul de vacanță către care se îndreaptă Domnul Iisus și o rup la fugă într-acolo? Ce este atât de diferit între atracția aceasta irezistibilă a influenței Domnului Iisus și influența, și atracția pe care o exercită Biserica astăzi?

Poate găsim o sugestie în ceea ce afirmă Ellen White atunci când, referindu-se la Iisus, spune: „El îi iubea sincer pe oameni și era profund interesat și implicat în viața lor de zi cu zi. Domnul Iisus nu era interesat să îi numere sau să Se folosească de oameni, ci, pur și simplu, îi iubea. Natura Lui iubitoare, plină de compasiune, aduna oamenii la El chiar și atunci când nu iniția o întâlnire cu ei, ei alergau să se afle în prezența Sa tot timpul.”

Este influența noastră atât de puternică, atât de iubitoare, atât de lipsită de egoism, atât de plăcută, încât oamenii să își dorească să se afle în preajma noastră? E dureros pentru că, atunci când noi invităm oamenii la o campanie de evanghelizare sau la un seminar de profeție, ne luptăm pur și simplu să convingem câțiva.

Iisus nu a avut niciodată nevoie de așa ceva. Oamenii alergau după El. Erau disperți să se afle în prezența Lui. Îi iubim noi pe oameni în așa fel încât aceștia să își dorească cu disperare să se afle lângă noi? Să fie gata să dea orice ca să se afle în preajma noastră?

Biblia spune că, pe când s-au apropiat de locul în care aveau de gând să se odihnească, mulțimile erau deja acolo și „lui Iisus i S-a făcut milă”. Milă pentru că arătau ca niște oi fără păstor.

Îmi place tabloul acesta pentru că, deși se aflau în vacanță, retrași să se odihnească, fără a fi organizat vreo întâlnire de lucru, atunci când Domnul Iisus a văzut oameni în nevoie, când a văzut aceasta asemănare izbitoare între oamenii aceștia și niște oi fără păstor, El a pus de-o parte timpul Lui de odihnă și a început să se ocupe de ei. A avut milă.

Acest cuvânt este important deoarece Biblia nu spune doar că i-a văzut, ci spune că a avut milă. Atunci când ai milă, nu lași lucrurile așa cum le vezi. Este o depășire a nivelului observațional și o intrare în starea aceea care te face gata să intervii.

Compasiunea înseamnă să îți pese suficient de mult, încât să faci ceva. A vedea, a observa, se poate opri la granița lipsei de reacție. Compasiunea coincide cu decizia implicării. „A-i vedea” înseamnă să-i amintești în rugăciunea din Sabat, de la masa de prânz pe cei care nu au ca și noi: „Ai Tu grijă, Doamne, Te rugăm, de cei care nu au...” Compasiunea, mila, înseamnă să pui de-o parte ceva din ce ai tu, pentru ei.

„A vedea” înseamnă să faci observații cu privire la bugetul bisericii, care nu ajunge pentru toți cei în nevoie. Îți aduci aminte de ei, îi aduci în discuție... Milă înseamnă să pui ceva în plic și să scrii pe bilețel ceva pentru cei care au dat de necaz.

Sunt bucuros că niciodată Domnul Iisus nu doar a văzut oameni în nevoie, ci a avut milă, S-a aplecat cu milă (har) către noi toți... „Noi rățăceam ca niște oi...” Dacă Domnul Iisus doar ar fi constatat, ar fi putut să rămână în cer, spunând: „Până la urmă, totul va fi bine!” Inima Lui a fost cuprinsă de milă și a plecat imediat din cer către noi.

Ce înseamnă mila aceasta? „Fiindcă atât de mult a iubit Dumnezeu...” Aceasta este mila amestecată cu dragoste într-o proporție divină. Este harul amestecat cu dreptate în proporții divine. Atât de multă milă, încât Și-a pus ființa Sa în trup omenesc.

I-a fost atât de drag și de milă de noi, încât nu doar ne-a văzut, ci a pus tot de-o parte, „odihna, slava, gloria, confortul absolut ce I se cuvenea de drept...”

Ce vină avea?

De ce ar fi trebuit ca tocmai El să plătească?

De ce tocmai El să Se dezbrace?

De ce tocmai El să Se golească? (Kenoza)

Pentru că i S-a făcut milă de noi. I S-a făcut HAR (o milă infinită). De neînțeles. De neexplicat. O milă atât de mare, cât universul. I s-a făcut milă de noi. Această milă L-a determinat să treacă granița dintre ceea ce ar fi fost de făcut și ceea ce a făcut.

Acolo, cu ucenicii, ar fi trebuit să fie în vacanță și nu într-o nouă campanie de evanghelizare... Ucenicii sunt cu El pentru că nu se pot afla într-un loc diferit de locul în care

se găsește El. Își doresc să petreacă puțin timp în liniște cu Domnul și, iată, în fața lor e mulțimea.

Parcă Îl văd pe Domnul Hristos apucând-Se de treabă, lăsând la o parte odihna... Biblia spune că „El a început să-i învețe multe lucruri”. Pauza s-a transformat într-un serviciu divin. Vacanța s-a transformat într-un serviciu divin.

Câți dintre noi realizăm că suntem Biserica Sa oricând și oriunde? Nu doar în această clădire? Parcă îi văd pe ucenici considerând justificată odihna lor, retragerea lor, timpul lor de calitate... Făcuseră lucrarea Lui... Tocmai se întorseseră dintr-o experiență entuziasmantă. Acum e timpul lor.

Acești oameni, acest norod, întrerupeau agenda propusă lor de către Învățătorul. „Noi n-am venit aici pentru asta!” „Avem și noi nevoie de timpul nostru de calitate, de binecuvântarea prezenței Sale, de liniște, de refacere!”

Domnul Iisus iese din programul Său și începe să le predice. Când predica se termină, priviți la asta! Unul dintre ucenici (chiar dacă s-au apropiat toți) vorbește. Eu cred că Petru este cel care vorbește. (Mereu Petru vorbește.)

„Doamne Iisuse, am auzit predica Ta. Grozavă predică! Am avut un timp de închinare de calitate cu Tine. Ne-am simțit din nou ca în biserică, dar e târziu, locul e izolat, oamenii au nevoie să mănânce, sunt înfometaji, Doamne, așa că „lasă-i să plece!”. „Dă-le drumul să se ducă!”

Ei primiseră Cuvântul lui Iisus. Fuseseră hrăniți spiritual. Nevoia de bază fusese împlinită. „Acum, lasă-i să plece!”

Doamne, ceea ce aveau cu adevărat nevoie tocmai au primit. Sunt binecuvântați cu Cuvântul Tău. Cel mai sigur ar fi să îi lași să plece chiar acum. Ceea ce gândesc și exprimă ucenicii este ceea ce gândesc și practică multe dintre bisericile noastre astăzi.

Biserica este locul unde se împlinesc nevoile spirituale, unde rezolvăm problemele noastre spirituale. Aici, oamenii primesc tot ceea ce au nevoie în domeniul cel mai important al vieții (domeniul spiritual). Ei primesc acest prețios adevăr pe care noi îl avem. Ei aici înțeleg că trebuie să fie gata când Domnul Iisus va reveni.

Ceea ce ucenicii exprimau acum este dovada cea mai elocventă că în mintea lor au o viziune foarte îngustă cu privire la lucrare, la EVANGHELIE. Acest mod îngust de a privi Evanghelia este dat de ideea că singura responsabilitate a Bisericii este aceea de a le oferi oamenilor Cuvântul lui Dumnezeu, iar acest fapt nu se mai leagă apoi cu celelalte nevoi și provocări ale vieții de zi cu zi.

O fractură între viața religioasă și serviciile de la biserică și viața cotidiană, provocările săptămânii, ale existenței în general. Cu alte cuvinte, Îi spunem și noi lui Iisus: „Lasă-i acum să se ducă!” „Dă-le drumul să plece!”

Noi avem. Noi suntem Biserica. „Lasă-i să plece!” Ei tocmai au primit Cuvântul (au acum Cuvântul). „Lasă-i să plece!” Tocmai au participat la seminarul din Daniel și Apocalipsa. „Lasă-i acum să se ducă acasă!”

Biserica Adventistă de Ziua a Șaptea, biserica (... numele comunității), trist, foarte trist, în mod istoric, în mod tradițional, în mod continuu, de duminică până vineri rostește și practică această realitate: „Dați-le drumul să plece!”

Fiecare cu viața și problemele lui. De duminică până vineri viața e complicată, nu putem să fim prea insistenți, nu putem intra în viața privată. „Dă-le drumul să plece!” Sunt chestiuni legale, există riscuri...

Atunci când caută dreptate și adevăr, „lasă-i să plece!”.

Când caută aprobare și prietenie, „lasă-i să plece!”.

Când încearcă să scape din cercul viciilor sau al dependențelor, „lasă-i să plece!”.

Când încearcă să-și depășească condiția, luptând din greu, „lasă-i să plece!”.

Dacă vor să facă parte din grupurile noastre stabilite în ani de prietenii și preocupări comune, „lasă-i să se ducă, să plece!”. Sunt atâtea lucruri care îi țin legați, care îi țintuiesc pe oameni în lumea aceasta și, când au o șansă, una singură, noi le pecetluim soarta, spunând: „Lasă-i să plece!”

De ce?

Pentru că toată datoria noastră față de ei este să le spunem că trebuie să fie pregătiți pentru cer. Parcă Îl aud pe Domnul Iisus spunând: „Eu am venit ca oile Mele să aibă viață și să o aibă din belșug” (Ioan 10:10).

Această afirmație nu are numai un sens eschatologic. Această afirmație este perfect valabilă pentru acum, pentru prezent.

Ceea ce încerc să vă spun este că Domnul Iisus nu ne-a încredințat doar misiunea de a-i pregăti pe oameni pentru a doua Sa venire în glorie, ci pentru a-i ajuta pe oameni să trăiască DEJA viața Împărăției, să experimenteze realitatea cerului chiar ACUM.

Aș vrea să explic.

De ce Domnul Iisus a vindecat oameni cât a fost aici, pe pământ?

De ce Și-a luat timp să le redea orbilor vederea?

De ce Și-a luat timp să le redea auzul oamenilor surzi?

De ce l-a vindecat pe paralytic?

De multe ori, noi avem această mentalitate, noi nu trebuie să ne implicăm în probleme sociale, în chestiuni la granița domeniului politic, sunt lucruri care nu se află în competența noastră, cum ar fi violența domestică, abandonul școlar, abuzurile, categoriile minoritare etc.

De ce S-a ocupat Domnul Iisus de oamenii aceștia?

Conform acestei mentalități, Domnul Iisus ar fi trebuit să spună: „Bartimeu, nu te pot vindeca acum pentru că, atunci când Eu voi reveni, în Împărăția cerurilor nu vor fi orbi. Rămâi credincios până atunci!”

Conform acestei mentalități, cei surzi nu ar fi trebuit vindecați, ci ar fi fost de ajuns ca Domnul Iisus să le promită că vor auzi cu urechile lor sunetul trâmbiței de la a doua venire... Motivul vindecărilor lui Iisus aici, pe pământ, contrazice ideea că oamenii trebuiau doar avertizați cu privire la a doua venire. Oamenii trebuie să se bucure pe deplin de viață (din belșug) chiar aici, pe pământ.

În timp ce Biserica se pregătește să fie cu Iisus, ea trebuie să vindece ca Iisus, trebuie să elibereze cum a făcut-o El, trebuie să hrănească așa cum a hrănit El, trebuie să-i însoțească pe oameni de-a lungul drumului așa cum a făcut Iisus, dar trist, atât de trist... Biserica Îi spune lui Iisus: „Dă-le drumul să se ducă!” „Lasă-i să plece!”

Nu e treaba noastră! E treaba asistenților sociali, e treaba asistenților medicali. Nu e treaba noastră! E treaba psihologilor! Nu e treaba noastră! E treaba guvernului! E treaba oamenilor înstăriți...

Aș vrea să fim atenți la reacția Domnului Iisus. Ucenicii reprezintă, în Noul Testament, temelia noii Biserici (Mireasa lui Hristos). În cazul acesta, Biserica Îi spune Domnului Iisus: „Lasă-i să se ducă!” „Lasă-i să plece!”

Ceea ce devine dramatic este ca Biserica însărcinată să ducă Evanghelia până la marginile pământului are o viziune foarte îngustă a lucrării, și astăzi Îi spune Domnului Iisus același lucru, ca odinioară: „Dă-le drumul să se ducă!”

Aș vrea să citim printre rânduri puțin, deoarece există un motiv pentru care ei Îi spun Domnului asta: „Doamne, și Tu, și noi, știm același lucru. Noi am venit aici pentru altceva. Un timp de calitate cu Tine, odihnă, părtășie... (lucruri foarte importante și meritate). Nici Tu, nici noi nu am invitat oamenii aceștia aici!”

Acest: „Lasă-i să plece!” face parte dintr-o anumită filozofie de viață, foarte prezentă astăzi, în secolul al XXI-lea. „Lasă-i să se ducă! Sunt înfometaji!” Noi privim oamenii adesea de sus în jos, pentru că noi credem că au ajuns în situația aceea ca urmare a propriei alegeri.

Ei au luat decizia să se afle unde se află. Ce vină avem noi pentru starea în care se află? Ei au decis să își cheltuiască banii așa cum au făcut-o. Au trăit frivol și acum sunt săraci. Păi, își merită soarta! Nu e responsabilitatea mea! Nu sunt flămânzi sau săraci sau bolnavi sau dependenți din cauza mea. N-am nicio contribuție. Care e vina mea că lor le e foame? Ai idee câți bani au cheltuit pe loto, pariuri sportive sau loz în plic? Ai idee câte excursii...?

Acest mod de gândire are la bază ideea că orice COST este rezultatul unui comportament. Ceea ce scapă din vedere în acest tablou biblic, DA, ei se află acolo ca rezultat al voinței lor, DAR ziua aceea nu e singura zi în care le-a fost foame. Foamea lor nu a început în ziua aceea.

Contextul politic al acestei situații ne spune că acei oameni trăiau sub opresiunea regimului roman de ocupație. Este știut că sistemul în care ei își duceau viața proliferă o continuă foame.

Nu ar trebui să ne grăbim niciodată să judecăm comportamentul cuiva până nu înțelegem rădăcina reală a aceluși comportament. Biserica nu este chemată doar să hrănească oameni flămânzi. Biserica este chemată să se adreseze și să lucreze împotriva cauzelor care produc oameni flămânzi.

Ucenicii ar fi putut să realizeze într-o clipă că aceeași putere cu care Iisus îi trimisese și îi făcuseră în stare să vindece și să scoată demoni, aceeași putere despre care ei vorbiseră atât de entuziasmați și care îi transformase pe ei atât de radical, aceeași putere care readusese auzul și vederea orbilor, aceeași putere era în stare să hrănească acești oameni. Nu reușesc să realizeze că puterea aceea nu le fusese dată pentru ei, ci pentru eliberarea acelor oameni din fața lor, captivi propriilor nevoi și dependențe.

Spiritul Sfânt al lui Dumnezeu nu ne este dat Sabat de Sabat ca să ne bucurăm noi, ca să ascultăm noi și să ne minunăm de frumusețea Cuvântului lui Dumnezeu, ca să ne simțim noi bine și să ne încărcăm noi bateriile, cum spunem noi. Spiritul Sfânt al lui Dumnezeu ne este dat ca să eliberăm oamenii din nevoile lor.

ESTE O PUTERE.

Îmi place reacția Domnului Iisus. Este neașteptată și magistrală. „Nu o să-i trimit nicăieri!” „Dați-le voi să mănânce!”

Am avut un serviciu divin extraordinar, ne-am simțit bine, ne-am bucurat împreună de frumusețea Cuvântului. Spiritual am fost hrăniți toți. „Acum, dați-le voi să mănânce!” Pe unii dintre ei, ajutați-i luni să meargă la muncă, găsiți-le ceva de lucru! Marți, noua familie care vrea să se mute aici are nevoie de o locuință bună, vecini buni și o școală bună pentru copiii lor, ajutați-i voi să le găsească!

Știu, am auzit că sunt copii și părinți care și-ar dori să învețe într-o școală adventistă... le e imposibil să-și suporte costurile. Ajutați-i voi! Dați-le voi! Orice copil merită o șansă.

Nu-mi dați exemple cu ce ați făcut câteodată în biserică. Ieșiți afară din biserică! Nu țineți credința pentru voi. Împărtășiți-o pe stradă! „Dați-le voi să mănânce!” Încetați să vorbiți despre credință! Folosiți credința!

Priviți reacția ucenicilor. Seamănă cu reacția noastră. O picătură într-un ocean. Așa arată banii noștri puși de-o parte în fondul comunității. Sunt atâtea nevoi pretutindeni. E copleșitor!

Iisus continua: „Duceți-vă și vedeți ce aveți!”

La prima vedere, pare că Domnul Iisus le spune să-și controleze buzunarele și să vadă ce găsesc acolo, dar nu asta le spune Iisus. El spune: „Duceți-vă!” Nu căutați prin geantă sau buzunar. Uitați-vă în biserică, în mijlocul bisericii și vedeți care sunt oamenii care au nevoie și vedeți, ei ce au la ei? Este uimitor și umilitor în același timp.

Oamenii care sunt în nevoie, care au venit pentru că vor să stea în prezența Domnului Iisus cu orice preț, tot ei au și resursele pe care le puteți folosi.

Duceți-vă și vorbiți cu ei.

Duceți-vă și vedeți ce au ei.

Cinci pâini și doi pești de la un băiețel.

Cinci mii de bărbați prezenți acolo, în afară de femei și copii, total nepregătiți, doar un băiețel pregătit să mănânce... Au găsit asta la un tânăr. Nu la cei în vârstă și mereu prevăzători.

Poate că unele resurse pot fi găsite la noua generație peste care dacă Domnul Iisus și-ar pune mâinile, această binecuvântare s-ar întoarce înapoi la vechea generație și la noi toți.

Tot ce contează e binecuvântarea lui Iisus peste ceea ce au acești tineri. Acești tineri, aducându-și tot ce au la Iisus, n-ar pleca din Biserică, ci binecuvântarea care ar cădea peste ei s-ar întoarce la întreaga comunitate însutit și înapoi.

Domnul Iisus rostește binecuvântarea Sa asupra lor.

Domnul Iisus frânge și împarte.

Nu descrie textul cum s-au înmulțit. Tot ceea ce citesc este că, pe cât avem nevoie mai mare, pe atât se înmulțește mai mult.

Preocuparea noastră: Cum am putea cu resursele noastre mici să facem față atâtor nevoi? Preocuparea Domnului Iisus: Cu cât veți oferi mai mult, cu atât mai mult se va întoarce către voi. O binecuvântare împărtășită este o binecuvântare înmulțită.

Când mâinile au fost ridicate spre cer pentru ca Tatăl să binecuvânteze puținul pe care lau găsit, puținul acela a devenit îndestulător, a devenit mai mult decât a fost nevoie. Pentru că Dumnezeu are o evidență atât de strictă cu lucrurile mici aduse la El și pe care El le-a făcut MARI.

Adu-i Lui puțină credință și El va face din ea o credință mare. Adu-i Lui o sămânță de muștar și El va muta niște munți pentru tine.

Dincolo de ceea ce credem, visăm sau dorim, este Dumnezeu cu puterea Lui infinită. Are El o cale prin care lucrurile mari se înfăptuiesc din lucrurile mici. Avem câțiva bani pe care vrem sa-i dăm pentru ceva în lucrare? Haideți să ne rugăm deasupra lor și să vedem ce se va întâmpla! Avem un mic dar, un talent, un talant, haideți să ne rugăm asupra lui și să-l punem la schimbător, adică la lucru, în comunitate și să vedem ce se va întâmpla!

Dacă te vei hotărî să binecuvântezi pe cineva, binecuvântarea aceea se va întoarce peste tine. E o cale a Sa. Nu o înțelegem și de multe ori uităm că așa funcționează, dar e probată. Dumnezeu îi binecuvântează pe cei care îi binecuvântează pe alții. Ferestrele cerului se vor deschide și va ploua belșug de binecuvântare.

Ceea ce vreau să spun în ocazia aceasta este: „Nu-i lăsa să se ducă! Nu-i trimite acasă!” Nu putem să ne mulțumim doar cu hrana spirituală chiar dacă ea vine direct de la Domnul Iisus. Cei care nu au unde munci, unde locui, unde spera, cei legați și dependenți, cei triști și fără prieteni, cei abandonati și fără speranță, „nu-i lăsați să plece!”.

În aceste ultime zile avem o misiune cu două mâini care să îmbrățișeze întreaga umanitate. „Nu-i lăsați să plece!”

Au venit aici dintr-un motiv. Motivul pentru care ești la o parte, cu Domnul, este acesta: „Dați-le voi să mănânce!”

Doamne, nu am atâtea resurse! Știu, dar aduceți la Mine puținul pe care îl aveți, pentru că niciodată nu voi îngădui eșecul în experiența voastră.

Dacă Eu sunt Cel ce v-am chemat, voi veți avea succes. Așa că hrăniți-i! Ei sunt flămânzi, după speranță, după credință, după prieteni, hrăniți-i voi! Tratați-i ca pe orice altă ființă pe care o iubiți. Nu-i slujiți cu puțin, slujiți-i cu dragoste! Hrăniți-i! Nu-i lăsați să plece!

Material realizat de pastor Claudiu Goran, Conferința Muntenia

Cat de departe este... prea departe?

– capcana pașilor mici... greșit direcționați –

Introducere

Suntem cred cu toții de acord că drumul nostru în viață trece prin modificări de traiectorie datorate diferiților factori: sociali, economici, relaționali, spirituali etc. Un creștin este însă deschis dialogului cu Dumnezeu pentru călăuzire în deciziile mai mici sau mai mari. Ceea ce însă merită atenție sporită este faptul că în funcție de deciziile pe care le luăm, viața noastră ia o direcție sau alta. Și chiar fiecare pas, oricât de mic, poate modifica încet, dar sigur, direcția, asemenea unei cărme mici (Iacov 3:4). Unde ne poate duce un pas greșit nerectificat?

Studiu de caz: Acan

După o victorie răsunătoare la Ierihon, poporul și conducătorii au parte de un eșec usturător în războiul de la Ai (Iosua 7:2-5). Acan, soldat în armata lui Iosua, având în minte lecția trecutului – a ieșirii în mod miraculos din Egipt, prin Marea Roșie și a trecerii prin pustie, a luat din prada din Ierihon, contrar poruncii divine (Iosua 6:18-19; 7:1, 21). A urmat o adunare a poporului, ca o adunare administrativă, a fost descoperit și... în cele din urmă a pierit.

Cum a ajuns Acan prea departe? Cum poate un creștin să ajungă în același impas? În punctul acela nu se ajunge deodată, ci treptat. Iată câțiva pași:

1. Să crezi că Dumnezeu nu vede totul sau nu știe totul

Episodul în care au fost implicați Anania și Safira (F. Ap. 5) ne amintește un lucru simplu și anume că Domnul este prezent cu noi nu doar la Templu sau doar în Sabat, ci și când facem o tranzacție notarială, financiară, o promisiune, sau un contract.

„Numărul celor care săvârșesc păcatul lui Anania și al Safirei este în creștere. Prin disprețul față de promisiunile pe care Duhul Sfânt i-a inspirat să le facă, ei nu îi mint pe oameni, ci pe Dumnezeu. Pentru că nu se aduce repede la îndeplinire hotărârea luată împotriva faptelor rele, la fel ca în cazul lui Anania și al Safirei, inima fiilor oamenilor este plină de dorința de a face rău, de a se împotrivi Duhului lui Dumnezeu.” – *Review and Herald*, 23 mai 1893

La fel ca și în cazul Mariei, sora lui Moise, Dumnezeu i-a dat de înțeles că știa de faptul că avea ceva împotriva cumnatei sale. Totuși, nu am dori ca El să știe totul? Nu este bine că vede totul? Necazurile, lacrimile? (Luca 12:7)

2. Să iei de bun ceea ce este dat spre nimicire

Termenul din Iosua 6:18 folosit pentru expresia „dat spre nimicire” se referă la tot, oameni și pradă. În 7:11 se amintesc lucruri luate și care nu ar fi trebuit – la cele date spre nimicire se încadra doar mantaua de Șinear. Era simbolul a ceea ce este vizibil, a lucrurilor cu care cineva se poate mândri, fala trecătoare. Reprezintă tot ceea ce are legătură cu

firescul, cu lumea. Omul firesc se poate aștepta să fie considerat că are „valoare”. Ironia este că atunci când lumea l-a văzut pe Acan cu mantaua, aceasta era plină de pământ (Iosua 7:21-22).

O idee subtilă și ispititoare poate fi grija pentru impact, pentru vizibilitate, chiar și în slujire – totuși nu trebuie avut în vedere impactul în primul rând, ci să ne facem treaba, pentru că Dumnezeu are grija de impact, El face să crească (1 Corinteni 3:7; 2 Corinteni 9:10).

De ce a cerut Dumnezeu să fie arse sau nimicite? Pentru că aveau legătură cu elementele culturii religioase și politice a păgânilor și puteau fi sursă de distragere a poporului de la planul lui Dumnezeu cu privire la spiritualitatea și modul de administrare a israeliților. Cu alte cuvinte, ca să nu „se frigă” ei, israeliții trebuiau să ardă ce întâlneau în jur în timpul cuceririi (6:18).

3. Să asculți pe jumătate

De remarcat este că spre deosebire de lucrurile date spre nimicire, existau și obiecte care nu trebuiau lăsate – obiectele din aur, argint, cupru sau fier – era poruncă de la Dumnezeu ca să fie luate (Iosua 6:19). Problema lui Acan este că a ascultat și le-a luat – problema deci a fost nu că le-a luat, a făcut bine că le-a luat – doar că după ce le-a luat, nu le-a dus unde trebuie, la visteria Domnului (6:19). La aceasta se referă capitolul 7:11 – „...au călcat legământul Meu, ...au furat și au mințit...” Ironia este că la final, după ce Acan este descoperit, aurul și argintul luat de către Acan a fost ars și acoperit cu pietre. De ce nu a fost recuperat aurul și argintul pentru a fi închinat Domnului așa cum ar fi trebuit de la început? Pentru că Dumnezeu nu are nevoie de ele, ci aducerea lor la El reprezintă un test, un test al dragostei noastre pentru El. Dar și un test al ascultării – unii nu au picat testul, au dus aurul și argintul în visteria Casei Domnului (6:24). Ideea este simplă – lucrul făcut pe jumătate nu va dura, iar ascultarea pe jumătate nu este primită de Domnul (Deuteronomul 6:5).

4. Să taci când trebuie să vorbești

Referirea pe care o putem face cu privire la episodul adunării administrative a poporului Israel este că Acan nu a vorbit, nu a mărturisit decât atunci când i s-a oferit prilejul public, dar a fost prea târziu. Nu a fost pentru pocăința și reabilitarea personală, ci pentru a se cunoaște public cauza pentru care suferea întreg poporul blestemul.

„Acan și-a recunoscut vinovăția, dar când era prea târziu ca mărturisirea să-i mai fie de vreun folos. Văzuse oastea lui Israel cum se înapoiază înfrântă și descurajată de la Ai. Cu toate acestea, nu se înfățișase pentru a-și mărturisi păcatul. A văzut cum Iosua și bătrânii lui Israel se pleacă la pământ copleșiți de o durere atât de mare, că nu putea fi exprimată în cuvinte. Dacă atunci și-ar fi recunoscut păcatele, ar fi dat oarecum dovadă de o pocăință adevărată, dar a tăcut. El a auzit înștiințarea că se săvârșise un mare păcat, arătându-se hotărât caracterul acestuia. Dar buzele lui au fost pecetluite. A început apoi cercetarea...” – *Patriarhi și profeți*, p. 497

Pentru Acan, momentul cheie trecuse... În acest fel, consecințele sau complicațiile au fost triste:

– pentru lucrarea sau onoarea lui Dumnezeu – imposibil de cuantificat;

- poporul a fost afectat – pe principiul solidarității;
- pentru Acan – pierdeile au fost de 100%

Una dintre lecții este că nimeni nu vrea să se complice, dar este un timp când trebuie să te ridici și să o faci – fie că este vorba de repararea unei situații sau o vinovăție proprie, fie că este vorba de necesitatea de a avea o poziție sau opinie într-un context cheie. Deși știm că va fi greu, există o oportunitate când copiii lui Dumnezeu trebuie să acționeze, altfel momentul trece și va fi prea târziu.

Ce este de făcut?

Pașii mici făcuți greșit sau șovăitor nu fac decât să paveze un drum spre propria ruină. În acest sens este benefic să ne oprim și să avem onestitatea și curajul să ne cercetăm propria ideologie sau fel de a gândi ca nu cumva să ne amăgim singuri crezând că ceea ce facem nu este chiar așa de rău.

Mica 6:8 spune să facem – „...ce este bine, ...dreptate, să iubești mila, să umbli smerit cu Dumnezeul tău”. Adică umilință, dragoste și acțiune.

Domnul Hristos este Cel care ne oferă un exemplu de îmbinare a dreptății și milei – El este Cel care ne spune și nouă astăzi, în fața șovăielilor și greșelilor noastre: „du-te (te iert) dar te rog Eu, nu mai face” (parafrazăre Ioan 8:11). Dacă ascultăm acest mesaj înseamnă că ne-a mai fost dată o șansă. Să o folosim cu înțelepciune, azi...!!!

NU uita, orice decizie va face ca istoria vieții tale să curgă într-o direcție sau alta...

Material realizat de pastor Florin Iacob, Conferința Muntenia

Ierarhia este ruptă din „Rai“?

Matei 18:3 – „Adevărat vă spun că, dacă nu vă veți întoarce la Dumnezeu și nu vă veți face ca niște copilași, cu niciun chip nu veți intra în Împărăția cerurilor.”

Una dintre cele mai serioase probleme care au aprins partide în interiorul bisericii primare a fost ierarhia. Nu doar atunci a ridicat acest aspect probleme, ci putem vedea că până în ziua de astăzi oamenii continuă să se contrazică. Se ridică astfel o întrebare: „Este acest cuvânt (ierarhia) pe placul lui Dumnezeu? Nu vorbim aici de ierarhia între ființele cu naturi diferite, precum îngerii, oamenii sau animalele, ci problema este clar că o punem în contextul acesta al persoanelor cu aceeași natură.

Nu este lucru puțin acest cuvânt: ierarhie. Pentru el s-au ridicat crezuri și au murit oameni; pentru el au fost chemate delegații în consilii bisericești cu renume de pe întreg mapamondul; pentru un singur cuvânt au fost anatemizate și pedepsite persoane și tot pentru acest cuvânt a făcut să apară rupturi între oameni și biserici pe care istoria le consemnează că nu au fost niciodată rezolvate. Acest cuvânt – ierarhie – este unul dintre acele cuvinte care pe cât de normal și inofensiv este în unele contexte, pe atât de diabolic și periculos apare folosit în altele.

Istoria consemnează fapte numeroase în care acest aspect a fost implicat. Unul dintre aceste exemple bine cunoscut a fost Arie, care a venit cu o interpretare interesantă despre natura lui Iisus Hristos. Acesta spunea pe scurt că Tatăl este superior Fiului. Și dacă Iisus are vreun merit, atunci Acesta Îl are prin intermediul Tatălui care L-a adoptat la un anumit moment. Fiul a avut chiar momente când nu a existat și fiind creatură, Acesta ar fi capabil de păcătuire.

Singurul lucru care L-a făcut divin pe Fiul lui Dumnezeu este această adopție acordată fără merite lui Iisus. Odată ridicat la acest rang superior, dar totodată încă subordonat Tatălui, Iisus a putut crea la rândul lui și El. De fapt acesta a fost unul dintre scopurile Tatălui, Ființă perfectă și fără de păcat nu ar fi putut să intre în contact cu lumea materiale care în sine ar fi fost rea.

Toate aceste lucruri au fost premergătoare primului consiliu bisericesc de la Niceea, din anul 325. Această interpretare aproape originală a ridicat cel puțin o altă înțelegere asupra naturii divine a lui Iisus și indirect a ierarhiei divine. A fost pe de-o parte patriarhul Alexandriei și Atanasie, care susțineau consubstanțialitatea Fiului cu a Tatălui și pe de altă parte cei doi prieteni ai lui Arie, ambii cu numele de Eusebiu, dar din locuri diferite, care susțineau o asemănare în natura a Fiului și a Tatălui.

Ceea ce contează mai mult decât aceste detalii, este faptul că noi trăim într-un anumit context astăzi care ne influențează percepția despre ierarhie și încă un aspect care poate fi observat în contextul acesta este dat exact de faptul pe care l-am povestit ceva mai devreme: cazul Arie a marcat istoria și ulterior pe oamenii care au trăit de-a lungul timpului, făcându-i să se învețe „să sufle și în iaurt, odată ce s-au fript cu ciorba.”

Dacă ar fi să o luăm cu încheputul, vedem faptul că odată deschiși ochii de la naștere vedem un comportament ciudat între ființe. Apar două siluete: una este mai tare decât

alta; îi spune ce trebuie să facă celuilalt iar celălalt parcă e conștient de starea lui și înghițind amar și neavând ce să facă, trece împlinirea directivelor primite.

Asta este familia, din păcate, în viziunea unora. Crești cu ea și te uimește, și la un moment dat ajungi să te împaci cu ideea că așa a fost menită să fie, că ți se pare naturală abordarea și chiar începi mai apoi să practici și tu cam aceleași obiceiuri pe care le urai odată.

Dar... dar, ajungi la muncă și din șeful care poate erai în familie, te vei adapta în mielul bun de tăiere și în boul bun de cărat al firmei. Oscilezi între aceste două lucruri și nu înțelegi nimic.

Oare așa a vrut Dumnezeu să fie? Stai și te gândești... și mai târziu găsești răspunsul – păcatul – dacă îl găsești. El ne-a întors unul împotriva altuia. El a ridicat pe unul împotriva celuilalt. El a ierarhizat totul. Chiar exclami atunci: „De ce să avem noi mai puțin și ăștia mai mult? Suntem egali...”

Apoi realizezi că nu e bine nici așa. Stai la rând după o pâine și afli de fapt că era pentru altceva coada..., dar oricum e bine să luăm și lucrul ăsta dacă tot am rămas aici. Te trezești din coșmar, strângi oameni și vrei revoluție. „Hoții, hoții, hoții! Dictatorii... ne-ați furat țara!” Și apoi strigăm în alt sistem că „ne-ați vândut țara!...” și te oprești... și zici: „care mai e diferența?”. Te trezești și vezi că viața a mers înainte, te-a ignorat și merită să o ignori și tu. Urmează rutina și lucrurile continuă din generație în generație.

Aceasta este lumea noastră în câteva cuvinte, a fiecăruia din noi. Totuși... unde este Dumnezeu în toată treaba asta? Cum a fost la început și care au fost intențiile Lui pentru aceleași categorii de ființe? Să fiu egal sau mai egal decât alții? Să fiu sclav cu mâinile încătușate sau sclav cu diplomă și acte, ca astăzi?

Un prim răspuns stă ascuns adânc în ce am ales. Samuel, a înțeles în mare măsură ceea ce la vreme aceea poporul evreu își dorea. Moda era să fii sclav. Ei parcă tânjeau după sclavia din Egipt sau după controlul absolut... De ce noi să fim deosebiți, spuneau ei? Și ne oprim aici...

Am spus că mergem la început, și am mers la momentul când un om deschide ochii pentru prima dată pe această lume. Dar acest moment nu este începutul. Plus, că nu putem să tragem o concluzie clară la ceea ce am spus, pentru că e o confuzie în rândul oamenilor cu privire la acest aspect, și cel care beneficiază de pe urma ei este doar Satana, și la final vom realiza că de fapt nimeni nu iese în avantaj. Unde să fie oare începutul? Adam și Eva?

Se pot ridica multe întrebări, însă una dintre cele mai pertinente dintre aceste întrebări este următoare: Între Tatăl, Fiul și Duhul Sfânt este ierarhie sau nu? Spun că este una dintre cele mai pertinente întrebări, dacă nu cea mai pertinentă din cadrul acestui subiect al ierarhiei, pentru că de ea depinde și înțelegerea noastră cu privire la celelalte lucruri care se pot ivi pe parcursul dezvoltării unui concept.

Această întrebare nu trebuie să-și aibă răspunsul decât în Biblie. Sunt motive serioase în Biblie să credem sau nu în ierarhie? Sau putem noi oare ridica inclusiv această întrebare despre Trinitate pe baza pasajelor biblice?

Se pare că mulți din istorie și-au ridicat-o deja și fie că vrem sau nu ne va fi adresată și nouă. Până să ajungem la argumente, este bine să gândim situațiile ipotetic. Dacă ar exista ierarhie în Biblie, atunci „în ce context ar trebui ea aplicată?” și mai ales, putem întreba, „din ce motiv să o aplicăm?”. Dacă nu ar exista ierarhie în Biblie, atunci „care este motivul pentru care ea nu trebuie să existe?”. Oare ea este cea care a adus într-un fel

indirect păcatul în univers: „pentru că Satana a vrut să își depășească condiția de înger și să fie mai mare peste frații lui, cerând închinarea lor?” Sunt doar câteva întrebări care complică înțelegerea mai mult. Așa că argumentele ar trebui să clarifice această temă.

Pentru cei care cred că nu există ierarhie în Biblie în rândul persoanele de același fel, pentru aceștia principalul argument stă în faptul că ierarhia este un lucru păcătos, care a venit odată cu păcatul. Acest lucru nu aduce nimic bun și nu trebuie aplicat și în cer.

Un exemplu de acest fel îl putem da prin faptul că între oameni există diferite rase și nu este normal să existe ierarhie între acestea pentru că un om de culoare nu ar trebui privit ca fiind inferior decât altul cu pielea albă. Nici unul cu pielea roșiatică sau galbenă nu este vinovat în vreun fel și privit ca fiind inferior față de ceilalți. Din această cauză mulți au căzut în problema rasismului și și-au permis să-și bată joc de unii oameni.

Însă mai există un gen de ierarhie pe care prima categorie de oameni nu o acceptă. Este vorba de ierarhia funcțională. Fie că ești părinte, simplu angajat, cadru didactic sau în alt domeniu cu o funcție, ești într-o ierarhie. Funcția aduce ierarhie. Însă felul acesta de a vedea lucrurile este într-un fel negat și ierarhia nu își vede nici în cazul acesta locul. Cu alte cuvinte nu putem spune că acest concept al ierarhiei își are locul aici.

Așa că trecem la cea de-a doua variantă de a vedea lucrurile, și anume, la cei care văd într-un anumit fel o ierarhie între oameni. Această ierarhie nu este una păcătoasă pentru că ea este acolo pentru a îndeplini un anumit scop. Această perspectivă respinge și ea anumite ierarhii care sunt în afara acestui argument funcțional.

Cu privire la exemplul dat mai sus al raselor umane, este clar că ierarhia aceasta nu este una care să își aibă baze logice și morale. O ierarhie corectă se aplică doar din punct de vedere funcțional și nu merge mai departe... până la natura oamenilor. Câteva exemple de acest fel sunt: părintele – copil = ambii au aceeași calitate de om, dar unul este responsabil față de celălalt pentru toată viața și astfel niciodată această ierarhie nu trebuie inversată în acest caz; director – angajat = și în cazul acesta se aplică o ierarhie; profesor – elev / student; inclusiv frate mai mare – frate mai mic.

Important în aceste exemple este să căutam dacă Biblia vede o ierarhie în aceste cazuri, în dreptul ființelor umane. Dacă am începe cu exemplul fraților din Biblie, cineva poate spune că nu totdeauna fratele mai mare a triumfat peste cel mai mic. Însă punctul de vedere despre ierarhie nu își pune această problemă aici, ci inclusiv atunci când exemplele biblice răsturna această normalitate a supremației dintre fratele mai mare peste fratele mai mic, nu se făcea într-un mod de egalitate. Tot ierarhie era și după răsturnarea acestui fapt, deoarece fratele mai mic nu ajungea egal cu fratele mai mare, ci era stăpân peste acesta sau cel puțin mai sus din punct de vedere ierarhic. Câteva exemple de acest fel putem vedea la Iacov față de Esau; la Iosif față de frații lui mai mari sau la Efraim față de Manase.

Mergând mai departe cu această ierarhie din Biblie, putem vedea că inclusiv în cazul preoților este aplicat, fără să fie ceva păcătos. Marele preot era însărcinat până la sfârșitul vieții sale cu anumite atribuții care erau peste celelalte lucruri văzute ca fiind obișnuite la majoritatea preoților. Putem vedea ierarhie inclusiv în rândul profeților față chiar de împărați și preoți; și mai ales față de oamenii obișnuiți. Astfel vedem că Biblia nu se dezice ca fiind un lucru păcătos această ierarhie.

Dar s-ar putea ca cineva să spună că aceste lucruri au fost acceptate de Dumnezeu din punct de vedere ierarhic, dar ele nu au fost de la început așa. Totuși, Iisus vine cu

câteva argumente care pare să atingă și această temă a ierarhie și să o așeze în note pozitive. În Matei 18:3, Iisus spune: „Adevărat vă spun că, dacă nu vă veți întoarce la Dumnezeu și nu vă veți face ca niște copilași, cu niciun chip nu veți intra în Împărăția cerurilor.” Nu este atât de clar conceptul despre ierarhie în acest verset, dar mai sunt și alte exemple de acest gen, care împreună arată faptul că există o ierarhie pozitivă. Versetul 4 arată clar spre o ierarhie de acest fel, el spune: „De aceea, oricine se va smeri ca acest copilaș va fi cel mai mare în Împărăția cerurilor.”

Ceva mai târziu, Iisus declară pentru ucenicii care voiau să primească locuri cât mai apropiate de El în Împărăția care avea să se instaleze faptul că: „Cel mai mare dintre voi să fie slujitorul vostru.” (Matei 23:11) Dacă acest concept nu ar fi trebuit să existe atunci Iisus nu ar mai fi zis: „Știți că domnitorii neamurilor domnesc peste ele, și mai-marii lor le poruncesc cu stăpânire. Între voi să nu fie așa. Ci oricare va vrea să fie mare între voi să fie slujitorul vostru; și oricare va vrea să fie cel dintâi între voi să vă fie rob. Pentru că nici Fiul omului n-a venit să I se slujească, ci El să slujească și să-Și dea viața ca răscumpărare pentru mulți.” (Matei 20:25-28).

Iisus ar fi putut să spună clar că această perspectivă de a vedea lucrurile sau oamenii într-un anumit top nu este corectă, dar El întoarce această ierarhie creând un top pe care nimeni nu ar vrea să-l ocupe. Tu care vrei să fii primul, va trebui să muncești cel mai mult, și nu oricum, ci pentru frații tăi. Devine complicat pentru firea umană să se sacrifice în felul acesta, pentru că noi vrem ca atunci când dăm din coate să dăm la o parte pe ceilalți, nu să-i unim lângă noi.

Iisus a fost cel mai mare om care a trăit vreodată și acest lucru îl putem spune pentru că a iubit cel mai mult. El a demonstrat că „cea mai mare iubire este ca cineva să-și dea viața pentru prietenii săi” (Ioan 15:13). Unii ar putea spune că și-au dat viața pentru dușmani, dar Iisus când făcea acest lucru El nici măcar nu ne considera dușmani. El a fost Cel care într-un moment atât de greu ca Praznicul Paștelui să știe că i-a sosit ceasul ca să moară și să-și amplifice iubirea față de oameni, iubind până la capăt (Ioan 13:1).

Cred că e foarte clar înțeleasă această ierarhie în rândul oamenilor. Este una funcțională și nu trebuie aplicată în alt fel, decât pentru a arată că cel mai mare este cel responsabil peste ceilalți, nu cel care știe să-și elimine mai bine principalii oponenți ai tocului său. Problema poate interveni încă în ceea ce privește ierarhia atunci când vorbim despre Trinitate. Există în acest cadru desăvârșit ideea de ierarhie? De fapt așa cum am amintit și la început, am văzut că oamenii au atacat din toate părțile acest cadru. Pentru unii, era clară ideea de ierarhie iar pentru alții, ea nu trebuia să fie aplicată deloc aici.

Eroarea a constat în aplicarea greșită a ierarhiei. Din punct de vedere funcțional, chiar și în cadrul Trinității există acest lucru, dar din punct de vedere ontologic această ierarhie nu există. Și noi afirmăm consubstanțialitatea Tatălui cu cea a Fiului și cu cea a Duhului Sfânt. Totuși putem vorbi de o subordonare voită din partea Persoanelor în contextul planului de mântuire.

Iisus spunea într-o ocazie: „Adevărat, adevărat vă spun că robul nu este mai mare decât domnul său, nici apostolul, mai mare decât cel ce l-a trimis.” (Ioan 13:16). În altă parte Iisus declară un lucru foarte clar cu referire la Tatăl: „Ați auzit că v-am spus: «Mă duc și Mă voi întoarce la voi.» Dacă M-ați iubi, v-ați fi bucurat că v-am zis: «Mă duc la Tatăl», căci Tatăl este mai mare decât Mine.” Această ultimă propoziție trebuie înțeleasă fie în contextul

acesta uman, fie, mai exact, cu privire la funcția pe care Fiecare dintre Ei o îndeplinesc.

Ontologic, se observă că Isus a ținut să clarifice acest lucru în Ioan 10:29-30: „Tatăl Meu, care Mi le-a dat, este mai mare decât toți și nimeni nu le poate smulge din mâna Tatălui Meu. Eu și Tatăl una suntem.»” Isus trimite la rândul Lui pe Duhul Sfânt. El este astfel mai mare fiindcă trimite și Cel ce v-a veni va mărturisi despre Sine, după cum și El a mărturisit despre Tatăl nu din lucrurile Lui, ci din lucrurile primite. Acest adevăr este spus în cel puțin două ocazii de Isus: „Eu nu pot face nimic de la Mine Însumi: judec după cum aud; și judecata Mea este dreaptă, pentru că nu caut să fac voia Mea, ci voia Tatălui, care M-a trimis.” (Ioan 5:30) și alt exemplu: „Isus deci le-a zis: «Când veți înălța pe Fiul omului, atunci veți cunoaște că Eu sunt și că nu fac nimic de la Mine Însumi, ci vorbesc după cum M-a învățat Tatăl Meu.»” (Ioan 8:28).

Ierarhia aceasta funcțională trebuie înțeleasă într-un mod simplu: Tatăl este destinația noastră, destinație imposibil de atins odată cu căderea omului în păcat, dar care este redeschisă prin meritele lui Isus Hristos și prin puterea Duhului Sfânt. Astfel putem vedea cum într-un context al conflictului Tatăl este prima Persoană, apoi Isus și mai apoi Duhul Sfânt. Însă acest top poate fi inversat dacă este să aplicăm ceea ce Isus spunea când declara că cel care vrea să fie cel mai mare între ucenici să fie cel mai mic sau, adaug eu, să muncească cel mai mult. Astfel, Tatăl îl putem vedea în câteva intervenții în Biblie și acolo este acoperit de nori și vorbește despre Isus ca fiind Cel în care El își găsește plăcerea; apoi Isus a fost Cel care pentru o perioadă de timp și într-un spațiu limitat a lucrat salvarea noastră; și după aceea Duhul Sfânt este Cel care acționează pe plan universal și până la sfârșitul timpului în fiecare om. Cu alte cuvinte, Duhul Sfânt este prezent mereu în mod practic acolo unde este mișcarea și unde este nevoie de acțiune.

Așadar, când ne raportăm la acest aspect al ierarhiei, înțelegem că oamenii pot fi în poziție de egalitate și în același timp subordonați prin rolurile pe care le îndeplinesc. De aceea Pavel a putut spune că: „Dar vreau să știți că Hristos este Capul oricărui bărbat; că bărbatul este capul femeii și că Dumnezeu este capul lui Hristos.” (1 Corinteni 11:3). Același lucru îl vedem pentru prima dată descris de Isus în Geneza: „Voi mări foarte mult suferința și însărcinarea ta; cu durere vei naște copii, și dorințele tale se vor ține după bărbatul tău, iar el va stăpâni peste tine.»” (Geneza 3:16). Mai vedem faptul că inclusiv în rândul îngerilor există această ierarhie, ei deși sunt egali. Și de asemenea, vedem cum în cadrul Trinității există această ierarhie care ne ajută să înțelegem felul în care planul mântuirii a putut acționa.

Pentru noi astăzi, rămâne un lucru important. Noi trebuie să ne folosim resursele pentru a urca pe scara socială. Care dintre noi nu vrea să ajungă cel mai bun? Cu toate acestea, noi trebuie să urmărim ierarhia pe care Dumnezeu ne-a propus-o și care ne conștientizează că odată cu puterea, cu funcția, cu influența noastră, noi trebuie să ne raportăm din ce în ce mai mult la oameni și la calitatea de a-i aduce pe toți în relații cât mai puternice cu Dumnezeu. Nu noi realizăm acest lucru, ci Duhul Sfânt care lucrează în toți prin diferite daruri. Nu ne rămâne decât să ne concentrăm balanții primiți pentru a-i pune la dispoziția oamenilor. Domnul să ne ajute de importanța acestor lucruri și de metodele prin care putem să fim eficienți.

Material realizat de pastor Tiberiu Iordan, Conferința Muntenia

Și a fost bârfă în ceruri

Sanctuarul ceresc și conflictul permanent dintre bine și rău este realitatea în care se desfășoară viața noastră, pigmentată mereu și mereu cu bârfă!

Războiul și Sanctuarul – începuturile

Prima etapă din războiul cosmic, s-a desfășurat în ceruri, acolo unde diavolul – *Acuzatorul fraților lui* (Apocalipsa 12:10), își ponegrește frații, în timp ce îngerii cântă și slăvesc fără încetare, zi și noapte pe Creator (Apocalipsa 4:8).

Mărturia lui e singulară – Deuteronomul 19:15-21 – și deci neîntemeiată, neadevărată și va primi ceea ce pretinde pentru cei acuzați. Dar sfinții l-au biruit, prin sângele Mielului, animalul de sacrificiu prin excelență – mărturia sângelui confruntă și anulează acuzația diavolului.

Isaia 14 și Ezechiel 28 ne vorbesc de răzvrătirea lui Satana, tot legat de sanctuar – până la iluminism, fără mari discuții, majoritatea creștinilor interpretau pasajul ca referindu-se la Satana (nu la împărații pământești, limitați în timp și spațiu, pe când descrierea aici este mai amplă – Ezech 28:13.14.15). Trecerea e simplă: de la descrierea împăratului pământesc, care face rău, profetul trece la descrierea împăratului mai mare, care-l conduce pe cel pământesc, adică diavolul.

Acțiunea de ostilitate e legată de Sanctuar, de tronul lui Dumnezeu: Ezechiel 28:14 – *heruvim ocrotitor cu aripile întinse* – Sfânta Sfintelor, *muntele sfânt al lui Dumnezeu*. Isaia 14:13 continuă cu imaginea **mntelui adunării**, adică **o adunare de închinare**, scopul Sanctuarului înainte de căderea în păcat! Ființele sfinte, veneau înaintea lui Dumnezeu să se închine.

Ezechiel 28:16 – Lucifer, în Sanctuarul lui Dumnezeu a mers de la om la om, ca un vânzător ambulant, și l-a denigrat pe Dumnezeu: ca fiind autoritar, nedrept etc. Ei sunt destul de inteligenți să deosebească binele de rău și să-l facă, adică ce crede noul ateism, încrezător în valorile umane intrinseci (Dumnezeu a fost bun o perioadă de timp, dar acum suntem suficient de deștepți să ne descurcăm singuri). Ceea ce nu știau ei – nu erau conștienți de limitele lor (cum nu sunt nici oamenii conștienți azi de limitele lor) – cine poate vedea viitorul, cu toate consecințele pe care le implică o mică schimbare acum? Pildă ne stau dereglările ecosistemelor – mai grosolane sau mai fine: **China comunistă și uciderea păsărilor, ce mănâncă culturile (după ce păsările au fost nimicite, dăunătorii, care altă dată erau mâncați de păsări, au acoperit țara)**.

Astfel de la Sanctuar, a început o luptă cosmică, universală, despre închinare: la Dumnezeu, sau, în ultimul caz, la propria persoană!

Ezechiel 28:18 – Lucifer are propriul sanctuar, pe care-l strică. Asta confirmă ce s-a spus mai sus, adică are proprii închinători sau se închină la propria făptură.

Bârfă și război în Eden

Edenul pământesc este oglinda Sanctuarului ceresc: – Grădina are o parte centrală – *mijlocul grădinii* (Geneza 2:9), adică Sfânta Sfintelor centrală, locul unde Dumnezeu li se arăta și vorbea cu ei.

Aici Îl bârfește pe Dumnezeu: nu poți avea încredere în El 100% – e posibil să nu spună tot adevărul, să țină lucruri numai pentru El etc.

Lucifer se folosește de instrumentele sale: înșelăciune, prefacere, manipulare, exagerare sau întoarcerea cuvintelor...

În afara grădinii

Geneza 3:15 conține relatarea extinderii conflictului – vrăjmășie între diavol și oameni, pentru totdeauna, în era păcatului – și promisiunea mântuirii. Hainele lor din frunze, inadecvate, sunt înlocuite cu haine de piele (Gen 3:21), aluzie la jertfa înlocuitoare, care să-i acopere.

Dumnezeu Se apără prin faptele Sale: la acuzațiile diavolului, răspunde cu substitutul: **sângele nevinovat al lui Iisus va curge în locul meu!** Tot aici vedem de ce Sanctuarul ceresc, locul unde este tronul lui Dumnezeu, locul supremei închinări, devine locul jertfei, **locul sistemului sacrificial. Locul răzvrătirii originale, devine locul salvării finale, universale.**

După părăsirea grădinii, în starea lor păcătoasă, Adam și Eva nu mai pot intra în Grădină – nu se mai pot închina în prezența directă a lui Dumnezeu, în centrul grădinii. Intrarea în grădină devine locul de închinare.

Tot la închinare sau tot legat de închinare, Cain îl ucide pe Abel, astfel că primul păcat, primul rău, prima crimă – toate au loc în contextul închinării: cui te închini? Sinelui? Care sunt consecințele pe termen lung? Sau lui Dumnezeu?

Astfel câmpul de luptă este închinarea, sanctuarul.

Sanctuale rivale peste tot

Tensiunea conflictului e prezentă mereu în istorie: Iov 1 și 2, cu diavolul ce-l acuză pe Iov de ascultare interesată, în fața adunării convocată de Dumnezeu (Iov 1:6, 2:1); sau în Zaharia, unde satana îl acuză, în sanctuar, pe Iosua (Zaharia 3). În toată istoria păcatului, satana confruntă pe Dumnezeu: uneori prin atacuri directe, prin distorsiuni sau chiar printr-un sistem separat de închinare, ce deseori semănau cu sanctuarul divin, ca design, dar cu diferențe esențiale.

Sanctualele păgâne, ofereau accesul direct al oamenilor, în fața statuii zeului – **Religia văzului, a sentimentelor. Sanctuarul** evreilor permitea doar marelui preot, odată pe an, să intre în Sfânta Sfintelor. Astfel păgânii, prin sanctualele lor, nu aveau sentimentul transcendenței totale a lui Dumnezeu și nici **a stricăciunii, întinării inerente a omului** – omul nu e chiar așa rău sau e bun așa cum e, de aceea se și înfățișează zeului! **Omul e capabil să fie bun, să-și definească sistemul de valori...**

Jertfele păgâne erau aduse ca **să potolească/mulțumească zeii.**

Dumnezeu spunea că **El le dă jertfele evreilor**, ca ei să I le aducă (Lev 17:11), simbolizând faptul că Dumnezeu Îl va oferi pe Hristos ca jertfă pentru oameni, pentru potolirea și îndepărtarea mâniei divine.

Astfel Satana distorsionează din nou caracterul divin, dar cu alte instrumente: **șterge distincția dintre sfințenia lui Dumnezeu și păcătoșenia omului; astfel anulează nevo-**

ia Unui substitut, Unui Mântuitor – ne descurcăm și singuri să facem binele, suntem evoluți, deștepți etc.

Războiul cosmic și așezarea sanctuarului în NT

La Calvar, cel mai important moment, Hristos câștigă bătălia: prin fapte, stinge acuzele diavolului. Coloseni 2:15 ne spune că **tot universul a fost martor**.

Golgota este **altarul Sanctuarului ceresc – Hristos Se jertfește** și împlinește tipul jertfei pascale Psalmii 40:6-8. Pentru că este victorios stă ca Rege și Preot (Evrei 1:3, 8:1)

Victoria e asigurată, e obținută. Mai e puțin până la manifestarea ei totală, când Biserica Sa, ce acum e asaltată și chinuită de forțele demonice (Efeseni 6:12), va fi izbăvită și dusă în prezența Sa.

Marea Luptă – o înțelegere lărgită

Termenul de **marea luptă** este în legătură directă cu doctrina sanctuarului, pe care deseori adventiști o predică. Înainte de orice judecată, Dumnezeu conduce o cercetare, un proces al transparenței, în care arată clar toate lucrurile, ceea ce aduce la tăcere bârfele satanei. Cărțile sunt deschise; oricine poate să vadă ce a făcut Dumnezeu și ce face Satana... ce mai e de spus?

Dumnezeu judecă și **Se lasă judecat și apreciat de creaturile Sale. Rezultatul? Îi dau slavă și mai multă!**

În Ezechiel vedem același lucru:

- Prezentarea lui Iehova, Cel ce conduce judecata – vers. 12
- Prolog istoric – ce a făcut Iehova pentru Lucifer: vers. 12-15
- Acuzațiile împotriva lui Lucifer: vers. 15-18
- Verdictul și sentința: vers. 16-18
- Martorii și procedura legală: vers. 17 – 19

Mereu și mereu Dumnezeu face la fel în istoria omenirii: investighează/cercetează înaintea judecării. Nu pentru că ar avea nevoie să știe ceva, ci arată transparența cu care abordează judecata.

Interesantă este reacția celor ce sunt conștienți de judecata lui Dumnezeu: **Psalmii 98:8-9 – să bata din palme râurile, să strige de bucurie toți munții înaintea Domnului! Căci El vine să judece pământul! El va judeca lumea cu dreptate, și popoarele, cu nepărtinire.**

Cele două fețe ale realității: e rău să fii căsătorit, să ai o femeie care te urmărește tot timpul prin casă, stă cu ochii pe tine când pleci de acasă și când vii etc. Sau e veste bună? Să ai pe cineva care te iubește și te caută mereu cu privirea? Etc.

Omul e responsabil, pentru că e liber să aleagă dintre bine și rău. Omul nu acționează din instinctele ADN-ului său; nu e condiționat de materie să facă ceea ce face (adică dacă cine vrea să ucidă 1 000 000 de intelectuali și o face, nu poate fi condamnat, pentru că doar a dansat așa cum i-au cântat genele). Nu, omul ALEGE!

Este modul Lui, transparent de a răspunde bârfelor satanice.

Aşa a făcut Adam și Eva – a cercetat; așa a făcut cu potopul; cu Turnul Babel; cu Sodomă și Gomora; cu judecata de cercetare descrisă în Daniel 7 și anunțată de Apocalipsa 14.

Semn pentru totdeauna

Ioan 3:16 – rănilor de război, care ne vor aminti pentru totdeauna că Dumnezeu este iubire, că bârfele diavolului nu sunt întemeiate.

Material realizat de pastor Gabriel Isvan, Conferința Muntenia

EU STAU LA UȘĂ ȘI BAT...

Imnuri: nr: 460-469 // Cor: Cântările speranței, nr. 87; El bate..; La ușa inimii; Auzi cum Iisus te cheamă?; În templul inimii ușa-am deschis; etc...

Cuvânt introductiv

Binecuvântată să fie venirea fiecăruia dintre dvs în acest locaș de închinare, unde Dumnezeu dorește să reverse pacea Sa peste sufletele noastre frământate de diferite probleme și rănite de neazuri și să le însenineze cu prezența Sa, cu făgăduințele Sale și cu Adevărul Său, care să ne fie Pâine, Scut, Lumină și Apărare în aceste vremuri tulburi ale sfârșitului!

Mesajul pentru această oră de meditație este redat pe paginile Sfințelor Scripturi și immortalizat printr-un tablou, care impresionează atât prin frumusețea sa picturală, dar mai ales prin profunda sa semnificație. În marile muzee ale lumii, în imensele expoziții de pictură, precum și în casele noastre, acest tablou ne atrage și ne încântă privirea, dar, mai ales, ne răscolește sufletul. În fața unei uși stă un Om deosebit, cu o mantie lungă, cu fața plină de iubire și de duioșie, care bate și așteaptă cu răbdare să audă pași venind spre a-l deschide și a-l invita înăuntru. Are un mesaj special pentru fiecare membru al familiei care locuiește în casa aceea, ca să le dea un viitor și o nădejde, un sens nou vieții lor și veșnicia alături de El, Maiestatea cerului, Fiul lui Dumnezeu și Fiu al omului.

„Iată, Eu stau la ușă și bat” – scrie în Apocalipsa 3:20. „Dacă aude cineva glasul Meu și deschide ușa, voi intra la el, voi cina cu el și el cu Mine”. **Fiecare cuvânt din această afirmație are o semnificație profundă.**

„Iată...” este o dulce atenționare și avertizare în același timp: vezi, ia seama, fii atent, folosește ocazia prezentă!

„**Eu stau la ușă și bat.**” Nu forțez, ci apelez și aștept cu răbdare, căci am să-ți spun dorul fierbinte al inimii Mele, ceva cu totul special pentru tine: tot cursul vieții tale poate căpăta un nou sens, dacă Mă primești în casa ta, în viața și în inima ta!

„**Dacă aude cineva glasul Meu și deschide ușa...**” Acest „Dacă” reprezintă o opțiune, o alegere deliberată. Domnul Hristos este politicoș, atent, amabil, respectuos. El nu impune și nu forțează voința noastră, pentru că El, Care ne-a creat, cu liberă voință de alegere, ne-o respectă. Dimpotrivă, Satana este obraznic, încearcă să forțeze, să impună, să calce în picioare voința și personalitatea noastră. Dar Dumnezeu i-a pus limite în acțiunile sale: el nu poate trece peste voința omului; nu ne poate forța să păcătuim, decât dacă de bunăvoie alegem să facem pact cu el și să acceptăm ispitele sale, dându-le curs în viața noastră. Așadar, suveran în inima noastră este acela pe care îl alegem noi; acela căruia îi deschidem; acela care poate fi însenina orizontul existenței noastre vremelnice și veșnice, fie ne poate conduce la ruină temporară sau eternă.

„**Voi intra la el, voi cina cu el și el cu Mine.**” Este atât de bine să nu fii singur în oricare parte a zilei, dar mai ales seara, când coboară întunericul, timpul de lucru preferat al vrăjmașului și al agenților lui.

Acum, când se lasă spre seara timpului de existență al pământului, Domnul Hristos ne oferă prezența Sa, protecția și compania Sa, iertarea și pacea Sa, mântuirea și călăuzirea Sa în lupta împotriva păcatului, a impulsurilor firești și a ispitelor Satanei.

La ușa fiecăruia dintre noi se grăbesc să bată și să cheme și alte glasuri. Dar le putem deosebi ușor, pentru că nu sunt ca „susurul blând și subțire”. Însă este riscant să deschidem, pentru că vrăjmașul nostru, fost înger de lumină, este mai puternic decât noi. Dacă numai puțin crăpăm ușa, el dă năvală și este foarte greu, ba chiar imposibil să-i ținem piept. Dar, dacă Domnul Hristos este în inima noastră și-L respectăm ca Domn și Guvernator, Îl lăsăm pe El să deschidă ușa și Satana va fugi imediat, iar noi vom rămâne în siguranța dragostei și ascultării de Hristos.

Ca să înțelegem cum putem respinge ispita, vom urmări următoarea experiență:

Se povestește că un om a întrebat pe un rege oriental prin ce mijloace poate evita căderea în ispite. Purtătorul de coroană i-a ordonat să poarte un ulcior plin până la gură cu ulei și să traverseze străzile cetății, fără a vărsa o picătură. Căderea unei singure picături de ulei avea să fie pedepsită cu moartea. Doi călăi cu sabia în mână trebuiau să-l urmeze, gata de a executa sentința.

S-a întâmplat ca în ziua aceea să fie o zi de târg. În ciuda acestui fapt, omul nostru a reușit să traverseze mulțimea și să revină la palat, fără să fi vărsat o picătură de ulei.

– Ai zărit pe cineva, când ai trecut prin cetate? – a întrebat regele.

– Oh, nu, maiestate; nu mă gândeam decât la ulei și n-am privit la nimic în jur.

– Atunci știi cum să fugi de ispite – a conchis regele. Fixează-ți atenția asupra lui Dumnezeu cu aceeași seriozitate, cum ai făcut cu ulciorul și păcatul nu te va mai înșela!

Dacă, atunci când treci prin cetate, prin oraș, prin magazine, te oprești să vezi tot ceea ce oferă „târgul”, o să găsești multe lucruri interesante, captivante și o să uiți de ulcior. Te vei trezi că începi să cochetezi cu păcatul, că încerci să vezi cât de mult te poți apropia de marginea prăpastiei, fără să cazii!

Lucrurile interzise au o atracție foarte mare; când te joci cu focul, inevitabil te vei arde. O parte din conștiința ta va fi adusă la tăcere de acest joc periculos și îți vei spune că „lucrul interzis” este un lucru de dorit și, de fapt, vei putea oricând să scapi de acest mic păcat. Și asta, doar pentru că ai tras cu ochiul, din curiozitate. Un creștin scria: „Nu te uita cu coada ochiului la ispită, în timp ce te rogi să nu cazii în ea.”

Când ispita bate la ușa inimii, trimite-L pe Domnul Iisus să răspundă și vrăjmașul va fugi! (*Exerciții de trezire, Prisma, devoțional pentru tineri, 2013*)

Prezența zilnică și permanentă a lui Hristos în inima și în viața noastră, precum și acceptarea Lui ca Domn și Mântuitor personal determină destinul nostru veșnic. Nu există, nu a existat și nu va exista vreodată vreun om la inima căruia Domnul Hristos să nu bată. El ne iubește pe toți la fel și Se preocupă cu grijă atentă și iubitoare și cu implicare totală pentru mântuirea fiecăruia dintre noi.

Care sunt conotațiile sau sensurile aplicative ale bătăii la ușa inimii noastre?

1. Glasul direct al lui Dumnezeu

În toate timpurile, de șase milenii care au trecut de la marea discrepanță, de la tragica neascultare, de la nesăbuita încumetare a omului de a păcătuși împotriva Creatorului

său, Dumnezeu l-a întâmpinat cu glasul Său iubitor în mod direct: „Unde ești, Adame”? „Unde ești, omule? De ce ai deschis ușa inimii tale în fața ispititorului, care ți-a șoptit adevăruri împletite cu minciuni? O, de ce ai ales să-l ascuți, având ca urmare deposedarea de haina slavei sfințeniei, de fericirea netulburată a ascultării, de viața nemuritoare, condiționată, pe care ți-am oferit-o”? Și numele lui Adam poate fi înlocuit cu numele lui Cain sau Abel; al lui David; al apostolilor, al lui Saul din Tars, al meu, al dvs, al oricărui om căruia Dumnezeu i-a vorbit direct în diferite ocazii.

Pentru toți, Dumnezeu are, pe lângă mustrarea și dezaprobarea păcatului, și **o solie de speranță și de vindecare**: „Te iubesc cu o iubire veșnică, de aceea îți păstrez bunătatea Mea”. „Am conceput din veșnicii un plan pentru salvarea ta, un Înlocuitor, un Răscumpărător, care să plătească prețul vinei tale, care să moară în locul tău, oferindu-ți viața Sa neprihănită în locul hainei tale mânjite de păcat. **Tu ești scump sufletului Meu și nu concep să petrec veșnicia fără tine.**”

2. Vestea aceasta minunată a răscumpărării prin jertfa și meritele iubitului Fiul al lui Dumnezeu a străbătut veacurile și a ajuns la orice suflet existent pe pământ, fie prin profeți, fie prin simbolurile sistemului de jertfe ceremoniale, fie direct prin Duhul Sfânt. **Aceasta este a doua semnificație a bătăii la ușa inimii.**

Fiul lui Dumnezeu, egal în putere, în măreție și una în scopuri și în planuri cu Tatăl Său, a spus: „Da, voi merge și voi salva”! Și, la împlinirea vremii, El a plecat, a străbătut miile de galaxii, a salutat planetele necăzute în păcat, a zâmbit iubitor miliardelor de îngeri și a coborât aici, pentru a întinde mâna Lui salvatoare celui prăbușit în valea umbrei morții, mie și ție, oricărui om de pe fața pământului.

Cu mâna Sa rănită bate și așteaptă un răspuns. El are îndelungă răbdare și bate în fiecare zi, pentru că, așa după cum pocăința și nașterea din nou trebuie reînnoite zilnic, tot astfel răspunsul și decizia noastră de a-L primi pe Domnul Hristos în inimă și în viață trebuie să fie zilnice.

Razele dragostei Sale vor inunda viața noastră, iar pacea și fericirea ne vor însoți în toate zilele în care Îl vom păstra pe Domnul Hristos în centrul gândurilor, planurilor, faptelor și acțiunilor noastre. Astfel, El ne va conduce în siguranță până când porțile Împărăției Sale se vor deschide larg pentru a primi pe cei biruitori, printre care dorim să fim și noi, toți aceia care l-am deschis larg ușa inimii și care l-am înălțat ca Rege al vieții noastre.

3. Prin Cuvântul Său minunat, Dumnezeu bate zilnic la ușa inimii fiecăruia dintre noi și ne trimite făgăduințe, îndemnuri, mustrări și remedii pentru toate bolile prin care păcatul a invadat ființa umană.

„Astăzi, dacă auziți glasul Lui, nu vă împietriți inimile”! „Voi nu v-ați împotrivit până la sânge în lupta împotriva păcatului” (Evrei 12:4). „După cum Cel ce v-a chemat este sfânt, fiți și voi sfinți în toată purtarea voastră”! (1 Petru 1:15)

Biblia, de la Geneza până la Apocalipsa, abundă în cuvinte cerești care mângâie, mustră și vindecă; abundă în pasaje care determină la o serioasă cercetare; este plină de chemări înflăcărâte în lupta împotriva păcatului și ne motivează la ofensiva salvării de suflete și la înrolarea sub steagul însângerat al Prințului Emanuel, până la biruința finală. Prin toate acestea, bunul Domn Hristos **bate la ușa inimii noastre** și ne cheamă

să trecem deplin și definitiv de partea Lui. **Chiar acum să ne hotărâm să facem un pas decisiv pentru viața noastră vremelnică, cu implicații veșnice, și să ne luăm ca deviză SOLA SCRIPTURA.** Iar dacă am făcut deja acest pas, să reînnoim consacrarea noastră și să spunem ca Luther: „Eu nu pot altfel! Aicea stau. Așa să îmi ajute Dumnezeu!”

4. Ați simțit în sufletul dvs. chemarea divină, apelul Domnului Hristos, **în cadrul serviciului de închinare, prin soliile prezentate în predici și în minunatele imnuri** intonate cu întreaga comunitate sau cu formațiile corale? Ați auzit duiosul glas al Mântuitorului, care bate la inima dvs. și așteaptă să l-o deschideți și să l-o predați Lui? Ferice de acela care prețuiește fiecare ocazie, care răspunde fiecărui apel și în inima căruia domnește Hristos! Fața lui zâmbitoare, caracterul lui stabil, temperamentul modelat, personalitatea demnă, umblarea sfântă și asemănarea cu Domnul său sunt numai câteva dovezi ale faptului că Hristos tronează în inima și în viața sa.

Fericirea aceasta v-o doresc tuturor!

Să recapitulăm modalitățile expuse până acum, prin care Dumnezeu bate la ușa inimii noastre:

1. Prin glasul Său, direct, așa cum i-a vorbit lui Adam, lui Moise, lui Iosua, lui Samuel, lui David, apostolilor, profeților și altora.

2. Prin solia Evangheliei, cu tema dominantă a răscumpărării prin jertfa și meritele iubitului Fiu al lui Dumnezeu.

3. Prin Sfânta Scriptură, plină de făgăduințe, muștrări și îndemnuri determinante la o viață sfântă.

4. Prin predici și imnuri, în cadrul serviciului de închinare.

5. Profețiile

În al cincilea rând, Dumnezeu apelează la inimile noastre prin profețiile care s-au împlinit sau se împlinesc sub ochii noștri. Matei 24 prezintă doar o succintă expunere a acestora. Cutremure, inundații, tornade, incendii, boli incurabile, foamete, războaie, imoralitate crescută, destrămări de familii, doar o formă de evlavie, dar tăgăduindu-i puterea – toate acestea și multe altele sunt semnale de alarmă, prin care suntem conștientizați că **sfârșitul tuturor lucrurilor este aproape.** Domnul Hristos așteaptă un răspuns precis de la fiecare locuitor al planetei, de la mine și de la dvs, după care decizia fiecărui om va fi sigilată și harul se va închide, urmând răsplătirea sau condamnarea, după cum am ales fiecare.

Astăzi încă nu este prea târziu! „Căci Eu nu doresc moartea păcătosului – spune Domnul Iisus, ci să se întoarcă de la calea lui cea rea și să trăiască”.

EXPERIENȚĂ

Un colportor adventist povestește că, într-o zi, isprăvisese de vândut aproape toate cărțile. Era seară și era obosit, dar a avut un îndemn puternic să bată la ultima ușă de pe acea uliță. „Deși nu mai am decât o carte, pot să și vorbesc” – se gândi el. Apropiiindu-se de acea ușă, se opri și bătă cu putere. Auzi în casă un scaun trântit. Bătu a doua

oară. Auzi un pas care urca. Bătu a treia oară cu mai multă insistență.... Deodată, un om deschise ușa și-l pofti înăuntru. Era cu părul vâlvoi și avea un aer straniu. Îl conduse în sufrageria casei. Colportorul îi vorbi despre Iisus, despre viața Lui minunată și despre puterea Lui de a schimba în bine orice viață zdrobită de întristare sau doborâtă de păcat. După aceste cuvinte de încurajare s-au rugat împreună.

– Vino cu mine, i-a spus stăpânul casei, introducându-l în bucătărie. Arătând spre o funie care atârna în tavan, el îi spuse:

– Când ai bătut pentru prima dată, de abia am terminat de agățat funia de grindă. Când ai bătut a doua oară, îmi băgasem capul pe ochiul frânghiei.. Când ai bătut a treia oară, mă pregătisem să sfârșesc cu totul...

Apoi, i-a povestit despre necazurile care l-au înlănțuit și care l-au făcut să-i fie silă de viață.

– Nu știu de ce am simțit că trebuie să aflu cine bate la ușă, înainte de a muri – spuse el. Acum înțeleg că vizita dvs a fost programată de Dumnezeu, care mă iubește și care Se ocupă și de cazul meu. Așa că, merită să trăiesc mai departe.

Această persoană a primit cartea oferită de colportor, a urmat studiile biblice și este botezată acum. El a devenit un lucrător de succes pentru salvarea altor suflete și aceasta, numai pentru că și-a luat timp ca să audă bătaia lui Iisus la ușa conștiinței, a inimii și a casei lui.

Aveți și dvs probleme care vă frământă, vă întristează sau vă apasă pe suflet? Domnul Hristos, prezent aici, între noi, prin Duhul Său cel Sfânt, bate la inima dvs chiar prin această solie pe care o ascultați și vă roagă să-L primiți, ca să vă lumineze drumul spre biruință, să vă ia povara păcatului și să vă ajute să depășiți crizele de orice natură. Cu El și alături de El viața vi se va însenina și bucuria va lua locul întristărilor.

Când Domnul Hristos a intrat în Ierihon, așa cum este relatat în Luca, 19: 1-10, și Zacheu, mai-marele vameșilor, i-a deschis ușa inimii și a casei lui, tot sensul vieții lui a fost schimbat. Din ziua aceea, Zacheu a devenit un creștin autentic și în casa vieții lui a intrat mântuirea și bucuria biruinței. (Vezi cartea *Perceptorul*)

Astăzi, Domnul Hristos trece prin Ierihonul acestei lumi și, ca întotdeauna, bate la uși închise de flagelul păcatului. Mă cuprind fiori de bucurie și emoție, văzând cum unii oameni Îl primesc cu brațele deschise și tot orizontul lor se luminează. Dar, de la multe case El pleacă întristat. Din ochii Lui duioși se preling lacrimi de durere și un adânc oftat străbate ființa Sa, pentru că mulți oameni își refuză propria fericire, refuzându-L pe El.

Avea o solie de adus, un mesaj salvator de adresat, o avertizare corectivă de spus, o speranță de dat, o veșnicie de oferit! El încă mai bate cu duioșie, dar ușa n-o forțează. Depinde de mine și de dvs dacă vrem să-l deschidem.

A mai plâns Iisus și cu alte ocazii:

– Când **Cain** a înălțat eul său și concepțiile sale de îndreptățire personală la rang de zeu, urându-l pe fratele său Abel și omorându-l, pentru că acesta deschisese inima lui Hristos și-L întronase ca Domn în viața sa;

– **A plâns Domnul Iisus** când, dintr-o generație întreagă, doar opt oameni au acceptat Cuvântul Său și l-au împlinit prin fiecare lovitură de ciocan, timp de 120 de ani. Pentru

că ei l-au deschis ușa inimii lor, Domnul le-a deschis ușa corabiei și a închis-o în urma lor protector, salvându-i de la potop.

– **A mai plâns Iisus** când, din altă generație de oameni scoși cu braț puternic din Egipt și traversați în mod măreț prin apele zăgăzuite ale Mării Roșii, doar doi l-au crezut pe cuvânt și l-au înălțat ca Domn în viața lor și înaintea întregului popor. De aceea, doar ei au intrat în Canaan, iar întreaga generație a pierit în pustie.

– Și **câte lacrimi a vărsat Iisus** pentru locuitorii Ierusalimului, care au respins apelurile Sale; pentru tânărul bogat, care, în loc să-L primească în inima sa ca Domn și Mântuitor, a preferat să se închine mai departe idolului lăcomiei.

– **Oare și pentru mine... și pentru tine** varsă Domnul Iisus lacrimi de întristare, sau... de bucurie?!?

Eu am deschis o nouă filă în cartea vieții mele, deasupra căreia am scris: „Am răspuns, am deschis și am invitat pe Domnul în inima mea”. Vrei să scrii și tu la fel?... Îngerii din ceruri vor începe să cânte din harpele lor, iar acordurile muzicii lor înălțătoare vor rezona în tot universul, anunțând că încă o ușă s-a deschis, pentru a primi Cerul în ea!

Dacă, însă, tu hotărăști altfel și nici de data aceasta nu răspunzi apelului iubitor al Domnului Hristos, **vezi, ia seama!** Respingându-L în fiecare zi și refuzând să-L deschizi ușa inimii, mâine vei bate tu la ușa inimii Lui și va tăcea El! Vei striga și nu-ți va răspunde; vei plânge amarnic, dar va fi prea târziu. Ușa harului se va închide irevocabil.

De aceea, câtă vreme se zice: „Astăzi!”, să nu ne împietrim inimile, ci să deschidem larg ferestrele și ușile vieții noastre, ca să pătrundă Soarele Neprihănirii, cu tămăduirea sub aripile Sale!

EXPERIENȚĂ

Deși era o zi obișnuită de lucru pentru Sorina, totuși un mic răgaz îi permitea să cadă puțin în visare. Tocmai trăise coșmarul unei înmormântări, iar viața ei nu era decât un dezastru. Pierduse totul din punct de vedere omenesc. Moral, i se părea că nu ajunsese decât o ruină; de trei ani întorsese spatele lui Dumnezeu. Părăsise totul pentru niște castele de nisip, ce s-au spulberat la prima adiere de vânt. Uneori simțea nevoia de a se reîntoarce, dar îi era rușine.

Sonera o trezi la realitate. A deschis ușa, iar în prag era poștărița. Zâmbindu-i, aceasta i-a spus: „Doamnă, vecinul dvs m-a rugat să vă las pensia lui, pentru că lipsește din localitate și el, și soția. A spus să v-o las dvs, pentru că știe că i-o dați, deoarece sunteți pocăită și, prin urmare, corectă”.

Sorina a rămas mută de uimire. Nici nu-și cunoștea prea bine vecinul și apoi, ar fi vrut să spună că ea nu este pocăită, că este o păcătoasă departe de Dumnezeu. Fără vorbă multă, poștărița i-a întins pensia și a plecat.

Sorina era bulversată. Viața ei nu era un exemplu, iar vecinii, iată ce gândeau! Și-a adus aminte de câte greșeli făcuse, încât nu reprezentase corect pe Dumnezeu!

Sonera o trezi din nou din visare. În fața ei zâmbea o femeie pe care nu o cunoștea. I-a întins Sorinei un buletin de identitate și i-a spus: „Doamnă, șeful meu, care este vecinul dvs, vă roagă să-i ridicați pensia și să o țineți la dvs până se întoarce acasă. A spus

că are încredere, deoarece sunteți pocăită și i-o dați. Pentru aceasta vă trimite actul de identitate". Sorina abia a mai putut articula: „Tocmai i-am luat-o de la poștăriță”.

Zâmbind fericită, necunoscuta a plecat, lăsându-i Sorinei buletinul. Era prea de tot! În nici două ore, i se spusese de două ori că este pocăită și ea știa că nu este. Un val de rușine și neputință o cuprinsese... Și-a ridicat privirea spre cer și a spus: „Doamne, îmi e rușine. Cei din jur cred că sunt pocăită, dar eu știu că nu sunt. Pentru ca Numele Tău să nu fie făcut de rușine, ajută-mă să mă întorc, pentru slava Ta și salvarea mea veșnică! Amin!

De atunci, drumul Sorinei s-a schimbat. Nu este desăvârșită, dar cu ajutorul Domnului, va fi!

Poate că ai fost lângă Dumnezeu și te-ai îndepărtat din diverse motive. Iisus bate la ușa ta într-un fel sau altul. Vino înapoi! El te poate ajuta să fii nu doar biruitor, ci și un exemplu pentru alții și un erou al credinței, în aceste vremuri, premergătoare revenirii Domnului Hristos! (*Exerciții de trezire, devoțional pentru tineri, 2013*)

La ușa inimii fiecăruia dintre noi, Iisus bate cu spinii și rănilor cuielor Sale. L-a trimis Tatăl cu un mesaj divin, salvator pentru mine, pentru tine. Dacă tu taci și nu Îi răspunzi, rămânând reticent, înrădăcinat în plăceri și în obiceiuri vechi, în satisfacerea propriului eu, în letargie și inactivitate spirituală, cu ce răspuns din partea ta Se va prezenta El înaintea Tatălui? **El vrea să ia cazul tău în apărare**, dar, pentru aceasta, tu trebuie să-L accepți ca Domn și Mântuitor; să accepți schimbarea vieții tale, pe care numai Duhul Sfânt o poate realiza, dacă tu Îi permiți!

Iată de ce, făgăduința prezenței Sale în pragul casei noastre: „Eu stau la ușa ta și bat”, ne apare ca o aureolă, ca o stea divină, căci în ea Se află Însuși Iisus, care, prin nenumăratele Sale căi și mijloace, bate la inima noastră și dorește să meargă cu noi pe calea vieții, să ne conducă în siguranță până vom pași biruitori în Canaanul ceresc.

Cu ani în urmă, ai venit aici, în această capelă, poate pentru prima dată, și o cântare de cor ți-a mișcat inima profund, împreună cu solia auzită. **Atunci, Iisus bătea la inima ta!**

Te-ai îmbolnăvit după puțin timp și ai fost nevoit să întrerupi goana ta după lucrurile trecătoare. Abia atunci ai început să-ți faci timp să te preocupi mai serios de starea sufletului tău, de relația ta cu Hristos, de studiul Cuvântului Său, neglijat de atâta vreme, și de veșnicia ta. **Iisus bătea din nou la inima ta!** Altădată, ai condus pe ultimul drum pe cea mai iubită ființă de lângă tine și atunci ai simțit că durerea ți-a zdrobit inima. Domnul stătea lângă tine și dorea să-l permiți să-ți spună că El cunoaște durerile omenești și este dispus să-ți ia povara, să-ți însenineze viața, să-ți umple golul rămas cu dragostea și prezența Sa. **De aceea, bătea la inima ta.**

Un timp, totul ți-a mers bine, afacerile ți-au prosperat; aveai bani, aveai haine, situație materială bună, tot ce îți doreai. Ei bine, și atunci **Domnul Hristos bătea la ușa inimii tale, rugându-te:** „Fă-ți timp să stai de vorbă cu Mine; vreau să-ți ofer un viitor și o nădejde cu mult mai bune decât tot ce oferă lumea aceasta efemeră”.

Acum, ești creștin. În casa ta, în noua ta bibliotecă, își are un loc de seamă Biblia. Citești seară de seară, studiezi, aprofundezi, ești pregătit pentru confruntări doctrinare. Bucură-te că Iisus nu mai așteaptă la ușă, ci este chiar în casa ta, în inima ta, în noua ta viață. În ultimul timp, ai început să acorzi o mai mare atenție **Spiritului Profetic**. Urmând

sfaturile, acceptând muștrările, și îndreptându-ți viața după Modelul divin, Iisus te cheamă prin toate acestea să te ascunzi în iubirea Sa de negura ce va veni. Acum studiezi și aștepti cu nerăbdare **Duhul Sfânt**. Simți oare imboldurile Sale de a-ți transforma caracterul și a-ți schimba viața în vederea sigilării? Dacă „DA”, atunci doresc să vă prezint o **DECLARAȚIE DE CONSACRARE**, la care să subsemnăm fiecare:

„Iubit Mântuitor, Îți deschid larg ușa inimii mele și Te rog, intră și urcă pe tronul ei! Răstignește eul meu și dă-mi putere să rămân ascuns în Tine, să trăiesc pentru Tine, să aduc roade bogate, după cum Tu aștepti, potrivit cu tot ce ai investit în mine, astfel încât să Te bucuri că m-ai creat și m-ai răscumpărat!”

Un suflet plin de dragostea lui Iisus dă cuvintelor și faptelor sale o înfățișare de speranță, de curaj și de seninătate. El dă pe față spiritul lui Hristos și trezește în alții dorința după o viață sfântă. El întărește sufletele oboșite, descurajate. El inspiră încredere celor care se luptă cu ispitele sau cu vicisitudinile vieții. Vorbirea, expresia feței, întregul său comportament răsfrâng în afară o rază luminoasă, raza prezenței lui Iisus și lasă în urma lor o cale netedă către cer, pe care mulți vor pași și vor ajunge în Împărăția slavei.

Copii, veniți la Iisus! Dați-I lui Dumnezeu jertfa cea mai prețioasă pe care o puteți face pentru El: inimioara voastră! Auzi tu, copil iubit, cum bate Domnul Iisus și la inima ta și, cu glasul duios îți vorbește: „Fiul, fiica Mea, dă-Mi inima ta și să găsească plăcere ochii tăi în căile Mele!” Ca și micul Samuel, răspunde-I. „Vorbește, Doamne, căci robul Tău ascultă”!

Dragi tineri! Ascultați cu câtă bucurie privește Iisus la tăria și zelul vostru, spunându-vă: „Mă bucur că Mă pot încrede în voi!” De aceea, deschideți larg ușa inimii voastre și întronați-L pe Hristos în ea, pentru ca, prin voi, El să poată deschide alte uși, prin care să pătrundă Soarele iubirii Sale salvatoare!

Bărbați și femei creștine! Ascultați răsplătirile celor ce vor lua aminte la chemările Domnului Hristos și-L vor întrona ca Domn al vieții lor: „Te voi îmbrăca cu neprihănirea Mea și vei fi invitat de onoare la ospățul de nuntă; te voi sui pe muntele Meu cel sfânt și voi scrie numele tău în Templul Dumnezeului sfânt și în Cartea Vieții!”

„Iată, Eu stau la ușă și bat. Dacă aude cineva glasul Meu și deschide ușa, voi intra la el, voi cina cu el și el cu Mine”. Vrei să-I deschizi, **tu, copil iubit; tu, tânăr ager; tu, frate și soră, plini de vigoare?** Voi, cei cu părul de argint și sufletul de aur, vreți să deschideți inima chemării iubitoare a Domnului Hristos, pentru ca să răsară zorii dimineții veșnice în viața voastră?

EU DORESC DIN TOT SUFLETUL. Toți cei care mai doresc acest lucru, să spunem împreună: „Doamne Iisuse, Te invităm, Te primim, Te urmăm, Te iubim. Fii binecuvântat în veci! Amin”.

EU STAU ȘI BAT....

Eu stau și bat la ușă-ți iară;
Aș vrea să fii și tu salvat!
De ce Mă lași să stau afară?
Nu vrei să iau a ta povară?
EU STAU ȘI BAT!...

Poate ți-e greu să tragi zăvorul,
Ce-nțepenit stă nemișcat.
Dacă de Mine-aprins ți-e dorul,
Sunt gata: cere-Mi ajutorul!
EU STAU ȘI BAT!...

Când tu nici nu gândești la Mine,
Când sunt în viața ta uitat,
Eu te îndemn mereu spre bine
Și sunt întruna lângă tine.
EU STAU ȘI BAT!...

Te chem mereu și glasu-ți tace...
Și sufletul ți-e-ntunecat.
Stă greu cuprins în carapace.
De vrei, Eu pot a ți-l desface.
EU STAU ȘI BAT!...

Când ești copil pe lângă mama,
Un tânăr ager sau bărbat,
Când bătrânețea-ți cere vama,
Stau lângă tine. Vezi, ia seama!
ÎNCĂ MAI BAT!...

Eu stau și bat!... Dar, vine-o vreme
La care nu te-ai așteptat
Și-abia atunci tu te vei teme,
Căci nimeni n-o să te mai cheme!
N-AM SĂ MAI BAT!...

Biblia spune că Domnul Iisus „stă la ușă și bate” (Apocalipsa 3:20). Este mereu aproape de fiecare dintre noi, dorește să petreacă timp cu noi. S-ar bucura să Îl invităm în viața noastră, să ne luăm timp pentru a conversa cu El. De multe ori poate fi interesant ca Domnul să te viziteze o dată și apoi să plece, dar te-ai simți la fel de bine dacă ar fi zilnic în camera ta? S-ar schimba ceva în programul tău, în emisiunile preferate pe care le vizionezi, în conversațiile cu prietenii, în navigarea ta pe rețelele de socializare?

Domnul Iisus dorește să fie prietenul nostru! El nu vine „în inspecție”, ci dorește ca noi să ne putem bucura de darurile Lui, de viața îmbelșugată pe care ne-o oferă, de darurile Lui pe care ni le aduce. Tot ceea ce avem de făcut este să acceptăm prezența Lui în viața noastră, să dorim să stăm alături de El în fiecare zi.

Alege să stai în prezența Lui și astăzi! Invită-L în casa și în viața ta! Nu îți va părea rău!

Material realizat de pastor Teofil Brașov, Conferința Muntenia

HRISTOS STĂ LA UȘĂ

Apocalipsa 3:20 – „Iată, Eu stau la ușă și bat. Dacă aude cineva glasul Meu și deschide ușa, voi intra la el, voi cina cu el și el, cu Mine.”

În versetul acesta sunt exprimate două adevăruri: primul este acela că omul e liber să-L țină pe Hristos departe de viața lui, iar al doilea este că ușa poate fi deschisă numai pe dinăuntru. Hristos nu intră cu forța în inimile noastre. Se spune că fiecare om este stăpân în casa lui. De regulă, în țările în care se pune preț pe libertatea personală, stăpânul casei este protejat de percheziții sau de perturbări nejustificate. La fel se întâmplă și în viața spirituală: Domnul Hristos nu trece peste deciziile noastre. Suntem liberi să deschidem ușa inimii atunci când dorim.

Dar poate că ne întrebăm: „De ce nu îl împiedică Dumnezeu pe om să facă un lucru rău, să-și părăsească familia, să fie necinstit? Dumnezeu este omnipotent. Nu trebuie decât să-și exercite această putere. De ce le permite unora să se distrugă pe ei înșiși și pe alții, să-și piardă nu numai viața lor, ci și viața altora? De ce nu intervine?”

Lucrul cel mai sfânt pe care îl avem este libertatea de alegere. Părinții își iubesc copiii, dar nu îi țin închiși în casă pentru a-i împiedica să facă vreo greșeală, ci îi învață cum să se poarte frumos. Avraam a fost lăudat pentru faptul că avea să „poruncească fiilor lui și casei lui după el să țină Calea Domnului”.

Copiii au nevoie să-și formeze deprinderea de a lua decizii corecte. Protejarea exagerată, încercarea de a hotărî în locul lor, nu face decât să îi distrugă din punct de vedere emoțional și ca oameni. În această situație, ei ajung să se răzvrătescă și să le reproșeze părinților că nu le respectă individualitatea. Dumnezeu știe că așa suntem creați. El nu ne va refuza libertatea aceasta atât de importantă pentru dezvoltarea noastră.

Părinții îi pot obliga pe copiii lor să îi asculte, dar nu îi pot constrânge să-i iubească. Putem să oprim pe cineva să comită o infracțiune, dar nu îl putem opri să păcătuiască în inima lui. Dacă Hristos vine la ușa noastră în timp ce ne uităm la televizor, noi putem să-l spunem că suntem ocupați, iar El ne va respecta dorința. Dacă avem un conflict în familie și El Se oferă să ne ajute, Îi putem spune să-și vadă de drum, iar El va pleca. Dacă mergem la picnic, iar El ne dă semne că ar vrea să vină împreună cu noi, suntem liberi să-L refuzăm. El nu ne va însoți dacă nu ne dorim acest lucru. Hristos vine la noi ca oaspete, nu ca despot. Cine vrea să-L primească în viața lui cu căldură pe Oaspetele ceresc?

Material realizat de pastor Gabriel Kadar, Conferința Muntenia

ULTIMA LACRIMĂ

Bine ați venit la o nouă întâlnire cu Scriptura și cu Dumnezeu! Sunt bucuros că pot fi împreună cu dumneavoastră și vă invit să ne concentrăm privirea la un alt subiect provocator. Dar înainte de aceasta aș dori să vă povestesc o scurtă **întâmplare** petrecută anul trecut.

Mă aflam în aeroport și așteptam momentul îmbarcării. Mai era ceva timp, așa că priveam în jur, analizând mulțimea de oameni ce se perinda pe acolo. Deodată, în difuzoare s-au auzit rostite, apăsate, numele a patru persoane. Erau așteptate urgent la o poartă de îmbarcare din apropiere. De trei ori, numele au răsunat, din ce în ce mai accentuat în întregul aeroport. La un moment dat, personalul s-a retras la bord, iar ușa s-a închis în spatele lor. La doar câteva minute și-a făcut apariția o familie modestă. Vizibil dezorientați și agitați au privit în dreapta și în stânga, și-au dat seama că zborul a fost pierdut și au început să discute aprins, căutând un vinovat.

M-am apropiat de ei și am încercat să văd dacă îi pot ajuta cu ceva în situația în care se aflau. Cu ocazia aceasta am aflat și motivul din care au ratat îmbarcarea: au întârziat în zona magazinelor. Pentru anumite persoane ar putea fi amuzant, însă amărăciunea lor atât de cruntă era generată de faptul că statutul nu le permitea atât de des o excursie de felul celei planificate. O familie prietenă se oferise să le plătească biletul de avion pentru ca ei să-și poată vizita rudele dintr-o țară îndepărtată. Însă, din cauza copiilor care n-au reușit să-și dezlipească privirile de la vitrinele magazinelor din aeroport, au ratat ceva esențial: îmbarcarea spre destinație.

Întâmplarea aceasta m-a dus cu gândul la un alt eveniment pe care căutătorii pasionați de înțelegerea etapelor ce vor marca sfârșitul istoriei planetei Pământ, așa cum sunt ele descoperite de Scriptură, l-au identificat ca fiind un moment de o importanță inegalabilă.

Ca o convenție asupra acestui subiect teologic, acesta a fost numit „**Încheierea harului**”. Iată cum descrie apostolul Ioan acest moment:

Apocalipsa 22:10-12 – „Apoi mi-a zis: «Să nu pecetluiești cuvintele prorociei din cartea aceasta. Căci vremea este aproape. Cine este nedrept să fie nedrept și mai departe; cine este întinat să se întineze și mai departe; cine este fără prihană să trăiască și mai departe fără prihană. Și cine este sfânt să se sfințească și mai departe! 'Iată, Eu vin curând; și răsplata Mea este cu Mine, ca să dau fiecăruia după fapta lui'.»”

Înțelegem din textele acestea că înainte de momentul în care umanitatea va intra într-o nouă etapă prin revenirea lui Iisus Hristos, va fi un punct terminus al posibilității alegerilor noastre. Un punct de la care indiferent cât de profunde ne vor fi regretele pentru alegerile greșite pe care le-am făcut, nu mai putem beneficia de iertarea pe care Dumnezeu dorește să ne-o ofere acum. Nu mai putem schimba cu niciun chip destinația pe care ne-am ales-o pentru veșnicie.

Dramatismul momentului descris de Ioan este accentuat de scrierile inspirate ale autoarei Ellen White care evidențiază rolul special pe care Îl deține Domnul Hristos în această scenă: Atunci „va fi vărsată pentru păcătoși ultima lacrimă, ultima rugăciune în agonie va fi înălțată, ultima povară purtată, ultima avertizare dată. Glasul dulce al harului nu va mai avea să-i invite.” (*Early Writings*, 281)

Iar scena aceasta este generată de realitatea că există un moment în care, rolul de mijlocitor al lui Hristos se va încheia și El nu va mai putea face nimic pentru oameni. Dincolo de acest moment, va fi doar realitatea pierderii posibilității îmbarcării noastre spre destinație pentru că am irosit timpul cu lucruri lipsite de valoare.

Cu imaginea aceasta în minte, vă invit să surprindem câteva aspecte care se desprind din istoria biblică:

1. Dumnezeu a fixat de-a lungul istoriei perioade determinate cu scopul precis de a-i oferi omului ocazia a lua o decizie.

Să ne amintim pe scurt de evenimentul Potopului:

Degradarea adusă de alegerile oamenilor de a trăi fără Dumnezeu, L-a determinat să ia decizia de a încheia această etapă tristă printr-un Potop. O sută douăzeci de ani de apeluri la reconsiderare a deciziilor s-au scurs pe fondul chemărilor adresate prin vocea lui Noe.

Lacrimi divine au curs odată cu chemările la salvare din șuvoaiele potopului. În același timp cu lacrimile curgeau și râsetele batjocoritoare ale oamenilor nepăsători.

Posibilitatea salvării, oferită prin arca realizată de Noe, a fost fructificată doar de acesta și familia lui. Însă a venit clipa când ușa corabiei a fost închisă pentru totdeauna. Oamenii încă râdeau și batjocurile încă erau auzite. Însă, apele revărsate ale Potopului au marcat finalul timpului în care oamenii putea lua o decizie. Pentru mulți, teama de moarte a devenit brusc o motivație de a crede orice, doar pentru a fi salvați. Nici măcar acum cuvintele lui Noe nu erau înțelese pe deplin, doar teama de moarte îi făcea să își dorească prezența pe arcă. Însă era prea târziu pentru reconsiderarea deciziei luate.

Privind acest aspect din perspectivă biblică, descoperim dincolo de realitatea unor perioade clar determinate, rostul acestora. În fixarea unor perioade distincte deslușim dorul fierbinte al lui Dumnezeu de a-Și chema copiii rătăciți la Sine. Astăzi, nu mâine! Acum, nu imediat! Te rog, ascultă acum glasul Lui și predă-ți fără condiții inima lui Dumnezeu!

Un al doilea tablou interesant este descris în Noul Testament și surprinde o secvență crucială din istoria poporului Israel.

Viața religioasă a Israelului ajunsese să fie limitată doar la niște forme, lipsite de conținut. Uneori, de același păcat ne facem vinovați și noi, creștinii cu experiență. Dincolo de afirmarea unor creduri, viața concretă, reală, era trăită într-o opoziție flagrantă cu acestea. În acest context, din dorința de a salva națiunea pe care o iubea atât de mult, a venit Însuși Hristos, chemându-Și poporul la o trăire autentică a valorilor afirmate. În mod absolut surprinzător, mesajele cerului au fost respinse și au culminat cu decizia pironirii lui Hristos pe cruce.

Doar cu câteva zile înainte de acest moment lacrimi divine au îmbibat amarul cuvintelor rostite de Cel ce venise să-i salveze: „Ierusalime, Ierusalime, . . . de câte ori am vrut să-i strâng pe copiii tăi cum își strânge găina puii sub aripi și n-ai vrut!” (Matei 23,37)

Timpul hotărât de Dumnezeu pentru fiecare dintre aceste etape, evenimente, a venit și a trecut cu precizie matematică. Din fericire, lacrimile de chemare către Sine, au curs cu rost pentru familia lui Noe, pentru Lot și fetele lui, pentru locuitorii cetății Ninive, pentru apostolii și urmașii lui Hristos și pentru toți cei ce au înțeles că un eveniment anunțat de Dumnezeu nu poate fi pus în categoria „probabilităților” ci în cea a „certitudinilor”.

În aceeași categorie a „certitudinilor” se află și încheierea istoriei acestui Pământ, precedată de un moment ce va marca finalul perioadei în care noi putem face alegeri.

Iar această înțelegere ne cere o decizie promptă de partea Lui. Astăzi, nu mâine, acum, nu imediat! Te rog din nou, ascultă acum glasul Lui și predă-ți fără condiții inima lui Dumnezeu!

2. A doua realitate la care aș vrea să mă refer este tendința amânării unei decizii și efectele ei păguboase.

Mai am pentru dumneavoastră o altă scurtă istorioară, absolut reală. O doamnă cu o condiție materială modestă a reușit să strângă cu greu banii pentru împlinirea unui vis: o croazieră împreună cu familia.

La prima escală pe care ambarcațiunea de lux a făcut-o, aceasta a coborât lăsându-și copiii cu noii prieteni, pe vas. După ce a vizitat fascinată câteva obiective turistice în timpul scurt pe care-l avea la dispoziție, s-a îndreptat înapoi spre navă. Dar drumul ei trecea printr-un bazar. Atrasă de o vitrină, apoi de alta, de o tarabă, și de încă una, a amânat decizia întoarcerii.

În timpul acesta, în mod excepțional, personalul navei a ales să o aștepte mai bine de treizeci de minute deși ar fi putut să plece. Dar, la un moment dat, nava a părăsit portul și chiar atunci a apărut și doamna cu pricina.

Era însă prea târziu. Lucruri neimportante dar scilicitoare au făcut-o să uite de timp și de adevăratele valori.

Amânarea alimentată de falsa idee că „mai e timp” ne produce de multe ori pagube irecuperabile. Iar dacă ni se întâmplă să gustăm din pelinul regretului generat de unele pagube de ordin material, relațional sau poate chiar pagube ce ating sănătatea noastră, ar merita să ne gândim, cât de adânc ar putea fi regretul pentru ratarea... veșniciei???

Acesta este motivul pentru care lacrimile fierbinți curg din ochii lui Iisus, pentru că nu ar dori să vadă pe niciunul dintre noi gustând din chinul regretelor pentru efectele veșnice ale amânării.

Iar chemarea Lui pentru noi este presărată de la un capăt la altul al Bibliei. Vă invit să descifrați dorul Lui după noi din următoarele ziceri ale Scripturii:

Isaia 55:6,7 – „Căutați pe Domnul câtă vreme se poate găsi; chemați-L câtă vreme este aproape. Să se lase cel rău de calea lui și omul nelegiuit să se lase de gândurile lui; să se întoarcă la Domnul care va avea milă de el, la Dumnezeul nostru, care nu obosește iertând !”

Evrei 3:15 – „Astăzi dacă auziți glasul Lui, nu vă împietriți inimile ca în ziua răzvrătirii.”

3. A treia idee și cea mai importantă se referă la motivația corectă pentru luarea deciziilor potrivite, înainte de închiderea perioadei desemnate de Dumnezeu pentru asta.

Care să fie motivația corectă? Presiunea timpului? Frica de consecințe? Temerea de moarte?

Sunt situații în care conștientizarea iminenței constituie o motivație puternică în vederea luării anumitor decizii. Contextul pandemic și geopolitic în care ne aflăm acutizează această presiune, aducând în fața noastră posibilitatea ca timpul nostru, personal, să nu se întindă până la limita pusă de Dumnezeu pentru întreaga omenire.

Totuși, Scriptura ne învață că nu acesta ar trebui să fie cel mai puternic resort.

Pilda celor zece fecioare, rostită de Hristos, pe care vă invit să o citiți pe îndelete, înfățișează următoarea realitate: zece tinere, invitate să participe la un eveniment extraordinar, intră într-o perioadă a pregătirii, însă numai cinci dintre ele reușesc să ducă la capăt demersul lor. Un mic amănunt a făcut diferența: untdelemnul suplimentar luat cu înțelepciune, din timp.

Și revin asupra întrebării: motivația întoarcerii la Dumnezeu să fie oare teama de regret sau de consecințele unei pierderi irecuperabile?

Pentru anumite decizii, poate este suficient acest tip de motivații, dar nu și pentru cele care ne pot asigura veșnicia alături de Dumnezeu! De veșnicia care include suma superlativelor pozitive, absolute, nu te poți bucura prin decizii care au la bază conotații profund negative, cum este frica.

Și atunci, care să fie motivația corectă?

Resortul deciziilor corecte nu poate fi altul decât contemplarea și asimilarea valorilor ce rezidă din caracterul lui Dumnezeu, așa cum sunt ele descoperite în urma unei relații personale cu El.

V-ați aflat uneori, ca și mine, în aeroport, în așteptarea cuiva care vine de departe. Și ați putut observa două tipuri de așteptători. Unii, cu o pancartă cu un nume scris pe ea, așteaptă impasibili în timp ce cu cealaltă mână își verifică corespondența pe telefon.

Dar există și cea de-a doua categorie, a așteptătorilor care de cele mai multe ori au flori în mână și privirile lor aleargă printre cei ce vin dinspre aeroport, gata să-i întâmpine cu drag.

Ce anume face diferența? **Relația!**

Este aproape de neînțeles ignoranța voluntară de care ne facem vinovați de multe ori, asemenea așteptătorilor pasivi, în virtutea căreia continuăm alergarea noastră spre nicăieri. Și asta **în timp ce încheierea perioadei de har e atât de aproape!**

Cum să nu curgă lacrimi divine pentru asta? Vor curge ele cu rost pentru tine? Vei lăsa acum, cât încă nu este prea târziu, ca acestea să-ți topească ghețarul inimii? Vei alege să te înfrupți din savoarea experienței pe care El este gata să ți-o dea acum, prin cunoașterea Lui?

2 Corinteni 6:2 – „Iată că acum este vremea potrivită; iată că acum este ziua mântuirii.”

Astăzi, nu mâine! Acum, nu imediat! Te rog din nou, ascultă glasul Lui și predă-ți fără condiții inima lui Dumnezeu!

Acum este momentul deciziei, cu atât de puțin înainte de... **ultima lacrimă!**

Material realizat de pastor Robert Mandache, Conferința Muntenia

Crezi lucrul acesta?

După salutarea audienței, și stabilirea unei legături cu oamenii prin zâmbet, un cuvânt de apreciere și unul de mulțumire, adresați următoarele întrebări:

1. Sunteți mulțumiți cu viața pe care o aveți în acest moment? Gândiți-vă la toate aspectele, nu numai la cel spiritual: sănătate, finanțe, relații, etc... Aveți tot ce vă trebuie și nu vă lipsește nimic? Totul este exact cum vă doriți să fie? (Așteaptă răspunsurile oamenilor – încurajează-i să fie sinceri). Este bine să fim recunoscători lui Dumnezeu pentru ce avem! Totuși, dacă suntem sinceri cu noi, recunoaștem că sunt aspecte în viața noastră care ne-am dori să fie altfel; că nu totul este exact așa cum ne dorim!

2. Este viața ta din acest moment mai bună sau mai rea decât în urmă cu 10 ani? (Așteaptă răspunsul)

3. Cum crezi că va fi viața ta peste 10 ani de acum înainte: mai bună sau mai rea decât este acum? Bineînțeles, dacă nu vine Domnul până atunci și dacă Domnul ne va mai da zile până atunci... (Așteaptă răspunsuri – probabil vor spune că nu au cum să știe...) Noi spunem că nu avem de unde să știm, dar lucrurile sunt destul de simple: mă uit în viața mea acum și fac lista cu lucrurile care nu merg cum trebuie; pentru ca în viitor viața mea să fie mai bună decât este acum, nu am decât să îmbunătățesc aceste aspecte!

Iar acum probabil că vă vin în minte unele probleme care vă depășesc puterea de a le rezolva și vă întrebați cum ați putea face ca acele probleme să fie rezolvate? Cu toții avem limite și ne confruntăm cu probleme care ne depășesc puterea de a le rezolva! Ce facem cu aceste probleme? Desigur, le-am putea ignora și ne putem resemna la gândul că nu vor fi rezolvate niciodată... Dar multe dintre ele ne produc multă suferință, multă nefericire, multă frustrare și ne este greu să le ignorăm... Și ori de câte ori ne aducem aminte de ele sau ne lovim de ele, un oftat ne îngreunează din nou sufletul și o umbră de tristețe se așază pe fața noastră...

Oare ar fi vreo soluție pentru aceste probleme? Oare există vreo problemă mai profundă care ne împiedică să vedem soluția? Vă propun să privim în Cuvântul lui Dumnezeu pentru a identifica și problema și soluția!

Marcu 10:46-52: (Se va lectura întregul pasaj biblic)

Marcu 10:46-47: „...pe când ieșea Iisus din Ierihon (...) Bartimeu, un cerșetor orb, ședea jos lângă drum și cerea de milă. El a auzit că trece Iisus din Nazaret și a început să strige: „Iisuse, Fiul lui David, ai milă de mine!””

Ce ziceți: Era Bartimeu o persoană importantă, semnificativă pentru societate, sau una neimportantă și ne semnificativă? (Așteaptă răspunsul oamenilor). Evident – era o persoană ne semnificativă! Avea Bartimeu planuri pentru viața lui? Să se însoare, să își facă o casă, să își deschidă o afacere, să urmeze niște cursuri de perfecționare, să avanseze în carieră, să călătorească...?? Acestea sunt lucruri care nu intră în calcul pentru un om de condiția lui Bartimeu...

Care era perspectiva de viață a lui Bartimeu? Să supraviețuiască, să nu moară de foame azi! În adâncul sufletului... erau dorințe, erau visuri... dar toate fuseseră deja înăbușite și trecute sub semnul resemnării că nu vor deveni realitate vreodată... Dintre toate visele

lui, cel mai mareț dar și cel mai dureros era... „Să văd!” Numai că, dintre toate visele lui, acesta era și cel mai imposibil de realizat și de crezut....

Totuși, într-o zi, Iisus ajunge la Ierihon iar în inima lui Bartimeu se aprinde licărul speranței! În sufletul lui umbrat de prea multă suferință și de prea multă deznădejde, se aprinde lumina credinței că ar putea să vadă! Iar această speranță și credință se manifestă prin strigătul său perseverent: „Iisuse, Fiul lui David, ai milă de mine!”

E o diferență între „cererea de milă” și „a început să strige: „Ai milă de mine!”? În definitiv, Bartimeu solicita același lucru: milă! Totuși, există niște diferențe între cele două atitudini:

1. Cerere îndreptată spre oameni versus cerere îndreptată spre Iisus. Dacă, inițial, Bartimeu aștepta mila oamenilor, atunci când a avut ocazia de a-și îndrepta cererea către Iisus, el nu a ratat-o! El avea credința că Iisus poate să îi dea mai mult decât îi dădeau oamenii, iar această credință îl conduce la al doilea parametru de diferențiere:

2. Așteptări mici versus așteptări mari. Dacă atunci când cerea milă de la oameni, așteptările sale erau minuscule, când își îndreaptă rugăciunea către Hristos, așteptările lui Bartimeu cresc proporțional cu puterea pe care el crede că Iisus o deține față de puterea pe care oamenii o dețineau! Și pentru că, de data aceasta, miza era imens mai mare, iar el este convins că Iisus chiar îi poate rezolva problema, atitudinea lui se modifică:

3. Atitudine timidă versus atitudine îndrăzneală. Dacă atunci când cerea de la oameni, glasul lui abia se auzea; de fapt, cel mai probabil, cererea lui era exprimată printr-o mână întinsă ce aștepta ca din când în când, unul dintre mulții trecători să îi strecoare câte ceva de mică valoare: un bănuț, un colț de pâine... De data aceasta, însă, i se ivește perspectiva colosală a recăpătării vederii. Pentru așa ceva, merită să schimbi atitudinea: în loc de o mână întinsă pe care unii o observă iar cei mai mulți nu, el își direcționează strigarea către unul singur: Iisus Hristos!

Ai o cerere mare? Nu uita că ai un Dumnezeu și mai mare! Strigă-ți cererea către El! Nu te mai mulțumi cu firimiturile pe care oamenii ți le dau sau nu: îndreaptă-ți cererea către Cel care poate să îți rezolve problema!

Marcu 10:48: „Mulți îl certau să tacă, dar el și mai tare striga: Fiul lui David, ai milă de mine!””

Este foarte posibil ca atunci când începi să Îl cauți pe Dumnezeu cu toată inima, lucrul acesta să nu poată fi ascuns, iar oamenii vor observa schimbarea de atitudine din viața ta. Și este foarte posibil ca atunci când ei vor observa această schimbare de atitudine, să înceapă să „te certe” căutând să te determine să renunți la drumul pe care ai pornit.

În loc să te descurajezi din cauza împotrivirii sau a ridiculizării din partea lor, apropie-te mai mult de Dumnezeu, iar răspunsul din partea Lui nu va întârzia să vină!

De ce oare îl certau oamenii pe Bartimeu? Deoarece ei îl considerau prea puțin important, prea puțin valoros, prea puțin semnificativ. Le strica lor plăcerea de a asculta învățătura lui Iisus. Și, în plus, nimeni dintre ei nu credea că Bartimeu ar putea să vadă!

Probabil că erau și alții care și-ar fi dorit intervenția lui Iisus în viața lor, dar nu aveau nici credința, nici smerenia și nici curajul să își strige cererea; iar în momentul în care Bartimeu s-a ridicat deasupra tuturor cu glasul lui, oamenii au găsit atitudinea lui prea

îndrăzneță; unii probabil că l-au invidiat pentru curajul său și li s-a părut că le-o ia înaintea... „Bartimeu, fii rezonabil!”, l-ar fi sfătuit ei. „Cum să crezi că poți vedea? Cum să ceri așa ceva? Tu ești orb și... orb vei rămâne! Lasă că avem noi grijă de tine să nu mori de foame... Acum, stai cuminte la locul tău și... lasă-ne să ascultăm predica...”

Orice ți-ar spune oamenii, tu trebuie să nu uiți că Hristos a venit în lume pentru tine! Tu ești suficient de important încât El Ți-a dat viața pentru tine; ești suficient de semnificativ încât să își îndrepti cererea către El; iar El va lua aminte la rugăciunea ta, indiferent ce zic oamenii! Nu contează ce zic oamenii despre tine și Dumnezeu: contează ce zici TU despre tine și Dumnezeu! Dacă tu crezi că Dumnezeu te aude, El te va auzi!

Marcu 10:49: „Iisus S-a oprit și a zis: „Chemați-!” Au chemat pe orb și i-au zis: „Îndrăznește, scoală-te, căci te cheamă.””

„Iisus S-a oprit...” Pentru un cerșetor orb? Pentru un neînsemnat? Pentru cineva disprețuit de toți? Da! Pentru că Iisus are alte criterii după care evaluează oamenii:

1. În primul rând **Iisus îi privește pe toți ca pe fiii Săi**. Toți suntem creația mâinilor Sale și El a venit să ne răscumpere pe toți. Din această perspectivă, deci, nu este nimeni mai presus sau mai prejos decât altul.

2. În al doilea rând, **Iisus se uită la noi și nu ne evaluează după ceea ce suntem în prezent, nici după ce am fost în trecut, ci după ce putem deveni în urma intervenției Lui în viața noastră!** Atunci când întâlnește un „ticălos, nenorocit, orb și gol” dorința cea mai arzătoare a lui Iisus nu este să îi evedențieze starea, ci să îi schimbe starea! El Își dorește atât de mult să ridice omul din nenorocirea în care se găsește și în toată lucrarea pe care a făcut-o pe pământ asta a căutat să facă și a făcut permanent cu oamenii din jurul Său.

3. În al treilea rând, pe Iisus Îl interesează mai puțin statutul tău social, abilitățile și cunoștințele tale, relațiile tale și averea ta: **pe El Îl interesează în primul rând credința ta**. Iar Bartimeu și-a manifestat credința în Iisus Hristos fără nicio reținerere!

Atunci când ești, necăjit, înfrânt, deznădăjduit dar care strigi către Iisus, El te va cheama! Și atunci când El te cheamă, îndrăznește să te ridici și să vii către El! Îndrăznește să te consideri deja vindecat, să te porți ca și cum problema ta a fost deja rezolvată căci vei fi vindecat iar problemele tale vor fi rezolvate!

„Chemați-!” – De ce să îl cheme? De ce nu s-a dus Iisus până la el? De ce îi cere Iisus lui Bartimeu să se deplaseze de la locul lui? De cele mai multe ori, rezolvarea problemelor noastre stă în schimbări pe care trebuie să le facem în viața noastră! În schimbarea locului în care ne aflăm, în ieșirea din zona noastră de confort! Credința lui Bartimeu se manifestase până acum la modul declarativ prin strigarea persistentă adresată lui Iisus. Era timpul ca Bartimeu să își manifeste credința prin acțiune! În loc ca Bartimeu să caute scuze – și nu i-ar fi fost deloc greu să găsească – el alege calea ascultării; el lasă în urmă viața veche și se aruncă plin de încredere spre viața cea nouă pe care Iisus i-o pune înaintea.

Marcu 10:50: „Orbul și-a aruncat haina, a sărit și a venit la Iisus.”

O transformare extraordinară de atitudine! De la un cerșetor ce așteaptă pasiv mila oamenilor, Bartimeu trece apoi la starea în care strigă (stând încă pe loc!) după Iisus pen-

tru ca, la chemarea lui Iisus să se miște din locul lui cu o energie și hotărâre demne de un om în perfectă stare de sănătate fizică, emoțională și intelectuală!

Bartimeu ar fi putut continua să rămână în starea de victimă: „Doamne, tu îmi ceri să mă deplasez? Să vin la Tine? Nu vezi că nu sunt în stare? Și, în plus, toți s-au luat de mine când am început să strig... dar dacă mă voi ridica și voi încerca să vin spre Tine? Cred că mă vor îmbrânci înapoi la locul meu... Nu mă ajută nimeni, nu mă înțelege nimeni, nu mă susține nimeni...” Foarte mulți oameni se complac în starea de victimă: ei privesc numai la neputințele lor și le exagerează. Nu sunt dispuși să ia în considerare ce ar putea face și se gândesc numai la ce nu pot face! Dacă li se oferă vreo oportunitate de a ieși din starea în care se găesc, își caută imediat scuze și își etalează neputințele aruncând vina pe toată lumea, începând de la guvern și până la vecinii de scară și chiar pe ghinionul pe care l-au avut în viață.

Din fericire, Bartimeu știa ce vrea și nu a ezitat nicio clipă în momentul în care Iisus l-a chemat! „Și-a aruncat haina, a sărit și a venit la Iisus.” Vioi, decis, sprinten, fără nicio ezitare, Bartimeu și-a depășit condiția de cerșetor înainte de a primi vindecarea. Această atitudine a fost manifestarea credinței lui care i-a adus, în cele din urmă, vindecarea! El nu a așteptat să fie mai întâi vindecat și apoi să se ridice: el s-a ridicat prin credință, venind la Iisus! Credința l-a făcut pe Bartimeu să iasă din condiția nenorocită în care se afla. El a devenit biruitor înainte să primească vindecarea!

Oare ce gândești că te-ar face și pe tine să înfrunți dificultățile? Nu ar fi oare credința un răspuns și în dreptul tău? În loc să te plângi de cât de greu îți este, nu mai bine îți strigi plângerea către Dumnezeu și apoi, prin credință, „îți arunci haina, sari” și te ridici deasupra problemelor?

Cere de la Dumnezeu atitudinea de învingător în locul atitudinii de victimă căci numai atitudinea de învingător este contextul în care se poate naște biruința!

Marcu 10:51: „Iisus a luat cuvântul și i-a zis: „Ce vrei să-ți fac?” „Rabuni”, i-a răspuns orbul, „să capăt vederea.””

Odată ajuns în fața lui Iisus, discuția nu este prea lungă: întrebare simplă – răspuns simplu! Și totuși, pe cât de simple, pe atât de mari! Și întrebarea, și răspunsul! Nimic mai mult, nimic mai puțin decât „să capăt vederea!” Nu-i așa că e admirabilă credința lui Bartimeu?

Dacă Dumnezeu te-ar întreba: „Ce vrei să-ți fac?” ai ști ce să-l răspunzi? Și dacă ai ști, ai avea îndrăzneala să dai glas dorinței tale? Este foarte important să știi ce vrei! Și, chiar mai important, să îi spui lui Dumnezeu ce vrei! Atât de simplu... cum i-a spus Bartimeu lui Iisus ce își dorea...

„Să-mi capăt vederea!” spune Bartimeu... Nici mai mult nici mai puțin! „Bartimeu, cum să ceri așa ceva?”, ar spune creștinul căldicel! „Uite, cere să îți dea o inimă mai bună, să îți dea răbdare să poți îndura suferința, să îți dea un spirit de recunoștință ca să fii mulțumit cu ce ai...” Adică... lucruri care oricum nu prea pot fi verificate dacă s-au întâmplat sau nu... Cam acesta este felul de cereri pe care ne-am obișnuit să le adresăm lui Dumnezeu, pentru că nu avem suficientă credință să cerem lucrurile de care într-adevăr ne arde inima în noi să le rezolvăm!! Poate că ne simțim ofenșați ca cineva să declare despre noi că nu credem, dar haideți să vedem cum stau lucrurile, de fapt!

Noi credem că Dumnezeu poate să rezolve orice problemă! Credem? Cine crede să ridice mâna! Următoarea întrebare este: Credem că Dumnezeu vrea să ne rezolve problema! Cine crede că Dumnezeu vrea să răspundă cererii noastre? Cerere de genul: „Să-mi capăt vederea!” ... Aici e problema: ezităm să îi prezentăm lui Dumnezeu cererea noastră deoarece ne gândim: „Dacă nu e voia Domnului?!...” Nu ai cum să știi până nu ceri!!! Care este cea mai arzătoare problemă a ta? Spune-i-o lui Dumnezeu punând degetul pe făgăduința care spune: „...**orice lucru** veți cere când vă rugați, să credeți că l-ați și primit, și-l veți avea!” (Marcu 11:24). Este adevărat că noi trebuie să subordonăm voința noastră voinței lui Dumnezeu, după exemplul Domnului Iisus din grădina Ghet-simani. Dar de unde putem ști dacă este voia Domnului până nu Îi cerem? Tu cere! Și cere până când îți va spune Dumnezeu că nu e voia Lui să îți dea acel lucru: **dar să îți spună Dumnezeu, nu oamenii sau necredința ta!!!** Dacă Dumnezeu îți spune că nu e pentru tine (cum i-a spus lui Pavel cu privire la „țepușul în carne”), atunci îți scoți acea problemă de pe lista de dorințe, și nu te mai frământă. Dar ai putea spune: „Doamne, nu ai vrea să discutăm acum despre următoarea mea problemă pe care aș vrea să o rezolv?”

S-ar putea să fii surprins de cât de doritor este Dumnezeu să îți împlinească cererea și de când așteaptă El, de fapt, această rugăciune a ta!!! Domnul Iisus spunea că Tatăl nostru „știe că avem trebuință” (Matei 6:33) de un lucru sau de altul! Deci, El nu este luat prin surprindere de cererea noastră și, ca un Tată iubitor ce este, El dorește să ne îndeplinească nevoile. Numai că, tot Cuvântul Domnului ne spune că „este o parte a planului lui Dumnezeu să ne dea, ca răspuns la rugăciunea credinței, ceea ce nu ne-ar da dacă n-am cere în felul acesta.” (Ellen G. White, *Tragedia veacurilor*, p. 525). Cu alte cuvinte, există o categorie de binecuvântări pe care Domnul le are pregătite pentru noi, dar pe care nu le-am primit până acum **pentru că nu le-am cerut!!** Iar noi ne întrebăm dacă este voia Domnului să ni le dea... când, de fapt, nu e vorba de voia Domnului, ci de **necredința noastră**.

Te-ai putea gândi că Dumnezeu ar desconsidera cererea ta... Nu ai cum să afli până când nu l-o înaintezi. A desconsiderat Iisus cererea lui Bartimeu?

Sau poate ți se pare că vrei prea mult... De ce nu Îl pui pe Dumnezeu la încercare? Oare Bartimeu a cerut puțin?

Ar mai putea fi un element care ne împiedică să cerem lui Dumnezeu rezolvare pentru problemele noastre reale și arzătoare: și anume, teama că s-ar putea ca Dumnezeu să ne ceară ce i-a cerut lui Bartimeu, și anume să se mute din locul în care este! S-ar putea ca răspunsul la rugăciunea ta să fie: „leși din zona ta de confort!” Schimbă ceva în viața ta! Și acea schimbare să conțină în ea, de fapt, rezolvarea problemei tale! Dar asta are de-a face tot cu credința și cu necredința! Dacă L-am crede pe Dumnezeu, ne-am duce unde ne trimite; dar, pentru că nu Îl credem, preferăm să rămânem în locul „căldicel” în care ne-am obișnuit, cu mâna întinsă după fărâmiturile lumii acesteia...

Întâlnește-te cu Iisus astăzi și spune-I ce vrei: nimic mai mult, nimic mai puțin! Nu ai nimic de pierdut; în schimb, ai șansa de a primi un răspuns extraordinar din partea Lui!

Marcu 10:52: „Și Iisus i-a zis: „Du-te, credința ta te-a mântuit.” Îndată, orbul și-a căpătat vederea și a mers pe drum după Iisus.”

La cererea fără ezitări a lui Bartimeu, vine și răspunsul fără ezitări al lui Iisus! La credința simplă a lui Bartimeu, vine și răspunsul simplu al lui Iisus! Finalul acestei istorii este impresionant și fiecare dintre noi ne-am dori să îl trăim – bineînțeles, personalizat conform cu situația de viață a fiecăruia!

Dar când a început schimbarea în viața lui Bartimeu? Când a început el „să vadă”? Când „i s-au deschis ochii” sau... mai devreme?

vers. 50: „și-a aruncat haina, a sărit și a venit la Iisus” – aceasta nu este o atitudine de om orb! Bartimeu are un comportament de om care vede! El nu bâjbâie, nu cere ajutorul... și nu spune: „Doamne, dar eu nu văd... Mi-e greu să mă deplasez... Vino Tu la mine...” Când Iisus l-a chemat, el a luat atitudinea omului care **deja** vedea! El s-a vindecat înainte să i se deschidă ochii fizici: vindecarea s-a produs în inima și în mintea lui în momentul în care a început să creadă că poate vedea!

Nu îți se vor „deschide ochii” până când, mai întâi, nu vei începe să vezi! Să vezi ceea ce nu pot vedea ochii, ci numai credința: să vezi puterea lui Dumnezeu, să vezi ce poate El să facă în viața ta, să vezi pacea pe care El o poate oferi în mijlocul celei mai mari furtuni care te-ar lovi. Vei trăi schimbarea în viața ta numai după ce vei crede!

Ce te împiedică să crezi astăzi? Ce stă între tine și Dumnezeu acum? Dă la o parte orice piedică, înlătură orice scuză și îndreaptă-ți toată atenția spre Cel care poate să îți dea răspuns la orice întrebare, soluție la orice problemă, vindecare pentru orice suferință. Schimbă direcția în care privești: nu mai privi la probleme, privește la Hristos! Nu mai lăsa neputințele să îți limiteze credința, ci prin credință, învinge neputințele!

Care este problema ta cea mai arzătoare? Spune-i-o lui Dumnezeu astăzi și continuă să l-o spui până când vei primi răspunsul de la El! Iar când El îți răspunde, urmează chemarea Lui prin credință și viața ta va fi din ce în ce mai binecuvântată!

Material realizat de pastor Danubian Modoran, Conferința Muntenia

Măreția unei înfrângeri

1 Samuel 4

Introducere – despre victorii

Atunci când vorbim despre victorii în poporul lui Dumnezeu, ne vin în minte mari izbăviri oferite de Dumnezeu pentru a întări încrederea poporului în El. Scene precum: trecerea Mării Roșii, David și Goliat, Ezechia și împresurarea Ierusalimului, sunt pline de eroism și de intervenție providențială din partea lui Dumnezeu. Uneori, El S-a folosit de oameni, alteori a intervenit în mod direct și supranatural.

Cum ar putea arăta astăzi o victorie pentru Poporul Ales?

Sunt multe scenariile pe care le dorim astăzi ca victorii pentru Biserica Sa: finalizarea cu succes a unei construcții frumoase, pentru slava Lui, o evanghelizare având ca finalitate un rod bogat, o împăcare între familiile care se cearta de ani de zile în biserica locală, un grup de tineri spirituali, decizi să-L urmeze pe Domnul și să slujească într-un mod frumos și multe alte scene (Contextualizați cu exemple din comunitatea dumneavoastră).

Ceea ce vedem însă deseori nu sunt semne ale victoriei, ci aparent ale unei neînțelese înfrângeri: popor descurajat, tineri lipsă, relevanță mică, standarde scăzute, conflicte interne... Pasajul ce ne va sluji astăzi ca bază a studiului nostru, face parte din categoria „capitole de ocolit”. Poate a mai fost folosit ca muniție în anumite conflicte sau ca reproș la adresa altora, dar vă invit să-l privim ca fiind vorba despre noi.

1 Samuel 4:1-22

Am câteva întrebări pe care să le analizăm, acum, după citirea textului:

1. Cum vă simțiți la finalizarea lecturării lui? Ce credeți că însemna pentru un iudeu acest eveniment istoric și de ce l-a păstrat Dumnezeu aici?
2. Cine a greșit de au trăit o astfel de înfrângere? Eli și casa lui, leviții, cântăreții, poporul sau pur și simplu a fost mai tare vrășmașul?

Desfășurare cronologică

Faza 1 – Prima confruntare armată cu filistenii (v. 2)

De obicei, în viața unui creștin, instinctul de a porni la o luptă, de a rezolva o situație, seamănă cu ce au făcut evreii aici: ne înșirăm în linie de bătaie și ne măsurăm forțele cu inamicul. Deznodământul: 4 000 de oameni. Ce ar însemna astăzi pentru Muntenia o astfel de înfrângere? Într-o clipă să dispară un sfert din popor.

Faza 2 – Adunare administrativă: De ce? (v. 3)

E normal să te întrebi, după eșec, de ce s-a ajuns aici? Ce s-a greșit? Ce trebuia făcut altfel? Drama unui popor: Îl întrebi pe Dumnezeu de ce, doar după ce mâncam bătaie. Concluzia: am plecat la luptă fără Dumnezeu! (Apel la rememorarea luptelor individuale sau comune în care L-am păstrat pe Dumnezeu pentru o fază mai avansată a luptei: mai întâi încercăm noi – nu putem, Îl chemăm pe El).

„Sunt unele persoane care se grăbesc să facă ceva și pornesc la acțiune fără să știe ce vor să facă. Dumnezeu nu cere așa ceva... Nimic să nu fie făcut într-o manieră dezordonată, care să ducă la pierderi sau la sacrificare de bunuri materiale, din cauza cuvântărilor înflăcărâte, nechibzuite, care stârnesc un entuziasm ce nu este după voia lui Dumnezeu și fac, în acest fel, ca o biruință, a cărei obținere este esențială, să se transforme în înfrângere.” – Ellen White, *Selected Messages*, p. 362

Faza 3 – Aducerea Chivotului (reacția poporului vs reacția filistenilor) (v. 4-9)

Pentru popor, prezența chivotului echivala cu garanția victoriei. Multe și mari victorii au fost realizate în prezența divină. Tablou asemănător pentru biserică: confrunțați cu înfrângeri, recurgem la „aducerea lui Dumnezeu în tabără”: mai multă rugăciune, mai multe cântări, mai multe invocări, mai mult post, etc. – Pentru filistenii: teamă! Ei știu ce poate face Yahwe.

Faza 4 – A doua confruntare (v. 10-11)

Cu inima întărită de prezența lui Dumnezeu, altfel te întorci la luptă! Și, totuși, victoria nu se arată – înfrângerea mult mai mare decât prima: 30.000 victime din popor și confiscarea chivotului. Teama, confuzie, dezamăgire, disperare. Multe întrebări chinuitoare: Prima dată am înțeles, am pornit fără Dumnezeu, dar acum? Nu a fost Domnul cu ei nici a doua oară? Era chivotul părăsit de prezența lui Dumnezeu? Sunt lupte pe care nici Dumnezeu nu le poate câștiga? Avea Domnul un plan de a evangheliza lumea prin martirizarea poporului? Era punere în aplicare a întoarcerii obrazului? Simțind gustul înfrângerii, după ce au făcut aparent ceea ce trebuia, astfel de întrebări te fac să-ți pierzi mințile.

Aplicații: te rogi, cânti, postești – iar deznodământul este trist! În astfel de situații am găsit o soluție care nu aduce nici-o vină asupra poporului: Romani 8:28. Știm noi ce o vrea Domnul? Este o înfrângere, dar are El un plan mai mare...

Ce lecții putem învăța din această istorie?

1. Principala problema a poporului: FORMALISMUL. Au făcut tot ce trebuia exterior, fără a se apropia de partea nevăzută a problemei: interior. Uneori o biserică, un popor poate cânta tare, poate scoate strigăte de bucurie de se aud în tabăra inamică – fără ca adevărata problemă să fie rezolvată! Dumnezeu aștepta altceva de la ei! „Nu era suficient ca sanctuarul și chivotul legământului să fie în mijlocul poporului Israel. Nu era îndeajuns ca preoții să aducă jertfe, iar poporul să fie numit „copii ai lui Dumnezeu”.“ (EGW, Patriarhi și Profeți 598). Pericol: blocarea în forme corect liturgice, un sistem religios corect, fără ca oamenii să trăiască o întâlnire reală cu El!

2. Dumnezeu nu poate fi manipulat, forțat – Impresia poporului: cu Dumnezeu în mijlocul lor, sunt condamnați la victorie – pentru că Dumnezeu nu poate să piardă. Nu noi suntem cei ce facem agenda lui Dumnezeu. Greșeala nu a fost aducerea chivotului, ci faptul că nu L-au întrebat pe Dumnezeu. Situații în care facem la fel: forțăm rezolvări de situații apelând la regulamente, la constrângeri ale lui Dumnezeu (este onoarea lui Dumnezeu în joc) – credem că așa câștigăm. Dar Dumnezeu nu se lasă dirijat, manevrat, constrâns.

3. Uneori, Dumnezeu suferă înfrângerea alături de noi pentru a ne schimba. Pentru El, victoria în aceasta luptă era ușoară: atotputernicia Sa, manifestată în repetate

rânduri (un singur cuvânt, un singur înger, un vuiet...). Drama unui Dumnezeu Atotputernic: să permită înfrângere pentru că au copiii Lui o lecție de învățat. Oare câte victorii ar fi avut Cerul pregătite pentru poporul ales, dar nu au putut fi îngăduite... I-Cabod – starea pe care o simțim atunci când înfrângerea este cu Dumnezeu în mijlocul nostru!

4. Nu toate înfrângerile sunt înfrângeri și nu toate victoriile sunt victorii. – Aparent, lupta a fost câștigată de filistenii. Continuarea relatării biblice, ne arată ca nu a fost o victorie pentru ei. Tot Dumnezeu a triumfat! Însă, când Dumnezeu vrea să disciplineze pe cineva printr-o înfrângere, vai de cel ce nu o acceptă și insistă să câștige cu orice preț. Pe termen lung, este mai multă binecuvântare într-o înfrângere îngăduită de Dumnezeu, decât într-o victorie fără El. Iar timpul va arăta cât de prețioase au fost lecțiile înfrângerilor îngăduite de El, pentru formarea noastră. Exemplul cel mai potrivit pentru acest adevăr: aparenta înfrângere a lui Dumnezeu la Cruce!

5. În cele din urmă, Dumnezeu câștigă! În toate aparentele sau realele înfrângeri, Dumnezeu iese triumfător. Rămâne o singură dilemă: va fi biruitor Singur sau cu poporul Său alături? În viața ta, Dumnezeu va fi biruitor Singur sau avându-te alături?

Concluzii

Istoria tristă a înfrângerii poporului lui Dumnezeu în această confruntare, ne slujește nouă drept pildă. Din toate înfrângerile avem de învățat, atât la nivel personal, cât și ca popor. Exercițiu de imaginație: stați de vorbă cu unul din cei 34.000 morți în această luptă. Ce ar putea spune el bisericii noastre? Nu uitați, distanța dintre înfrângere și biruință nu este data doar de a face corect lucrurile, ci de ce este în inima celui ce luptă.

Material realizat de pastor Felix Mușat, Conferința Muntenia

Unitatea credincioșilor, cheia succesului misionar

Introducere

Privind înainte peste veacuri, Domnul Iisus Hristos a văzut una dintre cele mai mari nevoi pe care biserica Sa urma să le aibă: nevoia de UNITATE. Unitate de spirit, de obiective și de doctrine. Iisus știa că unirea izvorâtă din viețile contopite ale creștinilor urma să impresioneze lumea cu privire la obârșia divină a bisericii creștine. Și Iisus alege să se roage pentru unitatea bisericii Sale.

Rugăciunea pentru unitate

Evangelistul Ioan prezintă în evanghelia sa rugăciunea lui Iisus pentru biserica creștină:

Ioan 17:21 – „Mă rog ca toți să fie una, cum Tu, Tată, ești în Mine și Eu, în Tine, ca și ei să fie una în Noi, pentru ca lumea să creadă că Tu M-ai trimis.”

Domnul Iisus știa că opusul unității este dezbinarea. În timp ce unitatea slujește cauzei binelui, dezbinarea în biserică favorizează lucrarea diavolului. Cândva, principiul divide et impera era deseori aplicat de guvernele statelor multietnice, potrivit căruia cea mai bună metodă de gestionare a unui asemenea stat este provocarea dușmăniilor interetnice pentru impunerea voinței guvernului și slăbirea împotrivilor. Deși acele vremuri par apuse, acest principiu este folosit în continuare de dușmanul bisericii lui Hristos pentru a câștiga avantaj în mare luptă dintre bine și rău. Satana stăpânește cu ușurință o biserică ai cărei membrii sunt dezbinați unii împotriva altora și face ca lucrarea lor să fie ineficientă sau să lipsească cu desăvârșire. Domnul Iisus ne învață că orice împărăție dezbinată împotriva ei însăși este pustiită și orice cetate sau casă dezbinată împotriva ei însăși nu poate dăinui. (Matei 12:25)

Când poate să dispară unitatea din biserică?

În 1 Samuel 30, istoria biblică ne prezintă un moment de criză care pare să răpească unitatea unui grup de oameni care păreau destul de sudați între ei și luptând (la propriu) pentru același scop. David și oamenii săi se întorc de pe câmpul de bătălie alungați de către domnitorii filistenilor care văd un pericol în participarea lor la acea luptă. Umiliți se întorc la cetatea lor Tīclag și când ajung acolo constată că cetatea era arsă, soțiile și copiii lor nu mai erau acolo și toate bunurile lor fuseseră luate. Cum să reacționezi într-o astfel de situație? Această criză majoră testează unitatea grupului. În disperarea lor generată de această criză, poporul devine irațional și vorbesc să-l ucidă pe David, liderul lor (vers. 6). Mânia și durerea pierderii celor dragi le întunecă mintea și **nu se mai concentrează pe găsirea de soluții ci pe găsirea de vinovați.**

Tot astfel, deseori, când apar crize în mijlocul nostru, în loc să ne preocupăm de găsirea soluțiilor, avem tendința de a căuta vinovații. Și aparent sunt foarte ușor de găsit. Îi arătăm cu degetul, îi punem la colț și asta adâncește și mai mult criza. Frații și surorile găsiți „vinovați” se simt nedreptățiți și trădați și astfel dezbinarea începe să încolțească între noi.

Reacția lui David

David însă s-a îmbărbătat, sprijinindu-se pe Domnul Dumnezeu lui (vers. 6). El nu răspunde acuzațiilor cu acuzații, răutății cu răutate și răzbunării cu răzbunare. Ignoră răutatea, oferă circumstanțe atenuante oamenilor care vorbeau să-l omoare, punând totul pe seama durerii lor sufletești. Și totuși nu rămâne pasiv. Propune soluții pentru ieșirea din criză, mobilizează armata îndreptându-le gândurile către o dulce victorie. Capacitatea s-a de a trece peste ură și a căuta soluții pentru ieșirea din criză îl face să fie un adevărat lider.

Versetele 7-20 ne prezintă lupta și biruința lui David asupra amaleciților. O biruință completă cu recuperarea tuturor pierderilor. Și aceasta se datorează unui bun lider care se luptă pentru a păstra poporul unit asupra unui țel. Dacă poporul ar fi urmat impulsurile dezbinării și s-ar fi răzbunat pe David, ucigând-ul, cu siguranță dezbinarea s-ar fi adâncit și mai mult și ar fi spulberat orice șansă de biruință asupra amaleciților și de recuperare a celor dragi și a bunurilor pierdute.

Lecția pentru noi

Când vine o criză majoră sau minoră să nu facem o prioritate din a căuta vina și a-i arăta cu degetul, ci să ne unim în căutarea soluțiilor care ar putea să ne ajute în depășirea crizei.

Cum să gândim unii despre alții

Este bine să nu uităm că depășirea unei crize nu aduce întotdeauna o perioadă de liniște. Deseori o criză poate fi urmată de o altă criză. În versetele 21-25 din același capitol, ni se vorbește despre o a doua criză care pune în pericol unitatea dintre oamenii lui David. Odată întorși de la luptă ca biruitori, ei sunt preocupați de un gând. Cum să-i tratăm pe aceia dintre noi care ne-au trădat, rămânând pe malul râului Besor (vezi vers. 9)? Merită oare să-și primească bunurile înapoi? Majoritatea consideră că nu merită. Dar înțeleptul lor lider vede în acest mod de a gândi un mare pericol care va eroda unitatea dintre ei. Poziția lui David este diferită:

Dar David a zis: „Să nu faceți așa, fraților, cu ce ne-a dat Domnul, căci El ne-a păzit și a dat în mâinile noastre ceata care venise împotriva noastră. Și cine v-ar asculta în privința aceasta? Partea trebuie să fie aceeași atât pentru cel ce s-a coborât pe câmpul de bătaie, cât și pentru cel ce a rămas la calabalâcuri; s-o împartă deopotrivă.”

Este impresionant modul în care David alege să gândească despre oameni:

1. Cei ce au rămas pe malul râului Besor nu sunt trădători. Pe ei, David îi privește ca pe cei utili și de ajutor care au rămas la calabalâcuri.
2. Pentru David, Saul nu este dușmanul numărul unu, ci este unsul Domnului.
3. Șimei nu este un obraznic vrednic de moarte, ci poate unul care împlinește o misiune divină.
4. Mefiboșet nu este urmașul vechii dinastii, ci fiul prietenului lui David.

O astfel de raportare la oameni nu lasă ușa deschisă pentru dezbinare. David ne învață că trebuie să luptăm pentru unitate și să nu lăsăm nicio criză, niciun gând rău despre

frați să ne răpească bucuria de a trăi în unitate pentru realizarea mării misiuni ce ne-a fost încredințată de Mântuitorul nostru.

Sfaturi inspirate pentru final

Efeseni 4:22-24 – „Cu privire la felul vostru de viață din trecut, să vă dezbrăcați de omul cel vechi care se strică după poftele înșelătoare și să vă înnoiți în duhul minții voastre și să vă îmbrăcați în omul cel nou, făcut după chipul lui Dumnezeu, de o neprihănire și sfințenie pe care o dă adevărul.”

Efeseni 4:31-32 – „Orice amărăciune, orice iuțime, orice mânie, orice strigare, orice clevetire și orice fel de răutate să piară din mijlocul vostru. Dimpotrivă, fiți buni unii cu alții, miloși și iertați-vă** unul pe altul, cum v-a iertat și Dumnezeu pe voi în Hristos.”

Romani 12:9-12 – „Dragostea să fie fără prefăcătorie. Fie-vă groază de rău și lipiți-vă tare de bine. Lubiți-vă unii pe alții cu o dragoste frățescă. În cinste, fiecare să dea întâietate altuia. În sârguință, fiți fără preget. Fiți plini de râvnă cu duhul. Slujiți Domnului. Bucurați-vă în nădejde. Fiți răbdători în necaz. Stăruți în rugăciune.”

Filipeni 4:8 – „Încolo, frații mei, tot ce este adevărat, tot ce este vrednic de cinste, tot ce este drept, tot ce este curat, tot* ce este vrednic de iubit, tot ce este vrednic de primit, orice faptă bună și orice laudă, aceea să vă însuflețească.”

Material realizat de pastor Neacșu Cosmin, Conferința Muntenia

Etapele transformării

Introducere: Renumitul pastor și autor american Rick Warren e întrebat de către unul dintre membrii bisericii sale dacă va ajunge în iad pentru că fumează. „Nu știu de ce te preocupă dacă vei ajunge dacă deja miroși ca și când ai fi ajuns...?!”

Vă invit ca pentru astăzi să redescoperim realitatea schimbării după modelul divin. Pentru aceasta să citim:

Efeseni 4:22-24 – Ați fost învățați, în ce privește felul vostru de viață din trecut, să vă dezbrăcați de omul cel vechi, care se pervertește după poftele înșelătoare, să vă înnoiți în atitudinea minții voastre și să vă îmbrăcați cu omul cel nou, care este creat după chipul lui Dumnezeu, în dreptatea și sfințenia care vin din adevăr. (NTR)

Schimbarea are loc în trei etape: dezbrăcarea de omul cel vechi, înnoirea la nivelul minții și îmbrăcarea cu noua identitate.

1. Dezbrăcarea de omul cel vechi

Motorul acțiunilor: poftele înșelătoare, literal, „pofte ale înșelăciunii”. Expresia stă în contrast cu „adevărul” (vers. 21). Dacă oamenii și-ar da seama de robia și de stricăciunea pe care le aduce păcatul, el ar apărea așa cum și este în adevăr, ceva îngrozitor. Totuși caracterul lui adevărat este ascuns până când și-a înrobit victimele. Poftele cărnii sunt înșelătoare deoarece făgăduiesc fericire dar dau întristare, făgăduiesc libertate, dar dau sclavie, făgăduiesc imunitate față de rezultatele fapturii de rele, numai pentru a aduce nimicire.

Observați că omul cel vechi este mânat de aspectele strict carnale – firești care strică/pervertesc. Forma verbală (din grecește) arată continuarea stricăciunii în starea „omului vechi”. Păcatul este un factor dezintegrat în viață, o creștere canceroasă în trupul spiritual.

În contextul omului vechi putem identifica niște vectori, doar că ele sunt ai carnalului, firescului, temporalului.

Dezbrăcarea:

Romani 6:6 – „Știm bine că omul nostru cel vechi a fost răstignit împreună cu El, pentru ca trupul păcatului să fie dezbrăcat de puterea lui, în așa fel ca să nu mai fim robi ai păcatului.”

Coloseni 3:9 – „Nu vă mințiți unii pe alții, întrucât v-ați dezbrăcat de omul cel vechi cu faptele lui.”

Vechea identitate este cea care moare împreună cu Hristos.

Romani 1:32 – „Și, măcar că știu hotărârea lui Dumnezeu, că cei ce fac asemenea lucruri sunt vrednici de moarte, totuși, ei nu numai că le fac, dar și găsesc de buni pe cei ce le fac.”

De aceea este nevoie mai întâi de: schimbarea minții.

Ilustrație: Stanley Jones (1884–1973) renumitul misionar metodist, a spus odată că sunt unii misionari care sunt gata să-i lase pe părinții lor, să părăsească prietenii, casele în care au locuit sau afacerile pe care le-au condus, fiind gata să meargă în misiune în altă țară. Ajunși în câmpul de misiune, constată însă că au renunțat la orice, afară de ei înșiși. Constată că eul lor este încă prezent și-și manifestă pretențiile prin gelozie, interes personal și dorință după mărire. Pentru a trăi o schimbare radicală, cea mai mare bătălie cu care trebuie să începem de fapt este bătălia cu noi înșine.

2. Înnoirea în atitudinea mentală

Primul aspect pe care merită să îl notăm este cel legat de o nouă perspectivă. Concepția cu privire la lume și viață este cea care se schimbă.

E foarte greu să nu minți când șiretenia este văzută ca o virtute. E greu să dai atenție celui de lângă tine când ești educat că tot ceea ce contează este propria persoană și realizările materiale.

Ilustrație: povestea ananasului – de Otto Koning (misionar olandez) împreună cu soția Carol au slujit ca misionari în Irian Jaya (Papua de Vest, Noua Guinee – Indonezia): <https://youtu.be/EUiuOrH02R4>

Pentru că nu creștea nimic, au decis să cultive ananas. Doar că pentru localnici „a fura” era o formă de viață. Unul dintre ei purta cu mândrie la gât deschizătorul de conserve. Acele de siguranță erau „subtilizate” și puse la urechi ca cercei. Un individ dorea să-i vândă un pește dar era îmbrăcat chiar cu o cămașă a misionarului luată direct de pe frânghie. Altul mergea ca și când ar călca în gropi. Luase ochelarii soției misionarului. Chiar și mamele făceau „școală de furat” cu lucrurile din gospodăria misionarului.

Pentru a le condițional comportamentul misionarul a fost foarte hotărât: „Nu mai primiți medicamente dacă mai furați.” Doar că nu se observă nicio schimbare. Misionarul și-a dat seama că nu poți să câștigi pe cei cu care ești în continuă luptă. Așa că și-a schimbat metoda de lucru.

După un timp de cercetare de sine și în urma participării la niște întâlniri de instruire, Otto Koning trăiește o profundă redeșteptare spirituală. Înțelege că Dumnezeu vroia să-l schimbe pe el.

Cu o atitudine schimbată, își reîncepe lucrarea printre băștinași. „Te-ai făcut credincios?” „Cum așa?” „Păi nu mai ești supărat și mânios. De ce?” „Am dat grădina Domnului.” „Cum să furăm dacă nu știm ale cui sunt?” „Du-te, roagă-te la Dumnezeu și cere-i grădina înapoi.”

Și de la această nouă atitudine va începe totul. Ulterior mulți dintre ei s-au convertit și acolo s-a pus bazele unei biserici.

Să dăm atenție următorului pasaj din *Calea către Hristos*:

„Aceia care devin oameni noi în Iisus Hristos vor da pe față în viața lor roadele Duhului Sfânt, și anume: «dragostea, bucuria, pacea, îndelunga răbdare, bunătatea, facerea de bine, credincioșia, blândețea, înfrânarea poftelor» (Galateni 5:22,23). Ei nu se vor mai potrivi pe viitor plăcerilor de mai înainte, ci prin credința în Fiul lui Dumnezeu vor călca pe urmele Lui, vor reflecta caracterul Lui, curățindu-se după

cum El este curat. Ei găsesc plăcere în lucrurile pe care cândva le urau și urăsc ceea ce iubeau cândva. Cei îngâmfați și încrezători în sine devin blânzi și smeriți cu inima, cei ușuratici și încăpățânați devin serioși și gata să asculte. Bețivii devin abstinenți, iar desfrânații curăți. Obiceiurile deșarte și extravaganta lumii păcatului sunt date la o parte. Creștinii vor căuta nu «podoaba de afară», ci «omul ascuns al inimii, în curăția nepieritoare a unui duh blând și liniștit.» (1 Petru 3:3,4) (Ellen White, **Calea către Hristos**, p. 58.3)

3. Îmbrăcarea cu omul cel nou

Standardul: chipul lui Dumnezeu

Apostolul Pavel în mod voit folosește cuvinte care fac aluzie la actul creației.

Omul a fost făcut după chipul lui Dumnezeu, dar nu mai este. Noua creație (regenerarea, nașterea din nou) reface chipul deteriorat.

Dumnezeu Însuși este idealul după care este modelat omul cel nou (Matei 5:48) și întrucât „omul cel nou” este mai vechi decât omul cel vechi – e de fapt o revenire la starea originară a omului, însemnează refacerea chipului lui Dumnezeu.

Coloseni 3:10 (NTR) – „Și v-ați îmbrăcat cu omul cel nou, care este înnoit în cunoaștere, după chipul Creatorului său.”

Motorul: adevărul (care aici este în opoziție cu poftele).

Dumnezeu este puterea activă în creațiunea din nou, dar schimbarea nu e efectuată fără consimțământul și conlucrarea omului.

Nu putem avea biruință asupra puternicului dușman care ne ține în sclavia sa. Numai Dumnezeu poate să ne dea această biruință. El dorește să avem stăpânire asupra noastră înșine, asupra voinței și căilor noastre. Dar nu poate lucra în noi, fără consimțământul și conlucrarea noastră. Duhul Sfânt lucrează prin facultățile și puterile date omului. Puterile noastre trebuie să lucreze împreună cu Dumnezeu. Biruința nu este câștigată fără multă rugăciune stăruitoare, fără îngenuncherea eului la fiecare pas. Voința noastră nu trebuie să fie silită să conlucreze cu uneltele divine, ci trebuie să se supună de bună voie. Dacă ar fi cu puțință ca influența Duhului lui Dumnezeu să vă forțeze cu o putere de o sută de ori mai mare, aceasta n-ar face din voi adevărați creștini, niște buni cetățeni ai cerului. Reduta Satanei n-ar fi sfărâmată în felul acesta. Voința noastră trebuie să fie așezată de partea voinței lui Dumnezeu. Prin voi înșivă nu sunteți în stare să vă aduceți planurile, dorințele și înclinațiile în ascultare de voința lui Dumnezeu; dar, dacă vreți să aveți voință, Dumnezeu va lucra pentru voi «răsturnând izvodirile minții și orice înălțime, care se ridică împotriva cunoștinței lui Dumnezeu; și orice gând îl face rob ascultării de Hristos” (2 Corinteni 10:5). Atunci veți duce „până la capăt mântuirea voastră, cu frică și cutremur”.

Remarcați că schimbarea nu una superficială de opinie sau doar o nouă concepție doctrinară, ea afectează natura gândurilor și principiile de guvernare. Nu putem păstra cele firești, amestecându-le cu cele duhovnicești.

Ilustrație: nu poți folosi gramatica limbii române cu vocabularul englez. Riști să nu fii înțeleș de nimeni.

Faci ce-ți place, faci ceea ce dorești sau ceea ce știi că este drept și corect?

Adevărul este standardul pentru dreptate (neprihănire) și sfințenie (pioșenie). Acest ultim cuvânt oferă ideea evlaviei și temerii de Dumnezeu. Se mai întâlnește și în Evrei 7:26 sau Apocalipsa 15:4), și prin aceasta diferă de hagios care se referă la consacrare sau dedicare (vezi Marcu 1:24).

Ilustrație: Într-o localitate din Ohio (Akron), SUA, a fost restaurată și integrată în circuitul muzeal, casa doctorului Robert Holbrook Smith, cunoscut sub numele de *doctorul Bob*. Acesta, împreună cu doctorul Bill Wilson, a înființat „Asociația Alcoolicilor Anonimi” (AAA), în 1935. Prin această asociație, ei au încercat să-i ajute pe cei robiți de patimă alcoolului să-și schimbe viața.

1. Am admis că eram neputincioși în față alcoolului, că nu mai eram stăpâni pe viața noastră.

2. Am ajuns la credința că o Putere Superioară nouă înșine ne-ar putea reda sănătatea mintală.

3. Am hotărât să ne lăsăm voința și viață în grijă unui Dumnezeu așa cum și-L închipuia fiecare dintre noi.

4. Am făcut fără teamă un inventar moral amănunțit al propriei persoane.

5. Am mărturisit lui Dumnezeu, nouă înșine și altei ființe umane natură exactă a greșelilor noastre.

6. Am consimțit fără rezerve că Dumnezeu să ne scape de toate aceste defecte de caracter.

7. Cu umilință, l-am cerut să ne îndepărteze defectele.

8. Am întocmit o lista cu toate persoanele cărora le-am făcut necazuri și am consimțit să reparăm aceste rele.

9. Ne-am reparat greșelile direct față de acele persoane, acolo unde a fost cu putință, dar nu și atunci când le-am fi putut face vreun rău lor sau altora.

10. Ne-am continuat inventarul personal și ne-am recunoscut greșelile, de îndată ce ne-am dat seamă de ele.

11. Am căutat, prin rugăciune și meditație, să ne întărim contactul conștient cu Dumnezeu așa cum și-L închipuia fiecare dintre noi, cerându-i doar să ne arate voia Lui în ce ne privește și să ne dea puterea s-o împlinim.

12. După ce am trăit o trezire spirituală că rezultat al acestor pași, am încercat să transmitem acest mesaj altor alcoolici și să punem în aplicare aceste principii în toate domeniile vieții noastre.

Cum ar fi dacă am adopta acest plan pentru noi, păcătoși mai mult sau mai puțini „anonimi”? Vă invit la adoptarea schimbării prin puterea lui Dumnezeu”

Încheiere

Pentru ca schimbarea să fie deplină e necesar să fie parcurse toate cele trei etape:

1. dezbrăcarea de omul cel vechi – renunțarea la cele firești / lumești

2. înnoirea la nivelul minții: agentul schimbării este Duhul lui Dumnezeu iar etalonul este chiar adevărul

3. îmbrăcarea cu noua identitate: modelul suprem este Iisus Hristos.

În încheiere putem să ne reamintim de îndemnul din Romani 12:21 – „Nu te lăsa biruit de rău, ci biruie răul prin bine.”

Apel: Să ne predăm lui Dumnezeu pe deplin pentru ca schimbarea după chipul Său să fie o realitate prezentă în viața noastră.

Material pregătit de pastor Marius Necula, Conferința Muntenia

Când, Doamne?

Matei 24 și 25

Pe străzi se aud sirene, oamenii aleargă disperați să-și găsească adăpost iar miliția mășăluiește buimacă de colo-colo. Este prima zi de după discursul boicotat al Tovarășului și toate cooperativele din Fetești primesc ordin: toți bărbații vor face de gardă. Se instalează planuri de urgență și țara este cuprinsă în întregime de teroare, dezinformare, zvonuri. În întreg haosul, doi feteșteni mai îndrăznesc să întrețină un dialog descumpănit și scurt:

- Am auzit că or să-l dea jos pe Tovarăș...
- Fugi dom'le de-acil!
- Așa umblă zvonul, dar n-aș crede.
- Nu are, dom'le cum... Nu cred, nu cred!

Și chiar nu credea nimeni! Trecuseră zeci de ani, se născuseră sub regim, erau crescuți de regim, regimul era veșnic și așa credeau că va rămâne. Nimeni nu putea să îndrăznească să lase loc în mintea lui ideii că într-o zi tot sistemul Comunist se va prăbuși.

Pe străzile aglomerate ale Ierusalimului mergeau ucenicii urmându-L de aproape pe Iisus. Mergând prin zona Templului încep să aducă vorba despre trăinicia impozantei clădiri. Dar Iisus, în stilul Lui caracteristic, presară în auzul lor cuvinte alarmante, revoltătoare. Atenția le fu câștigată de prorocia incredibilă:

Matei 24:2 – „Vedeți voi toate aceste lucruri? Adevărat vă spun că nu va rămâne aici piatră pe piatră care să nu fie dărâmată.”

Parcă îi aud pe ucenici zicând: „Nu cred, Doamne! Nu cred, nu cred așa ceva! Pentru că finalul Templului însemna pentru evrei finalul lumii!

Așa s-a întâmplat mereu. Cine trebuia să creadă, nu a crezut; și de la cine te așteptai cel mai puțin să creadă, a crezut și a fost mântuit. De exemplu, iată ce spun doi istorici păgâni din vremea Domnului Iisus:

Tacitus (60-120 d.Hr.) scria că „umbla printre oameni o fermă convingere că în vremea aceea, Orientul avea să crească în putere, un conducător avea să se ridice din Iudeea acaparând putere universală” (*Istorie*, 5.13).

Suetonius (75-160 d.Hr.) de asemenea nota că „se răspândise prin tot Orientul o veche și bine-stabilită credință cum că era sortit ca în vremea aceea un conducător să se ridice din Iuda pentru a conduce lumea” (*Viața lui Vespasian*, 4.5).

Așadar, de atunci și până azi există oameni pentru care „Sfârșitul lumii” este doar un basm, o idee SF, un mit care să sperie lumea – mai bine ținem gura închisă decât să ne facem de râs, nu? NU!

În profeția Domnului Iisus se găsea „cârligul” prin care Iisus stârnește interesul total al ucenicilor Săi. Acum că le-a captat atenția, le dă loc să își manifeste curiozitatea: Și

ucenicii Lui au venit la El, la o parte, și l-au zis: „Spune-ne, când se vor întâmpla aceste lucruri? Și care va fi semnul venirii Tale și al sfârșitului veacului acestuia? (Matei 24:3).

De aici înainte, atenția și interesul total și sincer al ucenicilor îi permit Domnului să stea de vorbă cu niște ascultători eficienți. Vă invit să deschidem urechile împreună cu ei.

Iisus Hristos a primit din partea ucenicilor trei întrebări de aceea este de așteptat ca ceea ce vom citi în Matei 24 și 25 să fie compus din cele trei răspunsuri aferente. În Matei 24:1-14, Domnul Iisus vorbește despre lume în general și despre starea ei. Toate aceste lucruri se întâmplă de la începutul lumii. Intensificarea răului este de multe ori doar în mintea noastră, pentru că fiecare generație a spus „așa ceva nu a mai fost”. În Matei 24:15-28, Domnul Hristos continuă și vorbește despre căderea Ierusalimului (Luca 21:20 „înconjurat de oști”) și despre marea strâmtorare din Evul Mediu. În Matei 24:29-44, Domnul Hristos răspunde celei de-a treia întrebări vorbind despre venirea Fiului Omului.

Însă ucenicii ardeau să audă altceva; răspunsul la o anumită întrebare: *Când, Doamne?* Nu-i așa că și tu ai vrea să știi când va reveni Iisus? Cât de dureros este să nu știi când va veni Cel drag sau cel drag sau cea dragă. Dar cât de dureros este să știi că Cel așteptat trebuie să apară din clipă în clipă și totuși El nu mai apare.

Fiindcă Iisus a știut că așteptarea este chinuitoare, iată ce răspuns ne-a dat, în auzul ucenicilor Săi. Desfășurarea capitolelor 24-25 înșiră o serie de șase parabole aliniată în perechi de câte două, fiecare grup de două oferind câte un răspuns diferit la întrebarea ucenicilor. Avem așadar un răspuns întreit, format din trei argumente, fiecare dintre ele fiind susținut de câte două perspective. Să începem să le descoperim împreună.

Primul răspuns:

„De la smochin învățați pilda lui: Când îi frăgezește și înfrunzește mlădița, știți că vara este aproape. Tot așa, și voi, când veți vedea toate aceste lucruri, să știți că Fiul omului este aproape, este chiar la uși” (Matei 24:32-33). Unii cititori s-au grăbit să creadă că smochinul reprezintă națiunea Israel, deci sfârșitul avea să vină atunci când Israelul va „înfrunzi” din nou sau se va ridica din nou ca putere sau când își va rezidi templul. Însă Luca 21:29-30 ne lămurește că Domnul Iisus nu vorbea despre Israel, ci despre copaci în general, aceasta fiind o parabolă.

La drept vorbind, când vrei să știi dacă a sosit primăvara sau vara sau oricare alt anotimp, este necesar doar să fii atent la semnele din jur.

Pentru a fi mai precis, Domnul Iisus continuă: „Cum s-a întâmplat în zilele lui Noe, a doua oară se va întâmpla și la venirea Fiului omului. În adevăr, cum era în zilele dinainte de potop, când mâncau și beau, se însurau și se măritau până în ziua când a intrat Noe în corabie și n-au știut nimic, până când a venit potopul și i-a luat pe toți, tot așa va fi și la venirea Fiului omului. (Matei 24:37-39). Dacă pentru a afla sosirea anotimpurilor este necesar să fii atent la lumea din jur, exemplul următor al Domnului este situația pilduitoare a zilelor lui Noe. De data aceasta nu era suficient să privești în jur, ci să meditezi la ceea ce se întâmplă în jur. Nu căsătoria sau mâncarea erau problema, ci faptul că toate acestea îi făceau pe oameni să nu poată privi dincolo de liniștea aparentă din jurul lor.

Mesajul comun al celor două pilde este cât se poate de simplu. Dacă ucenicii ardeau de nerăbdare să știe când, Domnul a început prin a le spune: fiți atenți!

Al doilea răspuns

„Care este deci robul credincios și înțelept, pe care l-a pus stăpânul său peste ceata slugilor sale, ca să le dea hrana la vremea hotărâtă? Ferice de robul acela pe care stăpânul său, la venirea lui, îl va găsi făcând așa! Adevărat vă spun că îl va pune peste toate averile sale. Dar, dacă este un rob rău, care zice în inima lui: ‘Stăpânul meu zăbovește să vină!’ Dacă va începe să bată pe tovarășii lui de slujbă și să mănânce și să bea cu bețivii, stăpânul robului aceluia va veni în ziua în care el nu se așteaptă și în ceasul pe care nu-l știe, îl va tăia în două, și soarta lui va fi soarta fățarnicilor; acolo vor fi plânsul și scrâșnirea dinților.”(Matei 24:45-51)

O parabolă bine cunoscută în care înțelept este cel care spune „Stăpânul vine curând!” și se comportă ca atare. De cele mai multe ori citim aceste parabole separat însă citind și următoarea parabolă ne vom găsi într-o frumoasă încurcătură.

„Atunci, Împărăția cerurilor se va asemăna cu zece fecioare care și-au luat candelile și au ieșit în întâmpinarea mirelui. Cinci din ele erau nechibzuite, și cinci, înțelepte. Cele nechibzuite, când și-au luat candelile, n-au luat cu ele untdelemn, dar cele înțelepte, împreună cu candelile, au luat cu ele și untdelemn în vase. Fiindcă mirele zăbovea, au așipit toate și au adormit. Dacă înțelept era robul care spunea „Stăpânul meu vine curând” iată că acum înțeleaptă este fecioara care spune „Mirele poate că nu va veni curând”. Iar noi ne putem întreba: este înțelept să trăiesc de parcă Domnul vine curând sau de parcă Domnul întârzie?

Sub inspirație divină, Ellen G. White scria în urmă cu 120 de ani:

„Dumnezeu nu dă nimănui o solie în care să spună că vor mai fi cinci, zece sau douăzeci de ani până la încheierea istoriei acestui pământ. El nu va da nici unei ființe vii pretextul de a amâna *pregătirea* pentru venirea Sa. El nu vrea ca cineva să zică, așa cum a zis servul necredincios: «Domnul meu întârzie să vină», pentru că aceasta duce la indiferență față de ocaziile și privilegiile avute în vederea *pregătirii* pentru ziua cea mare.” – *Review and Herald*, 27 noiembrie 1900

Pe măsură ce interesul ucenicilor creștea și seara se lăsa peste colina Măslinilor, în mintea ucenicilor aceste parabole săpau adânc. Dacă este la fel de înțelept să spui că Domnul vine curând dar și că Domnul poate că va întârzia, atunci adevărul trebuie să fie la mijloc: indiferent dacă Domnul întârzie sau zăbovește, fii gata!

Al treilea răspuns

Iisus se apropie de finalul explicațiilor Sale și până acum tot ce-au aflat ucenicii la întrebarea „Când, Doamne?!” este doar atât: „Fii atent, fii gata”. Iisus pare evaziv și pare că ocolește interesul ucenicilor. Însă de câte ori curiozitatea bolnăvicioasă a omului nu a zădărnicit planurile divine? De aceea, Domnul Hristos nu oferă ucenicilor ce își doreau, ci le oferă ce le trebuie! Să urmărim cu atenție ultimul răspuns:

Atunci, Împărăția cerurilor se va asemăna cu un om care, când era să plece într-o altă țară, a chemat pe robii săi și le-a încredințat avuția sa. Unuia i-a dat cinci talanți, altuia doi și altuia unul, fiecăruia după puterea lui, și a plecat.(...) Stăpânul său i-a zis: ‘Bine, rob bun și credincios, ai fost credincios în puține lucruri, te voi pune peste multe lucruri; intră în bucuria stăpânului tău!’ (Matei 25:14-15, 23).

Chiar și copiii de la Primii Pași își amintesc această pildă și pot explica faptul că aici Domnul Iisus vorbește despre responsabilitatea sfântă a oricărui slujitor de a-și îndeplini misiunea. Iar dacă îi vom adăuga pilda finală, imaginea devine completă:

Matei 25:31-36 – „Când va veni Fiul omului în slava Sa, cu toți sfinții îngeri, va ședea pe scaunul de domnie al slavei Sale. Toate neamurile vor fi adunate înaintea Lui. El îi va despărți pe unii de alții cum desparte păstorul oile de capre; și va pune oile la dreapta, iar caprele la stânga Lui. Atunci, Împăratul va zice celor de la dreapta Lui: «Veniți, binecuvântații Tatălui Meu, de moșteniți Împărăția, care v-a fost pregătită de la întemeierea lumii. Căci am fost flămând și Mi-ați dat de mâncat; Mi-a fost sete și Mi-ați dat de băut; am fost străin și M-ați primit; am fost gol și M-ați îmbrăcat; am fost bolnav și ați venit să Mă vedeți; am fost în temniță și ați venit pe la Mine.»”

Ce face ca aceste două pilde să fie citite împreună? Atât robii buni și credincioși, cât și binecuvântații Tatălui n-au știut altceva decât să slujească!

În ultimul răspuns al Domnului Hristos, atenția Sa este concentrată pe fapte, pe slujire, pe lucru intens și dezinteresat, pe preocupări constructive, pe împlinirea misiunii, pe îndeplinirea responsabilității sfinte – și nimic altceva! De aceea, mesajul comun al ultimelor două pilde este simplu: Fii activ!

„Când, Doamne?” răsună strigătul sfinților (Apocalipsa 6:10) de peste veacuri. La acest strigăt, Bunul Învățător își așează un răspuns statornic, proaspăt și azi: Fiți atenți, Fiți gata, Fiți activi!

În capodopera biografică a lui Victor Frankl, În căutarea sensului vieții, autorul – supraviețuitor al lagărelor naziste – ne dezvăluie ciudatul mod de funcționare a morții și a supraviețuirii. Se povestește că în rândul deținuților, cei mai mulți decedați erau numărați în preajma Crăciunului și Paștelui. De ce oare? Se dezvoltă de-a lungul zilelor o speranță zidită pe dorințe, așteptări și... himere. Speranța eliberării se cuibărea în inimile tuturor, iar când un zvon alimenta dorința lor, realitatea eliberării părea din ce în ce mai aproape. Datorită încărcăturii spirituale a zilelor de Crăciun și Paște, cele mai multe speranțe erau îndreptate spre o ultimă șansă: „poate Bunul Dumnezeu, măcar acum de sărbători, ne va elibera”. Treceau câteva zile și trupurile scurse de puteri dar pline de speranțe erau găsite fără suflare pe podeaua barăcilor.

A spus Domnul ziua și ceasul venirii Sale? Despre ziua aceea și ceasul acela, nu știe nimeni: nici îngerii din ceruri, nici Fiul, ci numai Tatăl, spunea Iisus în acele clipe de încordare finală.

Te numeri printre ucenici? Vrei să cunoști ziua și ceasul? Mai benefic decât timpul exact al revenirii, Domnul Iisus ne oferă îndrumătorul răspuns: Fii atent, privește în jur și vei cunoaște că lumea în care trăiești este o lume în prag de demolare. Fii gata în fiecare zi să te întâlnești cu Stăpânul de drept al acestei lumi, iar până în clipa revederii fii activ îndeplinindu-ți slujirea cu temere de Domnul.

Material realizat de pastor Daniel Nițu, Conferința Muntenia

Stigmatete crucii sau tatuajete păcatului?

Imn deschidere 124 – „Iisus ne atrage spre crucea Sa”

Imn închidere 207 – „O poartă-n ceruri s-a deschis”

Introducere

Stimați frați, stimate surori, pacea Domnului! Stigmați frați, stigmatete surori (stigmatizați, stigmatizate), pacea Domnului!

Ce formulă de salut preferați? Ca să fim stimați în ochii Domnului trebuie să trecem prin stigmatete crucii.

Povestea sincerității: sincer – lat. *sine cera* = fără ceară

În vechime, olarii își fabricau vasele din lut. Acestea, după ce erau așezate cu mare atenție, erau transportate la târg cu căruțele pe distanțe destul de considerabile. Din cauza zdruncinăturilor provocate de gropi și a bolovanilor de pe drumurile de piatră, se întâmpla adesea ca unele vase să se fisureze. Unii comercianți nu voiau să piardă nicio lețcaie, de aceea, înainte de a-și prezenta marfa pe tarabă, cosmetizau cu ceară crăpăturile vaselor, dându-le o formă comercială de invidiat. În momentul în care un client cerea să cumpere o farfurie sau o oală de lut, olarul necinstit îi oferea și vase crăpate lipite cu ceară. Dacă cumpărătorul era mai versat, de obicei, printre altele, întreba: “Sine cera?”, adică: “E fără ceară?”. Și ca să se asigure că este așa, unii dintre cei mai curajoși luau câte un vas în mâini și încercau să afle adevărul. Dacă era ceruit (nesincer), comerciantul se retrăgea cu tot cu vas, încercând să vândă tot felul de „gogoși”.

Ilustrație Wesley

Aproape de camera lui John Wesley se găsea o odaie de rugăciune, foarte mică, de cel mult 1,5 m pe 2 m, cu o sobă mică – un adevărat loc de meditație. Fereastra dădea spre un zid de cărămidă. Nu se vedea nimic altceva decât albastrul cerului. Aceasta era centrala care alimenta cu putere marea redeșteptare metodistă, locul unde acest om zelos îngenunchea singur și vorbea cu Dumnezeu.

Wesley, asemenea apostolului Pavel, a întâmpinat foarte multe obstacole în vestirea Evangheliei: răceala și opoziția bisericii oficiale, al cărui membru a fost până în ziua morții lui; i s-a interzis să predice în biserica lui, unde lucra ca pastor asistent împreună cu tatăl lui; a fost nevoit să iasă afară și să urce pe piatra de la mormântul tatălui său ca să predice Evanghelia atunci când s-a întors printre ai lui, a cunoscut furia mulțimilor, despre care noi cunoaștem prea puțin astăzi; a cunoscut opoziția teologilor neînduplecați și, uneori, lipsiți de scrupule; a cunoscut opoziția inimii omenești, care este nespus de rea și pe care nimeni nu o poate cunoaște în întregime. Într-o zi, unul dintre pastorii lui tineri i-a făcut o vizită neanunțată; a intrat și a văzut cum soția lui Wesley l-a apucat pe mult onoratul său conducător de părul lui lung și alb și cum îl târa pe podea. Tânărul predicator scria mai târziu: „Niciodată în viața mea nu am fost atât de ispășit să comit o crimă”. Într-o zi, în timp ce predica, Wesley a zis:

– Dușmanii mei mă acuză că am încălcat toate cele Zece Porunci, cu excepția poruncii privitoare la furt.

Soția lui se afla în sală și s-a ridicat în picioare imediat, zicând:

– John Wesley, știi că aseară mi-ai furat din carnețel șase penny?

Atunci Wesley a replicat:

– Iată, fraților, că lista este completă acum.

Texte biblice

2 Corinteni 4:7-10 – „Comoara aceasta o purtăm în niște vase de lut, pentru ca această putere nemaipomenită să fie de la Dumnezeu și nu de la noi... Purtăm întotdeauna cu noi, în trupul nostru, omorârea Domnului Iisus, pentru ca și viața Lui să Se arate în trupul nostru muritor.”

Galateni 6:17 – „De acum încolo nimeni să nu mă mai necăjească, pentru că port semnele Domnului Iisus pe trupul meu.”

„Comoara aceasta” (gr. *tezauron* = tezaur) este Evanghelia, mărgăritarul de mare preț, pentru care negustorul vinde tot ce are doar ca să intre în posesia ei. Este împărțita care a și început să încolțească în inimile noastre. Evanghelia are putere dacă există coerență între vasul care o poartă și mesajul ei. Vasele pot fi ciobite, fisurate și pline de crăpături. Dar, dacă sunt “vase sincere, fără ceară”, Olarul le folosește pentru mântuirea altora și desăvârșirea lor:

„Ca reprezentanți ai Lui între oameni, Hristos nu alege îngeri care nu au căzut niciodată, ci ființe omenești, oameni cu aceleași patimi ca aceia pe care caută să-i salveze.” Hristos S-a îmbrăcat cu natura umană pentru a putea ajunge la oameni. Dumnezeu avea nevoie de natura omenească, deoarece trebuia să împletească divinul cu umanul pentru a aduce lumii mântuirea.” – Ellen G. White, *Hristos, Lumina lumii*, 296

„Chiar slabi, cu greșeli și păcate” noi suntem turma Păstorului ceresc, armata misiunii Sale. Ce investiție! Ce mesaj plin de speranță! Noi suntem recipientele comorii cerului! Pentru a semăna viața este nevoie de moarte. Moartea Domnului Iisus în trupul nostru.

Cum se traduce în mod practic această moarte? Avem nevoie de o cruce și de cuie? De o Via Dolorosa personală? De Iuda, Irod și Pilat din Pont? De Golgota? De lacrimi de sânge în Ghetsimani? Da, de lacrimi de sânge în grădina luptelor cu păcatul.

Stigmatul crucii sau tatuajele păcatului?

În **Galateni 6:17**, Pavel are o singură dovadă în fața acuzatorilor vehemenți din Corint: semnele Domnului Iisus pe trupul Său (vezi 2 Corinteni 11: 24-29). Scrierile patristice ne zugrăvesc un Pavel deloc plăcut la chip: chel, nas coroiat, ochi neputincioși, scund de statură și cocoșat. Un pastor pe care nu prea vrei să-l privești. De multe ori, mesajul biblic este confundat cu fizionomia vorbitorului.

Acuza și stigmatul sunt mai greu de acceptat și suferit atunci când vin pe filiera acestora de la care se așteaptă “lucruri mai bune”. Atunci când cei din casa ta te răstignesc și te dau la moarte (Pavel a fost prigonit cel mai mult de cei din neamul său și din bisericile pe care le păstora), crucea este mai greu de purtat. Dar și biruința este pe măsură!

Cuvântul „semnele” traduce cuvântul grecesc „stigmata”, literal „ceea ce este marcat, tatuat, perforat, imprimat”. (cf. DEX **stigmăt** = semn distinctiv imprimat cu un fier roșu pe corpul sclavilor sau al delincvenților. Semn dezonorant; pată rușinoasă). Stigmatul este un semn/o marcă a stăpânirii trupului unui **soldat, rob** sau **închinător**.

În lumea antică, sclavii și soldații purtau pe trupul lor numele stăpânilor sau comandanților săi. Numele era săpat (tatuat) în pielea lor pentru a indica cărui comandant aparțineau. Dacă existau dezertori, ei puteau fi ușor recunoscuți, descoperindu-li-se partea trupului pe care erau imprimate aceste majuscule. De asemenea, închinătorii religiilor antice erau însemnați pe trupurile lor cu numele zeilor pe care îi adorau. Preoții evrei de la sanctuar aveau inscripționat pe mitra lor „sfințenie Domnului”.

Pe cine trădează chipul tău? Ce este imprimat pe inima ta? Dar pe brațele tale? Este numele lui Iisus? Cine este regele inimii tale? Tatuajele păcatului sau stigmatul crucii Domnului Iisus prin care lumea este răstignită față de tine și tu față de lume?

Aplicație – semnele suferinței în trupul poporului armean

Curierul Misionar, no. 6, București, 1922

„Arusiac Ayvasian, din suferințele poporului armean. „Eu sunt numai de 8 ani, dar am trecut prin viața mea prin multe experiențe triste și amare. De tatăl meu am rămas orfană la o vârstă de care abia îmi aduc aminte. Am pornit la drum într-o zi foarte friguroasă din ianuarie 1916. A trebuit să mergem 10 zile prin zăpadă, fără pic de mâncare sau băutură. De trei ori am fost închiși în grajduri și maltratați ca să ne lăsăm de credința Domnului Iisus. Mama era în așteptarea unui copil. Am suferit foarte mult în tot acest timp de grea prigonire. Am suferit foarte multe lipsuri, frică și spaimă, lacrimi de durere, foame și sete și frig; dar cu toate acestea, îmi pare bine că mama mea a rămas tare în credință. Nu era permis nimănui să se oprească pentru a îngriji de bolnavi sau pentru a-i îngropa pe cei morți. Eram îmboldiți și zoriți să mergem mereu, iar cei care nu mai puteau, erau lăsați să moară în urmă. Am trăit zile întregi numai cu iarbă sau cu rădăcini de plante. Mulți mureau de boală și de slăbiciune, iar alții mureau, între care și scumpa noastră mamă, cădeau din cauză că nu mai puteau merge. Cu lacrimi în ochi am sărutat pe scumpa noastră mamă și am lăsat-o pe cale, căzută de oboseală, unde a și murit. Râul Eufrat era plin de astfel de oameni.

Dorința mea este să fiu toată viața mea o fată cuminte, așa ca, atunci când va veni Domnul, să mă ia în ceruri, unde cred, că am să-l întâlnesc pe tatăl meu, pe mama mea, pe fratele meu și pe mica noastră surioară. Ne rugăm la Dumnezeu, ca într-o zi să putem avea orfelinatul nostru unde să putem primi și noi o educație în temere de Dumnezeu și unde putem învăța o meserie.”

Singura ușă cu adevărat deschisă pentru vremurile pe care le traversăm

În timp ce oportunitățile vieții sunt ferecate de lacătele pandemiei, Dumnezeu ne invită să accesăm calea care duce pe „celălalt mal”. Ușa dincolo de care se află Viața. Este **ușa deschisă pe care Cerul ne-a pus-o înaintea**.

Apocalipsa 3:8 „ți-am pus înaintea o ușă deschisă pe care nimeni nu o poate închide, căci știu că ai puțină putere”. Nimeni n-o poate închide cu excepția noastră. Să nu uităm

niciodată, când furtuna ne va amenința cu pierirea, la a cui poruncă am plecat spre „celălalt mal”, spre Împărăția lui Dumnezeu. Cine ne-a chemat și cui am răspuns.

Vom întâlni pe cale **flori de mucegai și flori de gheață, și trandafiri cu spini...** trebuie să știm să culegem parfumul din fiecare. Cu ajutorul florilor credinței, lacrimioarelor și ale speranței. Regina Maria (regina soldat, mama răniților) obișnuia să le aducă bolnavilor și muribunzilor flori în spitalele înființate în spatele liniilor frontului. Astăzi primim florile mântuirii răsărite pe Calvar. Florile speranței, florile credinței, cele mai rare flori întâlnite astăzi. Adevărate pietre de colț. „Măine” le vom primi florile și laurii biruinței din palmele lui Iisus.

Istoria imnului **„O poartă în ceruri s-a deschis”**. A fost compus de domnișoara Lydia Baxter, o persoană invalidă născută în New York în 1809. Cu toate acestea, a manifestat un interes profund pentru spiritualitatea ei și a celor din jurul ei. Imnul „O poartă în ceruri s-a deschis” a fost scris cu trei ani înainte de moartea sa, în 1874. Era un imn cântat foarte mult în anii 70 ai secolului al 19-lea. A fost cântat în noaptea dintre ani, 1873, în Sala Parlamentului din Edinburgh. Maggie Lindsay din Aberdeen, o tânără domnișoară prezentă, a fost foarte încântată de acest imn, iar cei care stăteau lângă ea au auzit-o exclamând adesea: „O, Tată ceresc, este adevărat că poarta este deschisă și pentru mine? Dacă este așa, voi intra chiar acum”. Chiar în noaptea aceea a devenit ucenic al lui Hristos. Următoarea zi l-a chemat pe pastorul ei (Barclay Church) și i-a mărturisit decizia ei. El a fost tare încântat, îndemnând-o să mărturisească experiența aceasta colegelor de școală. A făcut această experiență și mai multe colege și colegi L-au urmat pe Iisus.

La doar o lună după aceea, pe 28 ianuarie, Maggie a călătorit cu trenul, fără să se mai întoarcă vreodată acasă. Într-un loc unde se schimbă macazul a avut loc o coliziune între trenul în care călătorea și un alt tren. Mai mulți pasageri au fost uciși. Au fost efectiv spulberați în coliziune. Tânăra Maggie a fost grav rănită. Într-una din mâini avea o carte de cântări sacre, deschisă la imnul ei favorit: „O poartă în ceruri s-a deschis”, cântare înroșită cu sângele inimii ei. A fost transportată într-o căsuță lângă următoarea stație, unde a mai trăit câteva zile. A fost adesea auzită, pe patul de moarte, cântând acest imn pe care îl îndrăgea atât de mult: „Pentru mine, pentru mine o poartă în ceruri s-a deschis”.

Vă invit să intrăm în Împărăția lui Dumnezeu cât încă se mai zice „astăzi”!

Material realizat de pastor Daniel Nitulescu, Conferința Muntenia

Farmecul omului spiritual

Sunt unele lucruri despre care nu vorbim. Este ca în familia care preferă ca unele lucruri să rămână închise în casă, iar membrii ei nu îndrăznesc să deschidă subiectul spre rezolvare sau măcar pentru confruntarea propriilor păreri. Pericolul în astfel de situații este de a interioriza problemele, de a te închista. Acest fapt generează păcate ale inimii precum necredința, teama, amărăciunea și mânia, răzvrătirea sau abandonul luptei, plictisul și resemnarea.

Într-o emisiune adventistă (Raw Questions Relevant Answers) care încurajează pe tinerii adventiști să dea curs frământărilor personale adresând întrebări directe, o adolescentă creiona următoarea dilemă: „Vreau să ajung în Cer, dar simt că niciodată nu voi fi suficient de bună sau simt că nu voi fi în stare să țin toate standardele creștine. Și nici nu știu dacă îmi doresc acest lucru(ultim). Simt că Dumnezeu este prea coercitiv, deși uneori îmi dau seama că s-ar putea ca doar oamenii să-L facă să pară astfel. Dar apoi mă gândesc, ei sunt **spirituali**, așa că, probabil că ei au dreptate.”

Într-un studiu Valuegenesis efectuat asupra generației de tineri adventiști, o altă tânără dădea glas frustrării ei: „Adventiștii nu par că s-ar distra. Ei sunt totdeauna ocupați de comportament și păcat.” Un alt glas spunea „este logic ca, de asemenea, Creștinii să fie și ei fericiți!”

Sora White, pe vremea când se numea Harmon, în adolescența ei a trecut prin numeroase stări sufletești. Căutările ei spirituale i-au produs adesea frământări sufletești inimaginabile. Puteți citi în cartea ei „Schife din viața mea” despre ce vă vorbesc acum. Sora White, în experiența incipientă a credinței, a simțit că nu va reuși niciodată să fie demnă de a se numi copil al lui Dumnezeu. A trăit sub apăsarea neîncrederii în sine, a fost confuză și disperată cu privire la starea ei spirituală înaintea lui Dumnezeu. Paradigma (tiparul) gândirii ei s-a schimbat, în mintea ei au pătruns frumusețea și lumina Evangheliei odată cu mesajul neprihănirii prin credință, auzit într-o predică din cadrul unei tabere metodiste. Când a înțeles că nu trebuie să câștige favoarea lui Dumnezeu, că bizuirea pe sine este zadarnică și că relația prin credință cu Domnul Iisus este cheia, a fost eliberată de povară. A început să privească viața într-o lumină diferită. Avea sentimente profunde de recunoștință față de Dumnezeu iar totul în jur i se părea mai luminos. Înțelegerea adevăratului caracter al lui Dumnezeu și a datoriilor ei a reprezentat un proces, lumina a venit progresiv.

Un impediment în calea înțelegerii ei au fost **unii care pretindeau că sunt sfințiți**, dar care manifestau un spirit de răutate când li se prezenta subiectul celei de-a doua veniri. Aceia care îi predicau despre sfințire îl portretizau pe Dumnezeu ca pe un tiran care își găsea plăcerea asistând la agonia celor condamnați.

Privind retrospectiv, ea afirma: „Dacă mi s-ar fi vorbit mai mult despre iubirea lui Dumnezeu și mai puțin despre dreptatea lui neînduplecată, frumusețea și slava caracterului Său mi-ar fi inspirat o iubire adâncă și fierbinte față de Creatorul meu.” SVM 31.2

Acei oameni care pretindeau că sunt sfințiți, dar care creau imaginea unui Dumnezeu coercitiv și tiran nu erau adventiști de ziua a șaptea. Pfiu!

Dar, revin la dilema anunțată la început. Poate că mulți dintre tinerii noștri, dintre cei recent aderați la biserica adventistă nu sunt spirituali. Poate că spun „Doamne, Doamne” doar la rugăciunea de seară și la mese, fiindcă așa au fost obișnuiți. Dacă-i întreb, nici nu emit vreo pretenție că ar fi oameni spirituali, recunosc onest că au alte priorități. Dar unii persistă să vină la biserică, rămân atașați adventismului, fie doar cu prezența, fie chiar cu implicarea în programele bisericii.

Ei adesea privesc la aceia care studiază teologia, la cei care studiază Biblia regulat și la cei care în conversațiile lor, ca un leitmotiv, este prezent Dumnezeu. Uneori ei simt că nu sunt de acord cu Dumnezeu prezentat de către acești oameni numiți unanim spirituali. Refuză totuși să-l confrunte, pentru că ei... repet... nu emit pretenția că sunt spirituali, poate pentru că nu au găsit argumente solide pentru o confruntare.

În ocazia aceasta aș dori să înțelegem corect **ce înseamnă să fii un om spiritual**. Vom analiza acest statut de om spiritual prin prisma eficienței sale, a roadelor aduse, a influenței exercitate asupra semenilor săi. A celor din familie, din biserică, din cercul de prieteni sau din colegialitatea de la serviciu.

Până la Dumnezeu, omul îl vede pe reprezentantul Său, pe omul spiritual. Vă invit să ne preocupăm de o situație existentă în:

1. Luca 18:16

Știu că asocierile dintre noi și fariseii de pe vremea Domnului Iisus displac și indispun, de aceea m-am gândit la o altă asociere. În accepțiunea populației iudaice existente în secolul I în Iudeea, a fi om spiritual era echivalent cu a fi preot, învățător al legii, levit, fariseu, saduceu. În accepțiunea adventistă curentă a fi spiritual înseamnă a avea o relație personală cu Domnul Iisus (aici vorbim și despre un set de discipline spirituale practicate, precum rugăciunea, studiul Bibliei, postul + activități misionare etc). Este rezonabil să spunem că **ucenicii Domnului Iisus sunt cei mai potriviți să fie încadrați în portretul omului spiritual**, așa cum îl creionează percepția noastră de astăzi.

Prin urmare, iată-i pe câțiva oameni spirituali, care se întovărășesc cu Domnul Iisus, într-o interacțiune cu câteva mămică, copii și tineri. Din prea multa admirație, coroborat și cu existența unui obicei al iudeilor, care-și aduceau copiii la rabin pentru a-i binecuvânta, unele mame și-au adus copiii la Domnul Iisus pentru binecuvântare.

Oamenii spirituali i-au îndepărtat pe copii, pe tineri și pe mame, crezând că astfel îi fac o favoare Domnului Iisus. Frapant pentru ucenici, Domnul Iisus se dezice de reacția lor, ba chiar îi contrazice public, îndemnând pe copilași să vină la El.

(Sora White comentează:

„Nu lăsați caracterul vostru necreștinesc să-l reprezinte greșit pe Iisus. Nu-l țineți pe copilași departe de El prin răceala și asprimea voastră. Să nu-i faceți să simtă că cerul nu va fi un loc plăcut, dacă voi sunteți acolo. Nu le dați falsa impresie că religia lui Hristos este o religie a întristării și că, venind la Mântuitorul, trebuie să renunțe la tot ceea ce aduce bucurie în viață.” – Hristos, Lumina lumii, 517.4

Idee 1. Din interacțiunea cu un om cu adevărat spiritual nu te vei simți fără valoare în ochii lui Dumnezeu. Chiar dacă sunt multe de pus la punct în înțelegerea și practica ta creștină, **omul spiritual autentic îți va deschide perspectiva a ceea ce ai putea deveni**

prin colaborare cu Duhul Sfânt, nu-ți va reproșa ceea ce ești sau nu ești. Dacă un om spiritual îți predică, dacă un om spiritual îți vorbește atunci te vei simți iubit de Dumnezeu în ciuda comportamentelor sau hainelor inadecvate. Te vei simți atras către Hristos.

2. Luca 9:54

Când unii oameni nu se comportă cu Dumnezeu așa cum și-ar fi dorit ei, când oamenii aceia refuză să-L primească pe Domnul lor iubit, pe baza unor istorii biblice în care, într-o situație similară s-a manifestat pedeapsa divină, ucenicii propun reeditarea judecării. Ei nu țin cont de planul lui Dumnezeu, ei nu țin cont de circumstanțe, de atitudinile inimilor celor despre care vorbesc. Ei judecă două cazuri aparent asemănătoare cu aceeași sentință. Domnul Iisus este iarăși nevoit să-Și certe ucenicii. El spune clar și răspicat că intențiile lor și modalitatea lor de a-l ajuta pe ceilalți să corespundă pretențiilor lor religioase sunt rele! Ba chiar le dezvăluie și identitatea autorului care le inspiră astfel de atitudini – este Diavolul.

Idee 2. Fiul Omului a venit nu să piardă, ci să mântuiască sufletele oamenilor! Ce veste bună! Ce bine că Dumnezeu nu se comportă cu noi cum se comportă unii oameni religioși cu noi.

2.1. Dumnezeu nu constrânge, Dumnezeu oferă șanse omului și îl lasă să aleagă. Singura metodă a Lui este să atragă. El nu vrea oameni conformați voii sale din alte considerente în afara iubirii.

2.2. Dacă omul care emite pretenția că este spiritual nu-ți adresează o invitație la pocăință, ajutându-te mai înainte să înțelegi bunătatea harului lui Dumnezeu, să nu-L judeci pe Dumnezeu prin prisma unui astfel de reprezentant. Dumnezeu se disociază de astfel de atitudini, de spiritul justițiar și neînduplecat, care nu oferă nici măcar o șansă căinței și reparației. Dumnezeu te iubește și atunci când tu îi întorci spatele! El nu încetează să te iubească atunci când calci poruncile Lui, ci El plânge! Scopul Lui nu este să facă justiție, cu toate că la un timp va face (Un Dumnezeu doar milos nu mai este și Dumnezeu drept!), dar preocuparea Lui, bucuria Lui este să salveze, să remedieze, să recupereze.

Vorbim adesea despre timpul de har, despre nevoia noastră de timp de har.

„Dumnezeu are nevoie și mai mult decât noi de acest timp de har pe care ni-l oferă. Nu vreau să spun că El ar avea nevoie de acest timp pentru Sine. Ci El alege de bunăvoie să ne ofere, mie și dvs, un timp de har pentru că Își dorește cu ardoare să refacă relația cu noi. Când omul a ales să-L părăsească pe Dumnezeu, El ar fi putut să ne lase pradă destinului pe care ni l-am ales. Și totuși, El a ținut atât de mult la relația cu noi, încât ne-a oferit timpul de har pentru a putea reface relația cu aceia dintre noi care vor accepta. El ne caută cu o dragoste neobosită! El resimte mai mult nevoia de acest timp de har.” – *Închiderea harului*, Marvin Moore, p. 45-46

Orice om spiritual care nu este cuprins de acest spirit, nu îl reprezintă corect pe Dumnezeu.

Jeff Bezos, fondatorul și directorul executive de la Amazon, una dintre firmele cele mai reușite ale planetei povestește despre o lecție importantă pe care bunicul său l-a învățat în copilărie. În timpul unei călătorii lungi cu mașina alături de bunici, Jeff s-a amu-

zat pe toată durata traseului citind panourile de pe drum, calculând numărul de kilometri parcurși cu fiecare galon de combustibil și suma de bani care trebuia cheltuită pe mâncare, toate acestea pentru a-și menține mintea ocupată.

De odată a văzut un gard viu cu un mesaj care a avut un impact formidabil asupra lui: cu fiecare puf de țigară, pierdeți două minute din viață. Imediat a început să calculeze: „Două minute pentru fiecare GURĂ de fum, douăzeci de SUFLĂRI pe țigară, douăzeci de țigări pentru fiecare pachet, un pachet pe zi timp de treizeci de ani.” Visând deja că urma să primească felicitări pentru inteligența lui, Jeff s-a aplecat între scaune, a atins umărul bunicii și i-a spus: „Ai pierdut șaisprezece ani din viață pentru că fumezi!” Spre marea sa surpriză, bunica a început să plângă incontrolabil. Bunicul a oprit mașina, l-a invitat să coboare și au început să se plimbe cu pas liniștit de-a lungul drumului. După un minut de mers, veteranul i-a spus: „Jeff, într-o zi o să înveți că este mult mai greu să fii bun decât să fii inteligent.”

Concluzie/apel:

Apostolul Pavel ne sfătuiește:

Coloseni 3:12 – „Îmbrăcați-vă cu o inimă plină de îndurare, cu bunătate, cu smerenie, cu blândețe, cu îndelungă răbdare.”

Iar Beethoven spunea: „Nu cunosc alt semn de superioritate decât bunătatea.”

Ceea ce face farmecul unui om spiritual este bunătatea lui.

Visul lui Dumnezeu este ca toți să devenim oameni spirituali. „Spiritual” vine din latinescul „spiritus”, iar în limba greacă, în NT, echivalentul este „to pneuma”- cuvânt prin care este descris Duhul Sfânt. Toți oamenii trebuie să devină oameni duhovnicești, oameni conduși de către Duhul Sfânt. Fie ca niciunul să nu se considere spiritual doar fiindcă citește Biblia mai mult decât alții, doar fiindcă nu lipsește de la serviciile de închinare decât exceptional. Și fie ca modul în care Îl reprezentăm pe Dumnezeu să fie unul corect, bazat pe Scriptură și nu pe tradiție sau bănuieli personale.

Rugăciune: Doamne, venim înaintea Ta și mari și mici și buni și răi, tu ne cunoști în profunzime mințile și inimile. Dorim ca Tu să ne ajuți pe noi tinerii să Te înțelegem corect. Ajută-ne să nu ne descurajăm când nu reușim să ne însușim standardele Tale, ci atrage-ne mai mult spre Tine. Să nu lași Tu nimic să ne despartă de Tine, nici pe oamenii care Te reprezintă greșit. Învață-ne cum, prin studiul Bibliei și rugăciune sinceră să te descoperim noi personal pe Tine. Ajută-ne Doamne, pe noi cei care ne considerăm oameni spirituali, să știm de ce spirit suntem mânați în fiecare zi. Lucrează în noi schimbarea viziunii cu privire la oameni. Ajută-ne să fim motivați de dorința de a salva, de a recupera. Satana caută să descurajeze pe oameni, să le spună că nu vor reuși să trăiască o viață după voia Ta, ajută-ne pe noi să-l încredințăm pe cei imaturi spiritual că vor reuși prin harul Tău! Amin.

Material realizat de pastor Abel Noață, Conferința Muntenia

Ești prea sensibil?

Ilustrație

Cum voi supraviețui dacă statul nu va putea să-mi dea pensia.

Teme care pregătesc poporul lui Dumnezeu pentru criza care stă în fața noastră. Cea de acum se numește: ești prea sensibil? Am cunoscut de curând cazuri care au zguduit societatea noastră și ne uimește insensibilitatea infractorilor și a autorităților. Sensibilitatea este un dar dumnezeiesc. Este nevoie să fim sensibili la nevoile fizice și spirituale ale altora. Trebuie să fim sensibili la propriile nevoi sau probleme personale. Relații clătinate de oameni extrem de sensibili, supărăcioși. Este la modă să fii supărat, să fii sensibil.

„Dr. B. este extrem de sensibil și aprins, impulsiv din fire. Acționează prea mult sub un impuls de moment.”

Suntem prea aspri față de cei pe care îi presupunem că sunt greșiți și suntem foarte sensibili față de cea mai mică învinuire sau îndoială cu privire la umblarea noastră. – 4M 222.2

Luca 11:45 – „Unul din învățătorii Legii a luat cuvântul și l-a zis: „Învățătorule, spunând aceste lucruri ne ocărăști și pe noi.”

Un lucru pe care l-am observat la acești oameni este că sunt deosebit de sensibili și se jignesc foarte ușor. Reacționează imediat, orice spui se poate interpreta și aud ceea ce nu se spune. Sensibilul se poate purta oricum, poate născoci orice vorbe sau scoate din context orice subiect, poate înscena orice confuzie, pentru că el nu este „unsul Domnului”.

Cred că sensibilitatea aceasta bolnăvicioasă se naște din sentimentul de vinovăție și din perpetua spaimă a fariseului că va fi dat pe față. El știe cine este și își apără spoiala mormântului său cu reacții de mimoză. Dacă ai un ton familial, atunci ești nesperios. Dacă este prea sobru, ești lipsit de sensibilitate. Orice ai face, el va găsi un motiv să fie ofensat.

Dacă alții sunt ocărăți, fariseului nu-i pasă. El să nu fie. „Ne ocărăști și pe noi!” spune el revoltat. Când alții sunt ocărăți, el se simte bine. Toată viața și-a trăit-o comparându-se cu alții și ocărându-i pe ceilalți.

Să privim istoria acestei femei în Matei 15. 21-28. Să ne gândim cum am fi reacționat în locul ei.

1. Primul test

Mat 15:21-23 – „Iisus, după ce a plecat de acolo, S-a dus în părțile Tirului și ale Sidonului. Și iată că o femeie canaanită a venit din ținuturile acelea și a început să strige către El: «Ai milă de mine, Doamne, Fiul lui David! Fiica mea este muncită rău de un drac.» El nu i-a răspuns niciun cuvânt.”

Nu pare crud? Nu era aceasta o situație când ea putea să plece și să spună – dacă așa îmi răspunzi, nu îți voi mai cere vreodată ceva. Ce faci când întrebi pe cineva un lucru

și se face că nu a auzit? Șansele sunt să ne supărăm pe el și să părăsim biserica. Femeia aceasta nu avea sentimente? Avea, dar dorea ceva în mod special și știa că doar Iisus putea să o ajute. Viața copilului ei era în pericol și s-a gândit mai mult la ea decât la sine. Mulți nu ar trece acest prim test.

2. Al doilea test

Și ucenicii Lui s-au apropiat și L-au rugat stăruitor: „Dă-i drumul, căci strigă după noi.”

Ucenicii au intervenit să o îndepărteze căci se ținea după ei. Dacă ar fi plecat, cine ar fi pierdut, nu ea? Este clar ca Dumnezeu nu este de acord cu cel ce stă în calea ta, dar acțiunile lui nu justifică plecarea ta. Este nevoia ta mai importantă decât sentimentele tale? Dacă lași sentimentele să te conducă înseamnă că ești prea sensibil.

Sunt mulți membri ai bisericii prea sensibili. Unii au părăsit credința și biserica pentru că au fost răniți în sentimentele lor. Unii încă mai vin dar nu mai sunt implicați. Acești oameni se simt îndreptății pentru că cineva i-a ofensat. Nu ești prea sensibil când lași sentimentele rănite să pună sufletul în situația de a fi pierdut? Când începem să fim sensibili la gelozie, respingere, aceste sunt luminițe din bord care ne arată că suntem concentrați greșit.

3. Al treilea test

„Drept răspuns, El a zis: «Eu nu sunt trimis decât la oile pierdute ale casei lui Israel.» Dar ea a venit și l s-a închinat, zicând: «Doamne, ajută-mi!»

Ce ai face dacă cineva ți-ar spune că binecuvântările Domnului nu sunt pentru tine? Ea s-a închinat. Câți dintre noi s-ar mai putea închina în aceste circumstanțe? Cu greu am rămâne, dar să ne mai și închinăm...

Ilustrație. Nu totul se învârte în jurul tău. De mici, părinții ne-au învățat ca suntem speciali. Și în biserica ni se spune de multe ori acest lucru. Suntem unici și în atenția cerului, suntem valoroși. Numai că după ce plecăm de acasă sau din biserică, ajungem într-o lume care nu știe că suntem speciali sau nu recunoaște valoarea noastră. Ajungi la școală și dai examene: 5 pe loc. Trebuie să înveți, să muncești, să fii eficient. Trebuie să găsești de lucru, nu te așteaptă nimeni, trebuie să cauți, să te adaptezi.

Cine doarme cu ideea că este special și totul trebuie să se plece înaintea lui, va fi dezamăgit. Accidente în care mor creștini care au fost speciali...

4. Al patrulea test

„Drept răspuns, El i-a zis: «Nu este bine să iei pâinea copiilor și s-o arunci la căței!» «Da, Doamne», a zis ea, «dar și cățelei mănâncă firimiturile care cad de la masa stăpânilor lor.» Atunci Iisus i-a zis: «O, femeie, mare este credința ta; facă-ți-se cum voiești.» Și fiica ei s-a tămăduit chiar în ceasul acela.”

Puțini ar fi stat până la această fază a conversației. Dar dacă cineva ne-ar numi în acest fel? Mulți ar crede că ar justifica mântuirea lor fără a mai trece vreodată prin grupul

lui Iisus. A meritat să îndure atât? Răspunsurile la nevoile ei erau în mâinile lui Dumnezeu, au venit într-o clipă. Dacă era prea sensibilă, nu le primea. Nu-ți îngădui să pleci fără să primești ceva de la masa lui Iisus.

„Ea trăiește simțământul unei continue amenințări iminente, iar temperamentul ei extrem de sensibil o face să-și imagineze că este neglijată, ignorată și prejudiciată prin fapte care sunt inexistente. Dacă aceste trăsături de caracter nedorite nu vor fi corectate și reformate printr-o voință puternică și bine determinată, este posibil ca amândoi să vă pierdeți credința.” – 1MCP 337.2

Sensibilitatea lui Iisus. Erau zeci de atingeri, dar a simțit atingerea credinței. Nu a fost prea ocupat, nu s-a supărat. Luca 8:42-48 Evrei 4:15

Material pregătit de pastor Ninu Padure, Conferința Muntenia

Dojană dumnezeiască la prostia omenească

Mult mai mult decât ne închipuim, cultura și folclorul influențează religia și spiritualitatea oricărei națiuni. Iar noi ca români nu facem excepție. Asta explică de ce oamenii sunt atât de diferiți atunci când vine vorba de crezuri și credințe.

Una dintre poveștile de excepție, care arată modelul de gândire și de comportament al românilor, este scrisă de Ion Creangă și nu este inspirată nici de la ruși, nici de la americani, nici de la africani sau de la japonezi, ci este pur românească.

Povestea se numește „Prostia omenească” și surprinde o scenă de-a râsu-plânsu petrecută într-o gospodărie. O scenă în care o situație simplă care s-ar fi putut rezolva fără bătăi de cap, se transformă într-un motiv de jale și tânguire, în care personajele principale sunt o femeie, un copil, mama femeii și o pisică. (Pentru mai multe detalii vă recomand să citiți această poveste). Constatând cu stupeoare prostia din casa lui, bărbatul femeii este hotărât să plece în lumea largă să vadă dacă mai sunt și alți oameni ca cei din casa lui. Însă nu a fost nevoit să bată drum prea lung, pentru că a dat peste câteva personaje care prin gogomănia dovedită, au reușit să îl conving repede că lumea este plină de nemintoși.

Morala acestei povești constă în faptul că deși unele situații dificile, ne stă la îndemână să le rezolvăm foarte simplu, preferăm totuși să le complicăm și să ne complacem în ele.

Există însă o prostie omenească din punct de vedere spiritual. Care să fie? Vă invit să o descoperim și să o rezolvăm neîntârziat.

Judecători 10:10-16 descrie un episod neașteptat, care identifică „prostia omenească” din punct de vedere spiritual: **IDOLATRIA**

1. Ce este idolatria?

- a. Înlocuirea lui Dumnezeu cu orice altceva sau
- b. Orice situație în care Dumnezeu nu mai este acolo unde ar trebui în viața mea.

2. Cum apare idolatria, în ciuda atâtor binecuvântări?

- a. **DORINȚA DE INDEPENDENȚĂ** – nu ne place să știm că depindem de cineva. Ne bucurăm de ceea ce primim, dar nu vrem să avem obligații. Ca un adolescent care vrea să aibă doar drepturi dar fără obligații sau responsabilități.
- b. Această dorință vine din **EGOISM**. Omul nu este interesat de sentimentele și eforturile pe care alții le fac pentru el. Totul este rezumat la propria persoană. Dumnezeu sau alți oameni contează pentru astfel de persoane, doar atât cât sunt satisfăcute propriile interese.
- c. Însă acest egoism care conduce la dorința de independență vine din **MÂNDRIA** necontrolată și lăsată să domine orice rațiune sau bun simț.

3. Din ce ne putem face un idol?

- a. De obicei când vorbim de idoli noștri ne rezumăm doar la două categorii:
 - **Idoli din persoane:** părinți, copii, soț, soție, artiști, fotbaliști, etc., sau
 - **Idoli din obiecte:** casă, mașină, telefon, ceas, haine, etc.
- b. Însă aș dori să adaug o categorie aparte de idoli – **idolii minții**, și doresc să dau câteva exemple:
 - **FRICA** – este cel mai vechi și cel mai răspândit idol. Atât de mulți oameni sunt robi fricii. Ba mai mult, chiar și când nu au motive de frică, oamenii le inventează. Ei simt că nu pot trăi altfel decât în frică. **Rezultatele fricii: mânie, ură, răzbunare.**
 - **STRESUL** – ca și frica, stresul îi paralizează pe oameni și îi conduc la tot felul de lucruri extreme. Trăim într-o lume dominată de stres și ca să pari normal trebuie neapărat să te agiți de ceva. Iar dacă nu ai de ce, atunci inventezi. Dacă nu te agiți, zice lumea că nu ești normal. **Rezultatele stresului: nerăbdare, necumpătate, dezechilibru.**
 - **PREJUDECĂȚI** – este atât de tentant să emitem judecăți cu privire la oameni. Să îi categorisim, să ne comparăm și să dăm verdicte nejustificate. Mai ales dacă suntem dominați de sentimentul de superioritate. **Rezultatele prejudecăților: lipsa comunicării, lipsa relațiilor.**
 - **IGNORANȚA** – este foarte liniștitoare ideea că le știm pe toate și că nu mai avem nevoie să învățăm. Ba chiar ne simțim jigniți dacă cineva ar dori să ne spună ceva sau să ne învețe, sau să ne atragă atenția. **Rezultatele ignoranței: lipsa înțelepciunii, nechibzuință.**

4. Deși toate formele sau categoriile de idoli sunt primejdioase, **idolii minți sunt cei mai de temut. Iată și de ce:**

- a. Dacă între tine și Dumnezeu se interpune un idol persoană sau obiect, Dumnezeu ți-l poate lua fără să ceară consimțământul tău. Atâția oameni au rămas fără persoane dragi, sau fără lucruri materiale importante fără să fie întrebați, și fără să poată face nimic să oprească aceste lucruri.
- b. Însă atunci când vorbim de idoli minții, se pare că pe aceștia Dumnezeu nu îi poate îndepărta fără acordul meu. Iar cum omul nu este dispus să-L lase pe Dumnezeu să intervină, el rămâne dominat de ceea ce este în mintea lui și care îl conduce către o pieire sigură.

5. Revenind la situația poporului Israel prezentată în pasajul amintit se ridică o întrebare provocatoare: **De ce Dumnezeu nu îi ajută, și îi trimite la idoli lor să primească ajutor?**

- a. Dacă Dumnezeu ar fi continuat să îi ajute, ei ar fi rămas cu o imagine greșită a unui Dumnezeu de tip **extinct** – apelăm la El doar când avem necazuri. În plus închinarea trebuia oferită Celui care le dădea atâtea binecuvântări. Imagi-

nează-ți că propriul tău copil, și-ar desena un chip de om sau de altă vietate, ar pune-o în ramă pe un perete și după fiecare lucru frumos pe care tu îl faci pentru el, ar fugi repede să îi mulțumească acelei figuri. Pentru toate eforturile pe care le faci pentru el, pentru nopțile nedormite petrecute la capul lui când era bolnav, pentru toată strădania de a-i face mâncarea preferată, sau de a-i cumpăra lucrurile mult visate de el, nu primești nici măcar un zâmbet sau vreo apreciere. Toată recunoștința și pasiunea le manifestă doar în fața acelei rame.

B. Dumnezeu nu dorește doar **rugăciuni de disperare și fără acțiune**. De fapt rugăciunea fără acțiune se numește **văicăreală**. Dumnezeu nu agreează asemenea rugăciuni, deși cele mai multe rugăciuni pe care le fac oamenii, seamănă mai mult a văicăreală. Nici nu mă mir de ce nu sunt ascultate. Să presupunem că ai un vecin foarte sărac, și nu are ce să mănânce. Tu ești impresionat și te duci să te rogi Domnului pentru el, ca să facă o minune și pentru acel amărât. Însă degeaba te rogi dacă nu îți vine în minte să și acționezi. Poate că chiar tu ești răspunsul la acea rugăciune, pentru că ai în casă cinci pâini din care poate mănânci trei iar două le arunci că se învechesc.

În Judecători 6:25 avem un caz concret în care Dumnezeu nu acționează până când Ghedeon nu își face partea lui. Înainte de marea biruință asupra madianiților, lui Ghedeon i se cere să scoată dumnezeii din casa lui și a tatălui său. Poate că Ghedeon s-o fi gândit că poate să scoată idolii și după ce îi bate pe madianiți, dar îngerul a fost foarte clar. De fapt dacă Ghedeon nu ar fi scos acei idoli, nu ar fi fost nicio biruință. Oare de câte ori nu ne-a pregătit și nouă Dumnezeu mari biruințe, dar pe care le-am ratat din cauza păcatelor (idolilor) la care încă nu am vrut să renunțăm?

6. Versetele 15 și 16 din Judecători 10 relatează pocăința poporului și imediata intervenție salvatoare a lui Dumnezeu ca răspuns la pocăința poporului.

Ca părinți de multe ori comportamentul nepotrivit al copiilor ne forțează să luăm niște măsuri mai neplăcute. Însă orice părinte iubitor când vede cel mai mic semn de regret manifestat de copil este gata să anuleze pedeapsa. Aș îl văd pe Dumnezeu. Rabdă atât de multe lucruri rele făcute de noi, și deși nu își dorește să îngăduie în viața noastră lucruri mai dureroase, comportamentul nostru nu îi dă de ales. Însă când vede cea mai mică urmă de pocăință și îndreptare, este gata să aducă tot cerul în sprijinul nostru.

În concluzie, trebuie să admitem că idolatria (prostia omenească) de orice fel îi aduce lui Dumnezeu o întristare de nedescris și Îl face să adopte față de noi metode mai neplăcute de îndreptare. Dar în același timp este gata să ne umple de binecuvântări și biruințe dacă ne îndreptăm către El și căutam să renunțăm la lucrurile rele din viața noastră.

Material realizat de pastor Bogdan Plătică, Conferința Muntenia

A DOUA VENIRE

Ioan 14:1-3

Imn de deschidere: 481 – Iisus, al vieții Domnitor

Imn de închidere: 496 – Ai curaj, tresaltă

A. De ce să studiem?

1. Biblia vorbește de două mii de ori în Sfânta Scriptură.
2. Suntem legați prin numele pe care îl purtăm.
3. Hristos a vorbit despre ea.
4. Exista pasaje controversate în legătură cu acest subiect.

B. Motivele revenirii

1. Să adune pe cei aleși în viață. Matei 24:31; Faptele 1:8; Matei 14:2.3
2. Pentru a-i învia pe cei morți în Hristos. 1 Tesaloniceni 4:16; 1 Petru 1:3; 1 Corinteni 15:16
3. Pentru a-i învia pe cei mântuiți. 1 Corinteni 15:52; Filipeni 3:21
4. Pentru distrugerea răului și eradicarea păcatului. Apocalipsa 6:17; 18:8; 19:20; 20:10,14
5. Pentru a-L îndreptăți pe Dumnezeu. El este bun și drept. Efeseni 3:10.11; Isaia 45:23, Rom.14:11
6. Pentru restaurarea pământului. Romani 8:19-21; Isaia 66:22; Apocalipsa 21:1-...
7. Pentru împăcarea tuturor lucrurilor cu Dumnezeu, prin Hristos. 2 Corinteni 5:20; Efeseni 1:9,10

În așteptarea venirii Sale, creștinul are parte și de bucurii și de necazuri. Împăratul care a cerut un trandafir fără spini. Grădinarul a reușit, dar trandafirul nu a mai avut miros.

Venirea lui Hristos este punctul final al Planului de mântuire, al Exodului, al întrupării, al morții și învierii, al ispășirii și al mijlocirii Sale.

Deci TREBUIE ca El să vină

Lumea este urâtă și tristă fără Iisus. Și apoi, suntem așa de singuri fără Iisus.

Cu mult timp în urmă Delia, fata mea cea mică, ne-a spus într-o seară: „As vrea să vină Domnul să mergem în cer...”

Daniel 12:11; Isaia 35...; Isaia 65.....

„Există o țară a lui Hristos...” Să cântăm împreună această frumoasă cântare de la nr. 553. Să cântăm cu toată inima, cu convingerea pe care ne-o dă Cuvântul lui Dumnezeu, și prezența lui Hristos în inimile noastre. Amin!

„Când Iisus încetează să mai mijlocească pentru om, cazurile tuturor sunt hotărâte pentru totdeauna. Acesta este timpul socotelii cu slujitorii Săi. Pentru cei care au neglijat pregătirea curăției și sfințeniei, care-i face în stare să fie cei care așteaptă să spună bun venit Domnului lor, soarele apune mohorât în întuneric și nu mai răsare din nou. Punerea la probă se încheie; mijlocirea lui Hristos din ceruri încetează. În final, timpul acesta vine pe neașteptate asupra tuturor, și cei care au neglijat să-și curețe sufletele, prin ascultare de adevăr, sunt găsiți dormind. Ei au obosit, așteptând și veghind, au ajuns nepăsători cu privire la venirea Stăpânului lor. Ei nu mai doreau arătarea Lui și credeau că nu mai era nevoie de o astfel de continuă și stăruitoare veghere. Au fost dezamăgiți în așteptările lor și ar putea să fie din nou. Ei au conchis că mai era suficient timp spre a se trezi. Voiau să fie siguri că nu pierd ocazia spre a-și asigura o comoară pământească. Ar fi mai ușor să se obțină tot ce se poate de la această lume. Și asigurându-și acest obiectiv, ei au pierdut orice dorință fierbinte și interes față de arătarea Stăpânului lor. Au devenit indiferenți și fără grijă, ca și cum venirea Lui ar fi încă în depărtare. Dar, în timp ce interesul lor este adâncit în câștigurile lor lumești, lucrarea din Sanctuarul ceresc este încheiată, și ei sunt nepregătiți.

Dacă aceștia ar fi știut că lucrarea lui Hristos din Sanctuarul ceresc se va încheia în curând, cât de diferit s-ar fi comportat și cât de serioși ar fi vegheat! Stăpânul, anticipând toate acestea, le dă la timp avertizarea, poruncindu-le să vegheze. El vorbește deslușit despre caracterul neașteptat al revenirii Sale. El nu măsoară timpul, ca nu cumva noi să neglijăm pregătirea de fiecare clipă și, în indolența noastră, să privim înainte spre timpul când credem că El va veni și să amânăm pregătirea. «Vegheați, deci; pentru că nu știți» (Marcu 13:35). Totuși, această nesiguranță și neașteptare prezisă nu reușește să ne trezească, în sfârșit, din amorțeală la veghere serioasă și să ne stimuleze vegherea, pentru Stăpânul cel așteptat. Cei care n-au fost găsiți așteptând și veghind, în cele din urmă, sunt surprinși în necredințioșia lor. Stăpânul vine și, în loc ca ei să fie gata să-i deschidă imediat, sunt cuprinși de ațipeală lumească și, în cele din urmă sunt pierduți.

Mi-a fost prezentată o grupă în contrast cu cea descrisă. Ei așteptau și vegheau. Privirea lor era îndreptată spre ceruri și cuvintele Stăpânului erau pe buzele lor: «Ce vă zic vouă, zic tuturor: 'Vegheați!'» (Marcu 13:37). «Vegheați dar, pentru că nu știți când va veni stăpânul casei, sau seara, sau la miezul nopții, sau la cântatul cocoșilor, sau dimineața. Temeți-vă ca nu cumva, venind fără veste, să vă găsească dormind» (Marcu 13:35-37). Domnul sugerează o amânare înainte ca, în cele din urmă, să se arate zorii dimineții. Dar El n-avea să le dea cale liberă pentru oboseală, nici să slăbească în vegherea lor serioasă, pentru că dimineața nu s-a arătat așa de curând cum o așteptau ei. Unii dintre așteptători mi-au fost arătați ca privind în sus. Ei se încurajau unul pe altul, repetând aceste cuvinte.

Aceleași păcate care au adus mânia lui Dumnezeu asupra lumii în zilele lui Noe există și în zilele noastre. Bărbații și femeile mănâncă și beau până ajung la îmbuibare și beție. Acest păcat general, îngăduirea poftelor stricate, a stârnit pasiunile bărbaților în zilele lui Noe și a dus la o depravare a tuturor, până când violența și crimele au ajuns până la cer și Dumnezeu a spălat pământul de murdăria morală printr-un potop.

Aceleași păcate ale îmbuibării și beției au amorțit sensibilitatea morală a locuitorilor Sodomei, astfel încât nelegiurile păreau să constituie deliciul bărbaților și femeilor din acel oraș ticălos. Hristos avertizează astfel lumea: „Tot așa cum a fost în zilele lui Lot se va întâmpla aiudoma: oamenii mâncau, beau, cumpărau, vindeau, plantau, construiau; dar în ziua în care a ieșit Lot din Sodoma, a plouat foc și pucioasă din cer și i-a distrus pe toți; la fel va fi și în ziua în care Se va arăta Fiul omului.” – T3 164

Hristos ne-a dat aici o lecție extrem de importantă. El nu încurajează lenevia prin învățătura Sa. Exemplul dat este opusul acesteia. Hristos a fost un bun muncitor.

Material realizat de pastor Costel Rădoi, Conferința Muntenia

Casa celor 1000 de oglinzi

Proverbele 27:19 – „Cum răspunde în apă **față la față**, așa răspunde inima omului inimii omului.”

Introducere

Când ies în public îmi place să privesc **chipurile** oamenilor cu care mă întâlnesc și observ cum unii sunt: veseli, alții îngândurați, alții speriați, alții satisfăcuți (mulțumiți) în timp ce alții sunt nemulțumiți, unii sunt calmi, în timp ce alții sunt mânioși (Oală minune!!!).

Oricum am constatat că noi românii suntem în marea majoritate a cazurilor triști, ieșim în public cu o față acră, posomorâtă, nu știm să zâmbim. Oricum ar fi fața este o proiecție a stărilor interioare, o oglindire exterioară a realităților interioare. De multe ori întreb: De ce sunteți supărat? E totul OK? Aveți vreo problemă?

Întrebări

Și-n această ocazie ca și altă dată, am privit în sală să vă observ fețele. Oricum ar fi lumea se vede altfel de sus! A-ți fost curioși să vă priviți în oglinda de la intrare să vedeți cu ce față intrați în biserică? Contează fața cu care vin la biserică? Știați că un duh mâhnit usucă oasele? Știați că și pe ale altora, pentru că împrăstie o atmosferă în jur?

Ce fel de față avea Domnul Iisus în public? Era trist sau bucuros? Era fericit sau abătut? Era satisfăcut sau nemulțumit? Era calm/liniștit sau mânios? Era senin sau întunecat? Era acru în priviri sau dulce și atrăgător?

„Caracterul lui Hristos este singurul model perfect pe care trebuie să îl imităm.” La lumina fulgerului, ei văd pe fața Lui o pace dumnezeiască; citesc în privirea Lui uitare de sine, iubire duioasă... Dumnezeu ... ne-a luminat inimile, pentru ca să facem să strălucească lumina cunoștinței slavei lui Dumnezeu pe fața lui Iisus Hristos. (2 Corinteni 4:6)

Cei 1000 de cățeluși. Se zice că demult, într-un sat mic și îndepărtat, era o casă părăsită. Într-o zi, un cățeluș, căutând adăpost pentru a se ascunde de soare, s-a strecurat prin crăpătura uneia dintre ușile casei. A urcat încet scările vechi de lemn. Sus a dat peste o ușă întredeschisă; încet, a intrat în încăpere. Spre surprinderea lui, și-a dat seama că în cameră mai erau încă 1000 de cățeluși care-l priveau fix, așa cum îi privea și el pe ei. Cățelușul a început să dea din coadă ai sa ciulească urechile puțin câte puțin. Și ceilalți cățeluși au făcut la fel. Mai apoi a zâmbit și a lătrat vesel la unul din ei. Cățelușul s-a mirat să vadă că toți cei 1000 de cățeluși îi zâmbeau și ei și lătrau cu bucurie înspre el! Când a ieșit din camera și-a spus în sinea lui: „ce loc frumos! O să mai vin pe aici să-i mai vizitez!” După un timp, un alt cățeluș fără stăpân a intrat în același loc. Dar, spre deosebire de primul, acesta, când i-a văzut pe cei 1000 de cățeluși, s-a simțit amenințat pentru că îl priveau într-un mod agresiv. Pe urmă a început să mârâie; imediat a observat că și cei 1000 de cățeluși mârâiau la el. A început să latre cu furie; ceilalți 1000, la fel. Când a ieșit din camera, cățelușul și-a zis: „ce loc îngrozitor! Nu mai vin niciodată aici!” În fața casei scria: „casa celor 1000 de oglinzi”.

„Toate fețele din lume sunt oglinzi”. Decide ce chip vei arăta și așa ți se va răspunde.

2 Corinteni 3:18 - „Noi toți privim cu *fața descoperită*, ca într-o oglindă, slava Domnului, și suntem schimbați în același chip al Lui, din slavă în slavă, prin Duhul Domnului.”

Atributele caracterului lui Hristos ne sunt dăruite și **chipul** dumnezeiesc începe să strălucească. **Chipul bărbaților și al femeilor care merg și lucrează cu Dumnezeu exprimă pacea cerului.** Ei sunt înconjurați de atmosfera cerului. Pentru aceștia, Împărăția lui Dumnezeu a început.

În ceruri, Lucifer a fost, înainte de răzvrătirea sa, un înger mareț și înălțat, în ceea ce privește onoarea, aproape de Fiul cel scump al lui Dumnezeu. **Chipul lui, ca și al celorlalți îngeri, era blând și exprima bucurie.**

Privind la caracterul lui, Hristos l-a iubit. În inima conducătorului, s-a trezit iubirea pentru Hristos, căci iubirea dă naștere la iubire. Iisus dorea să-l vadă un împreună-lucrător cu El. **El dorea să-l facă să-l semene, o oglindă care să reflecte chipul lui Dumnezeu.**

Apel

Iacov 1:23-24 – „Căci dacă ascultă cineva Cuvântul, și nu-l împlinește cu fapta, seamănă cu un om, care își privește fața firească într-o oglindă și, după ce s-a privit, pleacă și uită îndată cum era.”

Dorești să-ți verifici de acum încolo **chipul** înainte de a veni aici? Vrei să privești mereu în oglinda chipului slavei lui Iisus și să iei înfățișarea feței Lui?

Nu uita că așa: Cum răspunde în apă **fața la față, așa răspunde inima omului inimii omului.** De aceea, dacă vrei ca lumea din jur să arate altfel, oglindește-o în chipul tău asemenea lui Iisus. Fie ca această comunitate să fie plină de chipuri asemenea lui Iisus, care nu vor mai reflecta niciodată: tristețe, amărăciune, invidie, răutate, gelozie, ranchiună, descurajare sau multe alte stări.

Material realizat de pastor Eugen Radu, Conferința Muntenia

CELE 8 CAPACITĂȚI ALE IUBIRII

Există o întrebare ce frământă creștinismul: se iubesc creștinii între ei cu adevărat? Pentru multe popoare, ura manifestată între creștini a fost un model preluat și aplicat tot împotriva creștinilor. Totuși, cu 2000 de ani în urmă, Domnul Iisus i-a pus unui ucenic de-al Lui această întrebare: mă iubești? Simplu, iar răspunsul a venit la fel de repede și poate superficial: da, te iubesc.

Numai că Domnul Iisus l-a întrebat pe Petru nu doar odată, nici de două ori, ci de trei ori. De trei ori i-a pus aceeași întrebare, până când ucenicul ambițios s-a întristat și a răspuns: Doamne, tu toate le știi.

De ce s-a întristat Petru?

S-ar putea ca ceea ce l-a întristat pe Petru să fi fost orgoliul său rănit. „Doamne, ți-am spus odată că te iubesc; oare cuvântul meu nu contează?” Este posibil ca ceea ce l-a întristat pe Petru să fi fost neîncrederea. „Doamne m-ai întrebat odată, ți-am spus că te iubesc, n-ai încredere în mine?” Sau poate ceea ce l-a deranjat era faptul că Hristos nu înțelesese iubirea lui Petru din faptele lui. „Doamne, pentru tine am scos sabia, am tăiat urechea, am suportat batjocură, oare nu se vede că te iubesc?”

Haideți să ne întrebăm de mai multe ori dacă ne iubim unii pe alții, iar solicitarea aceasta să nu ne întristeze. Doresc doar să înțelegem natura iubirii noastre, sau mai bine spus, în ce fel manifestăm și cultivăm această iubire.

Așadar, îți iubești cu adevărat frații?

Este un lucru pe care l-am înțeles de-a lungul timpului și anume că *iubirea se învață*. Când un copil își iubește părinții, el o face pentru că s-a atașat de niște persoane alături de care a crescut. Observați, copiii își supără părinții, dar oricât de mare ar fi supărarea, copilul rămâne copil, iar părintele părinte.

Nu tot așa stau lucrurile când vine vorba de un străin, de cineva alături de care nu ai crescut, pe care nu l-ai cunoscut, n-ai avut de-a face cu el sau poate chiar face parte dintr-o altă cultură și educație.

În acest gen de situații nu putem spune că a iubi o astfel de persoană este natural. Aici iubirea trebuie învățată. Dacă veți spune: **Dumnezeu ne-a creat ca ființe care iubesc, noi iubim natural, cu siguranță ne vom iubi**, s-ar putea să descoperim că iubirea naturală, sentimentul care însoțește plăcerea, admirația față de o persoană se stinge pe măsură ce cunoașterea este mai profundă. Ciudat, deși ar trebui să fie invers. Sentimentul pe care-l ai față de cineva se stinge tocmai pentru că apare, poate cel mai aprig dușman al iubirii: **RUTINA**.

Rutina nu doare, nu te determină la sacrificii, nu te face să plângi. Totuși rutina usucă dragostea, fără să ne dăm seama. Dacă vom reuși să învingem rutina, vor veni și alți dușmani.

Așa că ceea ce avem de făcut, este să descoperim un model de iubire care învinge toți dușmanii, dragostea care dă la o parte toate obstacolele – **dragostea lui Dumnezeu**.

Sunt două versete în Biblie care ne vorbesc despre dimensiunile iubirii adevărate, două texte care ne introduc dragostea învingătoare: *Romani 8:38-39* – Căci sunt bine încredințat că nici moartea, nici viața, nici îngerii, nici stăpânirile, nici puterile, nici lucrurile de acum, nici cele viitoare, nici înălțimea, nici adâncimea, nicio altă făptură, nu vor fi în stare să ne despartă de dragostea lui Dumnezeu, care este în Iisus Hristos, Domnul nostru.”

În acest pasaj, Scriptura ne vorbește despre felul acela de dragoste care poate trece peste orice obstacol, care poate învinge orice dușman. Aceasta este dragostea adevărată.

Descoperim în acest pasaj cele 8 capacități ale dragostei reale, adevărate, divine.

1. Biblia spune că dragostea lui Dumnezeu nu poate fi derutată de pericolul morții, („nici moartea”) nu te părăsește atunci când ești în pericol de moarte.

Sunt oameni care de frică, doresc să se salveze pe ei înșiși, oameni care țin mai mult la viața lor decât la cei pe care îi au alături. Aceștia se iubesc prea mult pe ei și prea puțin pe cei pe care-i au lângă ei. Dragostea adevărată nu se comportă la fel în fața morții. Atunci când există dragoste adevărată, te arunci în valuri, chiar de nu știi să înoți, pentru că acolo se află cineva pe care-l iubești.

2. Dragostea lui Dumnezeu nu te abandonează pentru o viață mai frumoasă („nici viața”), mai atractivă.

Într-o societate în care distracția și confortul sunt la mare căutare, a rămâne alături de cineva care nu mai trezește interes și pasiune, de multe ori devine de nesuportat. În acest punct, de multe ori, se sfârșesc marile povești de iubire. Viața pe pământ nu este roz, nu poți avea întotdeauna ceea ce vizezi. Pericolul este să pierdem realitatea în care trăim, chiar dacă nu este așa cum am visat, dar poate fi îndreptată, și să alergăm după un vis pe care nu-l vom putea trăi pe deplin niciodată. Dragostea adevărată merge dincolo de ceea ce oferă viața.

3. Dragostea lui Dumnezeu pentru noi nu poate fi împiedicată de Satana („nici îngerii”).

Cu siguranță că apostolul Pavel nu se referă aici la îngerii lui Dumnezeu, cei care Îl slujesc în permanență. Misiunea lor este tocmai aceea de a ne ajuta pe noi să înțelegem dragostea Sa. Mai degrabă, îngerii despre care se vorbește aici sunt demonii, care de la început, prin vocea din Eden, au pus la îndoială iubirea lui Dumnezeu pentru noi. Satana este persoana din exterior, care intră abuziv în relația dintre om și Dumnezeu, aducând tot felul de intrigi, neîncredere, gelozie, indiferență, răzbunare. Atunci când astfel de elemente apar între noi și Dumnezeu, putem înțelege că o mână străină le-a adus și de fiecare dată ne afectează pe noi nu pe El.

4. Dragostea lui Dumnezeu nu se descoperă în funcție de condiția socială („nici stăpânirile”) – dacă ești stăpân sau rob, dacă ești bogat sau sărac, dacă ai sau nu posibilități materiale.

De foarte multe ori noi oamenii ne blocăm în condiție socială, alegem după acest criteriu și iubim ca atare. Însă dragostea adevărată, conform descrierii biblice, trece pes-

te această barieră. Sunt situații în care tinerilor care se căsătoresc, „li se deschid ochii” după nuntă, și se întreabă: cu cine m-am căsătorit? Dacă aș fi avut un partener mai bogat, cu o situație mai bună, mi-aș fi împlinit dorințele. Prietenii pe care ți-i faci, persoanele cu care te însoțești sau discuți, nu le vei alege niciodată după condiția socială, dacă urmezi principiile dragostei adevărate.

5. Dragostea lui Dumnezeu trece dincolo de capacitățile personale („nici puterile”).

Deși se crede că noi, ca ființe umane, evoluăm în permanență, nu sunt chiar sigur dacă această evoluție este un progres, o dezvoltare a capacităților noastre ca oameni, sau un regres în ceea ce privește puterile cu care Dumnezeu ne-a înzestrat. Atunci când cunoaștem pe cineva, avem tendința ca mai întâi să privim la părțile bune, talentele, capacitățile persoanei respective. Pe măsură ce relația se formalizează, aceiași oameni care acum se cunosc de-o viață, nu mai au nimic interesant unul pentru celălalt; capacitatea de a iubi scade până la epuizare.

6. Dragostea lui Dumnezeu, dragostea adevărată trece dincolo de timp („lucrurile de acum și cele viitoare”).

Dragostea adevărată nu fluctuează pe măsură ce trece timpul. Ea nu se stinge odată cu trecerea anilor. Dacă atunci când intrăm într-o relație cu o persoană, manifestăm o atenție deosebită, odată cu trecerea vremii, când respectiva persoană nu va mai prezenta niciun interes pentru noi, se va pierde în anonim.

De multe ori scena aceasta poate fi observată în relațiile dintre creștini, dintre membrii aceleiași biserici. Timpul schimbă relațiile pentru că dragostea de care suntem capabili noi dispare pe măsură ce se pierde interesul pentru cineva. Dragostea divină este capabilă să treacă peste timp, iar lucrul acesta îl înțelegem pe măsură ce simțim dragostea lui Dumnezeu care este la fel de puternică pentru om ca în ziua în care l-a creat.

7. Dragostea lui Dumnezeu trece dincolo de spațiu („înălțimea și adâncimea”).

Deși nu este recomandat, se întâmplă ca viața să ne despartă (ca spațiu). Sunt multe cazuri în care distanța dintre oameni a condus la răcirea relației. Prin tehnologie, oamenii încearcă să reducă spațiul dintre ei. Doar că observăm un alt fenomen: ajungem să ne mulțumim doar cu apropierea pe care ne-o furnizează tehnologia (telefonie, internet, rețele de socializare), pierzând astfel contactul cu semenii noștri.

Există o frază ajunsă celebră în comerțul online. De multe ori ți se spune că „te afli la un click distanță” de lucrul pe care ți-l dorești. Aceasta trebuie să însemne foarte puțin. Numai că atunci când vorbim despre oameni și despre relații interumane, banalul click înseamnă o distanță destul de mare. Pentru că ne iubește, Dumnezeu învinge impedimentul distanței fizice dintre noi și El, și ne este alături în orice încercare, în orice problemă în care ne-am afla. El poate ajunge în cuptorul aprins în care te afli la un moment dat, înainte ca focul să producă vreo rană.

8. Dragostea divină nu poate fi înlocuită („nicio altă făptură”).

Biblia spune că nicio altă făptură nu poate să răpească dragostea. Atunci când se naște o iubire reală, adevărată cu origini divine, nu va fi nimeni care să o poată înlocui.

Cine sunt făpturile care pot înlocui dragostea? Fiecare dintre noi putem să ne dăm seama ce anume stă în calea iubirii noastre.

Știți ce este frumos la dragostea reală? Că ea rămâne solidă, chiar și în timp de criză, și nu poate fi înlocuită de absolut nimeni. Când dragostea divină este transpusă în om, familia este indestructibilă, biserica este invincibilă.

Se prea poate ca dragostea noastră să aibă una sau mai multe dintre aceste capacități. Sau se poate doar să credem că le avem. Timpul le va proba. Dar ceea ce vă provoc este să învățăm să iubim. Să avem ca motto al vieții noastre textul acesta, și să surprindem de-aici ce avem nevoie în fiecare zi, pentru a fi fericiți, iar familiile noastre, biserica noastră să fie binecuvântată.

Material realizat de pastor Florentin Radu, Conferința Muntenia

Credința care mântuiește de păcate și de boală

Marcu 5

De ce Domnul acționează într-un fel cu femeia și într-altul cu copila?

Unii se întrebă: *De ce a lăsat-o pe femeie să sufere doisprezece ani, ba chiar să îi fie mai rău, iar pe fetița aceasta a vindecat-o îndată? Nu vi se pare că este nedrept?!*

Dar ce spune Pavel? *Dar, mai degrabă, cine ești tu, omule, ca să răspunzi împotriva lui Dumnezeu? Nu cumva vasul de lut va zice celui ce l-a făcut: „Pentru ce m-ai făcut așa”? (Romani 9:20) Nicidecum! Dimpotrivă, Dumnezeu să fie găsit adevărat, și toți oamenii să fie găsiți mincinoși, după cum este scris: „Ca să fii găsit neprihănit în cuvintele Tale și să ieși biruitor când vei fi judecat.” (Romani 3:4)*

Oare nu ar trebui să vadă ceea ce a făcut în cele din urmă Dumnezeu? Oare n-au fost vindecate amândouă? Nu a fost o pricină de bucurie în ambele cazuri?

Domnul știa și de una și de cealaltă. El știa că în urmă cu doisprezece ani în două familii au fost aduse două vești: o veste rea și o veste bună: femeia a aflat de boala ei, a început să sângereze, o pricină de suferință, întristare, durere, nesiguranță, întrebări către Dumnezeu; copila se năștea în casa lui Iair, o pricină de bucurie!

Femeia este bolnavă de o scurgere de sânge de doisprezece ani. Femeia suferise mult de la mulți doctori, poate că mai bine nu mai mergea la ei; își cheltuisese toți banii și se întreba: *Cum de am sărăcit de tot? Cum se face că doctorii, care ar trebui să le ușureze suferința oamenilor, îi fac mai mult să sufere?* Nu mai am pe nimeni! De ce, Doamne?

Ceea ce uimește este că ea **nu și-a pierdut credința**, în ciuda suferinței! Unii oameni își pierd credința! Charles Templeton, La revedere, Doamne! Motivele pentru care resping religia creștină. Sunt teologi și pastori, la care ceilalți privesc cu respect, dar care își pierd credința. Și aceasta măcar că sunt sănătoși, nu suferă de nicio boală, au un venit constant, au o casă, au o familie iubitoare.

Femeia avea hemoragie de doisprezece ani. Era slăbită. Se vedea pe trupul ei și pe fața ei. **V-ați simțit vreodată slăbiți din cauza bolii?** Ați avut vreodată hemoragie? Cum v-ați simțit? Slăbiți. Având mintea încetoșată. Văzând că vin tot felul de gânduri rele, îngrijorări, întrebări ale necredinței. Nu-i așa că, privind înapoi acum, parcă nu vă mai recunoașteți? *Cum puteam să gândesc așa atunci?! Dar atunci te întrebai: De ce, Doamne? Ce-am făcut?*

Femeia trecea prin aceeași stare. Slăbită. Cu imunitatea scăzută. Neputând să gândească limpede în momentele dificile. Și cu siguranță că îi veneau în minte gânduri ale necredinței. De la cine oare? De la cel rău! Dar ea nu și-a pierdut credința, așa pâlând cum era! Domnul era alături de ea, fiindcă stă scris: „Nu va frânge o trestie ruptă și nici nu va stinge un fitil care fumegă, până va face să biruie judecata” (Matei 12:15-20).

Deși era tare încercată, **nu și-a pierdut credința**. Și vine ziua! Află că Domnul vine în cetate și se duce la El. Se apropie din urmă și se atinge de haina Lui: *Dacă doar aș atinge haina Lui, mă voi vindeca. Este ultima mea șansă! Și se vindecă.*

Domnul știa ce se întâmplase. Dar se oprește. Întreabă și o caută. O privește și o încurajează: *Curaj! Mărturisește!* Femeia răspunde, spune cum a fost vindecată imediat; că suferea de doisprezece ani, doctorii îi făcuseră rău, cheltuiseră toți banii, îi era mai rău; a crezut că Domnul o poate vindeca! Mulțimea a auzit, la fel și ucenicii.

De ce Domnul dorea ca ea să iasă în față? Trei motive: ca ea să aibă curaj să dea mărturie; mulțimea și ucenicii să audă, ca minunea să nu treacă neobservată; să îi spună femeii cuvintele: *Nu ai fost doar vindecată de hemoragie! Credința ta te-a mântuit! Vreau să știi, credința ta este importantă, păstrează-o! Vreau să fii mântuită în cele din urmă!* Domnul nu a zis: Lasă-o să fie ea vindecată! Va mai trăi încă 12 ani sau 24, apoi va muri! Nu, nu, ci El vrea să fie mântuită, să primească viața veșnică prin credința în El.

Iair venise, se aruncase în genunchi înaintea Domnului, el, fruntașul sinagogii și îi ceruse stăruitor: *Vino și vindecă pe fetița mea! Este pe moarte, vino repede până nu moare!* Se pare că fetița fusese bine, era pricina de bucurie a părinților, dar curând s-a îmbolnăvit și boala avansase surprinzător și alarmant de repede! Camelia Cercel. Iair o iubea foarte mult. Văzând că Domnul înaintea încet, Iair dă ochii cu oamenii de acasă: *Fetița ta a murit, nu mai supăra pe Învățătorul!* Atenție cum Îl numesc ei: „Învățătorul”.

Vă amintiți când Ioan a întrebat la Cina cea de taină: Doamne, cine este? Iuda a întrebat și el: *Învățătorule, nu cumva sunt eu? Vedeți diferența!? Ca Domn, apostolii îl recunoșteau; însă nu toți. Pentru Iuda, El nu era Domnul, nu, ci era doar Învățătorul. Cum par aceste cuvinte? Cuvinte ale necredinței!*

De aceea, Domnul îndată îi spune lui Iair: Nu te teme, crede numai! Și ajunge acasă. Intră în camera fetiței. Talita, cumi! Fetițo, scoală-te! Și fetița înviază. Și Marcu spune: Fetița era de doisprezece ani. De unde știa? De la Petru. Și Petru de unde știa? Se pare că Iair și soția lui vorbiseră cu Domnul despre aceasta, de față cu ucenicii. Iarși, o mărturie pentru ucenici. Atunci poate s-au gândit: *Iată, două evenimente care se întâlnesc după doisprezece ani! Coincidență? Nu. Domnul despre ele, nu-i așa? Da.*

Domnul știe despre suferința fiecăruia, știe că unii suferă mai multă vreme, alții suferă mai puțină vreme. Cu unii viața este mai blândă, iar cu alții mai aspră. De ce? Pare nedrept, nu-i așa? Domnul este totuși de altă părere. Ucenicii întrebaseră: Doamne, cine a păcătuit, omul acesta sau părinții lui de s-a născut orb? Domnul le-a spus: *N-a păcătuit nici omul acesta nici părinții lui, ci s-a născut așa ca să se arate în el lucrările lui Dumnezeu, slava Lui.* Nu știm de ce unii suferă mai mult, alții mai puțin.

Dar **nicio încercare nu vine peste cineva fără ca Dumnezeu să fi oferit și mijlocul să iasă din ea ca s-o poată purta (1 Corinteni 10:13).** Fiecăruia Domnul îi dă cât poate duce. Și cum poate duce fiecare? Tot prin puterea Lui. El este atotputernic, noi neputincioși. 2 Corinteni 12:9-10.

Mai este ceva ce vrea să învățăm! **Vedeți cum Domnul îi spune femeii: Credința ta te-a mântuit! Ai o credință mântuitoare! Rămâi lângă Dumnezeu! Vedeți, El îi recomandă credința. Despre Iair, El nu spune nimic.** Nu i-a spus: Credința ta, Iair, a înviat pe fetiță! Nici: Talita, iată credința ta te-a mântuit, de aceea te-am înviat! Despre Iair încă nu putea spune: Credința ta te-a mântuit! Și capitolul se încheie.

Apel pentru predarea inimii

Cum este credința ta? Este ea o credință care duce la mântuire? 2 Corinteni 7:10. 2 Timotei 3:15. Sau este o credință care crede doar dacă este vindecată sau scăpată de la moarte? Este o credință care poate va crede cândva, care se luptă cu necredința de ani de zile, despre care Domnul nu poate spune încă nimic? Cum este credința ta? Este ea o credință care duce la mântuire, pe care DOMNUL o aprobă și o recomandă? Vreți să aveți credința femeii vindecate, acea credință incipientă a lui Iair pe care Domnul o încurajează, acea credință care în cele din urmă îl recunoaște pe Domnul în timp de boală, de slăbiciune, când mintea este încețoșată din pricina febrei, a bolii îndelungate? Acea credință care duce la mântuire, care are răbdare pe calea lui Dumnezeu, care va fi pentru slava lui Dumnezeu în cele din urmă? Dacă da, atunci să ne rugăm lui Dumnezeu pentru aceasta!

Vreau să vă spun o poveste! Are final trist, dar plin de învățăminte. Camelia Cercel s-a născut pe 15 februarie 1997 în Pucioasa, județul Dâmbovița. În luna octombrie 2009, Camelia a început să se plângă de o durere la brațul stâng. La control, medicul de familie a spus că „nu are nimic, probabil s-a jucat și s-a lovit”. Însă durerea nu dispărea și Camelia a fost dusă la București pentru investigații. Acolo i s-a pus diagnosticul real – osteosarcomă cu metastaze pulmonare, gradul 4. După estimările medicului de acolo, Camelia ar mai fi avut doar șase luni de trăit. S-a dat atunci soluția amputării brațului – focarul bolii în acel moment. Dar, pentru că mama ei era la muncă în Italia, Camelia a fost adusă la Bologna, într-un spital specializat în tratarea aceluia tip de cancer. Timp de aproximativ un an și jumătate a mers la Spitalul din Bologna pentru ședințele de chimioterapie și intervenții chirurgicale. Au urmat patru intervenții la plămâni și una foarte complicată la braț – osul de la umăr până la cot a fost scos și înlocuit cu unul artificial. La început, medicii erau optimiști. După primele intervenții, boala părea să dea semne de vindecare. Deși vizibil obosită din cauza intervențiilor, dar și a tratamentului greu de suportat, Camelia a trăit toată această perioadă având un optimism ieșit din comun. A fost mereu convinsă că rezultatele acestei lupte grele vor fi pozitive. Perioada de tratament se încheiase în luna noiembrie a anului 2011. Camelia și mama ei au revenit în România pentru a petrece sărbătorile acasă, cu familia. În luna februarie s-au întors în Italia pentru control. Din nefericire, analizele au scos la iveală că boala avansase destul de rapid în aproape tot corpul.

„Camelia”, spunea mama ei, „nu și-a pierdut niciodată speranța și încrederea în Dumnezeu. În ciuda faptului că Dumnezeu a hotărât ca această minunată fată să se odihnească, noi credem că ea va fi mântuită, pentru că Îl iubea atât de mult pe Dumnezeu. Nici pe patul morții și al suferinței nu a încetat să creadă în El și în planul Său pentru ea.”

„Am decis să încep să-mi fac un jurnal, eu preferând să-l numesc «psihologul meu». Să-mi aștern amintirile și sentimentele, ca peste câțiva ani să fie citite, dar nu și trăite.

7/11/2011 – Dragă jurnalule, încetul cu încetul, viața mea începe iar să ia contur. În seara asta trebuie să plec la Bologna!!! Sper doar ca Dumnezeu și medicii să-mi dea cea mai frumoasă veste. Să-mi spună: Camelia, nu mai trebuie să faci nimic, ești vindecată; dacă vrei, îți scoatem chiar acum cateterul. Știu că acesta este doar un vis, dar, cu ajutorul Domnului Iisus, următoarea dată când îți voi scrie va fi o surpriză. Voi putea scrie: Da, da, da sunt vindecată! Nu voi înceta niciodată să sper. Câteodată, pur și simplu, îmi vreau viața înapoi, alte dăți, îmi zic: Poate e mai bine așa.

24/11/2011 – Îmi este frică, recunosc! Nu știu momentul în care Dumnezeu va veni să mă ia. Problema este că nu mă simt pregătită pentru asta. Îmi e teamă, nu mă cred îndeajuns de credincioasă pentru a fi luată. Doamne, doar Te rog, ajută-mă și pocăiește-mă ca să pot fi cu Tine pe vecie! Sunt conștientă că este mult mai frumos decât aici. Nici nu-mi pot imagina frumusețea cu care îi vei întâmpina. Tu ne-ai învățat să gândim pozitiv, deci eu cred că voi fi mântuită. Deși fac multe lucruri de care nu sunt mândră, cred în bunătatea Ta!

Camelia s-a stins în ziua de 21 iulie 2012, la vârsta de 15 ani și 5 luni.

Curierul adventist, septembrie 2013

<http://curieruladventist.ro/PDF/2011-2013/2013/2013%20-%209.pdf>

Material realizat de pastor Florian Șerban, Conferința Muntenia

De ce tace Dumnezeu?

Aceasta este o întrebare dureroasă. Și întrebarea aceasta devine și mai dureroasă atunci când copilul lui Dumnezeu are o credință autentică și totuși, în mijlocul suferinței, al încercărilor, atunci când strigă către cer, Dumnezeu tace. De ce tace?

Problema noastră este că noi îl privim pe Dumnezeu în lumea aceasta dintr-un punct de vedere antropocentrist. Dacă Dumnezeu nu răspunde, înseamnă că El tace. Dar noi uităm că Dumnezeu nu este o unealtă cu care omul să-și facă treaba, să-și aducă la îndeplinire planul, ci invers. Dumnezeu are un plan pentru om, un program pe care vrea să-l aducă la îndeplinire și acest program se numește – MÂNTUIREA.

În calitatea noastră de oameni limitați, avem ocazia de a alege zilnic. Alegerea se cere repetată în fiecare clipă. Ea devine un principiu de viață. Viziunea noastră cu privire la mântuire diferă așa de mult.... Pentru unii, mântuirea va avea loc atunci când Domnul va veni și ne va lua la cer. Dar mântuirea, așa cum este descrisă în Biblie, este o lucrare de salvare pe care Dumnezeu o face acum.

Realitatea este că avem nevoie de o credință autentică. Iar această credință nu o putem dobândi decât prin cunoașterea de Dumnezeu. Mântuitorul spunea: „Și viața veșnică este aceasta: să Te cunoască pe Tine, Singurul Dumnezeu adevărat și pe Iisus Hristos pe care L-ai trimis Tu” (Ioan 17:3). Nu te poți încrede în Cineva decât dacă îl cunoști foarte bine. În felul acesta, cunoașterea de Dumnezeu este singura șansă a omului de a se încrede în Dumnezeu în mod necondiționat. Și atunci intervine întrebarea: când Îl cunoști mai bine pe Dumnezeu? În timp de prosperitate, de belșug? Acesta este punctul cheie, pentru că în timpul zilei farul nu are nicio utilitate. Doar în timpul nopții se vede cât de important este farul care îi călăuzește pe marinarii care navighează în largul mării. Dumnezeu luminează cel mai mult în viețile noastre atunci când ne pune la încercare răbdarea, când ajungem la limită. În mijlocul suferinței omul învață să ridice capul sus, să se încreadă în Dumnezeu. Și în felul acesta, încrezându-ne în El ajungem la cunoașterea deplină a Lui.

Vă invit să citim un pasaj biblic care ne vorbește despre „tăcerea Domnului Hristos:

Matei 15:21-28 – „Iisus, după ce a plecat de acolo, S-a dus în părțile Tirului și ale Sidonului. Și iată că o femeie canonească, a venit din ținuturile acelea, și a început să strige către El: «Ai milă de mine, Doamne, Fiul lui David! Fiică-mea este muncită rău de un drac.» El nu i-a răspuns niciun cuvânt. Și ucenicii Lui s-au apropiat și L-au rugat stăruitor: «Dă-i drumul, căci strigă după noi.» Drept răspuns, El a zis: «Eu nu sunt trimis decât la oile pierdute ale casei lui Israel.» Dar ea a venit și l s-a închinat, zicând: «Doamne, ajută-mi!» Drept răspuns, El i-a zis: «Nu este bine să iei pâinea copiilor, și s-o arunci la cățeii!» «Da, Doamne», a zis ea, «dar și cățeii mănâncă fărâmiturile care cad de la masa stăpânilor lor.» Atunci Iisus i-a zis: «O, femeie, mare este credința Ta, facă-ți-se cum voiești.» Și fiica ei s-a tămăduit chiar în ceasul acela.”

Relatarea aceasta poartă cu ea însăși o încărcătură de suspiciune. De ce? Pentru că niciodată Iisus nu a mai trecut pe lângă un suflet jalnic fără să-l ajute. Și ca și când nu ar

fi de ajuns lucrul acesta, Iisus parcă vrea să prelungească agonia sufletului, atunci când acesta strigă la El și Lui parcă nici măcar nu-i pasă. De ce? Ce se întâmplă aici? Nu este acesta Fiul lui Dumnezeu? Nu este El Mesia?

Pentru a înțelege mai bine ce se întâmplă, trebuie să analizăm cadrul istoric în care are loc această întâmplare. Evenimentul are loc undeva în primăvara anului 30, cu un an înainte de răstignire. Nu mai era ca la început. Tot ceea ce făcuse El până aici, toate minunile, toate cuvintele pe care le-a rostit până acum, i-au condus pe ucenici la concluzia că El este Mesia, așa că El va fi regele. Pe de altă parte, în momentul acesta Mântuitorul îi pierduse pe cei 70 de ucenici care la auzul cuvintelor Domnului Hristos, deranjați de anumite remarci ale acestuia au spus: „Vorbirea aceasta este prea de tot. Cine poate să o sufere”. În felul acesta, Iisus ia decizia de a se retrage împreună cu cei 12 înspre părțile Tirului și ale Sidonului. De ce? Sunt două motive pentru care Iisus părăsește teritoriul Israelului.

Pe de o parte, minunile pe care El le-a realizat nu a lăsat indiferență în rândul fariseilor și al conducătorilor evrei. Temători că atrage mulțimile de partea Lui, aceștia îl urmăreau pas cu pas, în speranța că poate vor găsi un motiv pentru care să-L închidă, un motiv pentru care să-L aducă la tăcere. Erau deranjați de tot ceea ce făcea El, de tot ce spunea și doreau cu tot dinadinsul să facă ceva pentru a-l diminua influența pe care o avea în rândul maselor.

Pe de altă parte, Iisus știe că lucrarea Lui nu se va încheia o dată cu înălțarea Sa la ceruri și că cei care vor duce lucrarea până la marginile pământului sunt ucenicii, și, de aceea, aceștia au nevoie de o instruire cât se poate de serioasă. Ei au nevoie de lecții practice pe care să le învețe și apoi să le aplice în lucrarea pe care o vor avea de îndeplinit.

Minunea aceasta este a patra ocazie în care Iisus lucrează pentru neiuidei. La începutul lucrării Sale, pe când se întorcea de la sărbătoarea de la Ierusalim, Iisus a făcut un popas într-o localitate samaritană, la fântâna lui Iacob. Acolo, la Sihar el a întâlnit-o pe femeia samaritană și în urma discuției pe care a avut-o cu aceasta, oamenii din Sihar l-au recunoscut ca Învățător. Dar samaritenii sunt frați cu iudeii. Prin venele lor curgea sânge israelit, așa că Domnul Hristos avea un motiv ca să lucreze pentru aceștia.

A doua oară când Iisus lucrează pentru neiuidei este atunci când El vindecă robul sutașului roman. În mod normal, iudeii nu aveau niciun fel de legături cu neamurile, cu atât mai mult cu romanii. Dar Iisus vindecă robul sutașului la cererea conducătorilor sinagogii: „Face să-i faci acest bine, căci ne-a zidit sinagoga”.

Al treilea contact al lui Iisus cu lumea neiuudaică a avut loc la Gherghesa, atunci când a vindecat demonizatul. Dar și atunci avea o scuză... Starea în care se afla demonizatul putea pune în primejdie integritatea corporală și chiar viața lui Iisus și a ucenicilor. Așa că Iisus, găsește ca metodă de apărare de eventualele atacuri: vindecarea demonizatului. Am putea spune că Iisus a fost în legitimă apărare....

Ei bine, dar acum? Cum se explică contactul lui Iisus cu lumea siro-feniciană? Cum se explică faptul că în final Iisus ia aminte la ruga femeii păgâne?

Femeia este într-o situație jalnică. A parcurs kilometri întregi pe jos pentru a găsi un leac alinător pentru boala fiicei sale. Puneți-vă puțin în locul ei. Să vezi cum copilul tău

pe care l-ai crescut, la căpătâiul căruia ai vegheat nenumărate nopți, pentru care ești în stare să-ți dai viața, să vezi cum acest copil este bolnav și cu fiecare efort pe care-l faci pentru a-l salva se scurge și dramul de speranță care mai exista în inima ta.... Mergi la medici și la psihologi, dar aceștia după cei îi prescriu tratamente costisitoare, dau din umeri a neputință. Mergi la vracii care-și arogau puterea de a scoate demonii din oameni, iar aceștia... după ce rostesc incantațiile lor secrete pleacă capetele în pământ și dau de înțeles că tot ce ar fi putut face au făcut. Posibil să fi parcurs distanța destul de lungă între Siro-Fenicia și Ierusalim pentru a merge la preoții iudei în speranța că aceștia cu ajutorul Dumnezeului Puternic al Israelului ar putea să îi vindece fiica, dar degeaba... Lumina ochilor ei, copilul prea iubit, în loc să se însănătoșească, parcă este din ce în ce mai bolnavă, este din ce în ce mai muncită de duhul cel rău.... Nici un rezultat. Speranța se duce din inima ei până când...

În satul ei aude despre un învățător care umblă pe străzile Galileii și care a făcut multe minuni, a vindecat mulți oameni grav bolnavi, a scos mulți demoni din cei posedați. Dar între ea și Învățătorul este un obstacol numit distanța prea mare, așa că... rămâne cu speranța, aproape moartă, că poate într-o zi fiica ei va fi vindecată. Până atunci însă trebuie să aștepte.

Numai că într-o zi, prin satul ei se împrăștie un zvon: în apropiere se află tocmai acel Iisus, despre care auzise vorbindu-se până acum. La auzul acestei vești, speranța începe din nou să se aprindă. În inima ei încolțește un gând... Dacă...? Dacă ar merge pe drumul pe care trece Iisus și l-ar cere ajutorul? Aceasta este ocazia vieții ei și nu vrea să îi dea cu piciorul. Astfel, hotărârea este luată, și în ziua în care știa că Iisus va trece prin apropiere de satul ei, femeia este prezentă pe drumul respectiv și începe să strige: „Ai milă de mine, Doamne, Fiul lui David! Fiică-mea este muncită rău de un drac”.

Pentru ucenici lucrul acesta este jenant cel puțin din trei motive:

- Era femeie, iar o femeie în compania lor le-ar fi stricat imaginea. În cultura timpului lor femeia avea datoria de a-și vedea de treburile ei, de a sta la cratiță și atât. Ori femeia aceasta mai și strigă...
- În al doilea rând era păgână, era din Canaan. Ea nu avea nimic comun cu Israelul. Pentru evrei, păgânii erau lepădați. Ei erau socotiți ca fiind câini.
- În al treilea rând, femeia era dintr-un teritoriu care le aducea aminte evreilor de Ahab și de soția lui Izabela, care a fost originară de aici, așa că... nu este corect ca să împarți binecuvântările lui Dumnezeu cu o urmașă a aceleia care a adus unele din cele mai mari blesteme asupra poporului ales al Celui Prea Înalt

În această situație, Învățătorul tace. Ucenicii hotărăsc că trebuie să intervină. Cu cuvinte hotărâte o gonesc: „Pleacă de aici”. Femeia continuă să strige. Și în loc ca cuvintele ucenicilor să o intimideze, ea, din contră strigă mai tare. Învățătorul continuă să tacă, iar acum, în momentul acesta, ucenicii intervin, mijlocesc la Iisus și spun: „Dă-i drumul că are o fată bolnavă?” Nuuu! „Dă-i drumul căci strigă după noi!” Ucenicii nu sunt atât de preocupați de soarta femeii cât sunt de preocupați de imaginea lor. Motivul pentru care ei intervin la Domnul Hristos este unul egoist. Și atunci, se naște întrebarea: Cine are nevoie mai mare de vindecare? Femeia? Fiica femeii? Sau ucenicii?

De ce tace Iisus? De ce nu răspunde rugii femeii? De ce afișează această indiferență parcă supărătoare la un moment dat? Întrebarea aceasta sălășluiește în mintea ucenicilor. De ce tace? De ce nu o izgonește? Ne face de râs...

De ce tace Iisus? De ce nu răspunde? Este întrebare pe care nu numai ucenicii și-o pun, ci și femeia însăși... Eu am auzit altceva despre El. Dar acum... Se pare că este indiferent... Eu am ajuns la capătul puterilor, iar El... De ce nu-mi răspunde?

De ce tace Iisus? Este întrebarea pe care ne-o punem și noi în viața de credință. Strigăm către El, uneori ajungem la disperare și El nu răspunde... De ce?

Am citit despre o văduvă dintr-un oraș din Statele Unite ale Americii. Viața ei nu avea nimic demn de invidiat. Pe lângă faptul că soțul îi murise, mai avea și un băiețel grav bolnav. Muncea cu ziua pe la toți oamenii ca să strângă banii necesari operației de care avea nevoie fiul ei. A auzit că într-un anumit oraș din Statele Unite ar exista un chirurg care ar putea să opereze cu succes pe fiul ei. Așa că atunci când a strâns jumătate din suma necesară, a scris marelui chirurg rugându-l să-l opereze pe fiul ei în schimbul sumei pe care o strânsese până atunci urmând ca în viitor, o dată cu trecerea timpului să achite și cealaltă jumătate. Medicul a citit scrisoarea și a trimis următorul răspuns: „Am citit scrisoarea dumneavoastră. Îmi pare rău pentru că treceți prin această situație. Aș dori să fac așa cum propuneți dumneavoastră, dar, vedeți dumneavoastră, noi avem o deontologie de la care nu ne putem abate. Ori, a accepta propunerea dumneavoastră ar însemna să se creeze un precedent. Vă înțeleg durerea, dar nu pot să operez la jumătate de preț. Nu am cum. Aș putea însă să vă ajut altfel. Aș putea să îl operez pe fiul dumneavoastră gratis.”

Totul sau nimic. Iisus vrea să meargă cu totul, nu cu jumătăți de măsură. El are un plan mai mare decât simpla vindecare a fiicei femeii. El vede că fiica femeii are nevoie de vindecare, dar El știe că mai este cineva care are nevoie de vindecare și anume... UCENICII... Prin atitudinea Sa, Domnul Hristos dorește să ofere ucenicilor o lecție, iar femeii o contra-lecție.

Cum reacționează femeia la tăcerea lui Iisus? Ea nu renunță, ci în loc de a renunța, strigă și mai tare. Cât strigă? Până când Iisus o aude... Cum reacționezi tu atunci când Iisus tace? Renunți? Te descurajezi? Ți se pare că ai fost uitat și că nimeni nu mai ascultă rugăciunile tale? Iacov a luptat cu îngerul până când a primit răspuns...

Să privim la atitudinea femeii: în versetul 22 ea strigă de la distanță: „Ai milă de mine, Doamne, fiul lui David”. Este un apel disperat, de la distanță. În versetul 25, femeia ajunge lângă Iisus și spre deosebire de primul apel, acum, la al doilea apel, strigătul ei parcă se mai potolește, și înalță rugăciunea credinței: „Doamne, ajută-mi”, pentru ca în versetul 27 să vorbească mult mai liniștit: ea înțelegea lecția pe care Domnul Hristos o transmitea.

Cum răspunde Iisus? Mai întâi o ignoră... Aparent nu-i pasă de strigătele ei. Afișează o indiferență aparentă care ar indigna pe orice spectator de azi. Apoi el rostește un cuvânt de descurajare: „Eu nu sunt trimis decât la oile pierdute ale casei lui Israel”. Acesta era un test al credinței. Domnul Iisus vede mugurele de credință din inima femeii, care, deși este mic, aproape invizibil, totuși este acolo. El dorește să ajute ca acest mugure să crească și să aducă rod. De aceea El continuă: „Nu este bine să iei pâinea copiilor și să o arunci la căței”.

Aparent suntem indignați la citirea acestor cuvinte pe care le rostește Iisus. Ni se pare inadmisibil. Dar, noi nu avem decât raportul evangheliștilor, iar aceștia nu au relatat decât telegrafic întâmplările la care au fost martori. Nu ni se descrie limbajul corporal, nu vedem expresia feței lui Iisus. Imaginați-vă cu câtă dragoste lucra el cu femeia, cu câtă măiestrie folosește cuvintele pentru a lovi în ucenici, și această lovitură să nu-i îndepărteze, ci să-i aducă pe calea cea bună... Iisus are puterea de a transforma evenimentele negative în evenimente luminoase.

Privind din unghiul acesta, observăm că în vers. 24 când Iisus spune „Eu nu sunt trimis decât la oile pierdute ale lui Israel”, El, de fapt, **LOVEȘTE ÎN UCENICI**. Era o aluzie la ceea ce credeau aceștia, și nu numai ei, ci evreii în general. Cu privire la vers. 26, ar trebui remarcat un lucru: termenul folosit de Iisus pentru a se referi la femeie, „Nu este bine să iei hrana copiilor și să o dai la căței”, ei, bine, termenul pentru căței se referă la cățeii de casă, acei căței drăgălași care sunt iubiți de toți ai casei. Iisus nu folosește termenul care se referă la câinii vagabonzi, la dulăi, și femeia prinde acest lucru și se agață cu disperare de acest amănunt.

Care este diferența dintre câinii vagabonzi și cățelușii de casă?

Câinii vagabonzi mănâncă orice, miros orice. Ei umblă prin gunoaie pentru a-și procura hrana de toate zilele. Ei, bine, dragi ascultători, vreau să vă spun că azi este la modă „gunoiul”. Ascultăm la radio muzică plină de gunoaie. Avem în cinematografe filme pline de gunoaie. Editurile publică volume întregi pline de gunoaie. Televiziunile, ziarele sunt pline de gunoaie. Gunoaiele sunt peste tot și ne sunt prezentate în reclame luminoase. Lucruri care altădată erau de neconceput, sunt înălțate azi la rang de virtute. Lucruri care altădată era o rușine numai să le amintești, astăzi sunt o modă, iar cel care gândește altfel este condamnat, izolat, demodat, etc.... Privind la emisiunile de divertisment nu poți să constăți altceva decât că sunt presărate din loc în loc cu gunoaie. Valorile lumii de azi s-au inversat. Moda în îmbrăcăminte încurajează indecența... Alcoolul face nenumărate victime în rândul celor care au fost creați după chipul și asemănarea lui Dumnezeu. Tutunul, de asemenea, face ravagii... Gunoaie...

Pe de altă parte, cățelușii de casă au nevoie de un stăpân. Ei nu mănâncă orice. Ei nu mănâncă hrana de la oricine, ci doar hrana pe care le-o dă stăpânul.

Femeia spune: „Bine, Doamne, Tu spui că sunt un cățeluș și accept lucrul acesta. Dar dacă sunt un cățeluș, orice cățeluș are nevoie de un stăpân, deci și eu am nevoie de un Stăpân. De aceea, Doamne, te rog, fii stăpânul meu.

Aceasta este rugăciunea femeii și aceasta trebuie să fie și rugăciunea noastră: Doamne, te rog, fii stăpânul meu. Ajută-mă să resping gunoaiele lumii acesteia și să primesc Cuvântul Tău în viața mea.

Versetul 27 ne face cunoștință cu fărâmiturile de la masa stăpânilor... Femeia este conștientă că acesta nu era un vindecător obișnuit. Acesta nu era un om obișnuit. Nu era un profet obișnuit. Ea recunoaște prin aceste cuvinte că El putea să facă orice. El nu are putere, ci are... **toată puterea**.

Crezi tu, stimate ascultător, că El are toată puterea și azi ca și în zilele de odinioară? Dacă nu credeți, întrebați-L pe Moise cum a trecut Marea Roșie ca pe uscat și el vă va spune: Prin Cel care ne-a scos din Egipt cu mână tare și cu braț puternic. Dacă nu credeți, întrebați-l pe Iosua cum au căzut zidurile Ierihonului și el vă va spune că nu are niciun

merit și că tot meritul se cuvine celui care la sunetul trâmbiței a dăruit pur și simplu zidurile acelea.

Dacă nu credeți, întrebați-i pe cei trei tineri cum au putut să reziste într-un cuptor încins de 7 ori mai mult decât în mod normal și ei vă vor spune: „Acela care are toată puterea a fost cu noi în mijlocul cuptorului încins”

Dacă nu credeți, întrebați-l pe Daniel cum a putut să petreacă o noapte întreagă într-o groapă cu lei și el vă va spune: Acela care are toată puterea a astupat gurile leilor așa că eu am așteptat liniștit sosirea dimineții.

Nu, stimații mei ascultători, Dumnezeu nu tace, ci doar așteaptă momentul potrivit pentru a interveni. Așa s-a întâmplat în trecut și așa se întâmplă și azi și așa se va întâmpla în viitor până când El va veni pe norii cerurilor.

În cartea *Treisprezece secrete pentru o viață deplină*, Mark Finley povestește una dintre cele mai neobișnuite experiențe pe care le-a trăit atunci când a fost martorul rezultatului rugăciunilor rostite timp de 47 de ani.

În 1947, Paul și Ruth Boynton au început o perioadă de slujire misionară în Teheran, la Școala Pedagogică din Iran. Una dintre eleve era o tânără de 16 ani, Ludmila, o rusoaică. Ea a ascultat în timp ce noul director, pastorul Boynton, vorbea despre Iisus Hristos și a memorat cuvintele englezești ale imnului „I come to the garden alone” (Am venit în grădină singur). Ea a studiat câteva lecții biblice, dar înainte ca să se poată hotărî pentru botez, părinții ei s-au hotărât să se reîntoarcă în Rusia.

Cu lacrimi în ochi, pastorul a îndemnat-o pe Ludmila să-și continue studiile.

– Dacă se vor deschide vreodată ușile în Rusia, a spus el, și dacă adventiștii de ziua a șaptea vor merge să predice Cuvântul lui Dumnezeu, Ludmila, te rog să participi. Eu mă voi ruga pentru tine.

Și și-a ținut această promisiune timp de 47 de ani. Adesea pastorul Boynton își amintea de tânăra de 16 ani, cu înclinații pentru limbi străine și cu vocea de sopran minunată. Unde se afla ea în acea țară întinsă cu cele 11 zone de fus orar? Înflorise oare mesajul lui Iisus în inima ei sau a fost distrus de realitățile reci ale comunismului ateist?

Deceniile au trecut și, în 1993, Mark Finley merge la Moscova pentru a predica pe Stadionul Olimpic. Cortina de fier căzuse, în sfârșit. Până acum, Mark Finley spune că nu auzise nici de Paul Boynton și nici de Ludmila Titova. Apoi, într-o seară, s-a apropiat de el o femeie bine îmbrăcată, de aproximativ 60 de ani, la sfârșitul uneia dintre prezentări și l-a întrebat dacă îl cunoaște pe Paul Boynton.

– El m-a învățat din Biblie cu 47 de ani în urmă, a spus ea. El mi-a spus să particip la întâlnirile adventiștilor de ziua a șaptea, dacă vor veni vreodată în Rusia, și din acest motiv sunt aici în această seară.

Au vorbit timp de câteva minute și apoi ea și-a scris pe o bucată de hârtie numele și adresa. O boală a împiedicat-o să participe la următoarele ocazii. Echipa lui Mark Finley a părăsit Moscova fără să mai știe nimic de ea.

La câteva luni după aceasta, în timp ce se afla în Orlando, Florida, Mark Finley a fost întrebat de unul dintre membrii personalului:

– Ai fi de acord ca primul meu învățător biblic să țină ora de rugăciune în această dimineață?

– Sigur că da, a fost răspunsul și a așteptat în timp ce Paul Boynton era prezentat. La sfârșit a mers la el și i-a spus:

- Știi ceva despre tine.
- Ce anume? a întrebat el.
- Că ai fost misionar în Iran.
- E adevărat, a confirmat el.
- Și că ai predat la o școală de limbi.
- Da.
- Și că ai avut o studentă rusoaică.

Ei bine, la auzul acestor cuvinte, Paul Boynton a sărit în picioare și a spus:

- Ludmila... Ce poți să-mi spui despre ea?

I-a povestit cum a întâlnit-o în Moscova. În ochii lui apăruseră lacrimi, pe măsură ce își dădea seama că Dumnezeu privise către studenta prețioasă pentru care el se rugase timp de mai multe decenii. Atunci mi-am dat seama că noi trebuie să continuăm această întâmplare neobișnuită, însă, vai! Bucățica de hârtie, pe care Ludmila își trecuse adresa o pusesem într-un loc de care nu îmi aduceam aminte.

În luna următoare m-am reîntors la Moscova, dar n-am reușit să o găsesc pe Ludmila cât timp am stat acolo. Asociatul meu, Royce Williams și-a făcut planul să meargă din nou la Moscova peste o lună și a făcut din găsirea petecului de hârtie un motiv de rugăciune.

„Doamne, se ruga el, „ajută-l pe Mark să găsească adresa Ludmillei”. Cu două zile înainte ca Royce să efectueze deplasarea planificată, am găsit adresa Ludmillei. Ea se afla în partea din spate a unui sertar. Se mutase ea în timpul lunilor care trecuseră de când nu mai fusesem în Moscova? Fusesse oare boala care o împiedicase să participe la ultimele întâlniri, o boală fatală? Nu aveam nicio cale de a ști răspunsul la aceste întrebări până când Royce nu a plecat la Moscova și a făcut câteva cercetări. El a scris câteva mesaje și le-a plasat sub ușa apartamentului de la adresa pe care ne-o dăduse Ludmila cu câteva luni înainte. După câteva zile, fiul Ludmillei ne-a telefonat și ne-a anunțat că mama lui se afla la Los Angeles, în vizită la rude, doar câteva mile de la sediul postului „Stă scris”.

Am făcut aranjamentele pentru o reîntâlnire între Ludmila și Paul Boynton la Biserica adventistă „Thousand Oaks”. Nu cred că era vreun ochi fără lacrimi în acea congregație când Ludmila Titova s-a ridicat pentru a cânta „I come to the garden alone” (Vin în grădină singură). Înainte de a cânta această cântare solo, ea a povestit despre felul cum a trecut de controlul vamal Noul Testament, primit din partea unei cunoștințe înainte de a părăsi Iranul și modul în care îl ascunsese cu grijă atâția ani. După aceea, această femeie a cântat cântecul Evangheliei, pe care-l învățase pe când era o fetiță de 16 ani, în Teheran”.

47 de ani de așteptare... 47 de ani de rugăciune constantă... 47 de ani de speranțe... 47 de ani de aparentă tăcere din partea lui Dumnezeu...

Nu, Dumnezeu nu tace. El așteaptă momentul oportun pentru a interveni și pentru a ne vindeca atât din punct de vedere fizic cât și mai ales din punct de vedere spiritual. Întrebarea pe care aș vrea să ți-o pun este: „Ești gata? Dorești să aștepți în tăcere răspunsul Domnului?”

Material realizat de pastor Dorin Sisu, Conferința Muntenia

Inima – izvorul vieții efemere și eterne

Proverbele 4:23 – „Păzește-ți inima mai mult decât orice, căci din ea ies izvoarele vieții.”

Cordul / inima este un organ incredibil, nu doar pentru că pompează în permanență sânge către toate zonele corpului, menținându-ne în viață, ci și din alte motive pe care nu multe persoane le cunosc. Iată, în continuare, câteva curiozități despre inimă la care poate nu te așteptai.

1. Inima femeilor bate mai repede. Conform mai multor studii în domeniu, inima femeilor are aproximativ 78 de bătăi pe minut, în timp ce a bărbaților ajunge, în medie, la 70 de bătăi pe minut.

2. Pulsul se poate modifica în funcție de muzica pe care o asculți. Spre exemplu, o melodie relaxantă îl încetinește, iar una care invită la dans energic îl mărește. Dintre toate curiozitățile despre inimă, aceasta poate fi testată cel mai ușor.

3. Cuplurile îndrăgostite își pot sincroniza bătăile inimii. Cercetările au demonstrat că un bărbat și o femeie, care se iubesc, își pot sincroniza bătăile inimii dacă se uită unul în ochii celuilalt timp de trei minute.

4. Inima este mușchiul cu cea mai mare activitate fizică. Nu mușchii membrelor superioare ori inferioare sunt cei care lucrează intens de-a lungul vieții, ci inima. De ce? Pentru că ea nu încetează să „lucreze” nici măcar atunci când dormi.

5. Ziua de luni este periculoasă pentru inimă. Se pare că cele mai multe cazuri de infarct se petrec în diminețile de luni. Să fie de vină oare „bucuria” pentru începerea muncii?

6. Inima continuă să bată și după ce este scoasă din piept. Atât timp cât mai are o doză de oxigen, inima continuă să bată, contractându-se sub acțiunea unui impuls electric.

7. Inima pompează sânge în toate celulele corpului în mai puțin de un minut. Pe parcursul unei zile se poate ajunge la 100 000 de bătăi, pompându-se sânge prin aproximativ 96.000 de vase de sânge (rețeaua care leagă toate organele între ele).

8. Inima este o bună prietenă cu râsul. Sunetul bucuriei îmbunătățește circulația sângelui și relaxează pereții vaselor sanguine, astfel că nu mai este de mirare de ce râsul este benefic pentru sănătatea inimii.

9. Inima produce zilnic energia necesară deplasării unui camion pe o distanță de 32 de kilometri. Într-o viață, energia produsă de inimă poate fi egală cu un drum până la luna și înapoi.

10. Inima nu se află în partea stângă a corpului, așa cum cred multe persoane. De fapt, acest organ se află în centru și are vârful ușor orientat spre stânga. (Sursa: <https://www.ziaruldeiasi.ro/stiri/12-curiozitati-despre-inima-pe-care-trebuie-sa-le-aflim-115420.html>)

Proverbele 17:22 – „O inimă veselă este un bun leac, dar un duh mâhnit usucă oasele.”

Proverbele 15:13 – „O inimă veselă înseninează fața; dar când inima este tristă, duhul este mâhnit.”

Biblia spune că „inima” este „depozitul” ființei noastre unde acumulăm și de unde „scoatem” și oferim gânduri, cuvinte, atitudini, gesturi, fapte.

Domnul Hristos spune:

Matei 15:18-19 – „Dar, ce iese din gură vine din inimă, și aceea spurcă pe om. Căci din inimă ies gândurile rele, uciderile, preacurviile, curviile, furtișagurile, mărturiile mincinoase, hulele.”

Matei 12:34 – „Pui de năpârcci, cum ați putea voi să spuneți lucruri bune, când voi sunteți răi? Căci din prisosul inimii vorbește gura.”

Dumnezeu ne spune prin profetul Ieremia

Ieremia 17:9 – „Inima este nespus de înșelătoare și de deznădăjduit de rea; cine poate s-o cunoască?”

Profetul Ieremia este autorul biblic care folosește de cele mai multe ori cuvântul „inimă” pentru a se referi la voința omului; „nu vor mai urma pornirile inimii lor rele” (Ieremia 3:17). Profetul Ezechiel, la rândul lui, vorbește despre oameni „nerușinați și cu inima împietrită” (Ezechiel 2:4), „a căror inimă simte plăcere față de idoli și urâciunile lor” (Ezechiel 11:21), care au „inima de piatră” (Ezechiel 11:19; 36:26).

Dumnezeu răspunde:

Ieremia 17:10 – „Eu, Domnul, cercetez inima și cerc rărunchii, ca să răsplătesc fiecăruia după purtarea lui, după rodul faptelor lui.”

Singurul care poate neutraliza lucrarea distructivă a prințului acestei lumi este Dumnezeu, care schimbă inima oamenilor. El inițiază noul legământ pe care îl face cu omul, legământ de renaștere și de iubire, și promite:

Ezechiel 36:26 – „Vă voi da o inimă nouă și voi pune în voi un duh nou; voi scoate din trupul vostru inima de piatră și vă voi da o inimă de carne.”

Făgăduința transformării inimilor noastre ne umple de speranță și ne dă sentimentul de siguranță.

Proverbele 23:26 – „Fiule, dă-mi inima ta și să găsească plăcere ochii tăi în căile mele.”

Inima este adesea asociată cu **iubirea**. Mâncăm bomboane și prăjituri în formă de inimă. Cumpărăm felicitări în formă de inimă pentru cei pe care-i iubim. Inimile sunt desenate la sfârșitul scrisorilor de iubire. Înțelegerea puterii inimii face și mai rezonabilă asocierea ei cu iubirea adevărată. Inima produce destulă energie într-o oră pentru a ridica un om în greutate de 70 de kilograme până în vârful unei clădiri cu trei nivele; în 12 ore pentru a ridica 65 de tone la o jumătate de metru deasupra solului; și destulă putere în 70 de ani pentru a ridica complet din apă cea mai mare navă de luptă.

Ellen G. White afirmă:

„Orice ascultare adevărată vine din **inimă**. Vine din **acțiunea lui Hristos asupra inimii**. Și, dacă vom consimți, El Se va identifica cu gândurile și cu țintele noastre,

va lega inima și mintea noastră într-o așa concordanță cu voința Sa, încât, atunci când vom asculta de El, ne vom urma propriile noastre îndemnuri.

Voința înnobilită și sfințită va găsi cea mai mare plăcere în slujirea lui Dumnezeu. Când Îl vom cunoaște pe Dumnezeu așa cum avem privilegiul să-L cunoaștem, viața noastră va fi o viață de continuă ascultare. Prin aprecierea caracterului lui Hristos, prin comuniunea cu Dumnezeu, păcatul va ajunge pentru noi ceva odios.”
– *Hristos, Lumina lumii*, p. 668

David spune:

Psalmi 51:10 – „Zidește în mine o inimă curată, Dumnezeule, pune în mine un duh nou și statornic!”

Dumnezeu ne promite prin profetul Ezechiel:

Ezechiel 36:26 – „Vă voi da o inimă nouă și voi pune în voi un duh nou; voi scoate din trupul vostru inima de piatră și vă voi da o inimă de carne.”

Bolile cardiovasculare sunt foarte frecvente în zilele noastre. Unele dintre ele sunt atât de grave, încât necesită operații pentru ca bolnavul să poată supraviețui. Intervențiile cardiovasculare sunt astăzi posibile și datorită unui chirurg născut în urmă cu mai bine de 100 de ani. În anul 1932, **Michael DeBakey** a inventat o pompă peristaltică, aceasta găsiindu-și locul în medicină 20 de ani mai târziu. Datorită ei, operația pe cord deschis a devenit o realitate. Pionier în ce privește dezvoltarea unei inimi artificiale, **dr. DeBakey** a fost primul care a folosit cu succes o pompă cardiacă externă într-un pacient uman. Împreună cu echipa lui Robert Jarvik, acesta a participat la crearea inimii artificiale Jarvik-7, prima inimă artificială implantată cu succes unui om.

Deși probabil nu avem nevoie de o inimă artificială pentru a ne menține funcția cardiacă, totuși avem cu toții nevoie de o schimbare a inimii, astfel încât inima noastră să iubească așa cum iubește Dumnezeu. Schimbarea aceasta a fost promisă de Dumnezeu, așa că poți merge chiar azi la o consultație divină.

Dumnezeu ne spune prin profetul Ieremia:

Ieremia 29:13 – „Mă veți căuta, și Mă veți găsi, dacă Mă veți căuta cu toată inima.”

David ne spune din nou:

Psalmi 51:17 – „Jertfele plăcute lui Dumnezeu sunt un duh zdrobit: Dumnezeule, Tu nu disprețuiești o inimă zdrobită și mâhnită.”

Ellen G. White ne îndeamnă:

„Grădina inimii trebuie cultivată. Ogorul trebuie arat adânc printr-o profundă pocăință și întoarcere de la păcat. Plantele otrăvitoare satanice, trebuie smulse din rădăcină. Ogorul care este năpădit de mă răcini, poate fi curățit numai printr-o muncă susținută. În acest fel, tendințele rele ale inimii firești pot fi biruite numai printr-un efort stăruitor, în numele și în puterea Domnului Hristos. Dumnezeu ne îndeamnă prin gura profetului Ieremia: «**Deșteleniți-vă un ogor nou și nu semănați între spini**» (Ieremia 4:3). «**Semănați potrivit cu neprihănirea și veți secera potrivit cu îndurarea**» (Osea 10:12). El dorește să împlinească pentru noi această lucrare și ne invită să conlucrăm cu El.” – *Parabolele Domului Hristos*, p. 56.

În final reaffirm îndemnul de la început:

Proverbele 4:23 – „Păzește-ți inima mai mult decât orice, căci din ea ies izvoarele vieții.”

Izvoarele vieții veșnice pornesc din inima ta. Ai grijă de ea. Consacră inima ta Domnului și El va avea grijă să fie sănătoasă, plină de credință, bunătate, ascultare și dragoste.

Credincioșia unui câine

În mica stație de cale ferată din Fort Benton statul Montana, USA, se află un monument deosebit ridicat în memoria lui **Old Shep** – câinele ciobanului Tony din localitate. Tony trăia în singurătatea dealurilor de lângă Fort Benton cu oile sale și cu câinele său ciobănesc. Tony avea un suflet bun și un fel deosebit de a se comporta cu câinele său. Fiind suferind, boala lui Tony, cu timpul, s-a agravat, încât nu a mai putut rezista în coliba sa de pe deal și a trebuit să caute să-și rezolve problemele sale de sănătate. Astfel, într-o zi, Tony a urcat în trenul care l-a dus departe de locurile și animalele sale îndrăgite. Câinele său credincios a fost prezent la gară în ziua plecării lui. Câinele a privit cu atenție mișcarea trenului urmărindu-l până departe în zare. Apoi s-a așezat în același loc, în poziția de odihnă, așteptând reîntoarcerea stăpânului său. Câinele nu avea de unde să știe că stăpânul său era plecat pentru totdeauna, întrucât boala sa fusese prea gravă pentru a fi vindecată. Au trecut zile în șir, dar câinele aștepta în continuare. Șeful de gară a încercat de câteva ori să-l ducă în sala de așteptare, dar câinele era hotărât să rămână doar acolo de unde putea să vadă fiecare tren care trecea prin stație. Șeful gării i-a adus de mâncare acolo pe peronul gării, unde stătea câinele credincios stăpânului său. Toată vara și toată iarna, câinele nu s-a mișcat din locul său.

Cu timpul, toți locuitorii au aflat de credincioșia acestui câine. Și chiar oamenii din împrejurimi, când ajungeau în stația Fort Benton, întrebau: „Aceasta este stația în care câinele își așteaptă stăpânul său?”. De fiecare dată când trecea câte un tren prin stație, câinele era acolo urmărind atent vagon cu vagon. Dar stăpânul nu se arăta. Așa au trecut șase ani de așteptare și credincioșie, în care câinele aștepta în stație zi și noapte întoarcerea stăpânului său. Dar a venit o zi, în care câinele nu a mai vegheat. Câinele a fost găsit mort în același loc unde a stat atâția ani de zile. Locuitorii s-au întristat la aflarea acestei vești. În acea zi de ianuarie a anului 1942, mulți au fost afectați de îngroparea credinciosului câine. În memoria acestui câine credincios s-a construit acel monument care poate fi văzut și astăzi ca apreciere pentru mica lui inimă credincioasă stăpânului său.

Apel:

Să avem și noi inima iubitoare și credincioasă Stăpânului nostru divin: Domnului și Mântuitorului nostru Iisus Hristos. Amin!

Material realizat de pastor Cezar Spătărelu, Conferința Muntenia

VREMEA CONSPIRAȚIEI

Trăim într-un timp pe care l-am putea numi **cultura suspiciunii**. Guvernele investesc sume imense în servicii secrete și tehnologii de spionaj, minciuna și înșelătoria sunt prezentate ca „strategii de marketing”, între promisiunile și faptele candidaților/aleșilor sunt distanțe de la cer la pământ, etc. Cu alte cuvinte, experiența ne-a învățat că toată lumea minte: guvernul, marile corporații, media, vecinul și chiar cei din familie. Ba chiar, nici biserica nu mai este la fel ca altădată. În această babilonie de știri, dezmințiri, dezvăluiri și scandaluri, în cine și în ce să mai credem?

Pe acest fond de neîncredere, ușor, ușor a început să pătrundă din ce în ce mai mult ideea că „Totul este conspirație!”. Nimic nu e ceea ce pare a fi. Cine știe să privească cu adevărat „înțelege” și „vede” mesajul criptat al oculte mondiale, iudeo-masoneriei, iezuiților, iluminaiților, templierilor sau a orice poate fi bănuie de ceva. În concluzie, conspiraționistul are o explicație universală: totul e amăgire, subversiune, manipulare. Spre exemplu, un frate mi-a spus, ferm convins, că pastorul X sigur e iezuit. Până să-l întreb pe ce se bazează, mi-a răspuns imediat: „Nu ați văzut ce cap mare are?”.

Dar, până la urmă, **ce este o teorie a conspirației?** Cea mai simplă explicație este aceea că este o afirmație neverificată făcută de cineva, cu scopul de a comunica o informație drept adevărată, demascând o conspirație care ar ascunde acest presupus adevăr.

Cum se nasc teoriile conspiraționiste?

În primul rând, apar datorită lipsei informațiilor și explicațiilor publice legat de un subiect învăluit în mister. Spre exemplu, au apărut tot felul de scenarii cu privire la Covid-19, tocmai datorită faptului că nu se știe cum a apărut și cum poate fi tratat:

- Vor să ne vaccineze și să ne introducă un cip pentru a ne supraveghea
- A apărut într-un laborator secret fie în China, fie în SUA.
- A fost adus de armata americanii prin sportivii care au participat în toamna anului 2019 la Jocurile Olimpice Militare desfășurate la Wuhan, China (adică acolo unde a apărut). Unii au mers până acolo încât au identificat chiar persoana responsabilă: o ciclistă, viața femeii transformându-se într-un calvar.
- Se tratează cu polidrin, dar nu se mai fabrică demult și ar trebui să strângem semănături pentru ca să forțăm statul să-l reproducă etc.

În al doilea rând, este nevoie apoi de un autor sau creator al respectivei teorii care să o colporteze. De regulă, teoria conspirației este răspândită prin mijloacele de informare în masă disponibile, având publicul larg ca țintă principală. Astăzi, facebook-ul și whatsapp-ul au devenit mijloacele cele mai eficiente de răspândire a acestor teorii. Cred că toți am primit tot felul de avertizări, scenarii fie pe facebook, fie pe whatsapp. Totul datorită faptului că nu avem informații coerente despre acest virus.

Care ar trebui să fie atitudinea noastră față de aceste teorii?

Răspunsul la această întrebare trebuie să-l căutăm în Sfânta Scriptură. În primul rând, în Evanghelia după Ioan, Domnul Hristos spune:

Ioan 17:3 – „Și viața veșnică este aceasta: să Te cunoască pe Tine, singurul Dumnezeu adevărat, și pe Iisus Hristos pe care L-ai trimis Tu.”

Cu alte cuvinte, Mântuitorul ne atrage atenția că într-o cultură a suspiciunii, copiii lui Dumnezeu ar trebui să fie preocupați să-L cunoască pe El, nu pe Satana. Nu trebuie să ne ocupăm timpul și mintea studiind masoneria, iezuiții, noua ordine mondială etc. Nu că acestea nu există și că nu vor exista și alte conspirații, că doar Satana nu șomează. Timpul și mintea trebuie să le folosim în mod principal cunoașterii Lui. Câte pagini din Scriptură se ocupă de teoriile conspirației? Dar scrierile spiritului profetic? Atât Biblia, cât și scrierile sorei White sunt preocupate de cunoașterea lui Dumnezeu, nu de cunoașterea Satanei.

Dar cineva poate spune: „Ce rău este să fim preocupați de aceste teorii?”. Răspunsul ni-L oferă din nou Domnul Hristos:

Ioan 17:17 – „Sfințește-i prin adevărul Tău: Cuvântul Tău este adevărul.”

Scopul vieții noastre este să ne formăm caracterul, ca Dumnezeu să refacă în noi chipul Său. Ce hrănim, aceea dezvoltăm! Îl căutăm pe God, hrănim un caracter frumos. Îl cercetăm pe Satana, cu toate teoriile lui, „hrănim” suspiciune și „vedem” numai conspirații. Ne transformăm în funcție de ceea ce alegem să cunoaștem. Prin urmare, să urmăm îndemnul Mântuitorului, petrecându-ne timpul și folosindu-ne mintea pentru a-L cunoaște pe Dumnezeu.

În al doilea rând, răspunsul la întrebarea care ar trebui să fie atitudinea noastră față de teoriile conspirației, se găsește în prima epistolă a apostolului Pavel către cei din Tesalonic. Iată ce spune apostolul:

1 Tesaloniceni 5:21 – „Ci cercetați toate lucrurile și păstrați ce este bun.”

Este necesară o cercetare atentă pentru a se face deosebire între ce este fals și ce este adevărat pentru a putea păstra ceea ce este bun. Cu alte cuvinte, atunci când suntem confrunțați cu o teorie a conspirației, ar trebui să nu ne lăsăm influențați emoțional, ci să cercetăm afirmațiile care se fac.

Astfel, de-a lungul timpului s-au strecurat tot felul de teorii conspiraționiste cu scopul de a bulversa adevărul pe care-l știam până acum:

- Ce a făcut Iisus o perioadă importantă din viața Lui? Unde a fost și cu cine? După înălțarea Lui la ceruri, cine a relatat faptele și cum le-a relatat?
- Nu cumva a existat încă o Evanghelie, cea a lui Iuda, personajul demonizat de toți ceilalți, dar iubit de Hristos? De unde această teorie? Într-un osuar a fost descoperită inscripția „Iuda, fiul lui Iisus”, deci un fiu natural al Mântuitorului (care a fost însurat și a avut copii), botezat astfel în amintirea discipolului adorat, dar sacrificat de conspirația mesianică.
- De la Ramses încoace, tot ce se petrece în istorie a fost direct influențat de Masonerie.
- Într-un teritoriu nedefinit, trăiesc Elvis, soții Ceaușescu și Michael Jackson.

Conform textului din 1 Tesaloniceni 5:21, după o minimă analiză, niciuna dintre afirmațiile făcute nu pot fi probate și niciodată nu se explică modul cum autorii acestor teorii au intrat în posesia acelor informații senzaționale.

Prin urmare, sarcina noastră este să căutăm și să transmitem adevărul, iar atunci când apar tot felul de teorii sau declarații cu un iz mai mult sau mai puțin spiritual, ar trebui să le cernem prin intermediul Scripturii, al adevărului și să păstrăm doar ceea ce este bun.

Spre exemplu, în ultimul timp circulă printre noi ideea că e timpul să părăsim orașele și să ne retragem la munți. Așa cum spuneam, sarcina noastră este să transmitem adevărul, cercetând clar Biblia și scrierile sorei White. Iată ce spune dânsa despre această problemă, mai precis când este timpul să părăsim orașele:

„Timpul nu este prea departe, când, asemenea primilor ucenici, vom fi forțați să ne refugiem în locuri pustii și izolate. După cum asediul Ierusalimului de către armatele romane a fost un semnal pentru iudeii creștini să fugă, tot astfel asumarea puterii de către națiunea noastră prin impunerea decretului de impunere a sabbatului papal va fi o avertizare pentru noi. Atunci va fi timpul să părăsim marile orașe, să ne pregătim să le părăsim pe cele mici pentru locuințe retrase, în locuri izolate, printre munți.” (Mărturii, vol. 5, „Biserica, lumina lumii”).

Apel:

Într-o cultură a suspiciunii, într-o vreme a conspirațiilor, Dumnezeu ne îndeamnă să petrecem timpul și să ne folosim mintea ca să-L cunoaștem pe El, pentru a ne putea hrăni un caracter frumos. Să cercetăm toate lucrurile și să păstrăm doar ceea ce este bun. Amin!

Material realizat de pastor Mihai Stoicescu, Conferința Muntenia

Iubește-i pe oameni

În timp ce un bărbat își schimba roata la mașină, băiețelul lui de câțiva ani a luat o piatră ascuțită și a început să zgârie aripa mașinii cumpărate de curând. Mânios, bărbatul a luat mânuța copilului și a lovit-o de multe ori, uitând că are în mână o cheie. A ajuns la spital cu mâna și degetele rănite. Când a deschis ochii și și-a văzut tatăl, băiețelul a întrebat cu ochii plini de durere: „Tati, vor fi bine degetele mele?” Bărbatul n-a putut răspunde. Cu noduri în gât și fiori în stomac, s-a întors la automobil și l-a lovit de mai multe ori. Devastat de propriile lui fapte, stând în fata mașinii, a privit zgârieturile. Copilul scrisese: „Tati, te iubesc!”

Azi, spunea Andrei Pleșu, nu ne mai definim prin ceea ce suntem, ci prin ceea ce respingem. Respingând iubirea, alegem mânia, respingând oamenii, alegem lucrurile, respingând sfințenia, alegem păcatul, respingând biserica, alegem distracția.

Respingem săracii, nu ne place în prezența lor: ei cer continuu. Respingem bolnavii: sunt contagioși. Respingem prosopul slujirii: e prea mult de muncă. Respingem ideile noi: ne temem să ne schimbăm.

Apoi, cuprinși de-o tristețe fără motiv, de crize de lehamite, ne îmbolnăvim sufletul. Incapabil să se deschidă generos spre ceilalți, el se contractă, devine acru. Ne transformăm în ideologi palizi ai pioșeniei, slujitori obtuzi ai slovei și plini de balastul insatisfacției. Mânioși, orbi, nu mai vedem iubirea: îi rupem mâinile întinse!

Adeseori, biserica lui Dumnezeu e un spital de mâini rupte. Bandajați, cu răni sângerânde cei ce iubesc așteaptă să le crească degetele. Vindecare ce nu depinde de doctori, ci de cei ce le-am rupt.

«De unde vin aceste răni pe care le ai la mâini?», întreabă Zaharia. «În casa celor ce mă iubeau le-am primit», răspunde Domnul.

Când rupem mâinile iubirii, cerul devine tavan. E rigid, e solid, e greu de trecut. Asta nu înseamnă că, dincolo de tavan, Cerul încetează să mai existe.

În ocazia de față aș dori să analizăm trei pilde prezentate de Bunul Învățător și împreună să decidem ce merită să iubim. Sau cum ar trebui să ne raportăm când vine vorba de fratele meu.

Luca 15:3-7 – Pilda oii rătăcite

Vreau să scot în evidență reacția păstorului atunci când găsește oaia pierdută: versetul 6 „și când se întoarce acasă, cheamă pe prietenii și pe vecinii săi și zice: Bucurați-vă împreună cu mine, căci am găsit oaia care era pierdută”

Găsește o oaie și se bucură enorm. Oaia este doar un animal cu o valoare mică, însă pentru că o prețuia, păstorul se bucură.

Luca 15:8-9 – Pilda leului pierdut

Apare aceeași atitudine de bucurie atunci când femeia găsește leul, în versetul 8 citim „bucurați-vă împreună cu mine, căci am găsit leul pe care-l pierdusem”

Găsim aceeași bucurie pentru că femeia, aprecia valoarea aceluia leu, îl iubea, era al ei și găsirea lui este un motiv de sărbătoare.

Luca 15:11-28 – Pilda fiului risipitor

Apare ultima pildă din acest capitol și personajul principal nu este oaia sau leul ci este un fiu. Nu este un animal sau un obiect, este o persoană. Adevărat, fiul cel mic nu este cel mai bun exemplu în relația lui inițială cu tatăl, face toate greșelile posibile, are o atitudine de sfidare față de tatăl său, dar este un om.

Ce mă surprinde în această pildă este tocmai reacția fratelui mai mare din versetul 28: „el s-a întărâtat de mânie și nu voia să intre în casă”.

Mă așteptam ca asemănător finalului celor două pilde enunțate mai devreme, aici să găsesc bucurie și fericire la vestea că fiul cel mic, care era pierdut, a fost găsit; însă lucrurile stau diferit. Care este concluzia? De ce fiul cel mare este atât de supărat? Este normal să aibă o astfel de reacție? De ce nu este bucuros pentru că fratele său a ajuns casă?

Concluzia I – Iubim prea mult „oile și leii” și uităm să-i iubim pe frații noștri și copiii noștri. Ne-am legat atât de mult de obiecte și lucruri și așa de puțin de persoane. Ne facem griji cu privire la mașina noastră, conturile din bancă și alte investiții dar uităm de oamenii care stau lângă noi. Vă rog, iubiți-i mai mult pe oameni și lăsați obiectele pe locurile secunde în viața dvs.

Concluzia II – Investim uneori prea mult timp în căutarea unor lucruri atât de mărunte și neînsemnate. Suntem dispuși să facem drumuri lungi pentru a câștiga câțiva lei, facem eforturi pentru obținerea unor venituri și sacrificii enorme pentru realizarea unor imobile sau obiecte de valoare. Însă cât suntem dispuși să investim pentru oamenii de lângă noi? Uneori suntem pre ocupați cu lucrurile acestei lumi și uităm că adevărata valoare în această lume este dată nu de „oi și de lei” ci de persoane.

Concluzia III – Seara, după cină, o profesoară începe să corecteze temele făcute de elevii ei. Soțul ei e în aceeași cameră, are telefonul în față și se tot uite pe internet. După ce a terminat de citit ultima temă femeia a început să plângă. Soțul ei a întrebat-o ce s-a întâmplat, ea a explicat: Ieri am dat o temă elevilor mei de clasa I, tema era ca ei să scrie ceva pe acest subiect: Dorința mea. Ultima m-a făcut să plâng. Ascultă ce a scris: „Dorința mea este să devin un smartphone. Părinții mei își iubesc telefoanele mobile foarte mult. Le pasă atât de mult de ele încât uneori uită să mă mai iubească pe mine. Când tata vine obosit de la serviciu are timp pentru a sta pe mobil, dar nu mai are timp și pentru mine. Dacă părinților le sună mobilul, aceștia aud imediat și fug să răspundă. Dacă eu plâng se joacă în continuare pe telefon, pe mine nu mă aude nimeni. Se joacă tot felul de jocuri pe telefon, dar cu mine nu vor să se joace niciodată, nu mă ascultă niciodată, nici măcar atunci când le spun ceva important. Așa că, da, dorința mea este să devin un smartphone.”

După ce a citit cu voce tare tema, soțul a întrebat: „Cine a scris asta? Ce părinți iresponsabili!”

Profesoara s-a uitat la el și i-a răspuns: „Fiul nostru.”

Te îndemn să îți faci timp pentru ceea ce contează. Lubește fiecare persoană, așa cum i-a iubit Hristos!

Material realizat de pastor Claudiu Tepus, Conferința Muntenia

Despre mânia lui Dumnezeu

Isaia 63:3-4 – „Eu singur am călcat în teasc, și niciun om dintre popoare nu era cu Mine; i-am călcat astfel în mânia Mea, și i-am zdrobit în urgia Mea; așa că sângele lor a țâșnit pe veșmintele Mele, și Mi-am mânjit toate hainele Mele cu el. Căci în inima Mea era o zi de răzbunare, și venise anul celor răscumparați ai Mei.”

Cauzalitatea mâniei lui Dumnezeu

Biblia insistă în favoarea unei diferențe esențiale, a unei distincții calitative între mânia umană și cea divină. Deși uneori mânia umană poate fi îndreptățită, în general, ea are motivații egoiste, motivații care nu țin de sfințenia sau aspirația umană după desăvârșire ci doar de împlinirea unor vanități personale.

Dacă dragostea lui Dumnezeu este descoperirea de Sine a lui Dumnezeu dinspre spațiile transcendente spre noi, despre mânia Lui se poate spune același lucru (Rom. 1:18). Manifestarea mâniei divine își găsește cauzalitatea în prezența nelegiurii umane conștiente cât și a ignoranței cu privire la acordarea totalei închinări, Dumnezeului suveran al Universului:

Romani 1:18 – „Mânia lui Dumnezeu se descopere din cer împotriva oricărei necinstiri a lui Dumnezeu și împotriva oricărei nelegiurii a oamenilor, care înăbușe adevărul în nelegiuirea lor.”

A fost dorința lui Dumnezeu încă de la creațiune ca omul să-L asculte din dragoste, un deziderat divin care nu s-a schimbat niciodată. Nu același lucru se poate spune însă despre umanitate care s-a lăsat învăluită într-o atitudine de neascultare și împotrivire, urmarea fiind provocarea mâniei lui Dumnezeu și crearea în El a unei atitudini de vrăjmășie împotriva omului:

Leviticul 26:27,28 – „Dacă, cu toate acestea, nu Mă veți asculta, și dacă vă veți împotrivi Mie, Mă voi împotrivi și Eu vouă cu mânie, și vă voi pedepsi de șapte ori mai mult pentru păcatele voastre.”

De fapt, după neascultarea din Eden, motivația mâniei divine o descoperim în refuzul omului de a accepta mântuirea lui Dumnezeu. Iisus Hristos, în pilda celor poftiți la cină (Luca 14:15-24), simbolizează lucrarea mântuitoare a Dumnezeirii printr-o invitație adresată oamenilor de a participa la masa Împărăției lui Dumnezeu, în timp ce neacceptarea acestei invitații atrage după sine mânia Sa. În aceeași ordine de idei, Biblia amintește despre mânia lui YHWH provocată de împotrivirea lui Moise de a merge în Egipt să elibereze poporul evreu, deci o motivație determinată de ne-dorința pentru împlinirea chemării divine (Exodul 4:14), în fapt, nerespectarea suveranității Celui Sfânt. Mai mult decât atât, se poate vorbi despre o formă superioară a neascultării – răzvrătirea – a cărei prezență în viața poporului Israel abia ieșit din Egipt, a atras după sine dorința lui Dumnezeu de a-i nimici:

Deuteronomul 9:7,8 – „Adu-ți aminte, și nu uita cum ai ațâțat mânia Domnului, Dumnezeului tău, în pustie. Din ziua când ai ieșit din țara Egiptului până la sosi-

rea voastră în locul acesta, tot răzvrățiți împotriva Domnului ați fost! La Horeb, atâta ați ațâțat mânia Domnului, încât Domnul S-a mâniat pe voi și voia să vă nimicească.”

Relația dintre YHWH și Israel a fost adesea simbolizată printr-o căsătorie iar îndepărtarea poporului de Dumnezeu, prin adulter. De aceea, părăsirea și uitarea lui Dumnezeu, înstrăinarea de El și adoptarea unor zeități străine în locul Dumnezeului Creator, a provocat mânia și supărarea Sa (Deuteronomul 32:15-19). Într-una dintr-acele ultime cuvântări ale sale către popor, Iosua le amintește evreilor de legământul încheiat la Sinai și de urmarea ruperii acestui legământ, dispariția lor ca națiune, datorată mâniei divine:

Iosua 23:16 – Dacă veți călca legământul pe care vi l-a dat Domnul, Dumnezeul vostru, și dacă vă veți duce să sluiți altor dumnezei și să vă închinați înaintea lor, Domnul Se va aprinde de mânie împotriva voastră, și veți pieri degrabă din țara cea bună pe care v-a dat-o El.

Vechiul Testament amintește legământul ca un leitmotiv pe tot parcursul său, idee care va fi surprinsă și pe paginile Noului Testament, pentru că modalitatea de relaționare a lui Dumnezeu nu s-a schimbat niciodată. De aceea, ruperea acestei relații a provocat gelozia și mânia divină (Deuteronomul 29:19-20). Se poate vorbi, din această perspectivă, despre dragostea rănită a lui Dumnezeu care vrea să șteargă totul și să uite (Plângeri 2:1), așa cum se întâmplă și în iubirea umană. Iubirea e tare ca moartea (Cântarea cântărilor 8:6) – irevocabilă și total acaparatoare. Iubirea presupune împletirea laolaltă a trei realități: dăruire, statornicie și puritate (1 Corinteni 13).

Dăruirea implică jertfa, uitarea de sine, căutarea binelui celuilalt; statornicia se despică în unicitatea și imuabilitatea persoanei spre care îți îndrepti dragostea iar puritatea derivă din statornicie. De aceea, negarea unicității și a imuabilității persoanei cândva iubite stârnesc gelozia și duritatea față de trădătorul iubirii. Percepem astfel mânia divină ca fiind manifestarea dură însă dreaptă a dragostei sfinte rănite a lui Dumnezeu. Gelozia nu permite împietarea purității, ea arde până purifică. Așa înțelegem că mânia lui Dumnezeu poate fi manifestată în viața păcătosului până când el se întoarce să refacă legământul, să extirpe ne-unicitatea și pătarea purității, în caz contrar mânia purificând până la extrem, astfel încât dragostea rănită și neîmpăcată poate produce non-existența umană.

Mânia manifestată a lui Dumnezeu este de fapt reversul creațiunii Sale. Dacă iubirea a determinat sensul creației umane, tot iubirea rănită și răzbunată va determina și sensul dispariției creației. Focul iubirii divine poate susține creația sau o poate mistui, funcție de alegerea umană. Dragostea reciprocă umană este o slabă exprimare a dragostei divino-umane dar ea ne ajută să înțelegem puternica semnificație a acesteia. Ceea ce dorește o mireasă de la mirele ei, dorește și Dumnezeu de la om:

Cântarea cântărilor 8:6 – Pune-mă ca o pecete pe inima ta, ca o pecete pe brațul tău; căci dragostea este tare ca moartea, și gelozia este neînduplecată ca locuința morților; jarul ei este jar de foc, o flacără a Domnului.

Un alt motiv uman pentru stârnirea mâniei divine este necredința susținută de îndoială. Același cuvânt pe care Diavolul l-a folosit în Eden pentru a distruge autenticitatea cuvintelor lui Dumnezeu, interiorizată în ființa umană, l-a folosit totdeauna de-a lungul istoriei.

Psalmistul, descriind peregrinajul poporului Israel prin pustiu, amintește despre răzvrătirea lor manifestată prin cuvinte de îndoială: Au vorbit împotriva lui Dumnezeu, și au zis:

Psalmii 78:19 – „Oare va putea Dumnezeu să pună o masă în pustie?”

Răspunsul divin n-a fost unul abstract ci „El a lovit stânca, de au curs ape, și s-au vărsat șiroaie” (Psalmii 78:20). Însă nici această manifestare concretă n-a adus mulțumire unui popor răzvrătit ce a continuat cu întrebări îndoielnice.

Psalmii 21:22 – „Domnul a auzit, și S-a mâniat. Un foc s-a aprins împotriva lui Iacov și s-a stârnit împotriva lui Israel mânia Lui, pentru că n-au crezut în Dumnezeu, pentru că n-au avut încredere în ajutorul Lui.”

Încă din Eden, Creatorul a cerut omului ascultare de poruncile Sale. Privind în urmă la această dorință divină, apostolul Pavel a exprimat o realitate dureroasă, aceea că „Legea aduce mânie” (Romani 4:15) adevăr ce nu ține însă de scopul pe care îl are Legea ci de urmarea călcării acestei Legi. Păcatul este fărădelege (1 Ioan 3:4; gr. *anomia* – fără lege). Această exprimare evidențiază faptul că mânia se datorează păcatului, dorinței umane de a da Legea lui Dumnezeu la o parte.

A ignora o realitate concretă nu înseamnă că acea realitate nu mai există ci doar că tu ți-ai abătut privirile de la ea. De aceea, mânia divină are de-a face cu ignoranța umană cu privire la cerințele Sale, în cele din urmă cu suveranitatea Sa. În acest context al ignoranței umane se poate așeza nu numai tabloul Legii ci al oricărui cuvânt ieșit de la Dumnezeu prin proorocii Săi, pe care poporul Israel (sau umanitatea în general) n-a vrut să-l primească, fapt ce a dus la stârnirea mâniei divine și la crearea unei vrăjmașii din partea lui Dumnezeu împotriva omului:

Zaharia 7:11 – „Dar ei n-au vrut să ia aminte, ci au întors spatele, și și-au astupat urechile ca să n-audă. Și-au făcut inima ca diamantul de tare, ca să n-asculte Legea, nici cuvintele pe care li le spunea Domnul oștirilor, prin Duhul Său, prin proorocii de mai înainte. Din pricina aceasta Domnul oștirilor S-a aprins de o mare mânie. Când chema El, ei n-au vrut s-asculte: De aceea nici Eu n-am vrut s-ascult, când au chemat ei, zice Domnul oștirilor.”

Cu privire la cuvinte, Revelația avertizează omul că mânia lui Dumnezeu se revarsă peste aceia care fac jurăminte față de El și nu le împlinesc (Iosua 9:18-20). Ecclesiastul sfătuiește mai degrabă la o rețineră în a rosti un jurământ căci, spune el, „pentru ce să Se mânie Dumnezeu din pricina cuvintelor tale, și să nimicească lucrarea mâinilor tale?” (Ecclesiastul 5:6); iar psalmistul găsește că neprihăniții care vor locui pe muntele cel sfânt al Domnului sunt cei care „nu-și iau vorba înapoi” (Psalmii 15:4) chiar dacă jurământul făcut ar duce la o pagubă pentru ei.

Această mare atenție care trebuie acordată fiecărui cuvânt rostit, „Căci din cuvintele tale vei fi scos fără vină, și din cuvintele tale vei fi osândit” (Matei 12:37) este la fel de importantă și față de lucrurile declarate sfinte, aparținând deci lui Dumnezeu, pentru că, familiaritatea cu acestea se poate manifesta în cele din urmă, într-un comportament păcătos. Avem exemplul lui Uza, acela care și-a permis atingerea chivotului lui Dumnezeu în baza faptului că fusese adăpostit în casa tatălui său vreme îndelungată. Dar prescripțiile divine cu privire la chivot erau clare – numai leviții și preoții aveau voie să-l atingă, însă aroganța lui Uza i-a cauzat moartea.

1 Cronici 13:9,10 – „Când au ajuns la aria lui Chidon, Uza a întins mâna să apuce chivotul, pentru că boii erau să-l răstoarne. Domnul S-a aprins de mânie împotriva lui Uza și Domnul l-a lovit, pentru că întinsese mâna pe chivot. Uza a murit acolo înaintea lui Dumnezeu.”

Acest fragment biblic descoperă faptul că sfințenia lui Dumnezeu distruge păcatul iar nimicirea divină a păcătosului nepocăit nu este o invenție umană sau o poveste îngrozitoare ci constituie însăși revelarea voinței divine pentru toți aceia care nesocotesc dorința ascultării de Sine. Aici îl găsim pe David în situația de a se mânia pentru că „Domnul făcuse o spărtură, lovind pe Uza cu o asemenea pedeapsă” (1 Cronici 13:11). Este un elocvent exemplu biblic în care apare mânia umană față în față cu mânia divină.

Însă, în timp ce mânia lui Dumnezeu are de-a face cu păcatul conștient al unui om, mânia lui David este originată în neînțelegerea sa față de atitudinea lui Dumnezeu. Deși motivele sau cauzele specifice mâniei divine s-ar putea să fie de multe ori neînțelese pentru om iar estimarea lor să rămână la măsura descoperirii limitate a lui Dumnezeu, nu se poate afirma că mânia lui Dumnezeu este irațională sau nedreaptă.

Un exemplu de neînțelegere a Cuvântului, în legătură cu mânia lui Dumnezeu, îl constituie pentru mulți, psalmii imprecatori. Dar în momentul în care înțelegem că acele cuvinte dure, de blestem, din psalmii imprecatori, pe care le rostește psalmistul împotriva altor oameni, sunt de fapt voința lui Dumnezeu revelată pentru toți aceia care stau împotriva lucrării Sale, înțelegem că atitudinea de ostilitate revelată în acești psalmi exprimă de fapt nu o voință umană ci însăși voința lui Dumnezeu revelată printr-o unealtă umană.

Un exemplu în acest sens îl avem din viața lui Moise, împotriva căruia, la un moment dat fratele său, Aaron și sora sa, Maria au ridicat glasul și au zis: „Oare numai prin Moise vorbește Domnul? Nu vorbește oare și prin noi? Și Domnul a auzit-o. (Numeri 12:2). Atitudinea mânioasă a lui Dumnezeu față de cei care au vorbit împotriva servului Său s-a concretizat prin umplerea Mariei de lepră, arătând că toți cei care se împotrivesc servilor Săi, l se împotrivesc de fapt Lui.

O altă cauză a mâniei divine derivă din asumarea cu bună știință de către om a non-valorilor, a acelor realități care, trecând prin proba lui Dumnezeu, se dovedesc a nu sta în picioare. De aceea, profetul Ezechiel le-a vestit proorocilor mincinoși, din vremea lui, următoarele cuvinte din partea lui Dumnezeu:

Ezechiel 13:13-15 – „În urgia Mea, voi porni furtuna; în mânia Mea, va veni o ploaie cu vifor; și vor cădea pietre de grindină ca să nimicească. Voi surpa zidul pe care l-ați tencuit cu ipsos, îl voi doborî la pământ, și i se vor dezgoli temeliiile; se va prăbuși, și veți pieri în mijlocul dărâmăturilor lui. Și veți ști că Eu sunt Domnul. Îmi voi potoli astfel mânia împotriva zidului și împotriva celor ce l-au tencuit cu ipsos; și vă voi spune: Nu mai este niciun zid! Și s-a isprăvit cu cei ce l-au tencuit cu ipsos!”

Aceste non-valori nu pot rămâne ascunse, dar, pentru vremea cât ele nu sunt descoperite, duc la o reținere din partea lui Dumnezeu a binecuvântărilor Sale asupra poporului în mijlocul cărora se clădesc, așa cum a fost în cazul lui Acan (Iosua 7:1).

Concluzionând cu privire la originea mâniei divine, putem spune că ea se datorează sfințeniei divine care nu poate sta în prezența păcatului cât și dragostei rănite a lui Dumnezeu care se vrea răzbunată. Mânia lui Dumnezeu este urmarea vrăjmășiei dintre

El și om însă niciodată nu este YHWH autorul înstrăinării ci aceasta se datorează alegerii deliberate a omului. Mânia lui Dumnezeu nu este o decizie arbitrară de pedepsire divină ci este urmarea faptelor umane săvârșite în cunoștință de cauză care nu fac altceva decât să atragă asupra omului consecința meritată:

Obadia 1:15 – Căci ziua Domnului este aproape pentru toate neamurile. Cum ai făcut, așa ți se va face; faptele tale se vor întoarce asupra capului tău.

Apel: Avem un Dumnezeu minunat, un Dumnezeu plin de dragoste care a fost gata să-L trimită pe Iisus pentru ca fiecare dintre noi să poată fi salvat. Dar avem și un Dumnezeu drept, care nu se lasă batjocorit. Suntem așezați în fața unor alegeri de viață. Alege să treci de partea lui Dumnezeu!

Material realizat de pastor Daniel Tudorie, Conferința Muntenia

Zacheu

Luca 19:1-10 – „Iisus a intrat în Ierihon și trecea prin cetate. Și un om bogat, numit Zacheu, mai marele vameșilor, căuta să vadă care este Iisus; dar nu putea din prețurile norodului, căci era mic de statură. A alergat înainte și s-a suit într-un dud ca să-L vadă; pentru că pe drumul acela avea să treacă. Iisus, când a ajuns la locul acela, și-a ridicat ochii în sus și i-a zis: «Zachee, dă-te jos degrabă, căci astăzi trebuie să rămân în casa ta.» Zacheu s-a dat jos în grabă și L-a primit cu bucurie. Când au văzut lucrul acesta, toți cârteau și ziceau: «A intrat să găzduiască la un om păcătos!» Dar Zacheu a stat înaintea Domnului și l-a zis: «Iată, Doamne, jumătate din averea mea o dau săracilor; și, dacă am năpăstuit pe cineva cu ceva, îi dau înapoi împătrit.» Iisus i-a zis: «Astăzi a intrat mântuirea în casa aceasta, căci și el este fiul lui Avraam. Pentru că Fiul omului a venit să caute și să mântuiască ce era pierdut.»”

În pasajul acesta găsim câteva detalii care merită atenția noastră. În primul rând este de admirat interesul lui Zacheu de al vedea pe Iisus. Zacheu, în mod normal ar fi trebuit să aibă alte preocupări, având în vedere că era vameș. Cu toate acestea, Duhul Sfânt lucrează la inima lui și îl găsim interesat de persoana lui Iisus. Indiferent cât de păcătos este cineva, nu trebuie să-l disprețuim, pentru că dincolo de ce se vede, poate fi un suflet însetat să-l vadă pe Iisus. Ca și Zacheu pot fi oameni, care au auzit de cuvintele lui Iisus, de minunile pe care El le-a făcut și sunt interesați să cunoască personal lucrarea și persoana lui Iisus.

Mai este o expresie pe care merită s-o analizăm puțin. Textul spune că Iisus trecea prin Ierihon. Descrierea aceasta nu spune că Iisus urma să se mute în Ierihon și de aici posibilitatea de al vedea oricând. Iisus era în trecere, ceea ce înseamnă că este doar un moment în care poate fi văzut. Este o ocazie, pe care dacă o pierzi, e posibil să nu mai întâlnești alta. Așa este și cu mântuirea, există ocazii pe care Dumnezeu ni le oferă și nu trebuie ratate pentru că există riscul să nu mai fie altele. A merge pe ideea că oricând se poate, că niciodată nu-i târziu este o idee periculoasă, ce a făcut pe mulți să regrete decizia aceasta. Zacheu nu a spus că atunci nu poate, că programul la serviciu nu-i permite. El a lăsat totul și s-a dus să-L vadă pe Iisus. El a folosit ocazia.

Zacheu este hotărât să-l vadă pe Iisus, află pe unde va trece, dar apare o mare problemă. Sunt mulți oameni ce vor să-l vadă pe Iisus, iar el fiind mic de statură, a ajuns în situația de a realiza că e imposibil să-L vadă pe Iisus. În momentul acesta de cumpănă se putea descuraja și ar fi putut merge mâhnit acasă. Doar că el nu renunță, caută soluții acolo unde se află și le găsește. Un dud îl va putea ajuta să-L vadă pe Iisus. Poate nu a fost cea mai comodă rezolvare, dar Zacheu folosește această soluție fără probleme. Din păcate sunt mulți oameni care nu folosesc soluțiile pe care Dumnezeu le-a pus lângă ei. Fie nu le văd, datorită descurajării, fie nu le folosesc pentru că par umilitoare sau nu corespund așteptărilor. Zacheu a folosit soluția, ce a avut-o la îndemână și a fost fericit.

Așteptările lui Zacheu au fost cu mult depășite. El era mulțumit că-L poate vedea pe Iisus, numai că Iisus s-a oprit în dreptul lui, L-a strigat pe nume și i-a spus că vrea să meargă la el acasă. Ca să se poată realiza acest moment frumos, Iisus i-a spus lui Zacheu să coboare de unde s-a urcat, iar el a făcut lucrul acesta fără ezitare. Există totuși riscul ca unii oameni ce au ajuns undeva sus, profesional, financiar, social să le fie foarte greu să coboare și

să vină lângă Iisus. Uneori mândria este atât de puternică, încât nu pot renunța la realizările lor, să poată veni lângă Iisus. El se afla jos, cu picioarele pe pământ, iar Zacheu a coborât în grabă să fie cu El. Există riscul ca tot ce doresc unii oameni să se rezume doar ce văd. Ei sunt doar curioși și odată ce curiozitatea este satisfăcută revin la vechile preocupări. Dar cu Zacheu nu a fost așa. Atunci când Iisus i-a vorbit, L-a primit cu bucurie. A fost disponibil să iasă din starea lui și să meargă lângă Iisus, să vorbească cu El și să primească mântuirea.

Fără să-i ceară nimeni nimic, Zacheu își îndreaptă atenția către semenii săi arătându-le o mare generozitate. Bucuria întâlnirii cu Iisus, îl face să fie un alt om, cu alte preocupări și cu altfel de a fi. E disponibil să repare ceea ce a greșit. Nu merge pe ideea că niște scuze rostite frumos pot să facă trecutul acceptabil. Zacheu e dispus să plătească pentru greșelile făcute, oferind cu generozitate plata pentru greșelile făcute. Un alt gând interesant este că pentru el sunt importanți săracii. Ca vameș, în mod normal, nu exista o clasă de oameni pe care să-i ocrotești. Toți erau doar niște persoane de la care doar să obții taxe și ceva pentru tine. După ce s-a întâlnit cu Iisus, Zacheu renunță la o parte importantă din averea lui pentru a oferi celor săraci.

Bineînțeles că au fost persoane nemulțumite de gestul lui Iisus. Pentru ei Zacheu era un caz închis, fără speranță, doar că Iisus a văzut în el, un fiu al lui Avraam care era pierdut, dar care putea fi salvat. Ce bine este că Iisus gândește diferit de noi oamenii! De multe ori mentalitatea umană, obiceiurile și judecățile omenești găsesc greșite planurile lui Dumnezeu. E mare lucru să putem gândi și acționa așa cum ar face Iisus. E nevoie de Duhul Sfânt care să ne lumineze și să ne dea puterea să ne desprindem de gândirea omenească.

„Mântuitorul i-a spus lui Zacheu: «Astăzi a intrat mântuirea în casa aceasta». Nu numai Zacheu a fost binecuvântat, ci și toată casa lui împreună cu el. Hristos a mers cu el acasă, ca să-i dea învățătură din adevăr și să-i învețe pe cei din casa lui lucrurile privitoare la Împărăție. Ei fuseseră scoși din sinagogi datorită disprețului rabinilor și al preoților; dar acum casa lor era cea mai favorizată din tot Ierihonul. Ei s-au adunat cu toții în jurul Învățătorului divin și au ascultat cuvintele vieții.

Atunci când Hristos e primit ca Mântuitor personal, omul ajunge să cunoască mântuirea. Zacheu nu L-a primit pe Iisus nu numai ca pe un oaspete trecător în casa sa, ci ca pe Cineva care rămâne în templul sufletului. Cărturarii și fariseii îl acuzau că este păcătos, ei murmurau împotriva lui Hristos că i-a fost oaspete, dar Domnul l-a recunoscut ca fiu al lui Avraam. Fiindcă «fii ai lui Avraam sunt acei ce au credință» (Galateni 3:7).” (*Hristos, Lumina lumii*, p. 556)

Experiența lui Zacheu ne ajută încă o dată să înțelegem bunătatea lui Dumnezeu. Un om care era disprețuit, ajunge să fie mântuit. Nu merita, dar harul lui Dumnezeu e atât de mare încât persoane fără speranță ajung să fie mântuite. De apreciat la Zacheu interesul, preocuparea de al vedea pe Iisus. El a făcut câțiva pași spre Iisus, a ieșit din zona lui de confort și a mers spre El. Cred că asta poate fi o lecție pentru noi. Să mergem să ne întâlnim cu El. Să renunțăm la lucrurile care ne țin legați permanent și să avem curajul să lăsăm orice piedică ce ne-ar despărții de Iisus.

Iisus este cel care aduce mântuire oricărui suflet, însetat, descurajat, ce-L caută cu toată inima. În dragostea Sa mare, Iisus oferă iertare, pace și mântuire. Să mulțumim neîncetat lui Dumnezeu pentru un așa Mântuitor plin de dragoste!

Material realizat de pastor Alin Vaduva, Conferința Muntenia

Trei tipuri de iubire

Introducere: explorare generală a conceptului iubirii

– **Iubirea în alte părți.** Cu ocazia unei conferințe susținute în statul Utah, Mark Twain a fost abordat de un mormon cu privire la problema poligamiei. După discuții aprinse, mormonul i-a cerut să-i arate un verset din Biblie care interzice poligamia. „Cu plăcere. Nimeni nu poate sluji la doi stăpâni.”

– **Iubirea – axul vieții.** Cele mai des cuvinte folosite pe lume, care sunt? Nu „I love you”. Ci „Made in China”. Asta nu împiedică pe nimeni să creadă că iubirea e axul vieții.

– **Iubirea la înaintașii biblici.** Nu ți-ai dori să fi trăit în „vremurile bune de odinioară”, când părinții erau iubitori, copiii ascultători, iar familiile fericite? Ce-ai spune dacă am face un punctaj al familiilor model din seria marilor nume ale istoriei sacre? Pentru o evaluare mai bună, îți propun să le dăm câte o nota: 10 pentru familia model, ideală; 7 pentru cele mediocre; 4 pentru cele corigente. Să începem. Adam și Eva – 4. Cain (fugit de acasă) – 4. Lameh (a introdus poligamia) – 4. Enoh s-a descurcat bine. Dar nu știu ce nota să îi dau, pentru că urmașii lui au cam pierit la potop. Noe și doamna Noe? – 4. Avraam și Sara (minte vecinii). Isaac și Rebeca? (obișnuiau să mintă). Iacov (cu Lea și Rahela)? Iuda? 2! Iosif. Mai merge... Dă-le 10 (minus 10, ca soția lui Iosif era egipteană)! Familia lui Iosif, soțul Mariei? „Vremurile bune de odinioară”? Glumești! Comunitatea celor aleși a fost într-un continuu declin încă de la început. Iubirea nu a luat note mari niciodată.

– **Iubirea – forța ce explică Universul.** Fizicienii cred ca există patru forte majore în univers: gravitația, electromagnetismul, forțele nucleare slabe și forțele nucleare puternice. Ei speră să formuleze într-o zi o teorie care să explice toate cele patru tipuri de forțe ca fiind patru aspecte ale unei singure mari forțe universale, care le unifică pe toate. Într-adevar, mulți spun că acesta este scopul suprem al fizicii, să găsească singura forță care le explică pe toate celelalte. Poate o vor găsi, poate nu; dar dacă da, atunci vor fi surprinși să constate care este aceasta: căci singura forță care explică Universul este dragostea, Dumnezeuul iubirii. Iisus Hristos, murind pe cruce pentru păcatele unei lumi căzute (nerecunoscătoare și lipsite de iubire!), a dovedit pentru totdeauna și irevocabil că cea mai mare putere din Univers este dragostea lui Dumnezeu.

– **Învățarea iubirii.** Dumnezeuul celor aleși ne ia așa cum suntem – disfuncționali, vulnerabili și slabi – să ne învețe iubirea. Penibil, nu? Ce, iubirea se învață?! Iubirea se simte, se vede, e chestia aceea care te face să zbori, care-ți răscolește toți fluturii din stomac. „De când pe tine te am, ploaia-mi intra doar în spam”; „dormeau pe-o frunză doua stele”. Hm, romantismul este bun... Și totuși, haidem să descoperim fațetele iubirii

Doua genuri greșite de iubire, dar și genul corect

I. „Iubire dacă...”. Vezi Geneza 29:15-30, iubirea lui Laban pentru Iacov.

– Dacă îmi dai, dacă îmi faci, dacă faci cum zic.

- Te iubesc dacă îmi faci/ îmi dai/ ascuți de mine/ faci ce zic eu
- Această iubire este manipulativă, distructivă.
- Are ca obiect propria persoana; are în vizor dorințele proprii

Ilustrație 1: O doamna sună la poliție și spune: Soțul a dispărut de o săptămână și nu pot trăi fără el! De ce nu ați anunțat până azi? Pentru că azi primește salariul...

Aplicație 1. Mulți căutăm pe Isus când ne lipsește ajutorul Său. Aceasta e dragostea cu care ai vrea să fii iubit?

Aplicație 2. Dragostea unor fete are un preț concret.

Ilustrație 2: Istoria căsătoriei lui Moise Mendelsson, bunicul celebrului compozitor german Felix Mendelsson Bartholdy, ar putea fi unul dintre miile de moduri prin care am putea ilustra duioasa dragoste a lui Isus față de oameni. Se spune că Moise Mendelsson nu era nici pe departe un bărbat chipeș și, pe lângă faptul că era mic de statură, avea și o cocoașa grotească. Intr-o zi, l-a vizitat pe un comerciant din Hamburg, care avea o fată foarte frumoasă, pe care o chema Frumtje. Și inevitabilul a avut loc: s-a îndrăgostit disperat de fată, cu toate că era privit de ea cu vădită repulsie din cauza înfățișării sale. Înainte de plecare, Moise și-a luat inima în dinți și a urcat la etaj, unde era camera fetei, pentru a schimba ultimele cuvinte cu ea. Ea era de o frumusețe rară, iar el se zbătea în chinuri surde atunci când fata refuza și să se uite la el. După câteva încercări de a lega o conversație, Moise a întrebat-o timid: „Știți de ce căsătoriile se fac în cer?” „Da”, a spus fata, în timp ce se uita mereu în pământ. „Dar dumneavoastră știți de ce?” „Da, știu”, a spus el. „Vedeți, în cer, la nașterea fiecărui băiat, Dumnezeu îl anunță care va fi fata cu care se va căsători. Când m-am născut eu, mi s-a arătat viitoarea mireasa. Domnul mi-a zis: ‘Mireasa ta va fi cocoșată!’ Atunci eu l-am zis Domnului: ‘Doamne, o femeie cocoșată ar fi o tragedie. Te rog, dă-mi mie cocoașa și las-o pe ea să fie frumoasă’.” Fascinată de cuvintele lui, Frumtje și-a ridicat ochii din podea și, mai târziu, i-a acordat mâna omului aceluia cocoșat și i-a fost o soție fidelă.

Aplicație 1. Frumoasă poveste, dar de ce îmi miroase a manipulare aici?

Aplicație 2. Am două vești: am cheltuit toți banii din card; a doua, te iubesc și așa sărac cum ești...

„Iubirea pentru că...” . Vezi Estera 2:1-4,12,13,17.

– Sunt iubit pentru că sunt frumos, deștept, școlit, citit, prezentabil, am umor, sunt specialist.

– Iubire cât sunt bine sănătos

– Pasează valoarea în lucrurile exterioare; creează competiție, insecuritate

– Cei ce o primesc simt că în continuu trebuie să fie mândri de ea, și se tem de pierderea calităților ce îi face obiectul iubirii cuiva.

Ilustrație 1: Drama lui Vasti, soția împăratului

Ilustrație 2: Dacă un bărbat iubește o femeie pentru frumusețea ei, oare o iubește el? Nu, pentru o mică boală de piele care îi distruge frumusețea fără a o ucide, va face ca

dragostea lui să înceteze. Și dacă cineva mă iubește pentru judecata sau pentru memoria mea, mă iubește el cu adevărat? Nu, pentru că eu pot pierde aceste calități fără a înceta să mai fiu.

Ilustrație 3: Poetul german Rilke a locuit pentru o vreme la Paris. Pentru a merge la Universitate, în fiecare zi trecea împreună cu o prietenă franțuzoaică pe o strada foarte aglomerată. Într-un colțisor al acestei străzi, stătea mereu o cerșetoare care cerea de pomană trecătorilor. Femeia ședea mereu în același loc, nemișcată ca o stană de piatră, cu mâna întinsă și cu privirile ațintite spre pământ. Rilke nu-i dădea niciodată nimic, câtă vreme tovarașa sa îi dăruia mereu câte un bănuț. Cu uimire, într-o bună zi, tânăra franțuzoaică îl întrebă pe poet: Dar de ce oare nu-i dai niciodată nimica acelei sărmame? Ar trebui să-i dăruim ceva pentru suflet, nu pentru trup, răspunse poetul. În ziua următoare, Rilke veni acolo cu un minunat boboc de trandafir abia deschis și, așezându-l în mâna cerșetoarei, se prefăcu că pleacă.

Se întâmplă atunci ceva neașteptat: cerșetoarea își ridică privirea, se uită spre poet, se ridică cu greu de jos și, prinzând mâna bărbatului, i-o sărută. Apoi plecă de acolo, strângând la piept trandafirul.

Timp de o săptămână, n-o mai văzu nimeni. După opt zile însă, cerșetoarea ședea din nou în obișnuitul-i colțisor al străzii. Era tăcută și nemișcată ca de obicei. Oare cu ce o fi trăit în aceste zile în care nu a primit nimic? Întrebă tânăra franțuzoaică. Cu acel trandafir!, răspunse poetul.

III. „Iubirea în ciuda a...”. Luca 22:44; 23:18,26,33-37

– În ciuda căderilor dese, a egoismului. E iubirea lui Iisus.

– Cea mai mare dintre toate e dragostea „în ciuda a...”: 1 Corinteni 13.

Ilustrație 1: Osea. I se cere să se căsătorească cu o prostituată. Ea îl părăsește și se întoarce la ocupația ei de înainte. Rămâne însărcinată cu alți bărbați. Osea o caută și o aduce acasă (!!!)

Ilustrație 2: Profesoara de la clasa de scriere creativă de la o universitate a solicitat studenților să scrie „te iubesc” în 25 de cuvinte sau mai puțin, fără a folosi cuvintele „te iubesc”. Ea a dat o limită de 15 minute. O femeie tânără din clasa a epuizat 10 minute privind în tavan și răsucindu-se pe scaunul ei. În ultimele 5 minute a scris frenetic și apoi a citit tuturor rezultatele în legătură cu relația ei cu soțul ei: „Ei bine, am văzut lucruri și mai rele decât acestea, dragule”; „Aceste prăjituri nu sunt arse chiar de tot.”; „Așează-te cât mai confortabil ca să-ți masez picioarele.”

Masculul potârniche procură hrana, pe care, curtenitor, se face că o scapă din cioc tocmai în fața alesei lui. Deși și lui îi e foame, nu?...

Ilustrație 3: Cineva întreba: „care e secretul lui Pavel?”. I se răspunde: „Pavel e îndrăgostit de Iisus”. „Asta-i tot?”. „Asta-i chiar esența”

Puternicul Dumnezeu s-a făcut vulnerabil la boala, îmbătrânire, moarte. Dar era mânat de dragoste.

„Orice căsătorie trebuie să fie romantică. Îmi pare rău de cuplurile care au alunecat romantismul din căsnicia lor. Cu toate acestea, pentru a supraviețui, căsătoria

are nevoie de ceva mai mult decât de romantism. Nu este prea romantic să veghezi toată noaptea la căpătâiul unui copil bolnav, mai ales atunci când este vorba despre a treia sau a patra noapte de acest fel. Nu este deloc romantic nici să ai grijă de soțul tău sau de soția ta, atunci când are guturai sau să schimbi scutecele murdare ale copilului. Sunt multe aspecte ale căsniciei care nu sunt câtuși de puțin romantice și care cer mai mult decât o pasiune oarba, ca să le treci cu bine. Dragostea romantică se bazează pe sentimente, în timp ce dragostea autentică se bazează pe angajament, pe consacrare. Angajamentul, nu romantismul, este ceea ce ajută cuplul să depășească momentele dificile.” (Stephen Grunlan, *Marriage and the Family: A Christian Perspective*, p. 74)

Ilustrație 4: În National Geographic era poza unei păsări arse în incendiul ce cuprinsese parcul unde avea cuibul. Când a fost dată la o parte, s-au găsit sub ea 3 pui vii. Li apăraseră cu prețul vieții. Instinct? Poate că iubire..!

Apel

Caută să îți iubești soțul/soția cu iubire din categoria „**iubirea în ciuda a...**”.

Ilustrație finală: Pastorului pensionar B dezvoltase boala Alzheimer. Soția cheamă un pastor tânăr, pentru că bătrânul pastor refuza să își facă baia regulată, în ciuda rugămintilor ei. Se oprise în ușa și nu mai intra la baie. Câteva momente, bărbății au rămas singuri. Bătrânul spune:

– Cum să mă dezbrac eu în fața unei femei, eu care toată viața am predicat Cuvântul lui Dumnezeu?

– Bine, i-a spus pastorul mai tânăr, dar este soția dumneavoastră!

– Nu este – protestă bătrânul!

I-au adus în final buletinul femeii, să se convingă! Însă bătrânul tot nu ceda. La sfârșit, bătrânul spune:

– Zici că este soția mea? Să dea mana aici. Apoi cu mâini tremurânde a cercetat degetele femeii. Acestea îi lipsea o parte din degetul mic. Amintirile i-au năpădit din nou mintea! Memoria a revenit! Ah, da, tu ești soția mea! Ce a urmat? O declarație de dragoste inimaginabilă, ca a unor îndrăgostiți veritabili de 20 de ani, deși el avea 90 de ani: i

– Iubita mea, te rog din toată inima să mă ierți. Uite cred că mi-am pierdut mințile.

Soția îi păstrase toată iubirea în ciuda bolii, uitării, vârstei, neputinței...

Material realizat de pastor Adrian Zaharia, Conferința Muntenia